

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI.

Ashley Poston

ARAMIZDAKI VEDİ İL

Ya aşık olduğunuz kişi yedi yıl geçmişte yaşıyor olsaydı?

Clementine West geleceğini titizlikle planlamıştı: Çok çalışmalı, âşık olacak düzgün birini bulmalı ve sürekli büyük bir hayalin peşinden koşmalıydı. Bu, çok sevdiği teyzesini kaybettikten sonra kalbini güvende tutmak için hazırladığı, kusursuz bir plandı. Ancak aşk, en iyi planları bile karmaşık hâle getirebilirdi ve Clementine kalbinin bunu kaldırabileceğinden emin değildi.

Ama bir gün, merhum teyzesinin mutfağında yakışıklı bir yabancıyla; kibar gözleri, Güneyli aksanı ve limonlu turtalara karşı açıklanamaz bir düşkünlüğü olan bir adamla karşılaştı. Bu adam âşık olabileceği, ikinci şanslara inanmasını sağlayacak o kişi olabilirdi. Ama bir sorun vardı: Bu adam tam yedi yıl geçmişte yaşamaktaydı.

Clementine, teyzesinin tuhaf dairesinde kendini kalp kırıklığının eşiğinde bulduğunda bugünde yaşamayan birine âşık olmanın her şeyi mahvedebileceğini biliyordu. Oysa zaman hiçbir şekilde aşka engel değildi, asıl sorun her daim zamanlamaydı.

“Samimi, komik ve yürek parçalayıcı bir şekilde umut dolu olan *Aramızdaki Yedi Yıl*, büyülü bir aşk hikâyesi, yas tutmanın yıkıcı bir portresi ve büyümenin, gelişmenin ve çiçek açmanın ne anlama geldiğine dair şefkatli bir şiir gibi.”

—Sangu Mandanna

NEW YORK HALK KÜTÜPHANESİ'NİN
SEÇTİĞİ 2023'ÜN EN İYİ KİTABI!

NEW YORK TIMES Çoksatanı ve Good
Morning America KİTAP KULUBU SEÇKİSİ!

“Bu kitaba BAYILDIM. Ashley büyük bir yetenek. Yarattığı dünyalar çok sıcak, ayrıntılı ve güzel bir şekilde işlenmiş. *Aramızdaki Yedi Yıl*, en iyi romantizm yazarlarından birinin kaleminden çıkmış, muhteşem bir aşk hikâyesi. Güldüm, ağladım, bitmesini istemedim. Beni Ashley Poston'ın en büyük hayranı olarak kabul edin!”

—Carley Fortune

“*New York Times*'in çoksatanlar listesine giren bu kitabı okurken, yanınızda bir dilim limonlu turtanın yanı sıra mendil kutusu da bulundurmak isteyebilirsiniz.”

—BookTrib

“Büyüleyici ve lezzetli bir romantizme sahip *Aramızdaki Yedi Yıl*, doğru insanla yanlış zamanda karşılaşabileceğimiz fikrine spekülâtif bir yorum getiriyor.”

—Catriona Silvey

“Ashley Poston yine sıradışı, romantik ve karşı konulmaz bir dünya yaratmış.”

—Emma Straub

Ashley Poston

yıldızların muhteşemliğini fark etmemenin imkânsız olduğu Güney Carolina'nın kırsalında doğdu. Korsanları, yürüyen şatoları ve yıldızlı gökyüzünü sever. Bir kitaba gömülmediği zamanlarda, bir sonraki büyük macerasının peşinden koşar. Yarı zamanlı yazar ve tam zamanlı bir hayrandır.

Ashley Poston

RAMIZDAR
MED
IL

Aramızdaki Yedi Yıl
Özgün Adı | *The Seven Year Slip*
Ashley Poston

Yabancı Yayınları | 514 ZM

Yayın Yönetmeni | Selin Kurugül
Redaksiyon | Seray Soysal
Düzeltili | Simge Özçevik
Kapak Uygulama | Mehmet Büyüktırna
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık | Hüseyin Aktürk

1. Baskı, Ekim 2024, İstanbul
ISBN: 978-625-6826-30-4

© Ashley Poston, 2023
© Yabancı Yayınları, 2024
Türkçe Çeviri © İnci Nazlı, 2024

Düzenleme
Ny.Ozlem

Sertifika No: 63989

Bu eserin yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Baror International, Inc. ile yapılan anlaşma sonucunda satın alınmıştır. Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi 35/1 - 38 Kadıköy/İstanbul
Tel: (0216) 541 03 26
www.ithakiyayingrubu.com – info@yabanciyayinlari.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 77699

Ashley Poston

TRAMİZDAKI
VEDİ
İL

Çeviren
İnci Nazlı

*Mikrodalgada patlamış mısırı yakan
tüm yemek severlere: Bir de yemek yapabilirsek
kimse önümüzde duramazdı*

BAŞLANGIÇ

.....

Sevgili Clementine

“BU EV SİHİRLİ,” demişti Analea Teyze bir keresinde. Saçlarını, hançer şeklindeki gümüş rengi tokasıyla topuz yapmış, bül-bül yumurtası mavisi berjer koltuğunda arkasına yaslanmış bir hâlde oturuyordu. Bunu bana söylerken gözlerinde muzip bir ifade vardı, sanki ne demek istediğini sormamı istiyordu. Bense sekiz yaşına yeni girmiştım ve her şeyi bildiğimi sanıyordum. *Tabii ki* sihirliydi bu ev. Teyzem, Yukarı Doğu yakasında yüzyıllık bir binada yaşıyordu. Binanın saçaklarında, köşelere tutunmuş, kırık dökük taştan aslan heykelleri vardı. Bu evin her şeyi sihirliydi. Sabahları mutfağa dolan yumurta sarısı gibi sapsarı günışığı, raflardan dolup taşan ve öte uçtaki pencere önüne neredeyse tüm ışığı kapatacak kadar üst üste yığılmış kitaplarla dolu, sanki içine haddinden fazla kitap sığmış gibi duran çalışma odası... Oturma odasının en uç duvarının tuğla kısmına yabancı ülkelerin haritalarını çizmişim. Tam olması gereken yükseklikteki penceresiyle, gök rengi duvarların üzerine gökkuşakları aksettiren buzlu camıyla ve pençe şeklindeki ayaklı küvetiyle banyo, resim yapmak için *mükemmel* bir yerdi. Suluboyalarım orada hayat bulur, ben hiç gitmediğim uzak yerleri hayal ederken fırçalarımın ucundan rengarenk boyalar damlardı.

Akşamları ise, teyzemin yatak odasının pencerelerinden ay öyle yakın görünürdü ki elimi uzatsam tutacak gibi hissederdim.

Bu ev gerçekten de sihirliydi. Aksine ikna edemezsiniz beni. Ne var ki burayı sihirli yapanın teyzem olduğunu düşünüyordum. Dokunduğu her şeye tesir eden büyük ve çılgın hayatıydı burayı sihirli yapan. Bir elini savurarak, "Hayır, hayır," dedi. Diğer elinde de yakılmış bir Marlboro tutuyordu. Açık pencereden dışarı süzülen dumanı pencere pervazında ötüşen iki güvercini rahatsız ettikten sonra bulutsuz gökyüzüne yükseliyordu. "Mecazi anlamda demiyorum, sevgili Clementine'cim. İlk başta bana inanmayabilirsin ama sana yemin ederim ki gerçek bu."

Ardından eğilip bana biraz daha yaklaştı. O muzip ifadesi, ışıltılı kahverengi gözlerinde parlayan bir gülümsemeye dönüştü ve bana bir sır verdi.

1

...

İş Yemeği

TEYZEM DİRDİ Kİ; eğer bir yere ait hissetmiyorsan uyum sağlayabilene kadar aitmiş gibi davran.

Ayrıca pasaportumu her daim güncel tutmamı, etin yanında kırmızı şarap, diğer her şeyin yanında ise beyaz şarap almamı, aklımı doyurduğu kadar ruhumu da doyuran bir iş bulmamı ve bulduğum her fırsatta âşık olmamı söylerdi. Zira aşk, bir zamanlama meselesinden başka bir şey değildi. Bir de Ay'ın peşinden koşmamı söylerdi.

Her zaman, *her zaman* Ay'ın peşinden koş.

Onun için işe yaramış olmalıydı, zira dünyanın neresinde olursa olsun fark etmezdi. Her yer onun eviydi. Davetlisi olmadığı her partide bir yeri varmış gibi hayatını dans edermişçesine yaşar, bulduğu her yalnız kalbe âşık olur ve her macerada da şansı yaver giderdi. Öyle bir havası vardı ki yurtdışına çıktığında turistler ona yol sorar, garsonlar şaraplar ve viskilere dair fikrini belirtmesini ister, ünlüler ise hayatı hakkında sorular sorardı.

Bir keresinde Londra Kulesi'ndeyken teyzem ve ben kazara kendimizi St. Peter ad Vincula Kraliyet Kilisesi'ndeki özel bir partide bulduk ve yerinde bir iltifat ile dikkat çekici çakma bir kolye sayesinde orada kalmayı *başardık*.

Orada ek iş olarak DJ'lik yapan bir Galler prensiyle tanıştık. Norveç veya başka bir yerin prensi de olabilirdi. Aşırı pahalı İs-

koç viskisini kaldırabileceğimi zannettiğimden o gecenin geri kalanını pek hatırlamıyorum.

Ama teyzemle her macera böyleydi. O, ait olmakta ustaydı.

Gösterişli bir akşam yemeğinde hangi çatalı kullanmanız gerektiğinden emin olamıyor musunuz? Yanınızda oturan kişiye uyun. Hayatınızın çoğunu geçirdiğiniz bir şehirde kayıp mı oldunuz? Turistmişsiniz gibi yapın. Daha önce operanın o'sunu duymamış olduğunuz hâlde opera mı dinliyorsunuz? Başınızı sallayın ve insanın tüylerini diken diken eden vibratodan bahsedin. Michelin yıldızlı bir restoranda oturmuş, fiyatı aylık kiranızı aşan bir şişe kırmızı şarap mı içiyorsunuz? İçimi hakkında yorum yapın ve daha iyilerini tattığınızı söyleyin.

Ki tatmıştım da.

Trader Joe'dan aldığım iki dolarlık şarabın tadı bundan daha güzeldi ama leziz küçük tabaklar şarabın tadını telafi ediyordu. Pastırmaya sarılmış hurmalar, üzerine lavanta balı serpiştirilmiş kızarmış keçi peyniri ve ağızda eriyen tütsülenmiş alabalık mücverleri. Tüm bu esnada da yumuşak sarı ışıklı, küçük, hoş bir restoranda oturuyorduk. Açık ön pencerelerden şehrin sesleri içeri doluyor, merkezi havalandırmadan gelen esinti omuzlarımıza dokunup geçerken üzerimizdeki duvar lambalarından *potos* sarmaşığının dalları ve eğreltiotları sarkıyordu. Duvarlar kızıl kahve bir ahşapla döşenmişti ve bölmelerdeki koltuklar yumuşak deriyle kaplanmıştı ki eğer dikkat etmezsem, haziran başı sıcaklarında bacaklarımın derisi yüzülebilirdi. Samimi bir mekandı. Masaların arasındaki mesafe, mutfaktan gelen hafif uğultular nedeniyle restorandaki diğer insanların konuşmalarının duyulamayacağı kadardı.

Şayet bir restoran kur yapabilseydi, kesinlikle ondan etkilenirdim.

Fiona, Drew ve ben, Olive Branch'teki küçük bir masada oturuyorduk. Burası, Drew'in son bir haftadır gitmemiz için *yalvardığı*, SoHo'daki Michelin yıldızlı bir restorandı. Ben genelde uzun süren öğle yemeklerini seven biri değilim ama o gün bir

yaz akşamıydı ve cuma günüydü. Hem dürüst olmak gerekirse geçen hafta Drew'in görmek istediği bir oyunu ekmek zorunda kaldığım için Drew'in karısı Fiona'ya bir iyilik borcum vardı. Drew Torres, eşsiz ve yetenekli yazarlar keşfetmeye susamış bir editördü. Bu yüzden de benimle Fiona'yı da en tuhaf konserlere ve daha önce hiç gitmediğim yerlere sürüklerdi. Az bir şey değildi bu, zira teyzemle birlikte kırk üç ülkede bulunmuştum ve tuhaf yerler bulma konusunda teyzemin *üstüne yoktu*.

Fakat burası çok ama çok hoş bir yerdi.

Ağızına bir tane daha pastırmaya sarılmış hurma atarken, "Katıldığım en hoş öğle yemeği resmen," dedi Fiona. Şu ana kadar sipariş ettiklerimiz arasında yiyebildiği tek şey bu olmuştu. Zira az pişmiş kobe sığırı eti dilimleri, yedi aylık hamile biri için söz konusu bile olamazdı. Fiona uzun boyluydu; menekşe moruna boyalı saçları ve solgun teniyle salaş bir görüntüsü vardı. Yanakları koyu renkli çillerle kaplıydı ve her zaman, hafta sonları bit pazarından bulduğu ucuz küpeleri takardı. Bugünkü tercihi, ağızlarında *Siktir Git* yazılı tabela taşıyan metal yılanlardı. Kendisi, Strauss & Adder'ın en iyi kurumsal tasarımcısıydı.

Yanında oturan Drew, çatalını başka bir et dilimine saplamakla meşguldü. Kendisi, Strauss & Adder'da işe yeni başlamış kıdemli bir editördü. Uzun siyah kıvrıkcık saçlı ve sıcak buğday tenliydi. Daima 1910 yılında Mısır'daki bir arkeolojik kazıya gitmek üzereymiş gibi giyinirdi ve bugün de farklı değildi. Yumuşak bej rengi bir pantolon, ütülü beyaz gömlek ve pantolon askıları.

Onlarla birlikte otururken kendimi, ebeveynimin en sevdiği lokantadan eşantiyon gelen *Eggverything Café* yazılı tişörtüm, yıkamalı kot pantolonum ve üniversiteden beri giydiğim, ayrılmayı göze alamadığım için tabanlarını koli bandıyla tuttuğum kırmızı babetlerimle biraz fazla sıradan giyinmiş gibi hissettim. Üç gündür saçımı yıkamıyordum. Kuru şampuanın yapabileceklerinin bir sınırı vardı ama bu sabah işe geç kaldığım için bu ihtimali pek düşünmemiştim bile. Ben de Strauss &

Adder'da kıdemli halkla ilişkiler uzmanıydım. Her şeyi sürekli ben planlardım ama her nasılsa bu etkinlik için en ufak bir hazırlık bile yapmamıştım. Aslına bakılırsa bugün yaz mevsiminde bir cuma günüydü ve ben de kimsenin ofise gelmeyeceğini düşünmüştüm.

"Burası gerçekten de hoşmuş," diyerek ona hak verdim. "Village'deki şiir etkinliğinden çok daha iyi."

Fiona başıyla onayladı "Gerçi, tüm içeceklere ölmüş şairlerin isimlerini vermeleri hoşuma gitmişti."

Yüzümü ekşittim. "Emily Dickinson bana hayatımın en berbat akşamdan kalma deneyimini yaşattı."

Drew kendinden inanılmaz derecede gurur duyuyor gibi görünüyordu. "Bu mekan çok hoş değil mi ama? Hani sana gönderdiğim şu makale vardı ya? *Eater*'daki? O makalenin yazarı James Ashton, buranın baş şefi işte. Makale birkaç yıllık ama hâlâ harika bir makale."

"Sen de onun bizden bir kitap çıkarmasını istiyorsun?" diye sordu Fiona. "Ne konuda? Yemek kitabı mı?"

Drew samimi bir şekilde alınmışa benziyordu. "Sen beni ne sanıyorsun? Ayak takımı mı? Kesinlikle olmaz. Böylesi bir söz sihirbazına yemek kitabı yazdırırsak ziyan olur."

Fiona ile ben birbirimize imalı bir bakış attık. Geçen hafta teyzemin Yukarı Doğu Yakasındaki apartman dairesine taşınırken son anda ektiğim tiyatro oyunu hakkında da aynı şeyi söylemişti Drew. Cumartesi günü asansöre bir pikap taşırken Fiona bana bir daha asla okyanusta yüzmeye gitmeyeceğini söylemişti.

Bununla birlikte, Drew'in bir insanın halihazırda ne yazmış olduğuna değil de ne yazabileceğine dair olağanüstü bir sezgisi vardı. İhtimaller konusunda harikaydı. Onu başarılı kılan şey bu ihtimallerdi.

Onu eşsiz bir güç hâline getiren şey de buydu. Daima güçsüz, önemsiz kimseleri alır ve onların gelişip başarılı olmasına yardım ederdi.

“O bakış neydi öyle?” diye sordu Drew, bir ona bir bana dik dik bakarak. “Geçen ay Governors Adası’nda gördüğümüz müzisyen hakkındaki içgüdülerim doğru çıktı.”

“Tatlım,” diye karşılık verdi Fiona sabırlı bir şekilde. “Ben hâlâ geçen hafta seyrettiğim *yunusla ilişki yaşayan adam* hakkındaki o oyunu atlatmaya çalışıyorum.”

Drew yüzünü buruşturdu. “O bir... hataydı. Ama müzisyen değildi! Şu lunaparkta geçen korku hikâyesini yazan TikTokçu da değildi. Olağanüstü olacak. Bu şefe gelince... Bu şefin özel biri olduğunu *adım gibi biliyorum*. Yirmi altı yaşına girdiği o yaz hakkında daha fazlasını duymak istiyorum. *Eater*’da bundan üstü kapalı bir şekilde bahsetmişti ama yeterli değil.”

“Bundan bir hikâye çıkacağını mı düşünüyorsun?” diye sordu Fiona.

“Çıkacağından eminim. Değil mi Clementine?”

İkisi de merakla bana baktı.

“Ben... aslında o makaleyi okumadım,” diye itiraf ettim ve bunun üzerine Fiona, gelecekteki çocuklarını yapacağı yaramazlıklar yüzünden son derece pişman edecek olan kendine has tarzıyla *cık cık cık* dedi. Utancımdan başımı eğdim.

“Öyleyse okumalısın!” diye karşılık verdi Drew. “O da senin gibi tüm dünyayı gezmiş. Yiyeceklerle arkadaşlıklar ve anılar arasında bağlantı kurma şekli... onu istiyorum.” Aç bakışlarını mutfağa doğru çevirdi. “Onu çok fena istiyorum.” Ne zaman gözlerinde böyle bir bakış olsa kimse onu durduramazdı.

Tatsız şaraptan bir yudum daha aldım ve neler var diye bakmak için tatlı menüsünü aldım. Genelde öğle yemeklerimizi her zaman birlikte yedik, en iyi arkadaşlarınızın sizinle aynı binada çalışıyor olmasının böyle bir avantajı vardı. Yine de çoğu zaman Midtown civarında takılırdık ve Midtown’daki restoranlar da...

Neyse şimdi.

Seyyar satıcılardan, kabul etmek isteyeceğimden çok daha fazla sandviç ve ıstakozlu peynirli makarna yemiştim. Yazları Midtown bir turizm merkezine dönüşürdü. Bu yüzden de eğer

rezervasyonunuz yoksa seyyar satıcılar ya da Bryant Park'taki çimenler haricinde yemek yiyecek yer bulmanız neredeyse imkânsızdı.

"Öyleyse ona ulaştığında, bu tatlı menüsü hakkında bir sorum olacak ona," dedim menüdeki ilk tatlıyı işaret ederek. "De-konstrükte limonlu tart da neyin nesi?"

"Oo, işte o şefin spesiyali," diyerek bizi bilgilendirdi Drew. Fiona tatlı hakkında yazarları okumak için menüyü elimden kapmıştı. "Bunu kesinlikle denemek istiyorum."

"Eğer sadece üzerine toz şeker serpiştirilip bisküvi üzerine yerleştirilmiş bir dilim limon çıkarsa çok gülerim," dedi Fiona.

Saati öğrenmek için telefonuma baktım. "Her neyse, artık sipariş edip gitmemiz gerekiyor. Rhonda'ya saat bire kadar döneceğimi söylemiştim."

Tatlı menüsünü suratıma doğru sallarken, "Bugün cuma!" diyerek itiraz etti Fiona. "Yaz zamanı, cuma günlerinde kimse çalışmaz. Özellikle de yayıncılık sektöründekiler."

"Ama ben çalışıyorum," diye karşılık verdim. Rhonda Adder benim patronumdu, kendisi pazarlama ve halkla ilişkiler departmanının müdürü ve yayınevının ortağıydı. Bu sektördeki en başarılı kadınlardan biriydi. Eğer bir kitapta çoksatan bir eser olma potansiyeli varsa bunu adım adım nasıl gerçekleştireceğini ezber bilirdi ve bu da başlı başına bir yetenektir. Yetenek demişken sadece Fiona ile Drew durumdan haberdar olsun diye ekledim: "Şu anda turda üç yazarım var. *İllaki* bir aksilik çıkacak."

Drew başını sallayarak hak verdi. "Murphy'nin Yayıncılık Yasası."

"Murphy Yasası," diye tekrar ettim. "Üstelik bu sabah Juliette erkek arkadaşı yüzünden ağlamaktan hasta düştü. Bugün onun yükünü de hafifletmeye çalışıyorum."

"Kahrolsun Romeo-Rob," dedi Drew.

"Kahrolsun Romeo-Rob," diyerek ona katıldım.

Duruşunu dikleştirip dirseklerini masaya dayayan Fiona, "İlişkilerden bahsetmişken," diye başladı. Ah, bu bakışı biliyor-

dum ben. Oflamamak için kendimi tuttum. Masanın üzerine eğilerek kaşlarını kaldırmış bana bakıyordu. "Nate'le nasıl gidiyor?"

Birdenbire kadeh gözüme çok ilginç görünmeye başladı ama Fiona gözlerini yüzümden ayırmadan benden bir cevap beklemeye devam ettikçe kararlılığımı yitirerek en sonunda bir iç çekip şöyle dedim: "Geçen hafta ayrıldık."

Fiona sanki şahsına hakaret edilmiş gibi ağzı açık bakakaldı. "Geçen hafta mı? Sen taşındıktan önce mi, sonra mı?"

"Taşınma sırasında. Sizin tiyatroya gittiğiniz gece."

Drew, aklı başından giden karısından daha da meraklı bir şekilde, "Ve bize söylemedin, öyle mi?" diye ekledi.

"Bize söylemedin!" diye tekrarladı Fiona. "Bu önemli bir şey!"

"O kadar da büyütülecek bir mesele değil." Omuz silktim. "Mesajla ayrıldık. Sanırım daha şimdiden Hinge'de tanıştığı biriyle çıkıyor." Arkadaşlarım bana büsbütün acıyarak baktılarsa da elimi savuşturarak geçiştirdim. "Gerçekten. Sorun değil. Zaten birbirimize pek de uygun değildik."

Bu kadarı da doğruydu ama mesajlaşmadan önceki kavgamızdan bahsetmedim. *Kavga* kelimesi biraz abartı olurdu gerçi. Daha çok, omuz silkip zaten terk edilmiş olan bir savaş meydanına beyaz bayrak atmak gibi bir şeydi.

"Yine mi? *Yine mi* mesaiye kalmak zorundasın?" diye sormuştu. "Bu gecenin benim için önemli olduğunu biliyorsun. Seni burada, yanımda istiyorum."

Dürüst olmak gerekirse o gecenin onun eserlerinin de sergilendiği bir galerinin açılış gecesi olduğunu unutmuşum. Kendisi bir sanatçıydı, bir metal sanatçısı ve bu sergi de onun için önemli bir olaydı. "Üzgünüm Nate. Bu iş önemli."

Önemliydi de. Gerçi o gece geç saatlere kadar çalışmamı gerektiren acil durumun ne olduğunu hatırlayamıyorum ama önemli olduğundan emindim.

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra şöyle dedi: "Hep böyle mi olacak? İşinden sonra gelmek istemiyorum ben Clementine."

“Öyle değil!”

Öyleydi. Kesinlikle öyleydi. Ona karşı hep mesafeliydim çünkü bu şekilde ne denli dertli olduğumu göremezdi. Böylece ona yalan söylemeye, iyiymişim gibi yapmaya devam edebilirdim. *İyiydim* de aslında. İyi olmak zorundaydım. İnsanların kendi dertleri varken bir de benim için endişelenmelerini istemiyordum. İşte benim de çekici yanımda buydu, öyle değil mi? Clementine West hakkında endişelenmenize gerek yoktu. O her zaman bir yolunu bulurdu.

Nate göğsünü şişire şişire derinden bir iç çekti. “Clementine, bana karşı dürüst olman gerektiğini düşünüyorum.” Tabiri caizse tabuta çakılan son çivi de bu olmuştu. “O kadar soğuksun ki işini kalkan olarak kullanıyorsun. Seni gerçekten tanıdığımı düşünmüyorum bile. Kendini açmıyorsun. Gardını indiremiyorsun. O fotoğraflardaki kıza ne oldu? Tırnaklarının altı suluboyalı o kıza ne oldu?”

O kız gitmişti ama o kadarını o da biliyordu zaten. Benimle tanıştığında o kız çoktan gitmişti. Yaptığımız planları ilk iptal edişimde benden hemen ayrılmamasının nedeni de buydu sanırım. Çünkü bir keresinde eski evimdeki bir fotoğrafta gördüğü, tırnaklarının altında suluboya lekeleri olan o kıza arıyordu hâlâ. Eskiden olduğum o kıza.

“Beni gerçekten seviyor musun ki?” diye devam etti. “Bir kere bile beni sevdiğini söylediğini hatırlamıyorum.”

“Sadece üç aydır çıkıyoruz. Bunun için biraz erken değil mi sence de?”

“İçten içe bilirsin ama.”

Dudaklarımı büzdüm. “Sanırım bilmiyorum.”

Hepsi bu kadardı.

Ben, bu ilişkinin sonuna gelmiştim. Daha sonra pişman olacağım bir şey söylemeden telefonu kapattım. Ardından bir mesaj çekerek ilişkimizin bittiğini söyledim. Diş fırçasını ona postayla gönderecektim. Tanrı biliyor ya, mecbur kalmadıkça hiçbir güç

beni *Williamsburg'a* kadar gitmeye ikna edemezdi.

"Ayrıca," diye ekledim, aşırı pahalı şarap şişesini kadehimin üstüne götürürken, "Şu an için bir ilişki istediğimi sanmıyorum ciddi. Kariyerime odaklanmak istiyorum. Üç ay sonra mesajla terk etme ihtimalim olan heriflerle oyalanacak vaktim yok. Hem seks de o kadar iyi değildi." O *korkunç gerçeği* sindirmek için şaraptan koca bir yudum aldım.

Drew başını sallayarak beni hayretle izliyordu. "Şuna bak ya, tek bir damla gözyaşı yok."

"Onu hiçbir erkek için ağlarken görmedim," dedi Fiona karısına.

İtiraz edip, *hayır, aslında ağladım* diyecek oldum ama sonra ağzımı kapadım çünkü haklıydı. Zaten ağladığım da çok nadirdi. Hem bir erkek için ağlamak mı? Katiyen olmaz. Fiona bunun nedeninin, tüm ilişkilerimin eninde sonunda, birlikte olduğum kişiye *herifin teki* deme noktasına varması olduğunu söylüyordu. Hafızamda bir ismi dahi hak etmeyen biri. "Çünkü hiç âşık olmadın," demişti bir keresinde. Belki de doğrudu bu.

"İçten içe bilirsin," demişti Nate.

Aşkın nasıl bir duygu olması gerektiğinden bile emin değildim.

Fiona elini salladı. "Pekâlâ, ne hâli varsa görsün öyleyse! İşinde başarılı, hâli vakti yerinde ve Yukarı Doğu Yakası'nda evi olan bir kız arkadaşı hak etmiyordu zaten," diye devam etti ve ardından bu ona konuşmak istemediğim diğer bir şeyi hatırlatmış gibi: "Sahi, bir gelişme var mı? Ev meselesinde yani?" diye sordu.

Ev. O ve Drew, geçen ocak ayından beri oraya "teyzenin evi" demeyi bırakmıştı ama ben hâlâ o alışkanlıktan kurtulamamıştım. Omuz silktim.

Onlara doğruyu söyleyebilir; o kapıdan her girdiğimde, teyzemi bülbül yumurtası rengi berjerinde görmeyi beklediğimi ama o berjerin artık orada olmadığını anlatabilirdim.

Tıpkı sahibi gibi.

"Harika," demeye karar verdim.

Bana inanmadıklarını ima eden bakışlarla birbirlerine baktılar. Haksız da sayılmazlardı, en iyi yalanım sayılmazdı.

“*Harika,*” diye yineledim. “Peki neden benden bahsediyoruz? Senin şu meşhur şefini bulalım da karanlık tarafa geçmeye ikna edelim.” Masanın üzerinden uzanıp son hurmayı da alıp yedim.

Birilerinin dikkatini çekebilmek için etrafına bakınırken, “Tabii ki. Garsonumuza el etsek yeter,” diye mırıldandı Drew. Ne var ki onlara imalı bir bakış atmaktan fazlasını yapamayacak kadar kibar ve mütevazıydı. “Elimi kaldırmam yeterli mi yoksa? Pahalı restoranlarda garson nasıl çağırılır ki?”

Drew, son birkaç aydır listesini büyütmek adına yazar keşfetme konusunda çok daha fazla inisiyatif alıyordu. Ama ben bu keşif gezilerinden bazılarının, mesela Governors Adası’ndaki konserin, maalesef gidemediğim tiyatro oyununun, geçen ayki operanın, Washington Heights’taki bir kitapçıda tanıştığımız TikTok ünlüsünün, vücuduyla resim yapan ressamın galeri sergisinin benim kafamı dağıtmak için olduğundan şüpheleniyordum. Beni bu yas durumundan çıkarmak için. Ama neredeyse altı ay olmuştu ve artık iyiydim.

Gerçekten de iyiydim.

Fakat teyzenizin cenazesinin olduğu gün, gecenin ikisinde banyonun zemininde körkütük sarhoş bir hâlde huçkırığa huçkırığa ağladığınıza şahit olmuş birini iyi olduğunuza ikna etmek zordu.

Benim en kötü, en savunmasız hâllerimi görmüş ama yine de numaramı telefon rehberlerinden silmemişlerdi. Her zaman kolay geçinilen biri değildim ve buna rağmen yanımda kalmış olmaları, benim için asla itiraf edemeyeceğim kadar anlamlıydı. Son birkaç aydır bu keşif gezilerine sürüklenmek ise benim için rahatlatıcı olmuştu.

O yüzden, en azından Drew için bir garson çağırabilirdim.

“Ben hallederim,” dedim iç çekerek ve garsonumuz başka bir masadan döndüğü sırada elimi kaldırıp işaret ettim ve ona seslendim. Pahalı bir restoranda garson böyle mi çağırılırdı bilmiyordum ama kız çabucak yanımıza geldi. “Şey alabilir miyiz acaba, eee—” tatlı menüsünü taradım.

Fiona araya girerek, "Dekonstrükte limon mu neydi." dedi.

"İşte ondan," dedim. "Bir de baş şef ile görüşebilir miyiz acaba?" Drew çantasından hemen bir kartvizit çıkarıp garsona verirken ben de, "Kendisine Strauss & Adder Yayınevi'nden geldiğimizi ve bir iş fırsatı ile ilgili olduğunu söyleyebilir misiniz? Şey, aslında bir kitap hakkında," diye ekledim.

Garson kartviziti alıp siyah önlüğünün ön cebine koyarken bu rica karşısında hiç de şaşırılmamışa benziyordu. Elinden geleni yapacağını söyledi ve tatlı siparişimizi iletme üzere hızla uzaklaştı.

Garson gider gitmez Drew kendi kendine ellerini çırpıttı sessizce. "İşte başlıyoruz! Of, şu heyecanı hissediyor musunuz? Bu duygu hiç eskimiyor."

Ben bu şef hakkında pek bir şey hissetmesem de Drew'in heyecanı bulaşıcıydı. "Hiç," derken birdenbire çantamdaki telefon titremeye başladı. Telefonumu çıkarıp e-posta bildirimine göz ucuyla baktım. Yazarlarımdan biri neden bana e-posta gönderiyordu ki?

Fiona, karısına doğru eğildi. "Baksana, Clem'i bizim yan daireye yeni taşınan çocuğa ayarlasak nasıl olur?"

"Yakışıklı çocuk," diyerek hak verdi Drew.

"Hiç almayayım, teşekkürler." E-postamı açtım. "Nate'den sonra hemen yeni bir ilişkiye geçmeye hazır değilim."

"Onu unuttuğunu söylemiştin!"

"Bir de şu yas süreci var- Ah, inanmıyorum ya," diye ekledim mesajı okumayı bitirip sandalyemden fırlarken. "Üzgünüm, benim kaçmam lazım."

Fiona endişeli bir şekilde sordu: "Bir sorun mu var? Daha tatlımızı yemedik."

Bu teknik olarak bir iş yemeği olduğu için çakma Kate Spade çantamdan cüzdanımı çıkarıp şirket kredi kartını masanın üstüne koydum. Drew kartı alırken, "Turdaki yazarlarımdan biri Denver'da mahsur kalmış ve Juliette de e-postalarına cevap vermiyormuş. Yemeği bununla ödeyin. Ofiste görüşürüz?" dedim mahcup bir şekilde.

Beti benzi atmış gibiydi. "Bir dakika. Nasıl yani?" Bakışlarını hızlıca önce mutfağa, sonra da bana çevirdi.

"Halledersin sen," derken yazarımdan telaş dolu bir e-posta daha aldım. İkisine de sarılıp son kalan kızarmış keçi peynirini de kapıp şarabın kalaniyla yuttuktan sonra oradan ayrılmak üzere arkamı dönmüştüm ki.

"Dikkat et!" diye bağırdı Drew.

Fiona'nın ağzı açık kaldı. Artık çok geçti.

Arkamdaki bir garsonla çarpışmıştım. Adamın elindeki tatlı bir yana, kendisi bir yana savruldu. Ben uzanıp tatlıyı yakalarken garson da uzanıp *beni* tuttu ve düşmeme engel oldu. Ben sendelerken garson kolumu güçlü bir şekilde kavrayarak dengemi bulmamı sağladı.

"İyi kurtarıştı," dedi sıcakkanlı bir şekilde.

"Teşekkürler, ben..." Tam o sırada diğer elimin adamın taş gibi sağlam göğsünde olduğunu fark ettim. "Ah!" Hemen tatlıyı ona verdim ve geri çekildim. "Pardon!" Hemen yanaklarım kızardı. Adama bakamıyordum. Elimi bir yabancıнын göğsünde haddinden fazla tutmuşum.

"Şey... Limon?" diye sordu adam.

"Evet, pardon, çok pardon! Tatlı bizim ama ben gitmek zorundayım," diye karşılık verdim aceleyle. Yüzümün domates gibi kızardığını hissedebiliyordum. Hemen yanından dolanıp geçtim. Arkadaşlarıma dudaklarımı oynatarak *iyi şanslar* dileyip restorandan çıktım.

Southwest Havayolları ile iki telefon görüşmesi ve dört sokak yürüdükten sonra, yazarı turun son durağına gitmek üzere bir sonraki uçağa bindirmeyi başardım. Ofise dönmek için Midtown'a giden metroya binecektim. O adamın beni sıkı sıkı kavramasının, sağlam göğsünün ve üzerime eğilmesinin verdiği hissi aklımdan atmaya çalıştım. Gerçekten de bana doğru eğilmişti, değil mi? Sanki beni *tanıyormuş* gibi? Bütün bunları kafamda kurmuyordum, değil mi?

2

.....

Strauss & Adder

OTUZ DÖRDÜNCÜ sokaktaki binanın taş kemerli girişinden içeri girip krom asansörlerle yedinci kata ilk kez çıktığım anda Strauss & Adder Yayınevi'nde özel bir şeyler olduğunu anlamıştım. Açılan kapıların ardından girdiğim küçük, beyaz raflı koridor hem yayınevinin kendi çıkardığı hem de sadece sevdikleri kitaplarla doluydu. Karşınızda duran eskitme deri berjerler, sizi minderlerin içine gömülüp bir romanın kapağını açmaya ve kelimelerin arasına gark olmaya davet ediyordu.

Strauss & Adder New York City'deki küçük ama güçlü bir yayıneviydi. Uzmanlık alanı yetişkin kurgu, anı kitapları ve kurgusal olmayan yaşam tarzı kitaplarıydı. Mesela kişisel gelişim, yemek kitapları ve neyin nasıl yapılacağını anlatan kitaplar da basıyorduk ama en çok tanındıkları tür gezi rehberleriydi. Uzak bir yere dair bir gezi rehberi istediğiniz zaman, Strauss & Adder'ın o küçük tokmak ve çekiçli logosuna doğru giderdiniz ve o size yabancı şehirlerin en ücra köşelerinde olmasına rağmen yine de kendinizi evinizde hissededeceğiniz en iyi restoranları anlatırdı.

Halkla ilişkiler ve reklamcılık işini her yerde yapabiliyordum ve muhtemelen de daha iyi bir maaş alırdım ama büyük bir teknoloji firmasında ya da bir HR firması cehenneminde ücretsiz gezi kitabı alma şansım olmazdı. Her gün Roma, Bangkok ve Antarktika hakkında kitapların sıra sıra dizildiği bu koridordan

geçmenin, süpermarket parfümlerini andıran o eskimiş kâğıt kokusundaki büyüleyiciliğin güven verici ve hoş bir yanı vardı. Ben kendim kitap yazmak istemiyordum ama eski zaman katedralleri ve unutulmuş tanrılara adanmış tapınakları şiirsel bir dille anlatan, miadı dolmuş ya da çoktan unutulup gitmiş gezi rehberleri hoşuma gidiyordu. Bir kitabın, bir hikâyenin, en doğru sırayla dizilmiş sözcüklerin, insanda hiç ziyaret etmediği yerlere ve hiç tanışmadığı insanlara karşı bir özlem uyandırmasını seviyordum.

Ofis açık kat planı şeklindeydi ve dört bir yanı yerden tavana kadar roman dizili raflarla çevriliydi. Temiz, beyaz ve aydınlık bir mekandı. Herkesin kendi küçük, yarı duvarlı bölmesi vardı ve her bir çalışma masası, çalışanların masaların üzerinde sergiledikleri en sevdikleri sanat eserleri, biblolar, kitap koleksiyonlardan oluşan ıvır zıvırlarla rengarenkti. Benim bölmemse patronumun ofisine en yakın olanıydı. Üst düzey çalışanların hepsinin cam kapılı ofisleri vardı. Sanki bu cam kapılar, benim önümdeki bölmede bir küsüp bir barıştığı on aylık erkek arkadaşı *romeo* Rob (Canın cehenneme Romeo-Rob.) yüzünden huçkıra huçkıra ağlayan Julliette'i duymam ile aynı seviyede bir mahremiyet ihlali teşkil ediyordu.

En azından o düzenli cam ofislerinde bile onları da bizim gibi pazartesi günü öğlen ikide uzaklara dalıp giderken görebiliyordunuz.

Yine de hepimiz buradaydık işte, çünkü hepimizin tek bir ortak noktası varsa o da kitapları sevmemizdi.

Fiona ofise döndüğünde, ben birkaç röportaj isteği göndermeyi başarmıştım.

Kredi kartımı vermek için yanuma geldiğinde, "Tatlı gerçekten de olağanüstüydü," dedi. Tasarımcıların geri kalanı gibi o da katın kasvetli, örümcek ağlarıyla dolu bir köşesine sürgün edilmişti. CEO'lar, âdetleri olduğu üzere, mantar yetiştiren sanatçı ruhlu çalışanlarını böyle yerlerde tutarlardı. Bu köşe öyle karanlıktı ki tasarımcıların en az üç tanesi D vitamini takviyesi almaya başlamak zorunda kalmıştı. "Şef de aynı şekildeydi."

“Kaçırduğuma üzüldüm sahiden,” diye karşılık verdim.

Fiona omuz silkip kredi kartımı geri verdi. “Aslına bakarsan adamla doğrudan burun buruna geldin.”

Durdum. Kavrayışını hâlâ aklımdan çıkaramadığım adam. O sıcak, sağlam göğüs. “O... o muymuş?”

“Ta kendisi. Tam bir cevher. Çok da tatlı birisi. Bu arada yazarını havaalanı cehenneminden kurtarmayı başardın mı?”

Daldığım düşüncelerden kendimi silkip, “Ayıp ediyorsun,” diye karşılık verdim. “Yoksa bir şüpheni mi vardı?”

Fiona başını iki yana salladı. “Sana imreniyorum.” Duraksadım. “Neden?”

“Ne zaman yapman gereken bir şey olsa, direkt dalıyorsun. Dümdüz. Hiç tereddütsüz. Bence Drew seni bu yüzden bu kadar çok seviyor,” diye ekledi biraz daha kısık bir sesle. “Sen, benim kaotikliğimin yanında bir Excel tablosusun.”

“Sadece işleri kendi tarzımda halletmeyi seviyorum,” diye karşılık verdim. Bana restoranda kaçırıldıklarımı anlatmaya başladı. Görünüşe göre Faux’dan birisi, bir kitap hakkında görüşmek üzere şefi ziyaret etmiş (Drew’in tahminine göre Parker Daniels). Ayrıca Simon & Schuster’dan da. Harper Collins’ten iki, Macmillan’dan da bir yayıncı gelmiş. Muhtemelen devamı da gelecektir.

Kısık sesle ıslık çaldım. “Drew’in rakipleri dişli desene.”

“Aynen öyle. Tek konuştuğu konunun bu olacağı zamanı ipe çekiyorum,” dedi Fiona boş bir yüz ifadesiyle. Bileğindeki akıllı saate bakıp ofladı. “Ben mağarama dönsem iyi olacak. Bu gece film izliyor muyuz? Birbirine âşık olan iki kiralık katilin olduğu o romantik komedi çıkmış galiba?”

“Başka bir zamana ertelese? Hâlâ açıp yerleştirmedığım kutular var. Fiş?” diye sordum ve Fiona çantasından yemek faturamızı çıkardı. Fiona katın karanlık ve rutubetli tarafına yollarırken ben fişi vermek üzere Rhonda’nın ofisine girdim. Ama yerinde değildi.

Reginald Strauss da dahil olmak üzere üst düzey çalışanların çoğunun ofis duvarlarında ve masalarında aile fotoğrafları, çık-

tıkları tatillerin, anıların fotoğrafları vardı. Rhonda'nın ise kitap tanıtımlarında ve kırmızı halı etkinliklerinde ünlülerle çekilmiş fotoğraflarla doluydu. Raflarında torunlarından gelen hediye yerine başarı ödülleri diziliyordu. Neyi seçtiği, yaşamaya karar verdiği hayat tarzı çok barizdi ve onun ofisine her ayak bastığımda ben de kendimi onun gibi bir hayat yaşamış olarak, onun turuncu berberinde otururken hayal ederdim.

Ofisinin cam kapısı birden açıldı ve Rhonda Adder, tüm ihtişamıyla içeri girdi. "Ah, Clementine! Her zamanki gibi Mutlu Cumalar," dedi neşeyle. Siyah pantolon-çeket takımı, çiçekli topukluları ve bir tokayla arkadan tutturulmuş düz kesim gri küt saçı ile çok şık görünüyordu.

Rhonda ne zaman bir odaya girse, tıpkı benim de yapmak istediğim gibi, herkesin bakışlarını üstüne toplardı. Tüm bakışlar ona çevrilir, tüm sesler kesilirdi.

Rhonda Adder, çekici olduğu kadar zekiydi de. Pazarlama ve halkla ilişkiler müdürü ve yayınevi ortağıydı. SoHo'daki küçük bir halka ilişkiler firmasında sansasyonel dedikoduların önünü alarak ve telepazarlamalardan gelen aramalara cevap vererek işe başlamıştı. Şimdi ise sektördeki en büyük isimlerden biri için kitap kampanyaları planlıyor ve koordine ediyordu. Kitap dünyasında bir *ikundu*, herkesin olmak istediği kişiydi. *Benim* olmak istediğim kişiydi. Hayatını düzene koymuş bir kişi. Planı, hedefleri olan ve bunları gerçekleştirmek için hangi araçlara ihtiyaç olduğunu tamı tamına bilen bir kişi.

"Mutlu Cumalar Rhonda. Özür dilerim, öğle yemeğim uzun sürdü," dedim çabucak.

Elini salladı. "Hiç sorun değil. Adair Lynn'in havaalanıyla ilgili küçük pürüzünü hallettiğini gördüm."

"Bu turdaki *en şanssız* kişi o gerçekten."

"Eve döndüğünde ona çiçek göndermemiz gerekecek." Bir çekmeceyi açıp bir paket çikolata kaplı badem çıkardı.

Fişi ve kredi kartını masanın üstüne bırakırken, "Gönderirim. Hesaba bir tane öğle yemeği masrafı yazdırdım," diye ekledim.

İkisine de göz attıktan sonra bir kaşını kaldırdı. "Drew kurgudışı bir kitap projesi için bir yazarın peşinde."

"Öyle. Badem?" Paketi bana uzattı.

"Teşekkür ederim." Bir tane aldım ve karşısındaki gıcırdayan sandalyeye oturup ona bu öğleden sonraki gündemler hakkında bilgi verdim. Randevusu alınmış podcast röportajları, revize edilmiş seyahat planları, yeni onaylanmış kitapçı etkinlikleri. Rhonda ile ben, iyi yağlanmış bir makine gibi tıkır tıkır çalışıyorduk. Herkesin bana Rhonda'nın sağ kolu demesi boşa değildi ve bir gün onun halefi olmayı umuyordum. Herkes olacağımı düşünüyordu.

Toplantımızın bitmesi üzerine Rhonda bademlerini tabağına geri koyup bilgisayarına döndü, tam kalkıyordum ki şöyle dedi: "Yaz sonundaki izin talebini iptal ettiğini gördüm. Özel bir nedeni var mı?"

"Ah, o mesele." Buruşmuş gömleğimin önünü elimle düzeltirken istifimi bozmamaya çalıştım. Her yazın sonunda teyzemle yıllık yurtdışı gezimize çıkardık. Bir yaz Portekiz, diğer yaz İspanya, bir sonrakinde Hindistan, Tayland, Japonya... Pasaportum yıllar boyunca onunla birlikte gittiğimiz tüm o yerlerin vizeleriyle karman çormandı. Strauss & Adder ekibine katıldığım dan beri her ağustos ayının aynı haftasında izne çıkmıştım, o yüzden tabii olarak Rhonda bu kez gitmemeye karar verdiğimi fark etmişti. "Belki de zamanımı burada geçirmem gerekiyordur diye karar verdim, o yüzden gitmiyorum."

Bir daha asla.

Bana tuhaf tuhaf baktı. "Şaka yapıyorsun. Clementine! Tüm sene boyunca bir gün bile izin yapmadın."

"Ne diyebilirim ki? İşimi seviyorum." Gülümsedim, çünkü bu doğruydum. İşimi seviyordum ve zihnimi meşgul etmemi sağlıyordu... *her açıdan*. Ayrıca önümdeki işlere odaklanmaya devam edersem, yas beni istediği gibi gecenin ikisinde yakalayamazdı.

"Ben de işimi seviyorum ama yine de bu yıl Maldivler'e tatile gittim. Orada harika bir masaj yaptırdım. Eğer gidersen sana benim masörümün numarasını verebilirim."

Yaa evet, sanki buna bütçem yetermiş gibi. Gerçi şimdi teyzemin evi benim olduğuna göre belki de yeter. Yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim. “Ben iyiyim, gerçekten. Ayrıca, o hafta *Boston in the Fall* çıkıyor; yazarın son derece titiz olduğunu biliyorsunuz. Onu Juliette’e bırakmaktansa kendim ilgilenmeyi tercih ederim–”

“Clementine?” diyerek araya girdi. “Hakkın olan tatile çık. Bu izinler bu yüzden veriliyor.”

“Ama–”

“İzin isteğini iptal etme isteğin reddedilmiştir.”

Telaşlı görünmemeye çalışarak, “Ama artık tatile çıkmıyorum,” dedim. “Biletlerimi iade ettim!”

Kırmızı çerçeveli gözlüğünün üzerinden bana baktı. “Öyleyse kendine yapacak başka bir şey bulmak için iki ayın var. Koleksiyonumuzun yarısı gezi rehberi. Bir tanesini ödünç al. Sana ilham vereceğine eminim. En nihayetinde bir tatile ihtiyaç duyacaksınız.”

“Gerçekten duyacağımı sanmıyorum.”

Cevap mahiyetinde derin bir iç çekerek sandalyesini tekrar bana doğru döndürüp gözlüğünü çıkardı. Gözlüğü boncuklu bir kayışla boynuna asılıydı. “Peki. Kapıyı kapat Clementine.”

Hayır, olamaz. Sessizce, biraz da tereddütlü bir şekilde bana denileni yaptım. Benden en son kapıyı kapatmamı istediğinde pazarlama tasarımcısını işten çıkardığını öğrenmiştim. Biraz çenken bir şekilde yeniden oturdum. “Bir... bir sorun mu var?”

“Hayır. Yani evet ama kötü bir şey değil.” İki elinin parmak uçlarını birbirine dayadı ve bana uzunca baktı. Gözlerine koyu renk rimel ile rimelden daha koyu bir göz kalemi çekmişti ve bu onun bakışlarını çok daha delici yapıyordu.

“Doğru zaman gelene kadar gizlilik yeminin var Clementine.”

Sandalyemde doğruldum. Büyük bir şeydi demek ki. Bir kitap mıydı acaba? Bir ünlünün anıları? Yoksa Strauss, şirketi satıyor muydu? İnsan kaynaklarındaki Michael nihayet işi mi bırakmıştı?

Devam etti: "Yaz sonunda emekliye ayrılmayı planlıyorum. Ama giderken Strauss & Adder'in emin ellerde olduğunu bilmek istiyorum."

Kulağlarıma inanamadım. "Siz... Nasıl yani? *Emekliye ayrılmak* mı?"

"Evet."

Ne diyeceğimi bilemedim.

Hissettiğim bu derin duyguyu tarif edebilecek kelime yoktu. Üzüntü müydü bu? Hayal kırıklığı mı? Rhonda'sız bir Strauss & Adder ruhsuz bir beden gibiydi, kitapsız bir kitaplık gibi. O, bu firmayı Strauss ile birlikte *inşa etmişti*. Son yirmi yıldır yayınevinin her bir çoksatan kitabı Rhonda sayesinde olmuştu.

Şimdi de *emekli* olmak mı istiyordu?

"Bana öyle bakma," dedi Rhonda gergin bir kahkahayla. O hiç gerilmezdi. Demek ki bana oyun oynamıyordu. Doğruyu söylüyordu. "Benim sürem doldu! Ama eğer bu gemi bensiz batarsa hiçbir yere gitmem. Buraya ömrümün büyük bir kısmını adadım," diye ekledi. Görünüşe göre sektördeki *namından* sonra aklına başka bir şey gelmişti. "Ancak şu anda bunu sadece sen ve Strauss biliyorsunuz ve bu şekilde kalmasını istiyorum. Durum resmiyete kavuşur kavuşmaz kimbilir ne tür piranalar üşüşecek."

Ağzım kurumuştü. "Şey... peki?"

"O zamana kadar, bu yaz olan çoğu projeye ve satın almalarla senin ilgilenmeni istiyorum. Nasıl gittiğini bir görelim bakalım. Toplantılara katılacağım tabii ki ama buna sadece prova diyelim."

"Sizsiz idare edip edemeyeceğimi görmek için mi?"

Yüzüme şaşırılmış gibi baktı ve ardından güldü. "Ah, hayır canım, benim yerime geçmen için!"

Eğer zaten oturuyor olmasaydım anında dizlerimin bağı çözüldü. Ben? Rhonda'nın yerini almak? O bana ne kadar çalışkan olduğumu, nasıl iyi bir örnek olduğumu, tam da onun gençliği gibi olduğumu ve benim yerimde olsa böyle bir fırsat

için canını bile vereceğini anlatırken onu yarım yamalak dinleyebildim. Geleceğe bir başarı şansı vermekten daha iyi bir gelecek kurma yolu olabilir mi?

“Yani, yerimin yarısını. Strauss ve ben bu şirketi kurduğumuzda, ben halkla ilişkiler ve pazarlama müdürlüğünün yanı sıra yayınevi ortaklığı aldım çünkü çok küçük bir şirkettik. Ama böyle bir şeyi başkası için dilemem. Nihayetinde başkaları *ben* değil,” diye ekledi. “Fakat, bu yaz göstereceğin performansa bağlı olarak yeni halkla ilişkiler müdürü olarak senin adını verme niyetindeyim. Ekibimizin en eski üyesi sensin, o yüzden de adil olan bu olur diye düşünüyorum. Böyle düşünmesem aptallık etmiş olurum.”

Hâlâ ne diyeceğimi bilemiyordum.

O da zaten bir şey dememi beklemiyormuş ki gözlüğünü tekrar takıp bilgisayarına döndü. “İşte, görüyorsun. Yeni işine başlamadan önce bir tatile ihtiyacının olacağını öngörüyorum. Sana Maldivler’eki masözümün adını vereyim.”

Ağzım açık kaldı. İncecik sesle bir çığlık attım. Tüm bu duyduklarımdan sonra başım dönüyordu.

“Şimdi, bana gelecek haftanın toplantılarını gönderebilir misin? İçimden bir ses Juliette’in unutacağını söylüyor. Yine.”

Bu benim çıkış işaretimdi.

Ayağa kalkmaya çalışırken bacaklarım beni yolda bırakmasın diye dua ettim. “Hemen göndereceğim,” diye karşılık verdim ve ofisinden çıktım.

İlk önce tatil iptal isteğim reddedilmişti, şimdi de Rhonda emeklilik ihtimali haberini vermişti? Ben de *bölümün* yöneticisi olarak onun yerini alacaktım?

Bunu düşünmek istemiyordum.

Çalışma bölmem, onun kapısının tam karşısındaydı ve aramızda üç metre ya var ya yoktu. Düzenli ve temizdi. Drew’in tek kolilik çıkış dediği türden bir bölmeydi. Yani eğer kovulursam, çıkıp gitmeden önce tüm hatıralarımı toplamama tek bir koli yetecekti. Hiçbir yere *gitmeye* niyetim yoktu, yedi yıldır buraday-

dım. Sadece, sergilemek istediğim pek bir şeyim yoktu. Birkaç fotoğraf, şehrin çeşitli yerlerinin resmedildiği en sevdiğim birkaç suluboya kartpostal; Central Park'taki göl, Dumbo'dan Brooklyn Köprüsü, Queens'teki bir mezarlık. Kafa sallayan bir William Shakespeare oyuncağı, koleksiyoncular için kutulu bir Brontë kardeşler eserleri setim ile adını hatırlayamadığım ve artık okuyamadığım bir yazarın imzalı kitap etiketi.

Sandalyeme çöktüm. Kendimi hissiz ve biraz da kulvarımdan çıkmış hissediyordum, yıllardır ilk kez. Emekli oluyordu. Rhonda *emekli oluyordu*.

Üstelik onun yerine geçmemi istiyordu. Panikten göğsüm daralmıştı.

Birkaç dakika sonra, örgülü sarı saçlı, iri ceylan gözlü, kiraz kırmızısı rujlu ufak tefek beyaz bir kadın olan Juliette ağır adımlarla bölmesine geri döndü. Gözleri kızarmış, burnunu çekiyordu. Masasına çöker gibi oturdu. "Yine... yine ayrıldık."

Dalgın bir şekilde masamın altından peçete kutusunu alıp ona uzattım. "Zor bir durum dostum."

Evim Güzel Evim

TATİLE ÇIKMAK istemiyor değildim. Hatta istiyordum da. Son yedi senedir her yıl o hafta izin almış ve dünyanın uzak bir ucuna uçmuştum. Ben sadece... havaalanlarında etrafına bakınıp kalp şekilli büyük güneş gözlüğünü bana doğru sallayarak ona yetişmemi işaret eden o gök mavisi paltolu, şen kahkahalı kadını arayan kız olmak istemiyordum.

Çünkü o kadın artık yoktu.

Onu koşulsuzca seven o kız da yoktu.

Onun yerine, sırf yapabildiği için cuma geceleri geç saatlere kadar çalışan, randevuya çıkmak yerine iş etkinliklerine katılmayı tercih eden, tüm gece ofiste kalması gerekmesi *ihtimaline* (şimdiye kadar hiç olmamıştı) karşın masasının çekmecesinde yedek çorap ve deodorant bulunduran bir kadın gelmişti. Binadan en son çıkan hep o olur, hatta harekete duyarlı ışıklar bile onun çoktan gittiğini sanırdı. Bu şekilde de mutluydu böyle.

Mutluydu gerçekten de.

Nihayet iş bilgisayarımın çıkışı yapıp sandalyemden kalkmıştım ki kollarımı esnetmemle birlikte tepemdeki floresan ışığı yeniden hayata döndü.

Saat 20:30 civarıydı. Güvenlik, binayı kontrole başlamadan önce gitsem iyi olacaktı, yoksa Strauss ve Rhonda'ya söylerlerdi ve Rhonda'nın da cuma günleri mesaiye kalma karşıtı bir politi-

kası vardı. O yüzden çantamı aldım ve pazartesi sabahki toplantı için Rhonda'nın masasında her şeyin hazır olduğundan emin olduktan sonra asansöre gittim.

Şirket kitaplıklarından birinin yanından geçiyordum. İnsanların ilk edisyon ve son edisyon dosyalarının fazlalarını koydukları kitaplıklardan biriydi. Romanlar, hatıratlar, yemek kitapları ve gezi rehberleri. Çoğunu zaten okumuştum ama bir tanesi dikkatimi çekti.

GEZİ ROTASI: NEW YORK CITY

Yeni bir kitaptı herhalde ve yaşadığınız şehir hakkında bir gezi rehberini okumanın leziz bir ironik yanı vardı. Teyzem, bir yerde tüm hayatınız boyunca yaşamış olsanız bile orada hâlâ sizi şaşırtacak şeyler bulabileceğinizi söylerdi.

Bir an için teyzem bu kitabı isterdi diye düşündüm ama kitabı raftan alıp çantama koyduğum sırada, gerçeklik yüzüme yine bir tokat gibi çarptı.

Kitabı geri koymayı düşündüm ama o an teyzemin öldüğünü unuttuğum için kendimden öyle utandım ki hemen asansöre gittim. Onun yerine kitabı bu hafta sonu bir sahafa bağışlayacaktım. Ben aceleyle çıkarken binanın önünde tek başına duran güvenlikçi başını telefonundan kaldırıp bana baktı. Bu saate kadar çalışmış olduğumu görmek onu şaşırtmamıştı.

Metro istasyonuna yürüdüm ve Yukarı Doğu Yakası'na yollandım. Orada durağıma gelince metrodan indim ve telefonumu çıkardım. İstasyondan teyzemin evine giderken annemleri aramak artık bir alışkanlık hâline gelmişti.

Eskiden bunu hiç yapmazdım ama Analea öldüğünden beri bu benim için bir tür rahatlama aracı olmuştu. Ayrıca bunun anneme de çok yardımcı olduğunu düşünüyordum. Analea onun ablasıydı.

Telefon iki kez çaldıktan sonra annem açar açmaz, "Babana kondisyon bisikletini artık senin eski odana taşımanın tamamen makul bir şey olduğunu söyle!"

Telefonlarında Google Maps'e bakmakta olan bir çiftte çarpmamak için yana çekilirken "Ben oradan ayrılalı on bir yıl oldu, tamamen makul yani," dedim.

Annem bağırınca yüzümü buruşturdum: "GÖRDÜN MÜ, FRED! Sorun etmeyeceğini sana söylemiştim!"

Arka taraftan zar zor duyulan bir sesle, "Neymiş?" diye bağırdı babam. Derken bir de baktım ki babam, tahminimce mutfaktaki telefonu aldı ve araya girdi. "Ama ya eve gelirsen, kızım? Ya tekrar ihtiyacın olursa?"

"Olmaz," diye karşılık verdi annem. "Eğer olursa kanepede yatabilir." Burun kemiğimi ovuşturdum. On sekiz yaşında evden ayrılmış olmama rağmen babam değişimden nefret ederdi. Annem ise rutini severdi. Tam birbirleri için yaratılmışlardı. Babam karşı çıktı: "Ama ya--"

"Öyle değil mi?"

Araya girdim: "Benim odamla ne yapmak istiyorsanız yapabilirsiniz. Hatta isterseniz kırmızı odaya bile çevirebilirsiniz."

Annem, "Kırmızı odaya mı?" diye söze başlamıştı ki babam, "Şu filmdeki seks zindanı gibi mi?" diye sordu.

"FRED!" diye bağırdıktan sonra annem, "Şey, bu da bir seçenek..." dedi.

Babam, otuz beş yıllık evliliklerinin ağırlığıyla derin bir iç çekti: "Tamam. Kondisyon bisikletini oraya koyabilirsin. Ama yatak kalacak."

Kaldırımdaki bir çöpe tekme attım. "Gerçekten yatağı tutmak zorunda değilsiniz."

"Ama istiyoruz," diye karşılık verdi babam. Babama, yuvamın artık Long Island'daki iki katlı, mavi dış cephe kaplamalı ev olmadığını söylemeye cesaret edemedim. Uzun zamandır orası değildi. Ama şimdi gittiğim apartman dairesi de değildi yuvam. Geçen her bir dakikada adımlarım biraz daha yavaşlıyordu. Sanki oraya hiç gitmek istemiyormuşum gibi. "Neyse, günün nasıl geçti canım kızım?"

"İyi," diye cevap verdim kısaca. Fazla kısaca. "Aslında... Sanı-

rım Rhonda bu yaz sonunda emekliye ayrılıyor ve beni de halkla ilişkiler yöneticiliğine terfi ettirmek istiyor.”

Annemle babam şaşkınlıklarını gizleyemedi. “Tebrikler, tatlım!” diye haykırdı annem. “Seninle *gurur* duyuyoruz!”

“Hem de sadece yedi yılda!” diye ekledi babam. “Bu bir rekor olmalı! Benim mimarlık firmasında ortak olmam on sekiz yılımı aldı yahu!”

“Hem de *tam* otuzuncu yaş gününde!” dedi annem mutlu bir şekilde. “Ah, bunu kutlamamız lazım—”

Sokağın, teyzemin dairesinin bulunduğu tarafına geçerken, “İşi almadım daha,” çabucak yineledim. “İş için başka adayların da olacağından eminim.”

“Peki sen ne düşünüyorsun bu konuda?” diye sordu babam. Annem aklımdan geçenleri katiben okuyamazken, babam bu konuda her zaman endişe verici seviyede başarılıydı.

Annem homurdandı. “Ne düşünüyor olabilir sence Fred? Tabii ki çok heyecanlı!”

“Sadece *sordum*, Martha. Kolay bir soru.”

Kolaydı da öyle değil mi? Elbette heyecanlı olmam lazımdı ama midemdeki ağrı bir türlü geçmiyordu. “Sanırım, yerleşme işi nihayet bittiği zaman daha heyecanlı hissedeceğim. Yerleştirmem gereken birkaç koli daha kaldı.”

“İstersen bu hafta sonu gelip yardım edebiliriz,” dedi annem. “Ablam görünmez yerlerde bir sürü atılacak ıvır zıvır bırakmıştır muhtemelen...”

“Yok canım, gerek yok. Zaten bu hafta sonu çalışıyorum.” Ki muhtemelen yalan da değildi. Bu hafta sonu yapacak bir şeyler bulacaktım. “Neyse, eve neredeyse vardım. Sonra konuşuruz. Sizi seviyorum,” diye ekledim ve köşeyi dönüp de karşıma tüm ihtişamıyla *Monroe Apartmanı* çıktığı sırada telefonu kapadım. Bir zamanlar teyzeme ait olan küçük dairenin bulunduğu bina buydu.

Şimdiyse kendi iradem dışında bana aitti.

Buradan mümkün olduğunca uzak durmaya çalıştım ama ev sahibim, Greenport’ ta kirada oturduğum evin kirasının artacağı-

nı söylediğinde pek de seçme şansım kalmamıştı. Yukarı Doğu Yakası'ndaki en aranan binalardan birinde, bana miras kalan teyzemin dairesi boş boş duruyordu.

Ben de tüm eşyalarımı küçük kolilere doldurdum, kanepemi satıp buraya taşındım.

Monroe Apartmanı'nın bu şehirdeki diğer asırlık apartmanlardan görünüşte bir farkı yoktu. Uzun zaman önce ölmüş, unutulup gitmiş insanlara ev sahipliği yapmış, pencerelerden ve kapılardan oluşan bir iskeletti. Hafiften yüzyıl ortası tarzını da andıran ayrıntılı süslemeleriyle kemik beyazı bir cephesi, saçaklara işlenmiş ve girişe yerleştirilmiş eksik kulaklı, kırık dişli kanatlı aslanları ve döner kapının hemen ardında bekleyen yorgun görünümlü danışma. Ben kendimi bildim bileli oradaydı ve bu gece danışma masasında oturmuş, şapkası hafif yamuk bir şekilde, James Patterson'ın en son çıkan romanını okuyordu. Ben içeri girince başını kaldırıp baktı ve yüzü aydınlandı.

"Clementine!" diye seslendi. "Evine hoş geldin."

"İyi akşamlar, Earl. N'aber? Kitap nasıl gidiyor?"

Mutlu bir şekilde, "Bu Patterson beni asla hayal kırıklığına uğratmıyor," deyip ben pirinç kaplama asansöre doğru yönelirken iyi geceler diledi. Kalbim sızlıyordu, her şey öylesine tanıdıktı ki. Nasıl da kolay bir şekilde evim gibi hissettiriyordu burası. Monroe Apartmanı her zaman eski kokardı, bu kokuyu ancak böyle tarif edebilirim. Rutubetli veya küflü değil, sadece... *eski*.

Yaşanmış. Sevilmiş.

Asansör, ding sesiyle birinci kata gelişini haber verdi ve ben de içeri girdim. Tıpkı lobi gibi asansörün içi de pirinç yaldızlıydı, iyi bir cila istiyordu. Süpürgelik boyunca zambak süslemeleri vardı ve tavandaki buğulu aynadan yorgun ve bulanık yansımam bana bakıyordu. Omuz hizasında kesilmiş kahverengi saçlarım, yazın neminden kıvrılmıştı ve düz kesim kâküllerim bir amaca hizmet etmekten ziyade gecenin üçünde mutfak makası ve kırık bir kalp ile rasgele kesilmiş gibi duruyordu.

Teyzemin evinde kalmaya ilk geldiğimde sekiz yaşımıdaydım ve tüm apartman bana bir hikâye kitabından çıkmış gibi görünmüş-

tü. Annemlerin evindeki sıkış tıkış kütüphanede okuduğum bir hikâyeden gibiydi. Casus Harriet'in veya Eloise'in yaşayacağı türden bir yer ve ben de tıpkı onlar gibi olacağımı hayal ediyordum.

Nihayetinde Clementine, bir çocuk kitabındaki tuhaf bir karaktere verilebilecek türden bir isimdi.

Bu büyüülü asansöre ilk bindiğimde elimde kiraz renginde kocaman bir çanta, bir de var gücümle tutduğum ve hâlâ duran pelüş hayvanım *Tombul Tavşan* vardı. Yeni bir yere gitmek beni çok korkutuyordu ama annemle babam, Rhinebeck'teki evimizi şu an hâlâ yaşamakta oldukları Long Island'a taşırken yaz boyunca teyzemle kalmamın daha iyi olacağını düşünmüşlerdi. Tavandaki aynalar o zamanlar bile yamuk yumuktu, yukarıya yavaş yavaş çıkarken suratımı lunapark aynaları gibi eğen ve kollarımı yamultan aynaların olduğu bir yer keşfetmiştim.

O komplo teorisyeni ses tonuyla teyzem, "Aynadan sana bakan, senin eski hâlin. Sadece bir anlığına, senden sana bir bakış," demişti.

O yarım saniye geriden gelen hâlime ne diyeceğimi hayal ederdim. O zamanlar, teyzemin hikâyelerine ve sırlarına hâlâ inandığım zamanlardı. Saftım ve gerçek olamayacak kadar iyi şeyler, sıradan şeylerin arasında farklı olanın ışıltısı beni büyü-lüyordu. Geçmişteki hâlinizi gösteren bir ayna, asla ölmeyen bir çift güvercin, kendi kendine yazılan bir kitap, dünyanın diğer tarafına çıkan bir ara sokak, sihirli bir apartman dairesi...

Bu hikâyeler artık ağzımda buruk bir tat bırakıyordu, fakat aynada kendime bakarken her zamanki gibi bu oyunun bir parçası olmaktan da kendimi alamadım.

"Yalan söyledi," dedim ağzı benimle birlikte kıpırdayan yan-sımama. Yarım saniye önceki hâlim duyduklarına şaşırıysa da belli etmedi.

Çünkü zaten biliyordu.

Asansörden uyarı sesi gelince dördüncü katta indim. Dairelere harfler verilmişti. İlk ziyaretimden sonraki yazlarda, bu harflerle alfabeyi tersten saymayı öğrenmiştim.

L, K, J, I, H, G, F...

Köşeyi döndüm. Koridor yıllardır değişmemişti. Halısı, solmuş bir İran halısıydı, örümcek ağı sarmış duvar lambaları unutulmuştu. Parmaklarımı koridorda duvar boyunca uzanan beyaz kaplamada gezdirirken, sert ahşabın parmak uçlarıma batışını hissettim.

E, D, C...

B4.

Kapıda durup çantamdan anahtarları çıkardım. Saat neredeyse 21:30 olmuştu ama ben yorgunluktan ölüyordum. O yüzden de sadece yatıp uyumak istiyordum. Kapıyı kilitleyip babetlerimi kapının önünde çıkardım. Teyzemin evde sadece iki kuralı vardı ve bunlardan birincisi ayakkabıları çıkarmaktı.

Geçen hafta buraya taşındığımda, sanki bir hayalet görmeyi bekliyormuş gibi gözlerim uzun gölgelerde dolaşıp durdu. Ufak bir yanım, teyzemin hikâyelerinin ya da belki en azından *bir tanesinin* gerçek olmasını istiyordu. Tabii ki hiçbiri olmadı.

Şimdi içeri girdiğimde başımı doğru düzgün dik bile tutamıyordum. Işıkları açmadım. Yabancı bir gölge, yeni bir gölge var mı diye gölgeleri incelemedim.

Bu dairenin sihirli olduğunu söylerdi ama şimdi sadece ıssızdı. Parmağını dudaklarına bastırarak, "Bu bir sır," demişti yüzünde gülümsemeyle. İçtiği Marlboro'nun dumanı, kıvrıla kıvrıla açık pencereden dışarı çıkıyordu. O günü hâlâ dün gibi hatırlıyorum. Gök yüzü açıktı, havada yaz sıcaklığı vardı ve teyzemin hikâyesi muhteşemdi.

"Kimseye anlatma. Anlatırsan, senin başına asla gelmeyebilir."

"Kimseye anlatmayacağım," diye söz vermiştim ve sözümü yirmi bir yıldır tutuyorum. "Tek bir kişiye bile!"

Bunun üzerine, kahverengi gözlerinde imkânsızın parıltısıyla bana o sırrı fısıldadı. Ben de ona inandım.

Ev her zamanki gibi kokuyordu o gece: lavanta ve sigara. Ay ışığı, salonun büyük pencerelerinden içeri sızıyordu. Klimanın üzerinde kuluçkaya yatan iki güvercin, sağlam yuvalarında

birbirlerine sokulmuşlardı. Mobilyalar sanki kendi gölgelerine dönüşmüşlerdi, her şey en son hatırladığım yerde duruyordu. Çantamı bar taburesinin yanına, anahtarlarımı tezgâhın üstüne atıp oturma odasındaki kadifemsi mavi kanepenin üstüne yığıldım. Kanepede hâlâ teyzemin parfümü gibi kokuyordu. Tüm daire onun gibi kokuyordu. Altı ay geçmiş olmasına rağmen ve ondan kalan eşyaların çoğunu kendi eşyalarım ile değiştirmiş olmama rağmen koku dağılmamıştı.

Kanepenin arkasından örgü battaniyeyi alıp altında kıvrılarak uykuya dalabilmeyi umdum. Bu ev, artık bana yabancı geliyordu, çok, çok büyük bir şey eksikti ama yine de bana başka hiçbir şeyin veremeyeceği bir yuva hissi veriyordu. Bir zamanlar bildiğim ama artık istenmediğim bir yer gibiydi.

Keşke teyzem hâlâ burada yaşıyor olabilirmiş gibi hissettiğim bu evden nefret edebilseydim. Sanki her an yatak odasından çıkıp kanepedeki hâlime gülecek ve şöyle diyecek gibiydi: *Ah, canım, şimdiden yattın mı? Dolapta hâlâ yarım şişe merlot var. Kalk hadi, gece uzun! Yumurta pişireyim. İskambil oynayalım.*

Ama o yoktu ve geriye onun fısıltıyla anlattığı tüm aptalca, uydurmaca sırlarıyla birlikte bu ev kalmıştı. Ayrıca eğer bu ev gerçekten de sihirliyse son altı aydır bu eve yüzlerce kez girip çıkarken neden hâlâ teyzemi bana geri getirmemişti?

Ben neden hâlâ burada yalnızdım? Neden ben tek başıma bu kanepenin üzerinde, geçmişte bir yerlerde hâlâ yas tutarken durarak bilmeden yoluna devam eden bu şehrin seslerini dinliyordum?

Yalandı bütün bunlar. Burası da A4, K13 veya B11 gibi sıradan bir daireydi. Ben de zaten bu evin beni artık var olmayan bir zamana götürebileceğine inanmak için fazla yaşlıydım.

Onun evi. Artık benim.

Yabancı Bir Zamanın Yabancıları

OMZUMA DOKUNAN BİR EL beni sarsarak uyandırdı.

“Beş dakika daha,” diye homurdandım eli iterken. Boynum tutulmuştu ve başımdaki zonklama yüzünden cips kırıntıları dolu kanepeye gömülüp dünyaya geri dönmeyi hiç istemiyordum. Ev o kadar sessizdi ki mutfaktan bir ses duyduğumu sandım. Teyzem mırıldanıyordu. *Kahrolsun Patriyarka* yazan, kenarı kırılmış, en sevdiği kahve kupasını alıyordu. Ocağa kahve koyuyordu.

Neredeyse eski zamanlardaki gibiydi. Gece geç saatlerde, bolca şarap içtikten sonra Brooklyn’deki daireme dönemeyecek kadar yorgun ve sarhoş bir hâlde buraya geldiğim zamanlardaki gibiydi her şey. Her zaman bu kanepede uyur ve sabahları ağzım kurumuş bir hâlde, önümdeki sehpanın üzerine bırakılmış bir bardak su ile uyanırdım. Onu da sarı mutfak masasına oturmuş, dün geceki dedikoduları ona anlatmamı bekler hâlde bulurdum. Sorun çıkaran yazarlar, çıkılabilecek adam kalmadığından yakınan reklamcılar, yazarı ile yasak ilişki yaşayan yaymevi temsilcisi, Drew ile Fiona’nın bana ayarladığı son kör randevu...

Fakat ben, teyzeme Rhonda’nın emekliliğinden, yine başarısızlıkla sonuçlanan ilişkimden ve Drew’in sözleşme imzalamak istediği şeften bahsetmeye hazır bir şekilde gözlerimi açtığımda...

Hatırladım.

Artık ben yaşıyordum burada.

El yine omzumu sarstı, bu sefer yumuşak fakat kararlıydı. Ar-
dından nazik ve derin bir ses konuştu: "Hey, hey, dostum, uyan."

O an iki şey kafama dank etti:

1. Teyzem ölmüştü.
2. Evde bir adam vardı.

Katıksız, dizginsiz bir korkuyla doğrulup oturdum ve kolları-
mı deli gibi sağa sola savurmaya başladım. Elim davetsiz misa-
firimin tam suratına çarptı. Adam burnunu tutup bağırırken ben
kanepenin üstünde ayağa kalkıp dikildim ve kendimi savunmak
için teyzemin üzerinde Jeff Goldblum'un suratı olan püsküllü
kırlentini alıp yukarı kaldırdım.

Yabancı, ellerini havaya kaldırdı. "Silahsızım!"

"Ben değilim!"

Kırlentle vurdum ona.

Ellerini teslimiyet içinde havaya kaldırıp mutfağın ortasına
kadar gerileyene dek vurmaya devam ettim.

İşte o zaman, yarı uykulu kaç-savaş hâlimde adama iyice bir
bakabildim.

Genç, yirmilerin ortasında birisiydi. Temiz tıraşlıydı ve göz-
leri kocaman açılmıştı. Annem görse onda çocuksu bir yakışık-
lılık olduğunu söylerdi. Üzerinde, önünde bir kornişon turşusu
resmi ve (PICKLE)BACK ME UP, BRO yazan, yakası genişlemiş
koyu renk bir tişört ile iyi günlerini geride bırakmış, eskitilmiş
bir kot pantolon vardı. Kestane rengi saçları darmadağındı. Ya-
kışıklı, beyaz tenli yüzünde gözleri o kadar açık bir griydi ki ne-
redeyse beyaz gibi görünüyordu. Yanakları hafif çilliydi.

Kırlentimi tekrar ona doğru tutarak kanepenin arkılığı üye-
rinden aşır (kaba saba bir şekilde) indim ve onu yakaladım. Ben-
den biraz uzun ve zayıftı ama benim de tırnaklarımla yaşama
isteğim vardı.

Onu alaşağı edebilirdim.

Güzel Dedektif bana *şarkı söylemeyi* öğretmişti ve ben de tam
bir hazırlıklı, depresif Y kuşağıydım.

Bana tereddütlü bir bakış attı; elleri hâlâ havadaydı. "Seni korkutmak istemedim," dedi özür dilercesine. Hafif bir güneyli aksanı vardı. "Sanırım sen... şey, Clementine olmalısın?"

Adımı duyar duymaz kırlenti daha yükseğe kaldırdım. "Nereden biliyorsun?"

"Şey ben aslında—"

"Buraya nasıl geldi?"

"Eee... şey... ön kapıdan. Ama—"

"Ne zamandır buradasın? Beni uyurken mi izledin? Sen ne tür bir ruh has—"

Yüksek sesle sözümü kesti, "Tüm gece buradaydım. Yani... Tüm gece seni uyurken izlemedim. Yatak odasımdaydım. Giy-nip buraya geldim ve seni kanepede gördüm. Annem, senin teyzenin bir arkadaşı. Yaz için daireyi kiralamama izin vermiş ve bir misafirim de olabileceğini söylemişti."

Saçmalığın daniskasıydı. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Analea Collins," diye karşılık verdi o aynı tereddütlü bakışla. Arka cebinden bir şey çıkarmak üzere uzandı. "İşte, görüyor musun?"

"Sakın kıpırdayayım deme," diye çıkıştım ve o da donup kaldı.

Tekrar ellerini yavaş yavaş kaldırdı. "Tamam... ama bir notum var?"

"Ver bana öyleyse."

"Ama bana dedin ki... kıpırdama dedin?" Ona ters ters baktım.

Boğazını temizledi. "Kendin uzanıp alabilirsin. Arka sol cebimde."

"Hiçbir şeye uzanmıyorum."

Bana yılgın bir bakış attı.

Ah. Doğru ya. Ona kıpırdamamasını söylemiştim. "...Pekâlâ." Ona dikkatli bir şekilde yavaşça yaklaşıp elimi sol arka cebine doğru uzattım...

Cidden korkunç bir Avustralya aksanıyla, "İşte karşımızda vahşi doğada nadiren rast geldiğimiz bir centilmen," diye başla-

dı. "Dikkatli olun. Hemen korkup kaçmayın diye ona dikkatli bir şekilde yaklaşmanız lazım..."

Ona ters ters baktım.

İnsanı sinir eden bir şekilde tek kaşını kaldırdı.

Arka sol cebindekileri çıkardığım gibi geri çekildim. Çekilirken teyzemin ev anahtarını tanıdım. O olduğundan emindim, çünkü yıllar önce benim lise mezuniyetimden sonra gittiğimiz Milano'da havaalanından aldığı anahtarlığa takılıydı. Ben bu anahtarlığın kaybolduğunu sanıyordum. Yanında bir de turna kuşu şeklinde katlanmış bir kâğıt vardı.

Kağıdı açtım.

Iwan.

Bunu halledebildiğimize çok sevindim. Annene benden selam söyle ve posta kutusunu her gün kontrol etmeyi unutma. Eğer Anne ile Puşt cama gelirse, camı açma. Yalan söylüyorlar. Umarım New York'u beğenirsin: yazları biraz sıcak olsa da çok güzel oluyor. Bay bay!

Xoxo AL

(Not: Eğer koridorlarda dolaşan yaşlı bir kadın görürsen bir uyuk yapıp Bayan Norris'i 66'ya geri gönder.)

(Not 2: Eğer yeğenim Clementine uğrarsa ona bu yaz için evi sana kiraladığımı söyle. Ona yurtdışında geçirdiğimiz yazları hatırlat.)

Muhtemelen nota haddinden fazla bakakalmıştım. Yatak odasındaki mücevher kutumda teyzemden gelen sayısız doğum günü kartım, sevgililer günü kartım ve yılbaşı kartım olmasına rağmen onun kavisli elyazısıyla dizilmiş yeni kelimeler görünce boğazım düğümlendi. Çünkü artık onun yazısıyla yeni cümleler görebileceğimi hiç sanmıyordum.

Aptalcaydı. Aptalca olduğunun farkındaydım.

Ama şimdi, ondan geriye kalanlar öncekine göre biraz daha artmış durumdaydı.

Yurtdışındaki yazlar...

Yabancı, beni daldığım düşüncelerden çıkararak gayet kendinden emin bir şekilde konuştu: "Şimdi her şey açığa kavuştu mu?"

Çenemi sıktım. "Aslında hayır."

Özgüveni sarsılmıştı. "...hayır mı?"

"Hayır." Çünkü Bayan Norris üç yıl önce ölmüş, dairesine de genç bir çift taşınmıştı. Onun tüm o antika müzik kutularını ve kemani, bir varisi olmadığı için attılar. Teyzem onları kurtarmak istedi ama o daha bir şey yapamadan, hepsi kaldırımında yağmurun altında mahvoldu. "Alt kiralamanın ne demek olduğunu sanıyorsun bilmiyorum ama herhangi bir yaz istediğin zaman elini kolunu sallayarak bu eve girebileceğin anlamına gelmiyor."

Canı sıkkın bir şekilde kaşlarını çattı. "Herhangi bir yaz mı? Hayır. Onunla daha geçen hafta konuştum--"

Jeff Goldblum'un pullu suratını göğsüme bastırarak, "Çok komik," diye çıktım.

Bunun üzerine gözlerini, anladığını gösterir bir şekilde kırparak başını yavaşça salladı. "Pekâlâ... eşyalarımı toplayayım. Hemen gidiyorum o zaman?"

Rahatladığımı belli etmemeye çalışarak, "İyi," dedim.

Ellerini indirip sessizce teyzemin yatak odasına döndü. İçeride IKEA'dan aldığım siyah metal karyolayı görmeyi bekledim ama onun yerine altı ay önce koliye koyduğumdan beri hiç görmediğim battaniyeyi göz ucuyla gördüm. Hemen başımı çevirdim. Sadece benzerlik olmalı. Gerçekten o değildir.

Göğsüm daralsa da bu hissi bastırmaya çalıştım. Göğüs kemiğimi ovalayarak, *Üzerinden neredeyse altı ay geçti*, dedim kendi kendime. *O burada değil.*

Yabancı, eşyalarını toplamaya başlarken ben de geri dönüp her gergin hissettiğimde yaptığım gibi oturma odasında volta atmaya başladım. İçerisi hatırladığımdan daha aydınlıktı. Geniş, cumbalı pencerelerden içeri günışığı doluyordu.

Duvardaki bir resmin yanından geçtim. Resimdeki teyzem, *The Heart Mattered* oyununun açılış gecesinde Richard Rodgers Tiyatrosu'nun önünde gülümsüyordu. Geçen hafta buraya taşındığımda o resmi duvardan indirdiğimden emindim. Şu an masada duran vazo ve teyzemin Fas'tan aldığı, pencere önünde duran renkli porselen tavus kuşlarıyla birlikte depodaydı.

O esnada sehpanın üstündeki takvimi fark ettim. Takvimi attığıma yemin edebilirdim ve Analea Teyzemin de günleri takip etmeyi çoktan bıraktığını da biliyordum. Hiç değilse *yedi yıldır...*

Omzunda kumaş valizle teyzemin odasından çıkarken, "Evet, sanırım her şeyimi aldım. Marketten aldıklarımı buzdolabında bırakacağım," diye ekledi. Göğsüm biraz daha sıkıştı.

Zar zor nefes alabiliyordum.

Yedi yıl... Takvim neden yedi yıl öncesini gösteriyordu?

Eşyalarım neredeydi? Köşedeki, hâlâ açılmayı bekleyen kollarım? Ya duvarlara astığım resimler?

Eşyalarımı o mu ortadan kaldırmıştı? Canımı sıkmak için başka bir yere mi koymuştu?

Oturma odasında duraksadı. "Sen... iyi misin?" Hayır. Hayır, hiç iyi değildim.

Kendimi kanepeye bıraktım, parmaklarımla Jeff Goldblum'un suratını öyle bir sıktım ki pulları kırılmaya başladı. Şimdi şimdi tüm küçük ayrıntıları fark etmeye başlamıştım, çünkü teyzem evinde asla değişiklik yapmazdı ve bu yüzden bir şey eksikse veya değişmişse kolayca fark edilirdi. Üç yıl önce sokaktan getirdiği bir kedinin üzerine işemesi üzerine attığı perdeler, sehpanın üzerinde duran ve tüylü sabahlığının tutuşmasına sebep olan Aziz Dolly Parton baskılı, ikisini de camdan attığı mumlar. Bir kolinin içinde antredeki dolabın içinde olması gerekirken dün gece üzerimi örttüğüm örgü battaniye.

Artık burada olmaması gereken ama burada olan bir sürü şey vardı. Buna şey de dahildi...

Gözüme bülbül yumurtası rengindeki berjer çarptı. Artık orada olmayan berjer. Orada olmaması *gerek* berjer. Çünkü... Çünkü o...

“Teyzem. Nereye gittiğini söyledi mi?” diye sorarken sesim titriyordu. Aslında cevabı zaten biliyordum. Yedi yıl öncesi ise, o da şimdi...

Ensesini ovuşturdu. “Sanırım Norveç demişti?” *Norveç*. Orada deniz aslanlarından kaçıyor, buzulların fotoğraflarını çekiyor, İsviçre’ye ve İspanya’ya tren bileti bakıyor ve otelimizin karşısındaki köşebaşı dükkândan satın aldığı bir şişe *vintage* şarabı azar azar içiyordu.

Gözümün kenarlarında siyah noktalar belirmeye başladı. Yeterince derin bir nefes alamıyor gibi hissediyordum. Sanki boğazıma bir şey takılmıştı da yeterince hava yoktu ve ciğerlerim çalışmıyordu ve...

“Hay aksi,” derken çantasını yere atmıştı. “Neyin var? Senin için ne yapabilirim?”

“Hava,” dedim zorlukla nefes alarak. “Temiz... Temiz havaya ihtiyacım var.”

Buradan gitmeye, bir daha da geri dönmeye de ihtiyacım vardı. Bu daireyi satıp dünyanın öbür ucuna taşınmaya ve...

İki geniş adımla pencereye ulaştı. Telaşa kapılmıştı.

Başımı iki yana salladım. “Hayır, yapma!” Pencereyi açtı.

Sonrasında olanlar Alfred Hitchcock’un *Kuşlar* filminden çıkma gibiydi. Çünkü teyzem, benimsediği her şeye isim vermeye özen gösterirdi. Birkaç yıldır duvarların içinde yaşayan sıçanın adı mı? *Duvaravuran*. Sokaktan sahiplendiği, perdelerine işeyen kedi mi? *Özgür Pipi*. Kendimi bildim bileli klimanın üstünde yaşayan güvercin nesli mi?

Gri-mavi renkli iki gölge vahşice öterek dairenin içine daldı. “*Hass-*” diye bağırdı yabancı, yüzünü kapatarak.

İntikam hırsıyla dolu haydutlar gibi, cehennem yarasaları veya gece sıçanları gibi dalmışlardı içeri.

“Güvercinler!” diye bağırdım. Bir tanesi tezgâhın üstüne *pat* diye konarken diğeri oturma odasında bir tur dolandıktan sonra kafama kondu. Tırnakları derime batıyor, ayakları zaten karma-karışık olan saçıma dolanıyordu. “Çıkar şunu!” diye bağırdım. “Al üstümden!”

“Sabit dur!” diye bağırdı, güvercini gövdesinden yakalayıp. Onu saçımı bırakmaya güzellikle ikna etmeye çalıştı ama güvercin bırakmak istemiyordu. O an kafamı tamamen kazıtmanın iyi bir fikir olup olmadığını düşündüm. Ama elleri nazikti ve bu, ağzıma gelen telaşlı yüreğimin bir nebze daha mantıklı atmasını sağlıyordu. “Aldım, aldım. Aferin kızıma,” diye mırıldandı hafif kısık bir sesle. Gerçi güvercinle mi konuşuyordu yoksa benimle mi, emin olamadım.

Yanaklarıma yayılan kırmızılığı göremediği için memnundum.

Derken kurtulmuştuk. O güvercini elinde, kendinden uzakta tutarken ben de kanepenin arkasına kaçtım.

“Ne yapayım?” diye sordu tereddütlü bir şekilde.

“Sal gitsin!”

“Daha şimdi yakaladım ya!”

Ellerimle atar gibi yaptım. “CAMDAN DIŞARI SAL!”

Güvercin, *The Exorcist* filmindeki kız gibi başını çevirip ona göz kırptı. Yabancı, suratını buruşturup kuşu pencereden dışarı attı. Güvercin uçup karşı çatıya kondu. Yabancı rahat bir nefes aldı. Diğer güvercin, gözlerini kırpıştırıp öterek tezgâhın ucuna badi badi yürüyüp bir zarfı didiklemeye başladı.

Biraz mahcup bir şekilde, “Eee, sanırım bunlar... Anne ve Puşt oluyor?” diye sordu.

Elimle saçımı düzelttim. “Not şimdi mi aklına geldi?”

“Güvercin olduklarını belirtebilirdi,” diye karşılık verip diğerini yakalamaya gitti. Güvercin diğer tarafa koşarken yabancı bir ıslık çalarak onu çağırmaya çalıştı.

Gittikçe artan bir panikle izliyordum.

Yedi yıl önce, o zamanki erkek arkadaşımınla sırt çantamızla Avrupa’da seyahate çıkacakken yola çıkmamıza az kala ayrılmıştık. Onun benden ayrılmasından daha çok o seyahate gidemediğim için üzülmüştüm içten içe. O zaman teyzem de başına sardığı seyahat şalı, kalp şekilli güneş gözlüğü ve yanında vali-ziyle annemlerin kapısında belirivermişti. Ön verandadan bana

gölümsemiş ve şöyle demişti: “Gidip Ay’ı kovalayalım, sevgili Clementine’cığım.”

Öyle de yaptık.

Nereye gittiğimizi bilmiyordu. Ben de bilmiyordum.

Teyzem ve ben macera peşinde olduğumuz zaman asla plan yapmazdık.

Daireyi birine kiraladığını söylemiş miydi? Ben... hatırlayamıyordum. O yaz, haritası, seyahat planı ya da gidecek bir yeri olmayan başka bir kıza ait puslu bir hatıra gibiydi.

“Bu ev sihirli.” Teyzemin sesi kulaklarımda çınlıyordu ama bu doğru değildi. Doğru *olamazdı*.

“Benim... gitmem lazım,” diye geveledim kanepenin yanındaki çantamı kaparken. “Ben geri gelene kadar gitmiş ol. Yoksa... yoksa!”

Kaçarcasına çıkıp gittim.

5

.....

Zaman Paylaşımı

ASANSÖRDEN sendeleyerek çıktım ve göğsümü rahatlatma çabasıyla ardı ardına derin nefesler alarak ciğerlerimi havayla doldurdum. Sakinleşmeye, nefes almaya çalıştım.

İyi dim, iyi dim...

İyiyim...

Şapkasını bana doğru eğen Erik, "Clementine! Günaydın," dedi. "Bu sabah biraz yağmur... Bir sorun mu var?"

Evet. Ona anlatmak istedim. Dairemde bir yabancı var.

"Sadece kısa bir yürüyüşe çıkıyorum," dedim çabucak, her şeyin yolunda olduğunu göstermesini umduğum bir gülümsemeyle, yarından hemen ayrılıp kasvetli, gri sabah havasına çıktım. Hava daha şimdiden nemliydi. Nem derimin üstüne ikinci bir deri gibi yapıştıyordu ve şehir sabahın dokuz buçuğu için fazla gürültülüydü.

Dünkü giysilerimle uyuyakalmıştım ve hâlâ üzerimde olduklarını fark ettim. Gömleğimi elimle düzelttim, saçımı bağlayıp kısa bir at kuyruğu yaptım ve rimelim *çok fazla* akmamış olmasını umdum.

Akmış olsa bile, sokaktaki *en kötü* görünen kişi olmadığım dan emindim.

Nihayetinde bu şehir hiç uyumazdı.

Neden Earl'e dairemdeki adamdan bahsetmemiştim? Oraya gidip yabancıyı evden çıkarabilirdi.

Çünkü o hikâyeye inanıyorsun.

Teyzem iyi bir hikâyeye anlatıcısıydı ve bu daire hakkında anlattığı hikâyeye zihnime kazınmıştı.

Dediğine göre evinin bazı tuhaflıkları varmış. Klimanın üzerindeki güvercinler nesillerdir ısrarla orada yaşıyorlarmış, oturma odasındaki yedinci döşeme tahtası görünürde hiçbir sebep yokken gıcırdayormuş ve lavabo ile duştaki musluğu asla ama asla aynı anda açmamalıymışsın.

"He unutmadan..." demişti ciddi bir şekilde. O yaz sekiz yaşına girmiştim ve o dairede sihirli olan şeyin ne olduğunu bildiğimi sanıyordum ama bilmiyordum. "Bu ev olur olmadık anlarda zamanı büküyor."

Dışarıdaki hayatta asla bir araya gelmeyen bir önsöz ile bir mutlu sonu, bir sonsöz ile trajik bir sonu, iki gelişme bölümünü, iki doruk noktasını, iki hikâyeyi bir araya getiren bir kitabın sayfaları gibi.

"Bir an şimdiki zamanda koridorda duruyorsun," başına gelmiş bir olaydan bahsediyormuş, bunları zihninde hatırlıyormuş gibi kapıya işaret etti, "sonra kapıyı bir açıyorsun ve geçmişe gidiyorsun. Yedi yıl öncesine."

Ardından, daha kısık bir sesle ekledi: "Her zaman yedi yıl."

Elinde Marlboro sigarası ile bülbül yumurtası rengi berberinde otururken bana o hikâyeyi ilk anlattığı zaman, hikâyenin sadece güzel kısımlarını anlatmıştı. Nihayetinde sekiz yaşındaydım ve teyzemle geçireceğim koca bir yaz vardı önümde. "Yaklaşık yirmi yıl önce, sen henüz doğmamışken, çok boğucu bir yaz gününde şehrin üzerini fırtına bulutları kaplamıştı. Gökyüzü şimşeklerle aydınlanıyordu..."

Teyzem harika bir hikâyeye anlatıcısıydı. Noel Baba'nın gerçek olmadığını çözmeye başlamış olsam da teyzemin anlattığı her şey bende inanma isteği uyandırıyor.

Söylediğine göre, bu daireyi yeni satın aldığı zaman annem, o sabah taşınmasına yardım etmiş ve eşyalarını doldurduğu koli-

ler, duvarların dibine dizilmiş şekilde duruyormuş. Kolilerin yan taraflarında, içlerinde ne olduğunu belirten uzun, kıvrımlı elyazısıyla yazılmış notlar varmış. *Mutfak, yatak odası, müzik...* Rol aldığı Broadway gösterisi olan *The Heart Mattered*'daki kariyerini yeni sonlandırdığı zamanlarmış. Yirmi yedi yaşındaymış ve neden artık sahnede olmak istemediğine kimse anlam veremiyormuş.

Söylediğine göre daire bomboşmuş. Kitapsız bir oda gibiymiş. Emlakçı daireyi ucuza kapatmış, anlaşılan o ki ev sahibi evden hemen kurtulmak istiyormuş. Teyzem de hediye atın dişine bakacak türden biri değilmiş. Biraz gıda ve şarap alışverişi yapmak için dışarı çıkmış, çünkü yeni evindeki ilk gecesini, en azından yanına arkadaş olarak biraz *Brie* peyniri ve *merlot* olmadan hava yatağı üstünde uyuyarak geçirecek değilmiş.

Yeni evine döndüğünde tuhaf bir şeyler varmış. Oturma odasında hiç koli yokmuş. Üstelik bir de *mobilyalıymış*. Her yerde bitkiler, eski müzik gruplarının duvarlara asılmış plakları ve pencerelerin altında döner tablalı koca bir plakçalar varmış. Yanlış daireye girdiğini düşünüp geri çıkmış ama hayır, kapı numarası B4'müş.

Tekrar içeri girmiş ve tüm mobilyalar hâlâ oradaymış.

Pencere pervazında da tanımadığı genç bir kadın oturuyormuş. Bu boğucu New York sıcağını serinletecek herhangi bir esinti içeri girebilsin diye cam açılmış. Havada asılı kalan nem damla damla yeryüzüne düşüyormuş. Daha birkaç dakika önce şehri kasıp kavuran fırtınadan eser yokmuş. Kadının üzerinde ona iki beden büyük gelen uzun bir bej şort ve bir *Jazzercise* programına yaraşacak kadar cafcıflı bir atlet varmış. Sarı saçları, parlak mavi bir lastik tokayla at kuyruğu yapılmış hâlde pervazdaki iki güvercini besliyor, onlarla yumuşak sesler çıkararak konuşuyormuş. Sonra teyzemi fark edip gür kaşlarını kaldırarak sigarasını kristal bir küllükte söndürmüştü.

Teyzemin söylediğine göre hayatında gördüğü en güzel kadıymış, güneş ışığı etrafını bir hale gibi sarıyormuş. İşte tam o anda âşık olmuş ona.

(Bir sır veriyormuş gibi, "Daima anlarsın," demişti bana. "Aşık olduğun zaman daima anlarsın.")

Kadın, şaşırmış bir şekilde teyzeme bakmış ve ardından, "Ah, demek yine oldu," demiş.

"Ne oldu? Ne oluyor? Sen de kimsin?" diye sormuş teyzem, ne diyeceğini bilemeyerek. Çünkü doğru daireye girdiğinden gayet eminmiş. Böyle bir şeye harcayacak vakti de yokmuş. Yazın sıcağı zaten her şeyi çekilmez kılıyormuş ve şimdi izi bile olmayan yağmurdan babetleri sıırıslamış. Bir de sütü bozulmadan dolaba koyması gerekiyormuş.

Kadın gülümseyerek ona doğru dönmüş. "Bu biraz tuhaf bir durum ama sen buna inanabilecek birine benziyorsun."

"Sana saf gibi mi görünüyorum?"

Kadının gözleri açılmış. "Onu kastetmedim. Yeni taşındın, öyle değil mi? *Monroe*'ya. Apartmanın adı hâlâ *Monroe*, değil mi?"

"Neden olmayacaktı ki?"

Kadın bir parmağıyla dudaklarına vurmuş. "Bazı şeyler değişiyor. Ben Vera," diyerek elini uzatmış. "Eskiden burada otuyordum."

"Eskiden?"

"Teknik olarak hâlâ oturuyorum, benim perspektifime göre yani." Vera'nın gülümsemesi biraz daha genişlemiş ve teyzemin marketten aldıklarını işaret ederek, "Onları buzdolabına koyabilirsin. Ben de tam *fettuccine* yapmak üzereydim. İstersen kalabilirsin, ben de sana durumu açıklarım?"

Teyzem gerilmiş bir şekilde hemen arkasına dönüp tekrar kapıya yönelmiş. "Katiyen *olmaz*."

Bunun üzerine teyzem daireden çıkıp apartman görevlisini çağırmış. Görevli kapıyı açmış ve az önce çıkmış olduğu aynı kapıyı, B4'ün kapısını açınca karşlarına küçük, boş daire çıkmış yine. Onları karşılayan kolileri görünce teyzem bir yanlışlık olmadığını anlamış. Teyzemin içi rahat etsin diye etraf iyice bir kolaçan edilirken ne görevli sevimli davetsiz misafirle karşılaşmış ne de teyzem az önce gördüğü eşyalardan biriyle. Ne plak çalar ne de bitkiler. Hiçbiri yokmuş.

O kadını birkaç ay boyunca bir daha görmemiş. Teyzem artık yerde uyumuyormuş ve bülbül yumurtası mavisi rengi bir berber alıp hemen oturma odasının köşesine yerleştirmiş. Buzdolabı peynir ve şarap doluymuş ve mutfak tezgâhında yüz üstü ve açık bir şekilde Malezya gezi rehberi duruyormuş.

Aşağıdaki posta kutusundan bir paket almak için Evden sadece bir saniyeliğine çıkmış ve geri döndüğünde kendini yine o yabancı dairede bulmuş. Duvarlarda plaklar, pencere pervazına dizili, tezgâhlardan taşan bitkiler...

Şimdi saçı kısa olan aynı kadın, altmışlı yıllarda modası geçmiş olan yırtık pırtık bir kanepenin üzerinde uzanmış hâlde duruyormuş. Okuduğu *Jane Eyre* kitabından başını kaldırıp misafirine bakmış ve hemen doğrulup oturmuş. "Ah, demek döndün!"

Kadın, yani *Vera*, teyzemi gördüğüne çok sevinmişe benziyormuş. Bu da teyzeme tuhaf gelmiş tabii. Nihayetinde, kariyerini çöpe attığından beri çoğu insan ona yüzünde ya şaşkınlıkla ya da biraz küçümsemeye bakar olmuş. Nereye gideceğini, ne yapacağını bilememiş. Tekrar gidip görevliyi mi çağırmalıymış?

("Tabii bu sefer öyle yapmadım," demişti teyzem elini boş vermiş bir edayla sallarken. "Sıçan istilası sorunumu bile çözemişti. Bir de ondan evimden bir insanı çıkarmasını mı bekleyecektim? Olacak şey değil.")

Onun yerine, *Vera*'nın *fettuccine* davetini kabul etmiş, ki bu yemek her seferinde farklı oluyormuş. *Vera*, tarifin malzemelelerini asla ölçmüyormuş ve onu mutfakta izlemek, bir kasırganın vücut bulmuş hâlini izlemek gibiymiş. Bir orada bir buradaymış, akli bir karış havada bir şekilde bir şeyleri dolaptan çıkarıyor ve onları tezgâhta öylece bırakıyor, ocakta kaynayan suyu unutuyor, son anda salata yapmaya karar veriyormuş. Ah ama salataya nasıl bir sos gerekirmiş acaba? Tüm bunları yaparken de teyzeme bu katiyen inanılmaz hikâyeyi anlatıyormuş.

Bu hikâye ara sıra zamanda yolculuk eden bir evle ilgiliymiş. Yedi yıl ileri, yedi yıl geri.

“Yedinci yıl kaşıntısı gibi mi?” diye sormuş teyzem alaycı bir şekilde. Aklına gele gele bunun gelmiş olması Vera’yı biraz germiş.

“Hayır, şanslı sayının yedi olması gibi! Yani seni buraya getirdiğine göre şanslı olmalı.”

Teyzemin, ömrü boyunca hiç afallayıp kaldığı bir an olmamış ama o an, ne diyeceğini bilememiş. *Al dente* makarna ve yumuşamış salata eşliğinde saatlerce konuşmuşlar. Sabah ufuk çizgisi pembeleşene kadar konuşmuşlar. Ucuz şarap eşliğinde gülüp eğlenmişler ve teyzem bu hikâyeyi anlatırken mutluluktan yüzünün gençleştiğini, sevgiyle parladığını görmeliydiniz. İçimde, Vera’yı sevdiğine dair tek bir şüphe kırıntısı dahi yoktu.

Onu o kadar çok sevmişti ki ona “günüşiğim” demeye başlamıştı.

Hikâyeyi anlatırken bu kısım geldiğinde biraz duraksardı hep. Asıl bombayı patlatmaz, zamanda yolculuk eden bu dairesinin mucize ve sihrini anlatmazdı. Ben çocukken bu kadarı da bana yetiyordu. Hikâyenin sonu mutluydu ve ben de hikâyenin geçtiği yerde var olma şansına sahiptim. Kapıları açarken ben de bir gün zamanda yolculuk edeceğimi, bilinmeyen bir geçmişe gideceğimi umuyordum. Belki de geleceğe. Yedi yıl sonra başarılı biri olacak mıydım? Popüler olacak mıydım? Güzel olacak mıydım?

Hayatımı yoluna koymuş olacak mıydım? Âşık olacak mıydım?

Eğer geçmişe gidersem, teyzemin benim doğduğum zaman çekilmiş fotoğraflarındaki hâliyle tanışacak mıydım? Hiçbir zaman nedenini tam olarak anlayamadığım şekilde o fotoğraflarda daha sessiz, çekingen, biraz dalgın görünen o kadınla?

O ilk yazımızdaki öğleden sonrasında sessizliğin yarattığı boşluğu doldurmaya çalışırken bana anlattığı o hikâyenin sadece iyi kısımlarını anlatmış olduğunu anlamam birkaç yılımı aldı.

Üzücü kısımlarını nihayet anlattığında on iki yaşımıydım. Bana dikkatlice dinlememi söylemişti, kalp acısı önemliydi.

O yaz akşamı, o güne özgü fettuccine tabaklarımıza gömülmüşken hava da sağanak yağmurla serinlemişti. Artık bu hikâyenin başını da sonunu da ezbere biliyor, bu eve her adım attığımda zaman yolculuğu için beni seçmesini diliyordum.

“Onunla evlenmek istiyordum.”

Dublin uçağımızdan önceki gece *Scrabble* oynarken, üçüncü *merlot* kadehi eşliğinde sakince söylemişti bunu. O akşam yemeğini çok iyi hatırlıyordum. Hani beyniniz bir sahneye takılı kalır da yıllar sonra bile gözünüzün önünde, ayrıntılarında ufak tefek değişiklikler olmuş fakat sonucu hiç değişmemiş bir hâlde canlanır ya, işte öyle.

“Yirmi küsür yıl önce birini bulmak biraz daha zordu. O zamana kadar zamanda bir yerlerde o kadar sık buluşmuştuk ki ellerimin üzerinde onun ellerinin hatlarını çizebilirdim. Sırtındaki çilleri ezberlemiş, onlardan takımyıldızlar oluşturmuştum. Ne zaman bir yol ayrımında olsak, daire bizi bir araya getirirdi ve o kadar çok yol ayrımımız oldu ki... Kariyerlerimiz, özel hayatlarımız, arkadaşlıklarımız... Birbirimize yardımcı olduk. Bunu yapabilecek tek kişiydik.” Gözleri uzaklara dalmıştı. “Onu bulabileceğimi, bunun kolay olacağını düşündüm. Eskiden tanıdığın birini kalabalık bir kaldırımda görmek gibi olacağını düşünmüştüm. Hani göz göze gelirsiniz ve zaman durur ya? Ama zaman asla durmaz,” diye ekledi acı bir şekilde. “Yedi yılda çok şey olabilir.”

Haksız da değildi. Yedi yıl sonra ben üniversitede olacaktım. Yedi yıl sonra ilk erkek arkadaşım olacak ve kalbim kırılacaktı. Yedi yıl sonra tanıdığım çoğu yetişkininkinden daha çok kullanılmış ve yıpranmış bir pasaportum olacaktı. Teyzem ile Vera arasındaki yedi yılda kimbilir neler olmuştur.

Tahmin yürütmek zorunda kalmadım.

Kolay ve üzücüydü.

Vera’yı bulduğunda, farklıydı. Değişmişti. Yılların genellikle insanı değiştirdiği şekilde yavaş yavaş değişmişti. Yeni ve heyecan verici şeyleri sevmesine rağmen teyzem, zamanın ötesinde

o dairede yaşadıklarının sürmeyeceğinden korkuyordu. Asla eskiden olduğu gibi iyi olmayacağından korkuyordu. Birlikte bir ömrün tadı tuzunun kalmayacağından, o ikinci ısırığın ilki kadar leziz olmayacağından, aşklarının ekmek gibi bayatlayıp kalplerinin soğuyacağından korkuyordu.

Nihayetinde, Vera bir aile kurmak, Analea ise dünyayı görmek istemişti.

“Ben de ona yük olmayayım diye, gitmesine izin verdim,” demişti teyzem.

Vera hayatına devam etmiş. Kendi başına iki çocuk sahibi olmuş. Onları büyütmek için memleketine dönmüş. Tekrar üniversiteye gitmiş ve avukat olmuş. Zamanın herkese yaptığı gibi büyümüş, değişmiş ve yeni biri olmuş. Bir daha asla arkasına bakmamış.

Tüm bunlar olurken teyzem aynı kalmış, bozulacak korkusuyla hiçbir şeyi uzun süre elinde tutamayan teyzem...

Bu evde sadece iki kuralı vardı:

Bir: her zaman kapıda ayakkabılarını çıkar.

İki: asla âşık olma.

Çünkü burada tanıştığın hiç kimse, dairenin seni buluşturduğu hiç kimse, asla hayatında kalamazdı.

Kimse bu dairede kalıcı olmazdı.

Kimse kalıcı olamazdı.

Peki öyleyse, daire neden *şimdi* bana birini veriyordu? Neden görmek istediğim kişiyi, teyzemi vermiyordu? Neden beni teyzemin evde olmadığı, dairesinin, delici gri gözlü, çekici bir yabancıya ödünç verildiği bir zamana göndermişti?

Önemi yoktu. Ben döndüğümde o gitmiş olacaktı. Daire sadece bir hata yapmıştı ya da ben aklımı kaçıırıyordum. Her halükârda, önemi yoktu, çünkü o kalmayacaktı.

Bir baktım ki niyetlendiğimden daha fazla yürümüş, Metropolitan Sanat Müzesi'ne kadar gelmişim. Ne zaman strese girsem ya da dalgın olsam kendimi burada buluyordum. Portrelerin zamansızlığı, nefes kesen rengarenk manzaralar, benek be-

nek boyalı camların ardından dünyayı seyretmek... Galeriler arasında dolaşıyordum ve bu süre içerisinde hâl ve hareketlerime biraz çekidüzen vermeyi başardım. Bir plan yaptım. Dönerken *Monroe*'nun karşısındaki İtalyan kafesinden bir *macchiato* aldım ve cila atar gibi tek yudumda bitirip binanın önündeki çöp kutusuna attım. Ardından da olmak isteyeceğim son yere yollandım.

İkinci Şanslar

ASANSÖRDEN teyzemin dördüncü kattaki dairesine varmam fazlasıyla uzun sürmüş gibi geldi. Sinirlerim gerilmeye başlıyordu. Teyzemin kapısına yaklaşırken hep böyle olurdu (kafamın içinde Fiona'nın "senin kapın," diyen sesini duyabiliyordum). Yabancıyı tekrar görüp görmeyeceğimi bilmemenin yarattığı belirsizlikle birlikte içeri girmekten duyduğum korku, midemi düğüm düğüm yapıyordu. Gitmiş olmasını umuyordum.

B4'ün önünde durdum, yarı çığlık, yarı kükreme hâlinde donup kalmış aslan kafası şeklindeki sarı kapı tokmağıyla bakiştık.

"Tamam, plan şu: eğer oradaysa, dolaptaki beyzbol sopasıyla onu evden kov. Eğer gitmişse, keyfine bak," diye mırıldandım kendi kendime, çantamdan anahtarları çıkarırken. "Az önce olduğu gibi kendini kaybetme. Nefes al."

Böyle söyleyince gerçekte olduğundan daha kolay duruyordu.

Anahtarı deliğe sokup çevirirken ellerim titriyordu. Batıl inançları olan bir insan değildim ama kafamın içinde susmak bilmeyen ses, *burada olmasın, burada olmasın*, diye tekrarlarken sanki bir papatyanın yapraklarını koparıyormuşum gibi hissettiriyordu.

Kapı, paslı menteşelerinden gıcırdayarak açıldı ve başımı içeri uzattım.

Hiçbir ses duyamadım...

Belki de gitmişti.

"Merhaba?" diye seslendim. "Bay Katil?" Cevap yok.

Gerçi eğer bir katil olsaydı, ona böyle seslenince cevap verir miydi? Fazla düşünüyordum. İçeriye süzülüp kapıyı kapattım. Ev sessizdi, oturma odasının tafta renkli perdelerinin arasından altın ve turuncu renkli ikinci güneşi ışınları içeri süzülüyordu. Günışığında toz zerrelere dans ediyordu.

Tezgâhın altındaki tabureye çantamı koyduktan sonra odaları kontrol ettim. Kendisi de eşyaları da gitmişti.

Ancak rahatlamam kısa sürdü. Daireyi doğru düzgün incelediğimde, takvimin hâlâ yedi yıl öncesinde olduğunu gördüm. Duvardaki portreler, teyzemin duvardan indirip başkasına verdiği ya da yok ettiği portreler ve benim koridordaki dolaba kaldırdığım portreler hâlâ yerinde duruyordu. Yatak odasında benim yatağım yerine teyzemin yatağı vardı, çalışma odasındaki raflarda hâlâ onun rasgele dizilmiş kitapları vardı. Halbuki ben, onların çoğunu kolilere koyup kaldırdığım emindim.

Ve bir de not vardı. Bir fişin arkasına, tanımadığım uzun ve kargacık burgacık elyazısıyla yazılmıştı.

Davetsiz misafirliğim için özür dilerim – I

Fişi çevirdim. Tarih yedi yıl öncesiydi, köşedeki küçük dükkânın fişiydi ki o dükkân uzun zaman önce pahalı bir mobilya butiğine dönüştürülmüştü. Ahşap lambrili, şık çiftlik evi dekorasyonlarında göreceğiniz türden mobilyalar satan bir butik.

Yine göğsüm sıkıştı.

"Hayır, hayır, hayır," diye yalvardım. İki güvercin, içeri girip gösteriyi izlemek istiyorlarmış gibi cama yapışmış bir hâlde pencere pervazında oturuyorlardı. Sabah olanlardan sonra biraz rahatsız olmuşa benziyorlardı. "Hayır."

Şahit oldukları skandaldan utanmış gibi öttüler.

Çenemi sıktım. Fişi avucumda ezdim ve tekrar tezgâhın üstü-

ne attım. Çantamı kaptım ve evden çıktım. Kapı arkamdan çarparak kapandı.

Ardından tekrar açıp içeri girdim.

Fiş hâlâ oradaydı.

Döndüm ve evden çıktım.

Tekrar içeri girdim.

Hâlâ tezgâhın üstündeydi.

“Tüm gün böyle devam edebilirim,” dedim daireye ve sonra *cansız bir yer ile* konuştuğum için kendimi tekmelemek istedim.

Evle değil de teyzemle konuşuyormuşum gibi hissettirdi biraz. O da bana tam da böyle bir oyun oynayacak türden bir insandı. Onu sevsem de hep zıtlışırdık. Saçlarımı fazla sıkı bağladığımı, tıpkı annemle babam gibi hayatımı fazla düzgün yaşadığımı söylerdi.

Ben planları severdim. Planlara uymayı severdim. Ne olacağını ve *ne zaman* olacağını bilmeyi severdim.

Yani, evet, bu tam da teyzemin yapacağı türden bir şeydi. Altıncı girişimde, buruşmuş fişi ve bana aptalmışım gibi bakan güvercinleri gördüm ve tam arkama dönmüştüm ki yabancıyla burun buruna geldim.

“Ah,” dedi şaşırmış bir şekilde, açık gri gözleri kocaman açılmıştı. “Dönmüştün.”

Geri çekilip çantamı yukarı kaldırdım. “Bak sana yemin ediyorum ki—”

Ellerini havaya kaldırarak, “Tamam, hâlâ gidiyorum,” diye ekledi dikkatli bir şekilde,. “Sadece diş fırçamı unutmuşum.”

Kaşlarımı çattım. “Hımm.”

“Alabilir miyim?”

Çantamı tekrar omzuma astım. “Bu kadar kibarca sorduğun için...” Kenara çekildim ve geçmesine müsaade ettim. Çantasını çapraz takmıştı, havaalanı etiketi hâlâ kayışının üzerindeydi. O, diş fırçasını almak üzere banyoya giderken ben oturma odasının kenarında durmuş, tırnaklarımın kenarlarındaki derileri çekiştiriyordum. Zafer kazanmış bir edayla elinde diş fırçasıyla banyodan geri çıktı.

Belki de bu kez gittiği zaman ben de kendi zamanıma dönerim, diye düşündüm.

"Tuhaf bir şey ama," dedi diş fırçasını sallayarak, "bunu almasam olmazdı."

"Ben de diş fırçam konusunda titizimdir. Kenarlarında ufak kauçuk parçalar olmak zorunda," dedim dalgın bir şekilde. Sonra, adamın gerçekten geri geldiğini ve bu yüzden güvenliği çağırmanın gerektiğini hatırladım. Ama sadece *diş fırçası* için gelmişti...

"Aa, şu diş etlerine masaj yapanlardan mı?" diye sordu. "Onlar çok iyi."

"Bir de birisinin bana kendisinin kullanmadığı diş fırçasını kullanmamı teklif etmesinden hiç hoşlanmıyorum. Aynı şey değil."

Ellerini yukarı attı. Sonra, tezgâhtaki kupanın içinden bir kalem alıp bir kâğıt peçeteye adresini yazarken, "Değil mi ya? Aynı şey değil! Neyse, duygusal destek diş fırçamı aldığıma göre artık gideyim ben. Eğer unuttuğum başka bir şey varsa şu adrese postalayabilirsin," diye ekledi. Peçeteyi bana uzattı. Üzerine not yazdığı buruşturulmuş fişi fark ettiyse de bir şey demedi.

Kargacık burgacık yazısını okudum. "Kuzey Carolina'dan mı geldin?"

"The Outer Banks, evet."

"Evinden çok uzağa gelmişsin."

Tek omzunu silkti, boş vermişten ziyade utangaç görünüyordu. "'Seyahat, bilinmezliğin içinde sendeleyerek yürümenin verdiği muhteşem duygudan ibarettir.'"

Başımı yana eğdim, söz tanıdık gelmişti. "Anthony Bourdain?"

Dudağının sağ tarafı çekici bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Başka bir zaman, başka bir mekan olsaydı, hemen oracıkta eriyebilirdim. "Görüşürüz."

"Muhtemelen hayır," diye karşılık verdim.

"Muhtemelen hayır," dedi biraz mahcup bir gülüşle ve diş fırçasıyla selam verip çıktı. Bu hâlini sevmiştim.

Gözlerimi kaçırdım ve sehpanın üzerindeki takvime odaklandım. *Yedi yıl.*

Kapıya yöneldi.

Gözlerimi sıkıca kapadım.

“Daire bizi daima bir yol ayrımında olduğumuzda bir araya getiriyordu,” demişti teyzem, kendisi ve Vera hakkında. Öyleyse beni de bu adamla bir araya getirmiş olmalıydı. Hangi yol ayrımında olduğum gerçekten hiç umurumda değildi. Kendimi, yedi yıl önce teyzemi annemlerin evinin ön verandasında bana onunla beraber bir maceraya atılmayı teklif ettiği anın büyüüne kapılmış hâlde buldum. Sanki zaman, özünde sonsuzdu. Sanki teyzem o anda, gözlerindeki o ışıltıyla, bir şeyin olmak üzere olduğunu biliyordu.

Ya da belki de bir keresinde bana söylediği şey yüzündendi.

Zaman bazen kendi kendine bükülürdü. Bazen, benim resim yaptığım suluboyalar gibi birbirine karışırdı.

O, teyzemin hâlâ hayatta olduğu bir dünyada yaşıyordu. Eğer o dünyada kalabilseydim, ne kadar kısa olursa olsun... Sadece bu dairenin içinde olsa bile. Sadece bu seferliğine olsa bile. Evden bir sonraki ayrılışımda ev beni kendi zamanıma geri yollayacak olsa bile—

Bu evde o, hâlâ dünyada bir yerlerde hayattaydı.

Böyle bir sihir, kalp acısı getirir, diye uyardım kendimi ama önemi yoktu. Çünkü kalbimin, her yaz macera ve merakla yeniden yeşeren o yumuşak ve neredeyse ölmüş kısmı, bana fısıldıyordu. *Kaybedecek neyin var ki?*

Sebebi her ne ise arkama döndüm ve o tam çıkmak üzere kapıya uzanırken şöyle dedim: “Kalabilirsin.”

Kapı kolunu bırakıp bana döndü. Parlayan, açık gri gözlerinde meraklı bir bakış vardı. Gözleri bana, bulutların, uçak onların üzerinde yükselmeden hemen önceki rengini anımsatıyordu. “Emin misin?” diye sordu o hafif güneyli aksarıyla.

“Evet ama şu an ben de burada kalmak zorundayım,” dedim, verdiği peçeteyi katlayıp arka cebime sokarken. Teyzemin Vera hakkındaki hikâyelerini hatırlıyorsam, eninde sonunda kendi

zamanıma geri gönderilecektim. "Benim evim biraz," duraksayıp iyi bir yalan bulmaya çalıştım, "oturulmaz durumda. Eee, şey. Şey istilası var. Şey işte, bilirsin." Göz ucuyla pencere pervazına baktım. Anne ve Puşt klimanın üstünde birbirine sokulmuş, geçirdikleri dehşet verici sabahtan sonra birbirlerinin tüylerini temizliyorlardı. "Güvercin."

Gözleri büyüdü. "Aa. O seviyeye gelebileceğini bilmiyordum."

"Ah, evet. Onlara boşuna göklerin sıçanları demiyorlar."

Tanrım, korkunç bir yalancıydım. Ama yine başını ciddi bir şekilde sallamasına bakılırsa inanmışa benziyordu. *Cidden mi?* Onun memleketindeki güvercinler nasıldı ki? "Pekâlâ... teyzem kendisi evde yokken eve göz kulak olmamı söylemişti. O yüzden ben de sorun halledilene kadar birkaç günlüğüne burada kalabileceğimi düşündüm." Nihayet gözlerimi tekrar ona çevirdim. "Başta biraz kabalık ettiysem özür dilerim. Çok ani oldu sadece. Tabii teyzem sana burada kalabileceğini söyleyince..."

"Çok sağ ol, teşekkür ederim!" Dua eder gibi avuçlarını birbirine dayadı. "Yemin ederim ki burada olduğumu anlamayacaksınız bile."

Bundan hayli şüpheliydim, zira fark edilmeyecek biri değildi. Gürültücü birine benziyordu ama aynı zamanda da göze hitap eden biriydi. Hayatı vurdumduymaz bir hâl ile yaşıyordu. Başkalarının ne düşündüğünü umursamıyormuş gibiydi. Bulaşıcı bir şeydi bu. Ayakta huzursuz bir şekilde kıpırdandım, çünkü nihayet bu durumun gerçek olduğunu, teyzemin hikâyesinin doğru olduğunu anlamaya başlıyordum. Yıllardır istediğim şey tam da buydu. Yıllardır dairenin kapısını açtığımda, nefesimi tutup başka bir zamana götürülmeyi beklemiştim.

Şimdi, teyzem gittikten hemen sonra, ben artık imkânsız şeylerden vazgeçmişken gerçekleşiyordu.

Neden benim karşılaşmam daha az... *hevesli* biriyle olamıyordu? Bu adam her yerde kendini evinde hissedebilecek birine benziyordu. Tıpkı teyzem gibi, tıpkı benim eskiden olmak istediğim kişi gibi.

“Sabahki kötü başlangıcımızı telafi etmek adına,” dedi başını çocuksu bir şekilde yana eğerek, “bize akşam yemeği yapabilir miyim?”

Biz. Bu beni şaşırttı. Göğsümün bir lastik gibi daraldığını hissettim. Hemen gözlerimi kaçırdım. “Ee, tabii. Sanırım dolapta biraz spagetti sosu olacaktı?”

“Ah, güzel ama benim aklımda başka bir şey var.” Sırtışı gülümsemeye döndü. Neşeli, çarpık bir gülümsemeydi ve *maalesef* öyle çekiciydi ki... Sanki dudaklarının kenarlarına sakladığı, bana anlatmaya can attığı yüzlerce sırrı var gibiydi. “En sevdiğim tariflerden birini yapacağım. Bu arada, ben Iwan.” Elini uzattı. Daha çantasını bile yere bırakmamıştı.

Derin bir nefes aldım ve elini sıktım. Parmak uçları sert ve nasırlıydı, parmaklarında yara izleri, ellerinde yanıklar vardı. Ayrıca elleri çok sıcak, kavrayışı sağlamdı. Az önceki sinir-stresimden eser kalmamıştı. Bu o kadar da kötü olmayabilirdi. “Clementine,” diye karşılık verdim.

“Ah, şey gibi–”

Elini biraz daha sıktım ve ciddi bir şekilde şöyle dedim: “Eğer o şarkıyı söylersen, seni öldürmek zorunda kalabilirim.”

Güldü. “Aklımın ucundan bile geçmemişti.”

Elini bıraktım ve o da nihayet çantasını yere indirip kanepenin yanına bıraktı ve hemen mutfağa gitti. Ben de yorgun argın bir şekilde peşinden gittim. Zaten kısa olan kollarını sıvadı tezgâhtan kesme tahtasını alıp gösteri yapar gibi sapından tutup döndürdü.

Bu korkunç bir fikirdi. Olabilecek en kötü fikir buydu. İçime ne girmişti de bunu kabul etmişim ki?

Mutfağın girişinde duruyordum. Bana bakıp öylece dururken bir bardak su veya daha sert bir şey isteyip istemediğimi sordu.

“Daha sert,” dedim, gözlerimi teyzemin mutfağındaki bu yakışıklı adamdan kaçırarak. Korkunç bir hata yaptığımı düşünmeye başlıyordum. “Kesinlikle daha sert.”

Daha Yakından Tanışma

IWAN, TEYZEMİN MUTFAĞINDA kendi evindeymiş gibi hareket ederken ben bar taburesinde, tünediğim yerden onu izliyordum. Teyzem ve ben genellikle ya hazır yemek yerdik ya da dışarı çıkardık ve taşındığımdan beri –son bir haftadır– en sevdiğim Tayland restoranından paket yemek alıyordum. Mutfak benim için yabancı olduğu bir savaş alanıydı ve yatak odasına giderken dikkatli bir şekilde geçtiğim ya da bir kadeh şarap daha almak için girdiğim bir yerdi. Temel şeyleri yapabiliyordum. Annem ben üniversiteye gitmeden önce öğretmişti; biricik kızının *açlıktan ölmesine* izin verecek değildi. Yine de mutfak sanatına hiçbir zaman pek ilgim olmamıştı. Iwan ise mutfağa yaklaşıyordu; her şeyin yerini zaten biliyormuş gibiydi. Bavulundan eskimiş deriden bir bıçak çantası çıkarmış, bavulu yatak odasına bırakmış, bıçakları ise tezgâha koymuştu.

“Peki...” dedim, teyzemin yaz tatiline çıkmadan önce aldığı ucuz *rosé* şarabından bir kadehi yavaş yavaş yudumlarırken, “sen şef falan mısın?”

Buzdolabından kâğıt torba içerisindeki sebzeleri çıkardı. Dolabı yiyeceklerle doldurduğunu fark etmemiştim bile. Buzdolabı en az bir haftadır paket servis ve kalıntılardan başka bir şey görmemişti. Bıçak torbasına doğru işaret etti. “Bıçaklarımdan mı anladın?”

“Biraz. Yani, genel ipuçlarından. Ayrıca lütfen evet de. Çünkü diğer ihtimale göre sen Hannibal’sın ve ben büyük tehlike altındayım demektir.”

Kendisine işaret etti: “Son derece makul ağız tadını insan bonfilesiyle bozacak türden birine mi benziyorum?”

“Bilmem, seni tanıdığım söylenemez.”

Ellerini kesme tahtasının iki yanına koyup tezgâhın üstüne eğilerek, “Doğru,” dedi. “O kısmı halletmek kolay.” Sağ kolunun iç kısmında bir dövme vardı; çam ağaçları arasından kıvrıla kıvrıla giden bir yol dövmesi. “Burslu olarak UNC Chapel Hill’de okudum, planım annem ve kız kardeşim gibi hukuk okumaktı ama üç yılın sonunda bıraktım.” Yine tek omzunu silkti. “Ne yapmak istediğime karar vermeye çalışırken birkaç yerin mutfağında çalıştım ve kendimi gerçekten evimde hissettiğim tek yerler buralar oldu. Anlıyor musun? Büyükbabam beni mutfakta büyüttü denebilir. Ben de en sonunda CIA’ye gitmeye karar verdim.”

“Merkezi...”

Sırttı. “Amerika Aşçılık Enstitüsü.”

“Ah, ikinci tahminim buydu,” diye karşılık verdim başımı sallayarak.

“Orada Mutfak Sanatları alanında önlisans yaptım ve şimdi iş aramak için buraya geldim.”

“Ayı takip ediyordun demek,” dedim heyecanla. Ondan ziyade kendimle konuşuyor gibiydim çünkü bana kendi kariyerimi düşündürmüştü. Üniversitede dört yıllık sanat tarihi okuduktan sonra yedi yıldır *Strauss & Adder*’da yavaş yavaş kariyer basamaklarını tırmanıyordum.

“Ay mı?”

Mahcpup bir şekilde cevap verdim: “Teyzemin lafıdır. Onun baş kurallarından biridir. İşte; pasaportun hep güncel olsun, etin yanında kırmızı şarap, diğer her şeyin yanında beyaz şarap iç...”

* Culinary Arts of America; kısaca CIA. —çn

dedim parmaklarımda sayarak. "Ruhunu doyuran bir iş bul, âşık ol ve Ay'ın peşinden koş."

Şarabından bir yudum alarak gülmemeye çalıştı. "Güzel tavsiyeymiş."

"Öyle sanırım. Kaç yaşındasın sen?" Onu göz ucuyla süzdüm. "Yirmi beş?"

"Yirmi altı"

"Oo. Ben yaşlanmışım."

"Benden çok büyük olamazsın."

"Yirmi dokuz, neredeyse otuz," dedim sırtarak. "Bir ayağım mezarda. Geçen gün bir gri saç buldum. Saçlarımı tamamen açtırsam mı diye düşündüm."

Bir kahkaha patlattı. "Saçım beyazlamaya başlayınca ben ne yaparım bilmiyorum. Benimki griye de dönmez. Büyükbabamınki dönmedi. Belki de kafamı kazıtırım."

"Bence biraz ağarmış saçla entelektüel görünürsün," dedim düşünceli bir şekilde.

"Entelektüel," diye tekrarladı. Hoşuna gitmişti. "Bu dediğini büyükbabama iletirim. Neyse, zaten ben bir şeyde sebat etme konusunda pek iyi değilim. CIA'ye gitmek istediğimi söylediğimde, annem başta kendini kaybetti, İşletme diploması almama bir yıl kalmıştı ama kendimi tüm gün bir masa başında otururken hayal edemiyordum bir türlü. İşte şimdi onun yerine buradayım." Bir sihir gösterisi yapıyormuş gibi ellerini salladı ama ardından gözleri parlayarak ekledi: "Epey ünlü bir restoranda birini arıyorlar. Oraya girmek istiyorum."

"Şef olarak?"

Gayet ciddi bir şekilde şöyle cevap verdi: "Bulaşıkçı olarak."

Şarabımı içerken neredeyse boğuluyordum. "Özür dilerim. Şaka mı bu?"

Elini sebze torbasına daldırırken, "Bir gireyim de basamakları tırmanırım," diye karşılık verip tek omzunu bir kez daha silkti.

Bir domates ve bir de bıçak torbasından büyük bir şef bıçağı çıkardı. Keskin bıçakla domatesi kare kare doğramaya başladı.

Hiç tereddüt etmeden hızlı hızlı doğruyordu. Bıçağının gümüşü, teyzemin sokaktan alıp "değerlendirdiği" korkunç derecede karışık renkli avizenin sarımsı beyaz ışığında parlıyordu.

"İşte böyle," diye devam etti işine ara vermeden. "Hakkımda her şeyi öğrendiğine göre biraz da senden bahsedelim."

Dudaklarımın arasından bir nefes verdim. "Hayır ya, benden mi? Hudson Valley'de büyüdüm, sonra Long Island'a taşındık ve hayatımın yarısını bu şehirde geçirdim. NYU'da sanat tarihi okudum. Sonra da bir yayınevinde işe girdim ve şimdi buradayım."

"Yayınevinde çalışmak hep istediğin bir şey miydi?"

"Hayır ama şimdi olduğum yerden memnunum." Şarabımdan bir yudum daha alırken, ona hakkımdaki diğer şeyleri anlatsam mı anlatmasam mı diye düşündüm: yurtdışı gezilerini, bir müzmin gezgini etkilemeye yetecek kadar damgayla dolu pasaportumu. Ne zaman birine pasaportumu göstersem hakkımda böyle bir izlenim edinirlerdi. Kaotik, yabani bir çocuk olduğumu ama aslında teyzesi onu dünyanın diğer ucuna uçururken onun mavi paltosunun kuyruğuna sık sıkı tutunan korkmuş bir kız çocuğu olduğumu. Bir açıdan onun gerçek beni görmesini istiyordum. Şehirden hiç çıkmayan, artık Long Island'daki ebeveynlerini bile ziyarete gitmeyen beni, sadece işe gidip gelen, hafta sonları *Survivor*'ın tekrarlarını seyreden ve eski erkek arkadaşının sergisine gitmek için birkaç saatini bile ayıramayan beni.

Bu yüzden anlatmamaya karar verdim ve şöyle dedim: "Yani kısaca buyum. Sanat tarihi okuyup kitap tanıtımcısı olan biri."

Dudaklarını büzüp dikkatle beni inceledi. Alt dudağının sol tarafında bir çil vardı ve gözlerinizi almaması mümkün değildi. "Nedense mütevazılık ettiğini seziyorum."

"Öyle mi dersin?"

"Sadece bir sezgi," dedi, torbadan bir domates daha alıp yine tek omzunu silkti. "İnsanları okumakta bayağı iyiyimdir."

"Öyle mi dersin?"

"Hatta, en sevdiğin rengi çözmeme az kaldığından eminim."

"En--"

“Söyleme!” dedi bıçağı bana doğrultarak. “Olmaz. Ben tahmin edeceğim.”

Komiğime gitmişti. Bıçağı bana doğrulttuğunu fark edene kadar bıçağının ucuna dik dik baktım. Fark edince bıçağı hemen kesme tahtasına koydu. “Öyle miymişsin?”

“Bu benim tek süper gücüm, bırak da seni bununla etkileyeyim.”

“Tamam, tamam,” dedim, çünkü doğru tahmin edemeyeceğinden emindim. Sonuçta benim hakkımdaki en şaşırtıcı şeylerden biriydi. Doğranmış domatesleri kesme tahtasının kenarına kaydırışını ve torbadan bir soğan alıp soyuşunu izledim. Ellerini öyle hızlı ve marifetli kullanıyordu ki büyülenmiş bir şekilde saatlerce izleyebilirdim.

“Evet?” diye sordum. “Neymiş en sevdiğim renk?”

“Ah şimdi tahmin etmeyeceğim,” dedi mahcup bir şekilde. “Seni daha yeni tanıyorum.”

“Tanıyacak çok bir şey yok.” Omuz silktim ve soğanı doğrayışını izledim. “Sıkıcı biriyim. İlginç hikâyeleri olan kişi teyzemdi.”

“Teyzenle yakın mısınız?” diye sordu.

Son sorusunu duyamamıştım. Gözlerimi ellerinden çekip yüzüne baktım. “Pardon?”

Başını kaldırıp bana baktı. Gözleri şimdiye kadar gördüğüm en güzel kül rengi gözlerdi. Orta kısmı kenarlarından daha koyuydu. Bu o kadar hafif bir farktı ki görebilmek için çok yakından bakmanız gerekiyordu. “Sen ve teyzen diyorum, çok yakın gibisiniz.”

Şimdiki zaman içimi ürperti. Bunu beklemiyordum ve afalamıştım, sanki yüzüme soğuk su çarpılmıştı. *Doğru ya! Onun zamanında teyzem hâlâ hayatta, Norveç’te bir yerlerde benimle birlikte kumsalda bir deniz aygırı tarafından kovalanıyor.* Bir an için gerçekten de sanki o hâlâ hayattaymış gibi hissettim. Kanlı canlı. Sanki her an kapıdan içeri girebilir ve beni kendine çekip kemiklerimi kırarcasına sarılabilmemiş gibi. Ben de onun *Marlboro* sigarası, *Red* parfümü ve çamaşır deterjanından kalma hafif lavantayla karı-

şık kokusunu içime çekebilirmişim gibi. *Sevgili Clementine'ciğim*, derdi. *Ne hoş bir sürpriz!*

Boğazımdaki düğümle yutkundum. "Ben... yakınız, sanırım."

Doğranmış soğanları başka bir kaba koyarken göz ucuyla bana bakıp kaşlarını çattı. "İşte yine o ifade."

Kendimi daldığım düşüncelerden çıkarıp göz kırptırdım ve bilerek ifadesiz bir yüz takındım. "Ne ifadesi?"

"Sanki ekşi bir şey yemişsin gibi. Daha önce de böyle bir yüz ifaden olmuştu."

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum," diye karşılık verdim çok şaşırılmış bir şekilde ve ellerimi yüzüme kapatarak sordum: "Nasıl görünüyorsun?"

Güldü. Yumuşak ve nazik bir gülüştü. Bıçağı bıraktı. "Kaşların kırışıyor. Bakabilir miyim?"

"Tabii?"

Tezgâhın üzerinden uzanıp başparmağını iki kaşımın ortasına bastırarak deriyi düzeltti. "Burası. Ağlamak istemene şaşırılmışsın gibi."

Ona bakıp kaldım, yanaklarım kızarıyordu. Hemen geri çekildim. "Kaşlarım. Kırışmıyor," dedim utanmış bir şekilde. "Hayal görüyorsun."

Bıçağını tekrar aldı ve bir dolmalık biber doğramaya başladı. "Dediğin gibi olsun, Limon."

Ona ters ters baktım.

"Adım *Clementine*."

"Cllllllimontine."

"Birdenbire senden nefret etmeye başladım."

Şaşırılmış gibi yaparak bıçağını bırakıp ellerini göğsüne götürdü. "Daha şimdiden mi, Limon? En azından yemeğimin tadına bakana kadar bekleseydin!"

"Bu akşam şık bir akşam yemeği yiyecek miyim?"

Dişlerini sıkarak nefesini çekti. "Çok üzgünüm. Kaliteli porselen takımımı getirmemişim. Sadece kaliteli bıçaklarımı getirdim." Şef bıçağını tekrar eline aldı. "Bunun adı Bertha."

Tek kaşımı kaldırdım. "Bıçaklarına isim mi verdin?"

"Hepsine." Ardından, tezgâhın üzerine serdiği diğer bıçaklarına işaret etti ve onları tanıttı: "Rochester, Jane, Sophie, Adele..."

"Bunlar *Jane Eyre* karakterleri."

Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, "Bunlar büyükbabamın," diye cevap verdi.

Kullandığı bıçağa baktım. Şimdi o söyleyince fark ettim ki sapı biraz eskimiş görünüyordu, gümüşü de biraz donuktu. Ama sevildikleri, iyi bakıldıkları belliydi. "O da şef miydi?"

"Hayır ama olmak istemiş," diye karşılık verdi usulca. Bunun hassas bir konu olduğunu sezdim. Büyükbabası hâlâ hayatta mıydı? Yoksa bu bıçaklar ona, evin bana kaldığı gibi miras mı kalmıştı?

Gerçi onun bıçaklarının zaman yolculuğu yapan türden olmadığına emindim.

"Pekâlâ," dedim şarabımı bitirerek, "kaliteli porselen takımın olmaması yazık oldu. Sanırım hayatımın geri kalanı boyunca kültürsüz kalacağım."

Cık cıkladı. "Bazı arkadaşlarım, yemek konusunda kültürsüz olunamayacağını söyleyerek bu dediğine karşı çıkardı. Çünkü *kültürlü* yemek düşüncesi, genel olarak tariflerin nezihleştirilmesinden gelir."

Bunları söyleme şekli ve bu denli ciddi bir şekilde söylemesi son derece çekiciydi. Bir an düşüncelere dalarak heyecanlandım. *Eğer kelimeleri kullanmakta bu kadar iyiye, kimbilir...*

"Yani, ben kültürlüyüm?" diye sordum, aklımdaki düşünceleri dağıtarak.

"Kimsen osun, neyi istersen onu seversin," diye karşılık verdi ve sesinde hiçbir alaycılık yoktu. "Sen, sensin ve kendin olmak güzeldir."

"Beni doğru düzgün tanımıyorsun bile."

Dilini damağma vurarak bir ses çıkardı ve bir an beni süzdü. Gözlerinin rengi öncekine göre daha koyu göründü. "Bence senin en sevdiğin renk, sarı," diye tahminde bulundu ve yüzüme

yayılan şaşkınlığı seyretti. "Ama parlak sarı değil de daha çok, altın sarısı gibi. Ayçiçeklerinin rengi. Hatta bu en sevdiğin çiçek bile olabilir."

Ağzım açık kaldı.

"Yani yaklaştım mı?" diye sordu, derinden, yumuşak bir ses tonuyla ve o kendini beğenmişliği beni dehşete düşürdü.

"Şansın yaver gitti herhalde," dedim. Gülümsemesi genişledi, gözleri parladı. "Peki, seninki ne?"

O çarpık gülümsemesiyle sıırttı. Yine dilini damağına vurarak *cık cık*ladı. "Bu hile olur, Limon," dedi murlar gibi bir ses tonuyla. "Tahmin etmen lazım."

Sonra kollarıyla kendisini tezgâhtan geri itip yemeğine döndü. İşte böylece, bu kadar yakınlaşmamızdan dolayı hâlâ biraz başım dönüyor olsa da o anki gerginliğim bir balon gibi sönuverdi.

Şarap şişesini kaptığım gibi kendime bir kadeh daha doldurdum, buna ihtiyacım olacaktı. Bu gece boyumdan büyük işlere kalkışmıştım. Eğer şimdi yirmi altı yaşındaysa, benim zamanımda... Otuz üç yaşında mı oluyordu? Eğer şehirde kaldıysa, muhtemelen Williamsburg'da bir ev kiralamıştır, bir partneri ve köpeğı vardır *en azından*. (Köpek insanına benziyordu.)

Parmağında yüzük yoktu ama yedi yılda çok şey olabilirdi. Çok şey hem de.

Teyzemin hatırası hafızamda tazeydi. Birinci kural, ayakkabılarını kapıda çıkar.

İkinci kural, bu evde asla âşık olma. Bundan pek fazla endişe duymuyordum.

Raftan bir kızartma tavası aldı ve elinde döndürdü, yaparken neredeyse kaşını patlatacaktı. Tavayı ocağın ön sol gözüne koyarken sanki az önce az kalsın kendi kendini nakavt eden o değilmiş gibi davranmaya çalışıyordu. "Sana sormadım ama," dedi, "bu akşam için *fajita* sana uyar mı? Arkadaşımın tarifi." Dehşete kapılmışım gibi yaparak hayali inci kolyemi tuttum.

“Ne? Rafine damak zevkime göre bir bezelye orbası yok mu?”

“Siktir et bezelye çorbasını.” Sonra, daha sakin bir sesle ekledi: “O, yarın akşama.”

/

Çikolata Romantizmi

FAJITA ŞAŞIRTICI DERECEDA mükemmeldi.

“Şaşırmama sevinmeli miyim yoksa biraz kırılmalı mıyım, bilemedim,” diye mırıldandı, kendine bir kadeh daha *bourbon* doldururken (ki, bifteği pişirirken sos olarak da *bourbon* kullanmıştı).

Teyzemin mutfaktaki sarı masasında oturmuş, ömrüm boyunca yediğim en lezzetli *fajitalardan* birini yiyorduk. Et öyle yumuşaktı ki, döş ya da sırt kısmı olmalıydı. O kadar suluydu ki ağızda eriyordu ve ardından da o füme *bourbon* tadı geliyordu. Sosu tatlı ama yine de baharatlıydı; acı kırmızı biberi dengeleyecek miktarda chilli toz biber katmıştı. Dolmalık biberler ve soğanlar çıtır çıtırdı ve tavayı ocaktan alıp masanın ortasına koyduğu sırada cızırdıyorlardı. Yanında sıcacık tortilla, ekşi krema, *guacamole* ve acı sos da vardı.

Fajita yapmayı, o seçkin aşçılık okulunda okurken ev arkadaşından öğrendiğini, özel bir aile tarifi olduğunu ve bu yüzden çok beğensem bile tarifi gizli tutacağına dair yemin ettiğini söylemişti.

“Bir gün onu bir restoran açmaya ikna edeceğim ya da en azından bir seyyar mutfak,” diye ekledi, tabağında kalan dolmalık bibere çatal batırırken, “ve o da bana teşekkür edecek.”

“Yoksa..!” dedim şakacıktan. Fajitadan kalan son lokmamı almıştım ki tika basa doyduğumu, bir lokma daha yiyemeyece-

ğimi fark ettim ve oflayarak tabağımı ittim. “Tamam, kararımı verdim, eğer hep böyle yemek yapacaksan istediğin kadar kalabilirsin.”

Tortilladan bir parça kopardı ve içine biber ve bifteğinden alarak yedi. “Bu çok cömert bir karar, Limon.”

“Tehlikeli mi yoksa dahice mi? Hep evimde bir şef olmasını istemiştım, tıpkı film yıldızları gibi. Acaba sana yemek hazırlayacak birinin olması nasıl bir şeydir? Karnın mı acıktı?” Elimle hayali hizmetçimi çağırdım. “Arkadaki havuzlu verandamın şelalesinin yanında biraz salyangoz yemek istiyorum, lütfen.”

Bir kahkaha attı. “Sen şaka yapıyorsun ama ben LA’de gerçekten de bunu yapan birini biliyorum,” dedi. “İşinden nefret ediyor ama parası iyi olduğu için ayrılmıyor. Ben yapamazdım. Hep aynı şeyi istiyorlar: düşük karbonhidratlı, düşük kalorili, keto, detoks, vejetaryen, *falan filan*. Benim için fazla ruhsuz. Yeterince maceracı değil.”

“Yani sen de bu yüzden bir restoranda çalışıp her gün aynı şeyi pişirmek zorunda kalmak istiyorsun?”

Gözlerini devirdi. “Her gün aynı şey,” diye tekrar etti, elleriyle alıntı işareti yaparak ve sandalyesini yaklaştırdı. Gözleri tutkuyla parlıyordu. Gri kısmı kasırganın gözü gibi dönüyordu, gözlerinde kaybolmak öyle kolaydı ki neredeyse kaybolacak gibi oldum. “Öncelikle, Limon, menü mevsimsel bir şeydir. İkinci olarak ise, insanı bir şeyde mükemmelleştiren şey pratiktir. Mükemmel bir yemek hazırlamayı başka nasıl öğreneceksin?”

Bu beni meraklandırdı. Ona bu denli tutku veren ne tür bir yemek acaba diye düşündüm. Masaya doğru eğilerek sordum, “Mükemmel yapan şey nedir?”

“Bir *hayal et*,” diye başladı, sesi karamel gibi tatlı ve yumuşaktı. “Sekiz yaşımdayım, annem, kız kardeşim ve büyükbabamla birlikte ilk kez New York City’ye geliyorum. Annem, kız kardeşimi alıp eskiden beri gittiği mekanlara giderken, ben büyükbabamla birlikte SoHo’daki küçük bir restorana gidiyorum. Büyükbabam çok heyecanlıydı. Ömrü boyunca bir kot fabrikasında ça-

lıymış olmasına rağmen hayali hep şef olmaktı. Hiç aksatmadan yemek dergileri okur, arkadaşları ve ailesi için yemek yapardı. Doğum günleri, mahalle partileri, yıldönümleri, cuma akşamları, imkân bulduğu her durumda yemek yapardı. Ben kendimi bildim bileli bu restorana gitmek istiyordu. O zamanlar ben bilmiyorum tabii ama burası dünya standartlarında, duvarlarında Michelin yıldızları asılı bir restorandı. Tek bildiğim, büyükbabamın oradaki şefi, Albert Gauthier'ı çok sevdiğiydi, adam mutfak biliminin dâhisiydi. Benim umurumda değildi, sekiz yaşındaydım ve karnım doyuyordu ama büyükbabam çok mutluydu. O kendisine biftek tartar sipariş etti ve önce ağzı seyirdi, ardından önce hafif, sonrasında ise anılarla dolu bir gülümseme yayıldı yüzüne. Gözleri parladı. Öyle mutluydu ki. Ben de *pommes frites* yedim ve tüm hayatım değişti."

"*Pommes ne?*"

"Patates kızartması, Limon. Patates kızartması."

Ona dik dik baktım. "Patates kızartması yüzünden hayatın değişti?"

Şen bir kahkaha patlattı ve beni son derece şaşırtarak şöyle dedi: "En ummadığın şeyler hayatını değiştirir."

Bir an kalbim sıkıştı, çünkü teyzemin söyleyeceği türden bir şeydi bu. Böyle korkunç, basmakalıp *Hallmark* kartpostal sözü.

"Her neyse," diye devam etti sarkasına yaslanarak. "Büyükbabamın hiç restoran açma şansı olmadı ama yemek yapmayı severdi ve bu sevgi bana da ondan geçti." Sesi sakindi ama sonraki sözlerini söylerken yüzüme bakmadı: "Geçen sene demans teşhisi konuldu. Çok tuhaf bir şey bu, yani her zaman örnek aldığım, saygı duyduğum bu adamın, o durdurulamaz gücün, her geçen gün daha da küçülüşünü seyretmek. Fiziksel olarak değil ama sadece... Öyle işte."

Teyzemle geçirdiğim son birkaç ayı düşündüm. Geriye dönüp baktığımda, o da günden güne küçülmüştü, sanki dünya birdenbire çok büyümüş gibi. Boğazımdaki düğümü yuttum ve masanın altında ellerimi yumruk yaparak, ona sarılma isteğime

karşı koydum. Gerçi biraz ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. "Üzgünüm."

"Ne için?" dedi şaşırılmış gibi ve hemen duygularını kontrol altına alıp hoş bir şekilde gülümsedi. "Hayır, hayır, sorun yok. Bana yemeği mükemmel yapan şeyin ne olduğunu sormuştun. İşte bu." Eliyle neredeyse bitmiş olan tabaklarımıza işaret etti: "Yemek, sanattır. Mükemmel bir yemek işte budur. Sadece yediğin bir şey değil, zevk aldığın bir şey. Dostlarınla, ailenle, hatta bazen belki de yabancılarla. Bir deneyimdir yemek. Tadına bakarsın, tadına varırsın. Dilinde gezinen iç içe geçmiş tatların anlattığı hikâyeyi hissedersin... Sihirlidir. Romantiktir."

"Romantik mi, gerçekten mi?"

Neredeyse bir huşu içine, "Kesinlikle öyle," diye karşılık verdi. "Neyden bahsettiğimi biliyorsun, saatler sonra bile aklında kalan leziz bir cheesecake. Loş mum ışığı, peynir tabağı ve iyi bir şarap. İyi pişmiş bir güvecinin baş döndürücülüğü. Altın sarısı briochedeki yumuşak vaatler." Sesindeki tutku bulaşıcıydı. Kendinden geçmiş bir şekilde ellerini sallayarak kelimeleriyle bana bir resim çizerken ben gülümsememeye çalıştım. Neşesi, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde kalbimi acıyordu. Hüzün dolu bir acı değil de hiç yaşamadığım bir şeye duyduğum bir özlemin acısı. "Zevkten dişlerini kamaştıran limonlu bir turta ya da gecenin sonunda bir parça çikolata. Hafif. Basit." Masadan destek alarak ayağa kalktı ve buzdolabındaki bir raftan bir şey alıp bana fırlattı.

Yakaladım. Folyoya sarılmış bir çikolataydı. "Romantizm, Limon," dedi "Anlıyor musun?"

Çikolatayı parmaklarımın arasında çevirdim. *Hayır*, diye geçirdim içimden, yakası genişlemiş tişört ve eskimiş kot giyen, kolunda kişniş ve başka otların dövmesi olan, kızıl-kahverengi saçlı tuhaf adama bakarken. *Ama anlamak isteyebilirim.*

İşte bu tehlikeli bir düşünceydi.

Daha önce de unutmadığım yemekler yemiştim ama bunların hiçbirini *romantik* diye tabir edemezdim, en azından onun

söylediği şekilde değil. Bir elinde fast food, diğer elinde bilet ile havaalanlarında koşturmak, restoran fazla kalabalık olduğu için yağmurun altında tentelerin altına sığınarak yenilen geç akşam yemekleri, sokak satıcılarından alınmış *pretzel*, isimsiz pastanelerden kruvasan, dün Olive Branch'te aşırı tatsız şarabın eşliğindeki öğlen yemeği.

Çikolatayı masanın kenarına koyarken, "Öyleyse ben hiç mükemmel bir yemek yememişim," dedim en sonunda. "Mesele şu ki, senin bahsettiğin şu şık restoranlardan birine ne zaman gitsen kendimi hep oraya ait değilmişim gibi hissederim. Sürekli yanlış kaşığı kullanacağım ya da yanlış yemeği sipariş edeceğim falan diye endişeleniyorum. Yanlış etin yanında yanlış şarabı isteyeceğim diye."

Başını iki yana salladı. "Ben bundan bahsetmiyorum. Restoranın şık bir yer olmasına gerek yok. Yani sanatsal bir şekilde tabaklanmış *kuli ve beurre blanc*—"

"Onlar ne ki?"

"Aynen öyle işte. Ne olduğunun bir önemi yok. Michelin yıldızlı bir restoranda yiyebileceğin gibi ev yemekleri yapan bir yerde de leziz yemekler yiyebilirsin."

"Bir tanesinde korse giymene gerek yok. Aslında bak ne diyeceğim, evde oturup fıstık ezmeli reçelli sandviç bile yiyebilirim."

"Yiyebilirsin tabii ki ama ya o senin son yemeğinse?"

Gözlerimi kırptım. "Vay canına, karanlığa hızlı bir geçiş oldu."

"Son yemeğin olacağını bilsen yine de evde oturup sandviç yer miydin?"

Kaşlarımı çatıp bir süre düşündüm. Sonra başımı salladım. "Evet, galiba. Teyzem yemek yapmada çok kötü olduğu için, ne zaman ziyarete gelsem fıstık ezmeli reçelli sandviç yapardı. Her zaman fıstık ezmesini reçelden daha fazla koyardı ve bu yüzden hep damağıma yapışırdaydı—"

Oturduğu yerde doğruldu. "İşte bu! Mükemmel yemek."

"Ben buna *mükemmel* demezdim ama—"

“Az önce bunu son yemeğin olarak yiyeceğini söyledin, öyle değil mi?”

Haklıydı.

“Ah,” dedim nihayet ne demek istediğini anlayarak. “Yani mesele yemeğin kendisi değil de yemeğin--”

“Anısı,” diye birlikte bitirdik cümleyi. Sırtışı gülümsemeye dönüştü, çarpık ve sevimli. Gözleri parlıyordu.

Yine boynumdan yukarı doğru yüzümün kızardığını hissettim.

Dirseklerini masanın kenarına koyarak, “İşte yapmak istediğim şey bu,” dedi. Tişörtünün kolları pazılarını sımsıkı sarıyordu. Gerçi ben bakmıyordum. Asla bakmıyordum. “Mükemmel yemekler.”

İyi beslenmekten miydi yoksa içtiğim üç kadeh şaraptan mı bilmem ama bunu *başarabileceğini* düşünmeye başladım. Kimbilir, belki de benim zamanımda çoktan başarmıştır. Onu şef üniformasıyla hayal etmeye çalıştım. Omuzlarını saran beyaz önlük, kollarına aklına estikçe eklenmişçesine rasgele dizilmiş dövmeleleri kapatıyordu. Net bir görüntü elde edemedim. Normal kurallara uyacak türden birine benzemiyordu. O bir istisnaya benziyordu.

Çikolatayı açıp ağzına attı. Yanağının içinde çevirerek kendi kendine erimesini bekledi. “Peki şimdi, ya sen?”

Ani soru karşısında omuzlarım gerildi. “Ne olmuş bana?”

“Neden kitap tanıtımcısı olmak istedin?”

“Ben sadece... oluverdim, sanırım.”

Kalın kaşlarından birini kaldırdı. Aslına bakılırsa biraz sinir bozucuydu bu. Çoğu zaman erkekler ne iş yaptığını duyduklarında sadece baş sallarlar ve direkt başka bir konuya geçerlerdi. “Nasıl başladın?” diye sordu. “Sanat tarihi okumuştun, değil mi? Yani bu her zaman yapmak istediğin bir şey değildi?”

“Hayır...” diye itiraf ettim. Gözlerimi kaçırıp sarı masadaki boyanın aşındığı bir noktaya odaklandım ve altındaki sandal ağacı çıkana kadar kazımaya başladım. “Bilmiyorum. Sanırım...”

üniversiteden sonraki yaz, teyzemle ben sırt çantalarımızı alıp Avrupa'da seyahate çıktık." Aslında bu yıl. Onun bu evde kaldığı yaz. Tüm bunları ona neden anlattığımı bilmiyordum. Anlatmamaya karar verdiğimi sanıyordum. "Üniversitedeki son senemde ne yapmak istediğim üzerine düşünüyordum ve küratör olmayı pek istemiyordum ama kitapları da seviyordum. Çoğunlukla gezi rehberlerini. Teyzemle ben nereye gitsek bir tane satın alırdık. Nasıl ki hatıratlarda ve itiraf romanlarında sırlar varsa, iyi bir gezi rehberinde de değişmez bir kesinlik var, anlıyor musun?"

"Ben de iyi bir yemek kitabı hakkında aynı şeyi hissediyorum," diye karşılık verdi başıyla onaylayarak. "Bu hissin üzerine tanımam."

Kitap tanıtımcısı olmaya karar verdiğim o ânı düşündüm, "Gerçekten de öyle," diyerek ona hak verdim. "Piyasadaki en iyi gezi rehberlerinin bir kısmı *Strauss & Adder*'den çıkıyor. O yüzden ben de başvurduğum ve meğerse tanıtım işinde bayağı iyiymişim," diye açıkladım basitçe. "Yani, röpartajları ve podcastleri ayarlıyorum, yazarların bir şehirden diğerine seyahatlerini ayarlıyorum, onları TV ve radyo programlarına, kitap kulübü etkinliklerine çıkarıyorum. Bir klasik romanı adınız gibi biliyor olsanız bile, sizi onu yeniden okumaya ikna edecek yeni yollar düşünüyorum ve bu hoşuma gidiyor. Yani, gitmek zorunda," diye ekledim, mahcup bir kahkahayla. "Yayıncılık sektöründe iyi para kazanılmıyor."

"Restoranlarda da öyle," diye ekledi. Beni öyle bir ilgiyle izliyordu ki yaptığım işin gerçekten *ilgi çekici* olduğunu hissettim. O büyüleyici gri gözleriyle bana dikkatle bakarken ben de o gözleri nasıl resmedeceğimi düşünmeye başladım. Belki katman katman, grinin hoş bir tonuyla karışık lacivert. "Yani bir açıdan," dedi düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak, "kendi gezi rehberini yaratıyorsun. Yazarlar için."

"Ben... hiç o açıdan bakmamıştım," dedim.

Başını yana eğdi. "Çünkü kendini hiç diğer insanların gözleriyle görmedin."

Diğer insanların mı? Yoksa senin mi? diye sormak istedim çünkü sadece birkaç saatlik bir konuşmayla ve saçımından bir güvercin çıkarmakla beni tanıdığını zannetmesi fazla cesurdu. “Çok nazıksın,” dedim ona. “Ama o kadar da derin bir şey değil. Sadece, kitapların satışını kolaylaştırmakta çok iyiyim. Çalışma tablosu hazırlamakta iyiyim. Program hazırlamakta iyiyim. İstedığımız röportajı elde edene kadar insanların başının etini yemekte iyiyim...”

“Eğlenmek için ne yaparsın?”

Güldüm. “Dünyadaki en sıkıcı insan olduğumu düşüneceksin.”

“Asla! Daha önce hiçbir kitap tanıtımcısıyla ya da Clementine isimli biriyle tanışmamıştım,” diye devam etti. Çenesini eline dayayarak bana doğru eğildi ve sırttı: “Yani zaten iyi bir başlangıç yapmış olduk.”

Tereddüt ederek çikolatamı masanın üstünde döndürdüm. “Ben... Met’teki Van Gogh tablolarının önünde oturmayı seviyorum.”

İşte bu onu gerçekten şaşırtmıştı. “Sadece oturuyor musun?”

“Evet. Hepsi bu. Sadece oturup bakıyorum. Bununla huzur buluyorum. Sessiz bir galeri, insanlar sakın bir dalga gibi gelip gidiyor. Aslında her yıl doğum günümde bunu yaparım. Her yıl İki Ağustos’ta Met’e giderim ve bir banka oturup sadece...” Omuz silktim. “Bilmiyorum işte. Söylemişim, aptalca bir şey.”

“Her doğum gününde,” diye mırıldandı hayretle. “Ne zamandan beri?”

“Üniversiteden beri aslında. Van Gogh ve diğer Post-empresyonist ressamılar üzerinde çalıştım ama o hep dikkatimi çekmiştir. O, teyzemin de en sevdiği ressamdı, *hâlâ öyle,*” diye hemen düzeltiltim, hatamı belli etmemeye çalışarak. “Met’te onun ayçiçeklerinden biri, otoportrelerinden biri ve birkaç başka tablosu var.” Düşündüm. “Yaklaşık on yıldır gidiyorum. Tam bir istikrar ve rutin insanıyım.”

* Metropolitan Sanat Müzesi. -yhn

Dilini damağına vurarak şaklattı. "Sen brownie kutusunun arkasında yazan talimatlara harfiyen uyan türden birisin, değil mi?"

"O talimatları oraya boş yere yazmıyorlar," diye karşılık verdim. "Hamur işi kesin çizgileri olan bir sanattır."

Gözlerini devirdi. "Sen hiç çizgilerin dışına çıkmaz mısın, Limon?"

Hayır, diye geçirdim içimden ama bu tam da doğru değildi. Eskiden çıksam da artık çıkmıyordum. "Seni uyarmıştım," dedim, şarabımın geri kalanını kafama dikip tabaklarımızı lavabonun içine kaldırırken, "Sıkıcı biriyim."

"Bunu söyleyip duruyorsun. Bu kelimenin senin sandığın anlama geldiğini sanmıyorum," dedi, çok klişe bir Inigo Montoya taklidiyle ve bu kez de ben gözlerimi devirdim. Şarap içimi ısıtmıştı ve tüm haftadır ilk kez rahatlamamı sağlamıştı.

"Tamam öyleyse, donuk, ilgi çekici olmayan ve bıktırıcı anlamına gelen başka bir kelime bul--"

"Duydun mu?" diyerek sözümü kesti.

Tabağımyı onunkinin üstüne koydum ve başımı yana eğip dinledim. Havalandırmadan, üst kattan hafif bir melodi geliyordu. Bayan Norris kemanını çalıyordu. Bunu *yıllardır* duymuyordum. Tınılar hatırladığımdan daha hoş geliyordu kulağıma.

Başını yana eğip dinledi.

Birkaç dizeden sonra ezgiyi tanıdım ve yüreğim sıkıştı.

"Ah, bu şarkıyı biliyorum!" dedi şevkle, parmak şıklatarak.

"Adı *The Way of the Heart* ya da *The Matters of the Heart* ya da hayır, dur *The Heart Mattered*, galiba? Annem bu eski müzikali çok sever." Kemanla birlikte birkaç notayı mırıldandı ve pek detone de olmadı. "Çalan kim?"

"Bayan Norris'tir," dedim, tavanı işaret ederek. Çalacak onca şarkı varken, neden bunu seçti? "Emekli olmadan önce yıllarca Broadway orkestralarında çalmış."

"Ne güzel. Annem ne zaman bu şarkıyı çalsa, beni ayaklarının üstüne koyar ve öylece mutfakta dans ederdik. Müzikal hayranı biri değildir ama bu müzikali sever."

Minik Iwan'ı annesinin ayakları üstünde mutfakta dans ederken hayal edebiliyordum.

Gözlerimi tavandan ayırmadan konuştum: "Teyzem o müzikalde oynamıştı."

"Gerçekten mi? Yani o ünlü mü?"

"Hayır, oynadığı tek Broadway gösterisiydi. Herkes bunun sebebinin teyzemin kendini beğenmişliğinden Bette Midler ya da Bernadette Peters'a yardımcı oyunculuk yapamaması olduğunu söylemişti. Böyle umut vadeden genç bir yeteneğin, yıllarca yardımcı oyunculuk yaptıktan sonra sanatını birdenbire bırakması olacak iş değildi. Onu anlamadılar," diye ekledim, biraz daha yumuşak, biraz daha nazik bir ses tonuyla. Çünkü teyzemin birçok özelliği vardı. Sevgi dolu ve maceracıydı ama aynı zamanda da karmaşık bir insandı. Benim son âna kadar fark edemediğim bir şey.

Üst kattan gelen yumuşak ve sıcacık keman notaları tavadan içeri giriyordu. Bir aşk şarkısıydı bu. YouTube'da teyzemin bu gösterideki karıncalı bir videosunu izlemiştim. Parlak elbiseleri ve abartılı mücevherleriyle harikaydı, heyecan vericiydi. Nakaratları tüm ruhuyla söylüyordu. Bu onu gerçekten mutlu, olağandışı bir şekilde mutlu gördüğüm tek andı.

"Gerçek şu ki," diye devam ettim, beni ondan bahsetmeye iten şey şarap mıydı toksa Iwan'ın, sanki teyzemi önemseyen tek kişi ben değilmişim gibi böyle dikkatli bir şekilde, can kulağıyla dinlemesi miydi bilmiyorum, "o her zaman, bir sonraki gösterisinin *The Heart Mattered* kadar iyi olmayacağından korkardı. O yüzden de yeni bir sektöre geçti. Bu yönüne imreniyorum. Hayatım boyunca onun gibi olmak istedim ama olamadım. Yeni olan her şeyden nefret ederim ben. Tekrarları severim."

"Neden?"

Bakışlarımı ona çevirdim, teyzemin evinde kalmasına müsaade etmemiş olmam gereken bu yabancıyı süzdüm. Çok soruyordu. "Yeni şeyler korkutucudur."

"Öyle olmak zorunda değil."

“Nasıl olmasınlar?”

“Çünkü en sevdiğim şeylerden bazılarını henüz yapmadım bile.”

“Öyleyse en sevdiğin olduğunu nereden biliyorsun?”

Cevaben masadan kalktı ve bana elini uzattı. Eline bakıp kaldım.

“Tuzak değil, Limon,” dedi yumuşak bir ses tonuyla, o derin aksanıyla.

Uzattığı eline baktım, ardından da ona. Ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. Başımı iki yana salladım. “Ah, hayır. Ne yaptığını biliyorum. Ben dans etmem.”

Kemanın sesiyle ileri geri sallanmaya ve nakaratı mırıldanmaya başladı. *Bir an için kalbin önemi vardı, bir an için zaman durmuştu.* Teyzem bazen çamaşırlarım katlarken ya da saçını kıvrırken bu şarkıyı söylerdi ve bu anı hafızamda öyle tazeydi ki canımı acıttı.

“En son ne zaman daha önce hiç yapmadığın bir şey yaptın?” diye sordu, bana meydan okurcasına. Pratik bir kötümser olmak dışında başka bir özelliğim varsa, o da bir meydan okumadan asla kaçmamamdı.

Kendimi tuttum. “Seni temin ederim ki daha önce dans ettim.”

“Ama benimle etmedin.”

Hayır.

Israrına rağmen, ki bu korkutucuydu ama yeni ya da spontane olduğu için değil, bunu *istediğim* için korkutucuydu. Ayrıca West’ler asla spontane şeyler yapmazlardı. Bu teyzeme göre bir şeydi. Ama yine de... uzanıp elini tuttum.

Şarap yüzündendi. Şarap yüzünden olmalıydı.

Parmaklarını benimkilere dolarken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve beni çekip ayağa kaldırdı. Beni mutfakta döndürürken elleri güçlü, parmak uçları nasırlıydı. Biraz sendeledim, dans yetenekli olduğum bir alan değildi ama umurunda değildi. Bir ritim yakaladık. Bir eli elimdeydi, diğerini ise belime

koydu. Yumuşak dokunuşuyla gayriihtiyari olarak nefesimi tuttum.

Hemen elini çekti. "Üzgünüm, fazla aşağıdan mı tuttum?"

Evet. Bu kadarı da çok fazla artık. Ben mutfakta yabancılarla dans etmem, demek istedim ama dilimin ucuna bir sürü bahane geliyordu. Bir yandan da ona daha yakın olmak istiyordum. Teni çok sıcak, dokunuşları hafif ve nazikti. Beni daha sıkı, daha sağlam tutsun istiyordum. Tıpkı bıçaklarını tuttuğu gibi.

Ben böyle biri değildim. Ama yine de...

Onu şaşırtarak elini yeniden belime koydum ve yanaklarımın kızarmasına engel olmak için bakışlarımı gözleri yerine çenesine odakladım. Bunun sonucunda yine dudaklarına yayılan yamuk gülümsemeyi gördüm. Beni kendine doğru çekti, bedenlerimiz birleşti ve o an benim alevlendi. Sağlam yapılı ve sıcacıktı. Müzik ise arzu doluydu, kalbim de deli gibi atıyordu.

Teyzemin ördekbaşı mavisini dağınık mutfağında, aşk acısı ve mutlu sonlardan bahseden bir şarkı eşliğinde dans ediyorduk. Bu öyle cezbediciydi ki kendimi bırakasım geliyordu. Sanki yıllardır ilk kez böyle hissediyordum.

"Gördün mü?" diye fısıldadı kulağıma. "Yeni şeyler her zaman o kadar da kötü değildir."

Havalandırmadan son keman notası duyuldu ve dansımız bitti. Bir an sonra kendime geldim. Ben bu konuda ne düşünürsem düşünüyüm, bunun sonu iyi olmazdı. *Olamazdı.*

Onu bırakıp geri çekildim, ellerimi kotuma sildim. Sanki midem düğüm düğüm olmuştu. İçimdeki sıcak his buz kesmişti. "Ben," yutkundum, "Sanırım beni yanlış anladın."

İlk İzlenimler

BANA KAFASI KARIŞMIŞ gibi baktı. "Neyi?"

Burası sıcak mı olmuştu yoksa bana mı ateş basmıştı? "Ben şey düşünmüyorum. Biz... *bu şey...*" Dışarı çıkıp bunu söylemem lazımdı. Sınır koymam lazımdı çünkü bu sınırın konulması bayağı gerekiyordu. "Seninle yatmayacağım," deyiverdim.

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Yanakları hızla kızardı ve az kalsın kendi nefesiyle boğuluyordu. "Ben... Hayır, hayır, bu kadarıyla mutluyum. Benimle yatacağını düşünmemiştim zaten Limon."

"Ah. Tamam." Gözlerimi kaçırdım. Utanmıştım. Aptal gibi hissediyordum. Her yere bakıyor, ondan gözlerimi kaçırıyordum. "Yani bu konuyu netleştirmiş olalım da."

"Tabii ki," diye karşılık verdi, kendisini çabucak toparlayarak. "Öyle bir izlenim verdimse özür dilerim."

"Vermedin! Ben sadece... bu iyi bir fikir olmaz diye düşündüm. Teyzemin evinde kalıyorsun, ben de burada kalıyorum..." *Yedi yıl ileride*, diye ekledim içimden. "İşlerin karmaşıklaşmasını istemiyorum sadece. Üzgünüm," diye ekledim çünkü ben böyle biri değilim. Bunun çeşitli nedenleri var ama çoğunlukla çok yakışıklı olduğu, ona karşı epey bir çekim hissettiğim ve bu tür bir sürprize hazır olmadığım içindi. Ah, tabii bir de aramızda yedi yıl vardı.

Bundan asla iyi bir sonuç çıkmazdı.

İkinci kural, diye hatırlattım kendime.

Tabaklarımızı aldım ve lavabonun içine bıraktım. Bunu daha önce yapmalıydım ama ben bunun yerine onunla dans etmişim. Bu bir hataydı. Yukarıda Bayan Norris Sondheim çalmaya başlamıştı. Bulaşık süngerini aldım.

Iwan sandalyesinden kalktı. "Yapmak zorunda değilsin--"

"Sen yemek yaptın," dedim, elimle oturmasını işaret ederek. "Ben yıkayacağım. Kural böyle."

"Peki ya ben gelecekteki bulaşık yıkama işim için biraz alıştırmaya yapmak istiyorsam?"

"O kadar kötü durumdaysan," dedim, su biraz ısınana kadar boşa akıtırken, "kendine başka bir iş bakmaya başlaman gerekebilir, maalesef."

Dehşete kapılmış gibi yaptı. "Kabasın!"

"Gerçekçiyim." Tabakları lavabonun içine koydum ve ona doğru döndüm. "Yemek çok güzeldi, Iwan. Teşekkür ederim. Seni evden atmadığıma pişman olmadım sayılabilir." Ben nevre-sim dolabından battaniye çıkarmaya giderken ağzı bir soru soracakmış gibi açık kaldı. Kucağımda iki yastık ve bir örgü battaniyeyle döndüğümde bana hâlâ o şaşkın ifadeyle bakıyordu.

"Sayılabilir mi?" diye sordu.

"Birimiz kanepede yatmak zorunda," diye karşılık verdim ve o kişinin ben olacağıma karar verdim.

Ayağa fırladı. "Kesinlikle olmaz."

"Bana 'Sen bir genç kızsın ve o yüzden de yatağı hak ediyorsun' saçmalığına başlama. Cinsiyet rolleri ve genellemeler bana göre değil."

"Öyle demeyecektim, 'İçeride gayet güzel bir yatak var ve ikimiz de yetişkiniz,' diyecektim.

Sanki baba pozu vererek beni ikna edebilecekmiş gibi ellerini beline koydu.

Ağzımı açtım ama bana, *cesaretin varsa beni test et* der gibi bir bakış attı.

Homurdandım, "Veli toplantısına girmek üzere olan bir babaya benziyorsun."

"Aramıza yastık bile koyabiliriz," diye devam etti, beni duymazdan gelerek. "Kanepede uyumak istemezsin ciddi, değil mi? Benim de kanepede yatmama gönlün el vermez..."

Hayır, vermez.

"Bulaşıkları yıkarken bunu düşüneneğim," diye ekledim, Yine muhalefet edecek oldu ama sonra teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırdı ve önce banyoya gitmek üzere odadan çıktı.

Aslında haksız sayılmazdı. İkimiz de yetişkindik ve teyzemin yatak odasında ikimizin de uyuyabileceği kocaman bir yatak vardı. Kanepenin kimseye bir faydası yoktu, işine yaramazdı. Zaten yalnızca bir görüntü olarak duruyordu orada. Ama bu gerçek de söz konusu durumdan hoşlanmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

Nihayet masadan çikolatayı alıp açarak ağzıma attım. Folyo kağıdını elimle düzelttim. *Geleceğin burada*, yazıyordu.

Yalan.

Tüm hıncımı bulaşıklardan ve temizlikten çıkardım. İçkiden beynim zonkluyordu ama son birkaç dakikada olanlar beni epey kendime getirmişti. Bir bardak suyla iki tane Advil aldım ve teyzemin odasına onun dolabından pijama almaya gittiğim sırada Iwan banyonun kapısını açıp dışarı çıktı.

Donup kaldım.

Çünkü karşımda çıplak göğsü duruyordu. Daha önce hiç çıplak göğüslü bir erkek görmemiş değildim ama biraz hazırlıksız yakalanmıştım. Dövmeleri vardı. Hepsi benzer tarzda, göğsüne rasgele yerleştirilmiş, siyah çizimlerdi. Kollarındakilere ek olarak, göğüs kafesinde, karnının hemen sol tarafında da bir tane vardı. Köprücük kemiğinin hemen altında da hilal şeklinde bir doğum lekesi vardı.

Çok ciddi bir ifadeyle sordum: "Tişörtüne ne oldu?"

"Yatarken giymiyorum," diye cevapladı basitçe ve banyoya girmem için kenara çekildi. "Sakıncası var mı?"

Eğer bir *rahibe* olsaydım, elbette. "Anladım, tabii ki yok," dedim serinkanlı bir şekilde. "Sorun yok."

"Tamam."

Yine durup kaldık.

O zaman sordum: "Kanepede uyumamı istemediğinden emin--" Gözlerini devirdi. "Biri kanepede uyuyacaksa o benim."

"Bunu kabul etmiyorum. Sen teyzemin misafirisin."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. Derisinin altında hareket eden kaslarına bakmamaya çalıştım. Sağ omzunu sol omzundan biraz daha yukarıda tutuşu... Dudaklarımı o hilal şekilli doğum lekesinin üstüne koymayı öyle istiyordum ki... "Öyleyse çıkmaz girdik," dedi.

"Tamam," diye söylendim, bakışlarımı üzerinden çektim, teyzemin dolabından bir tişört ile bir pamuklu şort alıp kendimi banyoya kilitledim. Yüzüme su çarptım ve üstsüz hâlini aklımdan çıkarmaya karar verdim. Mavi pijama altının altında gözden kaybolan belirgin kaslarına bakmış değildim. Müstehcen düşünceleri kafamdan atmak için yüzümü acıtana kadar ovaladım.

Gerçekten, *dudaklarımı doğum lekesine koymak* mı? İğrençsin.

Teyzem ölmüş olmasına rağmen, gittiği yerden bana kahkahalarla güldüğüne yemin edebilirdim.

Gördün mü, canım? derdi beni görseydi. *Hayatında her şeyi planlayabilirsin ama yine de sürprizler peşini bırakmaz.*

Daha da kötüsü, ben bu sürprizden hoşlanmaya başlıyordum. Beni en çok bu korkutuyordu. Gözlerini nasıl betimleyeceğimi düşünüp duruyordum, açık gri kuruduktan sonra üstüne daha çok mavi ile katman yapardım muhtemelen. Ellerin elimdeki hissini hatırlıyordum; nasırlı ve nazik. Dans ederken diğer elini sırtımdan aşağı kaydırışını hatırlıyordum, biraz fazla aşağı ama yine de yeterince aşağıda değil.

İyi düşünülmüş planlar, falan filan.

En kötüsü de gözlerini betimlemek isteyişim, dans ederken sırtımdaki eli, çarpık gülümsemesi, ne zaman göz göze gelsek

göğsümde hissettiğim şampanya baloncuklarını andıran o kırırtı. Beni en çok bunlar korkutuyordu.

“Bir kez daha,” diye mırıldandım, banyodan çıkıp çantamı ve anahtarlarımı alırken. “Bir kez daha dene.”

Teyzemin odasından ses gelmiyordu. Ben de Iwan’ın çoktan yattığını düşündüm. Eğer evden çıkar, kapıyı kapatır ve geri gelirim, belki de gitmiş olurdu. Belki ev bu kez beni zamanda geriye göndermezdi.

Sonra da aynen öyle yaptım.

“Hoşça kal,” diye fısıldadım, bir bakıma bunu yüz yüze söyleyemediğim için kötü hissettim ama böylesi daha iyiydi. Gitmem lazımdı. Kalmam hâlinde olacaklar hiç de iyi değildi.

Kapıyı açtım, dışarı adımımı attım.

Bekledim; bir, iki, üç...

Yediye kadar saydım. Şanslı sayı.

Ardından nefesimi tutup anahtarı deliğe yerleştirdim, kilidi çevirip kapıyı açtım ve tekrar içeri girdim.

Kapı kapandığında başımın dertte, hem de çok büyük dertte olduğunu fark ettim. Sessizce koridordan geçip yatak odasına girdim ve yatağın sol tarafına iliştim. Iwan yan dönmüş, çoktan derin uykusuna gömülmüştü. Ayışığı, kızıl kahve saçlarına vuruyor, rengini alev kırmızısına çeviriyordu. Kulağında delikler vardı. Eskiden küpesi vardı demek, diye düşündüm. Sol kulağının arkasında çok küçük bir çırpma teli dövmesi vardı. Benim tipim olmadığını fark ettim o an. Ben de kesinlikle onun beğeneceği türden biri değildim. Düzenine sıkı sıkıya bağlı, kaygılı ve psikolojisi bozuk bir keşmekeştim. Etrafıma ördüğüm duvarlar öyle yüksekti ki bu duvarları neye karşı ördüğümü bile unutmuştum.

Uykudan mahmurlaşmış sesi, güneyli aksarıyla, “Uyusana artık Limon,” diye mırıldandı.

Utancımdan hemen battaniyenin altına girip sırtımı ona döndüm, uyku ya da ölüm gelip beni alsın diye bekledim.

Bilinçdışı Mekanlar

SABAH IŞIĞI YATAK ODASI perdelerinin arasından içeri sızıyordu. Başım sersem gibiydi, gece pikeyi tekmeleyip yarıya kadar açmıştım. Yatağın ortasında kolumu yastığa dolamış ve yüzümü yastığa gömmüş hâldeydim. Sıcaktı ve ev sessizdi. Çok güzel bir rüya görmüştüm; gerçekten yemek yapabilen bir adamla akşam yemeği yemiştim, mutfakta ızgara peynir dışında bir şey yapabilen bir adamla şimdye kadar çıkmış değildim. Gülümsemesi de güzeldi, gözleri de. Kendi kendime gülesim geldi, çünkü rüyamda yaptığım şeylerin yarısını gerçek hayatta asla yapmazdım. Teyzemin evinde kalmasına izin vermez, onunla mutfakta asla dans etmezdim. Aynı yatakta aramıza yastık koyup uyumazdık.

...Şu anda sarıldığım yastığı.

Derken, birdenbire her şeyin farkına vardım. Telaşla uyan-
dım ve zar zor doğrulduktan sonra komodinin üzerindeki saati
elime aldım: 10.04. Etrafıma bakındım. Teyzemin yatak odasın-
daydım. Devetabanı bitkisi köşede kurumuş, Lübnan'dan aldığı
duvar halısı duvarda asılı duruyordu.

Dün olanlar gerçektir demek.

Hayır, *olamaz*.

Kafamı yastığa gömüp derin bir nefes aldım.

"Kalk," dedim kendi kendime. Iwan içeride bir yerlerde ol-
malı. Yatakta yanımda yattığı yerde hâlâ izi duruyordu ama ar-

tık soğumuştı. Ne zaman kalkmıştı? Benim uykum çok ağırdır, atom bombası patlasa duymam. Tanrım, umarım uyurken salyam falan akmamıştır.

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp ayağa kalktım. Kişisel bakım ürünleri hâlâ banyodaydı (kontrol etmedim tabii) ve çantası da teyzemin şifoniyerinin yanındaydı (onu da odadan çıkarken *tesadüfen* gördüm) ama kendisi ortalıkta yoktu.

Mutfağa girerken içime ağır bir yalnızlık hissi çöktü. Bu sabah bulaşıkları kaldırmıştı. Her şey geçen gece oldukları yerlerine geri konulmuştu. Gerçi ben kadehleri düzelterip düzgünce sıraladım ve çatal kaşıkları çekmecede birbirinin üstüne koydum, çünkü o rasgele koymuştu. Tüm bunları otomatik olarak yaptım aslında, kendimi meşgul etmenin bir yoluydu bunlar. Ev, benden başka kimse yokken öyle sessizdi ki şehrin sesleri bile kısılmıştı, araba motorlarının güvercin ve insan seslerinin uğultusu işitiliyordu,

Bir bagel almak için ekmek kutusunu açarken tezgâhın üstünde, bir kalemin altına yerleştirilmiş kâğıt parçasını fark ettim. Üzerinde kargacık burgacık bir elyazısıyla yazılmış bir not vardı.

Şu saygın bulaşık yıkama işini almaya gittim. Kahve sıcak! — I

Notu görünce içimdeki o tuhaf his geçiverdi. Onu tekrar görebileceğimi anlayana kadar onu tekrar görmek istediğimin farkında değildim ve içimdeki o histen de zaten en başından beri nefret etmişim. Kağıdı alıp tam lavabonun altındaki çöp kutusuna atmak üzere buruşturmaya başlamıştım ki, kendimi durdurup geri koydum. Ardından banyoya girdim, yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım. Dün geceki şaraptan, ağzımda ekşi bir tat vardı. Yüzüm de ruhum kadar ölü görünmesin diye bir rimel sürdüm hemen. Iwan nasıl bu kadar erken kalkabilmişti? O da neredeyse benim kadar içmişti. Hoş benden tam beş yaş gençti ve yirmilerin ilk yarısı ile son yarısı arasında, sadece yirmilerin son yarısında olan insanların anlayabileceği bir uçurum vardı.

Hâlâ tanrıyla savaşılabildiniz ama sonrasında dizlerinize buz koymanız gerekirdi.

Bagel, ekmek kızartma makinesinden fırlayana kadar ben de yüzümü yıkamış, saçımı at kuyruğu yapmışım. Kahve demliği hâlâ sıcaktı; ben de bundan faydalanıp kendime bir fincan doldurdum.

Hiç değilse güzel kokuyordu.

Klimanın üstünde ötüşen güvercinleri dinleyerek kahvaltımı yapmak üzere tabureye iliştim ve giderek bu çocuktan hoşlanmaya başladığımı kabul etmemeye çalıştım.

“Kahretsin,” diye fısıldadım kendi kendime çünkü yaptığı kahve de mükemmeldi.

NEREDEYSE TÜM GÜN dışarıdaydı ve ben de pazar günleri genellikle evde oturup hâlâ sevdiğim birkaç TV programını izledim. Çoğunlukla *Survivor* ve Drew ile Fiona'nın bana çok seveceksin diyerek zorla izlettirdikleri programlar. Ancak, teyzem kablolu TV ya da internet için asla ödeme yapmazdı ve telefonum da yedi yıl sonraki internete bağlanacak değildi. Bu yüzden benden bir şeyler izlemek yerine onun eşyalarını kurcalamaya karar verdim.

Sadece birazcık.

Sadece can sıkıntımı giderecek kadar.

Aslında böyle bir şeye hiç kalkışmayacaktım ama çantası yatak odasında öylece duruyordu ve ben de oraya girip çıkarken sürekli yanından geçiyordum. Sadece azıcık bakacağım diyerek kendimi ikna ettim ve çantayı şifoniyerin yanından kendime doğru çektim. Tam fermuarı açıyordum ki vicdanım bana engel oldu.

Başkasının eşyalarını karıştırmak kaba bir davranıştı ve Iwan da kendisine güvenmemem için bir *neden* vermemiştii.

“Her şeyi kontrolün altında tutamazsın,” diye kendi kendime fısıldarken kontrol dürtümü bastırdım. “Muhtemelen sadece giysiler falan vardır içinde zaten.”

Ama bu dürtüye karşı koymak düşündüğümünden daha zordu, çünkü bana kendisi hakkında bir sürü şey anlatmış olmasına

rağmen hakkındaki *her şeyi* öğrenmek istememe engel olamıyordum. Liseyi nerede okumuştun? İlk aşkı kimdi?

En sevdiği renk neydi?

Çantaya son bir kez baktıktan sonra, kendi kötü düşüncelerim beni eşyalarını karıştırmaya ikna etmesin diye yatak odası kapısını kapatıp çıktım ve teyzemin çalışma odasına gittim.

Kendimi oyalamam lazımdı.

Evden çıkabilirdim ama ya geri döndüğümde beni bu zamana getirmezse? Tam olarak istediğim de buydu ve kapı tam karşımdaydı, bu benim gitme şansımıydı...

Gerçekten gitmeliyim, diye düşündüm, çünkü beni burada tutan hiçbir şey yoktu. Iwan gerçekten çekiciydi ama onunla olabilmek için zaman-mekan sürekliliğini bozacak değildim. Bu hikâye böyle gitmeyecekti.

Gitmek en iyi seçenektir ama ev, beni her seferinde yine buraya gönderirse? Çantamı aldım ve ön kapıya baktım. "Bu kez sorun çıkarmak yok," dedim eve. Kapının kolunu tutup açtım. Tam o sırada koridordan, yapay elmaslı tasma taktığı gelinciğini gezdiren bir kadın geçiyordu. Başıyla selam verdi ama bakışları üzerimde biraz fazla kaldı. "Clementine," dedi. "Seni görmek ne güzel."

Çekingen bir şekilde çantamın askısını omzumda biraz daha yukarı çekerek, "Seni görmek de öyle Emiko," diye karşılık verdim.

"Bugün çok şıksın."

İşte o zaman meseleyi anladım: Üzerimde hâlâ pijamalarım vardı. Anında kulaklarım kızardı. "Evet, sadece kapımı test ediyordum." Arkamdaki kapıya doğru işaret ettim ve ardından anahtarı yerleştirip içeri geri girdim.

Kapının kapanma sesi yankılandı.

Daha oturma odasına girmeden bile evin beni yine geçmişe gönderdiğini anladım. Kahve hâlâ sıcaktı, not hâlâ tezgâhın üstündeydi ve ben seçeneklerimi tüketmişim. O kadar istiyorsam, bu gece annemlere gidebilirdim. Ya da belki de Drew ve Fiona

beni bir geceliğine kanepelerinde ağırlayabilirlerdi. Fakat yenilgiyi kabul etme düşüncesi bile ağızımda kötü bir tat bırakıyordu.

Ben bu evin, sihriyle beni başka bir zamana götürmesini istemiştim hep. Şimdi ise istediğim olduğu hâlde beni geri getirmesini isteyip duruyordum.

Yenilgiyi kabul ederek, "Tamam," diye seslendim eve. "Sen kazandın! Kalıyorum."

Bana mı öyle gelmişti bilmiyorum ama sanki pervazdaki güvercinler bile bana cevaben kendilerini beğenmiş bir şekilde ötüler.

Çantamı tekrar kanepenin üstüne bıraktım ve yapacak bir şeyler bulmak için ayaklarımı sürüye sürüye teyzemin çalışma odasına geri döndüm. İçerisi hâlâ hatırladığım gibi kokuyordu. Sırtları kırılmış eski kitaplar, eskimiş ciltli ve kırışmış karton kapaklı kitaplar, romanlar, maceralar, fantastikler, gezi rehberleri, kâğıt tutuculardan resimli kitaplara kadar. Teyzem seyahat etmediği zamanlarda kitap okurdu. Hikâyelere dalar, kelimelerin arasında boğulurdu. Yazın maceralarımızın arasında bir kırilent kale yapar, içine girer, içeriye küçük süs ışıklar ve kavanozların içine koyduğu lavanta kokulu mumlarla aydınlatırdı ve birlikte kitap okurduk. Bazen tüm hafta sonunu Eloise'le macera peşinde veya Harriet'le problem çözerek geçirirdim.

Kitaplarda insana güven veren bir şey vardı. Başlangıçları, ortaları ve sonları vardı ve eğer bir kısmı beğenmezseniz, bir sonraki bölüme geçebilirdiniz. Eğer birisi ölüyorsa, o ölmeden önceki son sayfada okumayı bırakabilirdiniz ve böylece o kişi sonsuza dek yaşardı. Mutlu sonlar kesindi, kötüler yenilirdi ve iyiler hep baki kalırdı.

Seyahat kitapları mı? Onlar insanın gözlerini hayretle açtıran harikalar vadederlerdi. Tıpkı hayatta bir kez yaşanacak deneyimlerin antropoloğu gibi anlattıkları yerlerin tarihinden ve kültüründen şiirsel bir dille bahsederlerdi.

Çıktığımız ilk gezilerden birinde, sanırım o zaman ben dokuz yaşındaydım, tıka basa dolu bir İngiliz kalesine düzenlenen bir

turda çok sıkılmışım. Gruptakiler yaşlı insanlardı ve otobüsteki tek çocuk bendim. Resim defterimi unutmuştum. Resim yapmayı çocukluğumdan beri sevmişimdir (annemlerin dediğine göre ilk Noel hediyem bir yıkanabilir suluboya takımımymış), o yüzden ben de onun yerine bir broşürün üzerine bir şeyler karalamaya başlamışım. O sırada teyzem seyahat rehberini açtı ve bana gittiğimiz yeri gösterdi. Sayfada o yerin paragraf boyunca tarihi anlatılıyordu. “Neden buna çizmiyorsun?” dedi teyzem. “Böyle si daha heyecanlı olur.”

Ben de öyle yaptım.

İspirtolu kalemler yerini mürekkeplere ve ardından yeniden suluboyalara bıraktı ve bu böylece hobim hâline geldi. O zamandan beri her gezimizde gezi rehberimize resim çizmişimdir. Teyzemin beni götürdüğü, dünyanın her yerinden gezi rehberleri kitaplığa sıra sıra diziliydi, sırtları çatlamış, sayfaları suluboyadan buruşmuştu.

Nihayetinde kitaplarla ilgili bir iş yapmak isteyişim mantıklıydı, bilhassa gezi kitaplarıyla. Kitapların her şeyini zaten sevdiğimden bu benim için kolay bir işti. Ciltsiz bir sert kapağın parmaklarımın altında bıraktığı his, yeni mürekkep kokusu, kenarını kıvrıdığınız sayfanın taze kesiti, karton kapağın sırtındaki kırıksıklıklar.

Sadece yazarın bildiği gizli bir yerin vaadi.

Raftan bir kitap, bir Bolivya rehberi, alırken gözüme rafın kenarındaki bir teneke kutu ilişti. Küçüktü, üzerinde rengarenk lekeler vardı ama onu hemen tanıdım. Bu benim seyahat suluboya takımımdı; eskilerden biri. Çünkü o yıl, teyzem bana daha yoğun, daha zengin renkleri olan yepyeni bir takım olarak sürpriz yapmıştı ve ben de Amsterdam ile Prag’a gidene kadar resim yapmışım. Kutu küçüktü; avcumun içi kadardı, içinde altı tane parmak ucu kadar boya vardı.

Boyalar beklediğimin aksine çatlamamıştı. Sadece biraz kurumuşlardı. Biraz suyla kolayca hayata geri dönebilirlerdi. Kutunun üzerine konmuş minik bir boya fırçası bile vardı. Kutuyu

aldım ve aklıma bir fikir geldi. Ofisten aldığım New York City gezi rehberi hâlâ çantamdaydı. Gidip onu aldım ve kanepeden de birkaç kırilent getirdim (Jeff Goldblum dahil) ve doğruca banyoya gittim. Teyzem hep küvete güvercin gibi yuva yaptığımı söyleyerek benimle şakalaşırđı ama bir keresinde onun yepyeni halısına kazayla suluboyalarımı dökünce, resim yapmama *izin verdiği* tek yer o küvet olmuştu.

“Burada batırabileceğın hiçbir şey yok!” demişti, elini banyoya doğru sallayarak. “Batırırsan da birazcık çamaşır suyuyla hallolur.”

Küvetin içine yerleşip suluboyalarımı ıslatarak onları uykularından uyandırdım. Boya çukurlarından çoğı neredeyse boştu. Boyanın son kırıntıları gölgeler gibi kenarlara yapışıp kalmıştı. Ardından, çok iyi bildiğım bir yerin resminin olduğı sayfayı açtım. Bow Köprüsü ve altından geçen, turistlerle dolu sandallar. Mavi ve yeşil fırça darbeleri, kremi kahverengi kumtaşı köprü, gölde kürek çekerken aşklarını itiraf eden göz alıcı giyimli romantiklerin üzerindeki gömleklerin beyazı.

Ben resim yaparken duvarda asılı suluboya tablo, bir bulut denizi arasındaki ay, bana arkadaşlık ediyordu. O resmi yıllar önce teyzem için yapmıştım ve o kadar çok beğenmişti ki hemen o gün bir çerçeveciye götürmüştü.

“Sen bana Ay’ı verdin, canım!” demişti mutlulukla. “Ah, ne kadar güzel ve imkânsız bir hediye.”

O bana hep ayın peşinden koşmamı söylerdi. Etrafımı aya kelement atıp aşağı indirecek insanlarla doldurmamı söylerdi.

Onun için kolaydı. O, kendi hikâyesinin başrolüydü ve bunun farkındaydı.

Sanırım bir süreliğine benim hikâyemde de başrol oydu. Onun yanında ben, bir gölgeden ibarettim. O, Milano’yu keşfe çıkarken ben elimde bir haritayla onun peşinden giderdim. O kalelere çıkarken ben tur rehberiyle birlikte geride kalırdım ve ilk yardım çantamızı hazırlardım. O hayalet hikâyeleri anlatırdı, bense havalandırmaları açarak o hikâyelerin doğru olmadığını

kanıtlardım ve bu anılar her ne kadar tatlı olsa da ben onsuz, nahoş bir dünyada takılıp kalmıştım. Nihayet resmim şekil almaya başlamıştı. Büyülü bir şekilde birbirine karışan renklerde kendimi kaybetmişim. Kendime en son ne zaman resim yapma izni verdiğimi hatırlayamıyordum. Genelde iş gücüyle meşgul oluyordum. Sonra, teyzem öldüğü zaman bu bende çok büyük bir acı yaratmıştı. Çünkü bana suluboya takımı hediye eden, güzel manzaralar bulup beni bir banka oturtan ve kendisi ikinci el dükkânlarına ve turistik eşya satan yerlere giderken benim orada kalıp saatlerce resim yapmama müsaade eden hep oydu. Muhtemelen genç bir kızı Sen Nehri'nde, Akropolis'te ya da bir çay bahçesinde tek başına bırakıp gitmemeliydi ama yine de o gezilerden en sevdiğim anlardan bazıları bu yalnız kaldığım anlardı. Renkleri karıştırarak gökyüzünü resmetmek için en mükemmel mavi tonunu bulurken birbirine karışan çeşit çeşit mavi, yeşil ve sarı tonlarında dünyayı gördüğüm o anlar.

Tekrar kendim için bir şeyler yapmak, sadece *var olmak* çok iyi gelmişti.

Ne boşa kalmayayım diye beni iteleyeni yapılacaklar listesi ne de beklentiler. Sadece ben.

Kendimi pençe ayaklı küvete kıvrılıp resim yapan o çocuk gibi hissetmesem de... *güvende* hissettim.

Hâlâ yalnız hissediyordum. Bunun değişeceğini sanmıyordum ama dağılacakmışım gibi de hissetmiyordum. Gerçek şu ki Analea teyzem öldüğünden beri son altı aydır kendimi dünyaya kapatmıştım, çünkü ayakta kalmamın tek yolu buydu. Gecenin bir vaktinde yas kendini gösterdiğinde, annemle babam birbirlerinin omzunda ağlayabilirlerdi.

Benimse kimsem yoktu, Brooklyn'deki bir apartman dairesinde tek başımaydım.

Sırtımı sıvazlayacak ve güçlü olmak zorunda olmadığımı söyleyecek kimsem yoktu. Gecenin yarısında mutfakta yere çöküp komşuları uyandırmamak için başımı yastığa gömerek ağlarken bunları kendi kendime söylemek zorunda kalmıştım.

Geçmiş geçmişti ve değıştirilemezdi. Bir şekilde onunla bu dairede geçmiş yıllarda karşılaşsam bile gecenin ikisinde yine kendimi yerde ağlarken bulacaktım.

Üç ay sonra hayatıma Nate girmişti. Sanırım, biraz sevginin beni düzeltebileceğini düşündü. Fakat benim düzeltilmeye ihtiyacım yoktu. Hayatımın en kötü gününü tek başıma atlatmış ve bu süreçten hayatta kalarak çıkmıştım. Bu düzeltilecek bir şey değildi.

Düzeltilmeye ihtiyacım yoktu. Tek ihtiyacım olan şey... bana insan olduğumun hatırlatılmasıydı.

Bozuk, kırık bir şeymişim gibi bana bakmayan bir yabancıyla yediğim akşam yemeği, bu konuda şaşırtıcı şekilde iyi bir başlangıç oldu.

Yan, Bebeğim, Yan

NİHAYET RESİM YAPMAYI BIRAKIP küveti suyla doldurdum.

Sıcak suyun içine girdim. Kullandığım sabunun lavanta ve papatya aroması yumuşak ve rahatlatıcıydı. Tavandaki, *Monroe*'ya has karmaşık dairesel şekilleri ve yaldızlı desenleri olan kartonpiyere bakarak küvette uzanıyordum. Bir ara uyu-yakalmış olacaktım ki evin kapısının açıldığını ve birinin içeride yürüdüğünü duydum. Adımları ağırdu. Buruşmuş parmaklarımla gözlerimi ovuşturdum.

Küvette doğrulup oturdum.

Iwan.

Taburenin üstündeki telefonuma uzandım. Saat ne zaman beş olmuştu?

"Limon? Ben geldim," diye seslendi yaklaşırken.

"Buradayım!" diye karşılık verdim, paniklememeye çalışarak. "Ben, şey, banyodayım!" Ayak sesleri birden durdu.

"Ah!" Yüzümü buruşturdum. *Aferin, Clementine*, dedim kendi kendime. *İçeri girme desen yeterdi*. Utancımdan kulaklarım yanıyordu. "Durumu tuhaflaştırma!"

Öksürdü. "Ben tuhaflaştırmıyorum, sen tuhaflaştırıyorsun!"

"Önce sen tuhaflaştırdın!"

"Ben hiçbir şey demedim ki!"

"Ah, dedin!"

“Başka bir şey mi demem lazımdı?”

Yüzümü ellerime gömdüm. “Sen... bana aldırma. Kendimi küvette boğacağım. Elveda.”

Güldü. “Peki, yine de fazla boğulma. Bu akşam yemek yine benden,” diye ekledi ve ayak sesleri mutfığa doğru uzaklaştı.

Hemen havluma uzandım ve küvetten çıktım. Kurulanırken mutfaktan sesini duydum, bir şeyleri yerleştiriyordu. Yanıma giysi almadığımı hatırladım.

“Kahretsin,” diye homurdandım ve teyzemin bornozlarından birini bulma umuduyla banyo dolabını açtım. Onun yerine marabut kuşu tüyü süslemeli siyah satenden güzel bir sabahlık buldum. Son derece saçma bir şeydi. Eski filmlerdeki zengin kadınların ellerinde uzun bir sigara tutucu ve antrede bir ceketle giydikleri pahalı sabahlıklardandı. Onu askılıktan alırken güldüm. Teyzemin böyle bir hilkat garibesinin olduğunu unutmuşum. Birkaç yıl önce Aziz Dolly Parton mumu yüzünden tuşmuştu ve teyzem panikle ikisini de camdan atmıştı. Evin içi haftalarca yanık tüy kokmuştu.

Evet, en azından havludan iyiydi.

Sabahlığı giydim. Üzerinde hâlâ parfümünün kokusu vardı. Giorgio Beverly Hills’ten Red. Çarpıcı ve yoğun. Yaklaşık otuz yıl boyunca bu parfümü kullanmıştı.

Ben hafif lavanta sabunu kokusu ve ıslak saçlarımla banyodan çıkarken, Iwan göz ucuyla bana baktı. Ağzını açıp bir şey söylemeden tekrar kapadı. Gözlerini kırptı. Hem de birkaç kez. Sonra gayet ciddi bir şekilde, “Hanımefendi, size çok ciddi bir sorum var: Kocanızı mı öldürdünüz?” diye sordu.

Otrişi kabarttım ve korkunç bir orta Atlantik aksanı takındım. “Üzgünüm memur bey, kocamın nasıl öldüğünü hatırlayamıyorum. Havuz görevlisi yapmış olmalı! Yeni bir tane bulmam gerekecek.”

Ocağın yanında durmuş, büyük bir tavayı yavaş yavaş ısıtırken tek kaşını kaldırdı. Yanındaki tezgâhın üstünde yarım düzine limon duruyordu. “Havuz görevlisi mi, koca mı?”

“Emin değilim, sizin becerileriniz neler?”

Beni baştan ayağa süzdü. “Çok sağlam bir CV'm var,” diye karşılık verdi o yumuşak, derin güneyli aksanıyla. “Bolca da referansım.”

Cık cık yaptım. “O referanslar karakteriniz hakkındadır, umarım.”

Yüzünde yarım bir çarpık gülümseme belirirken ağzının kenarları iyice kıvrıldı, ocağa yaslanırken gerçekten rahat ve kendinden emin görüldüğünü zannıyordu ki canı yanarak bağırdı. “Hass!” Hemen elini kaldırdı ama serçe parmağının ucu çoktan yanmıştı bile. Parmağını emdi.

“İyi misin?” diye sordum telaşla korkunç aksanımı bırakarak.

“İyiyim iyiyim,” dedi, parmağını ağzından çıkarmadan. “Ufacık bir yanık.”

Ona bir bakış attım ve yanına gidip parmağın bakmak için elini ağzından çıkardım. Parmağının iç kısmı boylu boyunca kıpkırmızıydı. “Tereyağı sürmemiz lazım.”

“Tereyağı mı?” Duyduğuna inanmamış gibiydi.

“Evet? Annem hep öyle yapar.”

Bunu duyunca güldü ve elini elimden nazikçe çekti. Musluğu açtı ve serçe parmağını soğuk suyun altına soktu. “Bu yeterli. Teyzenin Échiré’sini mahvetmek istemem.”

Ne dediğini bir an sonra anladım, “Teyzemin lüks tereyağının adı da mı varmış?”

“Adı yoksa zaten lüks değildir,” diye karşılık verdi musluğu kapatırken. Bu sırada ben de ecza dolabındaki ilk yardım setinden bir bandaj aldım. Elini kurular kurulamaz tekrar uzattı ve ben de parmağına bir Disney yara bandıyla sardım. “Öpmek ister misin?” diye sordu. “İyileşsin diye?”

“İşe yaramaz.”

“Doğru, sadece tereyağı kadar işe yarıyor galiba,” diye cevapladı.

“Öyle mi dersin...” Ukalalık yapmasından hoşlanmamıştım ve teyzemin tüylü sabahlığı içinde kendimi birden cesur hisse-

derek elini ağzıma götürdüm ve yara bandının üstünden nazikçe öptüm.

Yüzü boynundan kafa derisine kadar hoş bir pembe rengi alırken yanaklarındaki çiller belirginleşti. Ayrıca tuhaf bir şekilde seksi görünmüştü. Gün boyunca dışarıda olmaktan kıvrıkcık saçları dağılmış, kravatı gevşemiş ve yamulmuştu. Üzerine pek olmayan beyaz bir gömlek ve paçaları biraz yıprandığından en az birkaç yıllık olduğuna emin olduğum siyah bir kumaş pantolon giyiyordu. Ona ne zaman yakından baksam, çiçek dürbünleri gibi farklı bir hâl alıyor, sürekli hareket ediyor, değişiyordu. Birbiriyle gitmemesi gereken ama bir şekilde giden ve bir arada mükemmel duran renk ve desenlerle doluydu.

Hayatımda gördüğüm en yakışıklı erkek olabilirdi. Özellikle de kızardığı zaman.

Aptallaşmış bir hâlde yutkundu, ademelması güçlükle hareket etti.

Elini bırakıp, "Tereyağı işe yarıyor, bu arada," dedim.

"Ben... şey." Parmağındaki banda baktı.

"Şimdi daha iyi ama değil mi?"

Bakışları dudaklarıma indi. Orada kaldı. Santim santim bana doğru eğildi ve o yaklaştıkça ben onu daha fazla inceledim. Uzun kirpikleri, yanaklarındaki ve burnundaki çiller sürekli büyüyordu. Dudakları yumuşak görünüyordu. Güzel bir ağzı vardı, kibar görünüyordu. Neden kibar görüldüğünü açıklamak zordu ama öyleydi işte.

Ama sonra ne olduysa geri çekildi; tereddüt etti ve hayal kırıklığıyla biraz içim burkuldu. Boğazını temizledi. Tavaya biraz şeker, biraz mısır nişastası veya un ve tuz atarak kendisini meşgul ederek, "Tamam, tamam. Tereyağı *belki* işe yarayabilir," dedi. Kızarıklık sadece kulaklarının kenarlarında kaldı.

Az kalsın beni öpüyor muydun? diye sormak istedim ama cevabın hayır olmasını duymak istediğimden emin değildim. Ben de onun yerine, "Bu akşam ne yiyoruz bakalım?" diye sordum.

“Şu an tatlıyı yapıyorum,” diye karşılık verdi tezgâhtaki limonlara işaret ederek. “Bu akşam pizzaya ne dersin?”

“Buzdolabının üstünde sipariş için bir numara olacaktı...”

“Ben dondurulmuş pizza demek istemiştim.”

Bir kahkaha attım ama kulağıma sahteymiş gibi geldi. “Sen şef olduğundan emin misin?”

“Ben sürprizlerle doluyum Limon,” diye karşılık verdi. Yine o sırıtişla benimle uğraşıyordu ve eski hâlimize geri dönmüştük. Beni öpmediği için hayal kırıklığına uğramış olmam aptalcaydı. Hiç benlik değildi bu. Görünüşe göre onluk da değildi. “Ayrıca,” diye ekledi göz kırparak ve sevimli, kabul edelim ki biraz da utandırıcı, bir şekilde parmaklarıyla silah yapıp bana doğrulttu, “Bu akşam sana yemek yerine tatlı yapıyorum işte.”

Ay ve Dahası

DONDURULMUŞ PİZZA tam da iddia ettiği gibiydi. Tadı, üzerinde biraz plastik peynir olan kartona benziyordu ve süpermarketten alınmış beş dolarlık pizza ile ucuz şarap nasıl hep lezzetli gelirse öyle lezzetliydi. Tahmin edilebilir ve güvenilir.

Pişmesini beklerken ben, teyzemin dolabında kalan giysilerim arasından hâlâ üzerime olan eski bir kot pantolonumu bulup çıkarmış ve iki yıl önce İspanya'da kaybettiğim koyu gri tişörtümü giymiştim. O ise bu arada limon kokan bir tür turta yapmıştı ve biz yemeğimizi yerken turtayı önceden ısıttığı fırına attı.

"Bugünkü iş görüşmesi nasıldı?" diye sordum son dilimimi alırken. Şarap şişesinin yarısına gelmiştik ve pizzanın da çoğunu yemiştik.

"Muhteşem," dedi, memnun bir iç çekişle. "Tam hatırladığım gibiydi. Hatta büyükbabamla oturduğum masa bile hâlâ duruyordu."

"Baş şef orada mıydı? Büyükbabanın sevdiği?"

Burnunu kırıştırdı ve başını iki yana salladı. "Maalesef hayır ama bence görüşme iyi geçti! Son aşamaya geçebilen yirmi üç başvuru sahibinden biri oldum."

"Bulaşıkçılık için?"

Pizzasından bir biber parçası aldı ve, "SoHo'daki en prestijli restoranlardan birindeki bir pozisyon için. Kurumsal bir yer

ve elbette ki orada çalışmak isteyen bir sürü insan var,” diyerek düzeltilti.

Başımı iki yana salladım. “Seni kısım şefi olarak başlatmalarına inanamıyorum.”

“Belki daha yetenekli olsaydım olabilirdi,” diye karşılık verdi omuz silkerek. Sahte tevazusunu hiç inandırıcı bulmadım. Fırında tamamen kendi yaptığı bir turta vardı ve ben de her ne kadar bu konuda uzman olmasam da dünyanın her yerinde farklı farklı şeyler yemiştim. Çok seyahat etmiş her insanın, en iyi pizzanın yağ lekeli küçük ve kuytu dükkânlarda, en iyi *taconun* teneke renkli seyyar mutfaklarda, en iyi falafelin sokak satıcılarında ve en iyi makarnanın da Roma’nın arka sokaklarındaki aile restoranlarında yapıldığını bilmesi gibi ben de yemekten anlardım. Iwan yetenekliydi.

Bu gece camlar açıldı ve dışarıdan hafif bir esinti geliyor, beyaz tülleri uçuşturuyordu. Klimanın üzerine tüneyen iki güvercin, Anne ve Puşt, küçük yuvalarında ötüşüyor, akşam keyfi yapıyordu.

“Peki,” dedi konuyu değiştirerek, “sen neler yaptın tüm gün?”

“Banyo yaptım,” diye karşılık verdim ve bunun üzerine tek kaşını kaldırıncı iç çekip şöyle dedim: “Banyo yaparken kazara uyuyakalmışım. Ondan önce ise...” yüzümü astım. “Küvettedim.”

“Sadece küvette?”

Tereddüt ettim, son pizza lokmamı bıraktım. O kadar da canım çekmiyordu zaten. Ona anlatmamam için bir neden yoktu, özellikle de o geçen gece bana o kadar çok şey anlatmışken. “Gülme ama ben çocukken resim yaparken hep etrafı batırırdım. Her yeri suluboya yapardım ve teyzem de çok kızardı. O yüzden beni banyoya yerleştirdi ve istediğimi yapabileceğimi söyledi. İşte yaptığım şey buydu. Yani banyo yapmadan önce.”

Şaşırır mışa benziyordu, iyi anlamda. “Yani resim yapıyordun?”

Başımla doğruladım.

Nate, dolabıma tıktırdığım manzara, hayat ve portre resimlerimi tesadüfen görüp de bu hobimi öğrendiği zaman, gözleri bunları satma ihtimaliyle ışıldamıştı. Tutkumu gelire çevirme düşüncesindeydi. "Sanatın senin için çalışsın. Bu işte muhteşemsin."

Ama ben zaten sanatı mal olarak satan bir sektörde çalışıyordum ve gerçekten de o yola girmek istemiyordum. Belki diğer insanlar beğenir diye resim yapmıyordum, görüntülerin birbirine girmesini, mavi ile sarının her zaman yeşile dönüşmesini, kırmızı ile yeşilin kahverengiye dönüşmesini sevdiğim için resim yapmayı seviyordum. Resimde bir kesinlik vardı ve olmadığı zamanlarda da hep bir sebebi vardı.

Ayrıca Nate ile ben tanıştığımızda ben resmi tamamen bırakalı çok olmuştu.

"Bakabilir miyim?" diye sordu Iwan ve ben hemen cevap vermeyince çabucak ekledi: "Göstermek zorunda değilsin. Sorun değil. Sonuçta kendin için yaptığın bir şey, öyle değil mi?" diye tahmin yürüttü. "Özel bir şey."

Ona uzunca bakıp kaldım, çünkü aynen dediği gibiydi. Daha önce hep açıklama yapmak zorunda kalmıştım. "Evet, kendim için."

Anlamış gibi başını salladı. "Yemek yapmak da benim için öyleydi. Bunu sır olarak saklamak hoşuma gidiyordu, sadece büyükbabamla benim aramdaki bir sır. Bu bana güç veriyordu, anlıyor musun? Başka kimsenin bilmediği bu küçük şey."

"Eğer başkasına gösterirsen, bozulmasından korkuyorsun."

"Evet, aynen öyle."

"Ama gösterdin. Bana yemek pişirdiğine göre."

Tek omzunu silkti. "Bunu sadece zaman geçirmek için bir uğraş olarak düşünüyordum ama sonrasında dedim ki... ne olacaksa olsun!"

Tırnaklarımın arasında kalan ufak boya lekelerine baktım. "Pişman mısın?"

Düşünceli bir şekilde başını yana eğdi. "Bana bunu birkaç yıl sonra sor."

Seni bulursam sorarım, diye geçirdim içimden.

Pişman olacağını sanmıyordum gerçi, tutkularının kontrolünü eline alan ve asla bozulmasına izin vermeyen türden insanlar da vardı. O da ne için şef olmak istediğini asla unutmuyacaktı.

"Banyodaki resim mi? Ay resmi mi? Onu ben yaptım," diye itiraf ettim.

Düşünürken kaşları çatıldı ve resmi hatırlayınca gözleri parladı. "Ah, şu resim! Çok güzel. Evde başka resimlerin de var mı?"

Bunun üzerine gülümsedim ve bir parmağımla dudaklarıma hafifçe vurdum. "Var. Bir dahaki sefere gösteririm sana," dedim, "eğer unutmaz da hatırlatırsan."

"Anlaştık," dedi. "Muhtemelen burnumun dibindedirler."

Teyzemin çalışma odasındaki gezi rehberlerini düşündüm. En ufak bir fikri bile yoktu. Başımı yana eğdim. "Biliyor musun, tuhaf bir şey bu. Bugün uzun bir zamandan sonra ilk kez resim yaptım. Ne kadar oldu... altı ay mı? Evet, öyle görünüyor."

Islık çaldı "Çok olmuş. Neden bırakmıştın?"

Vücudumun gerildiğini hissettim. "Birisi kalbimi kırdı," dedim usulca.

"Ah... Üzgünüm Limon."

Omuz silktim ve geçiştirmeye çalıştım. "Sorun değil. En son erkek arkadaşım beni resme yeniden başlatmaya çalışmıştı ama benim içimden gelmiyordu. Açıkçası, onunla birçok şey içimden gelmiyordu. Benim çok soğuk olduğumu söylüyordu." Bunu söylerken kelimeyi parmaklarımla alıntı içerisine aldım. "Ayrıldığımızda ağlamadım bile."

"Bu onu sevmemiş olduğun anlamına gelmez."

"Üç ay çıktık," diye karşılık verdim söylediğini geçiştirerek. "Sevmediğimden eminim. Teyzem hep, âşık olduğun zaman anlarsın, derdi."

Bir an için bana dikkatli bir şekilde baktı. "Belki de."

"Sen hiç âşık oldun mu?" Ardından onunla şakalaşmaya çalışarak, "Buraya gelme sebebin aslında bu mu? Birinin peşinden

koşmak için? Sorun değil, bana itiraf edebilirsin,” dedim sırtarak. “Kimseye söylemem.”

Bunun üzerine gülümsedi, çarpık ve sevimli. Sanki daha önce dünyadaki kimseye anlatmadığı bir sırrını bana anlatmak üzereymiş gibi bana doğru eğildi. “Ya öyleyse?”

Biraz daha dik oturdum. “O biliyor mu?”

“Maalesef evet,” diye karşılık verdi. “Ama kahretsin ki patates kızartması zalimin teki ve midem yandığı için bedenim onu reddediyor!” dedi dramatik bir şekilde karnını tutarak. Gözlerimi devirdim.

“Tamam, sanırım bunu hak ettim.”

“Aynen öyle.” Elimi tuttu ve beni çekip ayağa kaldırdı. “Eğer benim hayali aşk hayatımı kurgulayacak vaktin varsa buna da vaktin vardır,” dedi beni mutfağa doğru çekerek.

“Lütfen dans deme.”

“Ben turtayı fırından çıkarıp biraz soğumaya bırakırken benim için kremşantiyi çırpmaya—”

İçimdeki korku anında rahatlamaya döndü. “Ah, o mu.” Sonra ne dediğinin farkına vardım. “Bir dakika; sana yardım mı edeceğim? *Ben?*”

“Kolay olacak, söz veriyorum.”

Nedense ona inanmıyordum. Ben mikrodalgada hazır spagettiye yakmış insanım, o yüzden hiçbir şeyi çırpabileceğime dair pek bir inancım yoktu. Teyzemin sinekkuşu baskılı fırın eldivenlerini aldı ve turtayı fırından çıkardı. Limon kokusu tüm evi sardı; sıcak, yumuşak ve mayhoş. Turtayı hızla dondurucuya koydu ve beni bir kâsenin yanına çekti, malzemeleri sırayla hızlı hızlı içine attı, hepsini daha önce ölçmüş ve buzdolabında soğutmuştu. Sonra bana baloncuklar oluşana kadar çırpmanı söyledi. Başımı salladım ve bana denileni yaptım. Dediğine göre krema baloncuklarım fena değilmiş.

“O ne demek hiç bilmiyorum,” diye karşılık verdim. Kollarım kremşanti çırpılmaktan jöle gibi olmuştu. Dondurucudaki turtayı kontrol etti ve kremşantiyi alıp turtanın üstüne yaydı.

Sırıttı: "Doğal bir yeteneğin var demek."

"Çırpma alanında mı? Kremada mı?"

"Neydi bu şimdi, *espri mi*?"

Güldüm ve ona dirsek attım. "Kapa çeneni."

Ama o, sadece sıırıtmaya devam ederek turtayı masanın üstüne koydu ve ben de dolaptan iki tabak ile iki çatal alarak onu takip ettim. Oturduk ve çatalın birini ona verdim. Kadeh tokuşturur gibi çatallarımızı tokuşturduk.

"Önce sen," dedi, turtayı işaret ederek. "Bu gergin bekleyiş beni öldürüyor. Bu tarifte *mereng* yerine kremşanti kullanıyorum. Tatlı misket limonu yerine normal limon ve kraker kırıklar. Basit gerçekten. Hatta muhtemelen fazla basit; özellikle *mereng* olmadan."

"Neden mereng yok?"

Omuz silkti. "Kremşantide limon aroması var. Onun yerine geçer."

"Yani mereng yapamıyor musun?"

"Maalesef," dedi iç çekerek ve başını elinin üstüne koydu. "Tek düşmanım bu. Dürüst olmak gerekirse kremşantiyi de ben yapmadım. Sen yaptın."

"Ne yani, mükemmel değil misin?" dedim dehşete düşmüş gibi yapıp geri çekilerek.

Gözlerini devirdi. "Mükemmel olsam sıkıcı olurdu. Mereng konusunda hiçbir zaman iyi olmadım, aşçılık okulundan beri böyle. Baloncuklar hiç çıkmadı ve ben de çok sabırsızım. En büyük engelim bu."

"En büyük engelin bu mu?"

Bir an bunu ciddi ciddi düşündü ve ardından başını salladı: "Evet. Evet, bu."

"Anladım." Çünkü eminim ki benim çarşaf çarşaf kusur listemi görseydi ardına bakmadan kaçardı. Çatalımı parmaklarımın arasında döndürüp turtaya sapladım.

Ardından bir çatal alıp tadına baktım. Turtanın sıcak, nemli mayhoşluğu, krakerin kırırlığı, kremşantinin tatlılığı ile birlikte

bir tutam limon rendesi, çok hoş bir tat ve doku buketiydi. Bir limon bahçesini anımsatıyordu.

Sabırla bekledi. Ardından da sözünü kanıtlarcasına parmaklarıyla masanın üstünde sabırsızca bir ritim tuttu.

Sandalyesinde kıpır kıpırdı.

Ofladı.

Nihayetinde sordu: "Evet?"

Çatalımın dişlerini ısırarak bir ona, bir turtaya, sonra tekrar ona baktım. Gerçekten de *sabırsız* biriydi, değil mi?

Yüzü düştü. "Berbat olmuş, öyle değil mi? Batırdım. Bir malzemeyi unuttum. Ben--"

"Kendinden utanmalısın," diyerek araya girdim, çatalımı ona doğrultarak.

Telaşlı bir şekilde elimden kaptı ve bir lokma aldı.

"Bunca zaman bunu yiyebilecekken pizza mı yedik biz?" diye bitirdim, o arkasına yaslanıp lokmasını çiğneyip yutarken. "İlerisi için söylüyorum, akşam yemeğinde tatlı yemek bana tamamen uyar."

Bana huysuz bir suratla baktı. "Beni neredeyse kandırıyordun Limon." Rahat bir nefes aldı ve ardından bir farkındalık yaşadı. "Yani benimle yine akşam yemeği yiyeceksin? Gelecekte?"

"Tabii ki. Hâlâ şu bezelye çorbasını bekliyorum," dedim asil bir tavırla ve bir lokma daha aldım. "Neden bunun iyi olmayaçağından bu kadar endişe duydun ki?"

"Bu, büyükbabamın tarifi, ki aslında tarif falan değil," diye karşılık verdi çatalı bana geri verirken. "O yüzden de her seferinde farklı oluyor."

Her seferinde biraz farklı.

Vera'nın fettuccinesi gibi.

Bu söz karnıma yumruk gibi indi. Teyzemin ikinci kuralının hatırlatması gibiydi. Bu evin içinde asla âşık olma.

"O hep yemeğin insanları bir araya getirdiğini söyler ve benim de yemeği sevme nedenim aslında bu." Büyükbabasının hatırasıyla gülümsedi fakat bakışları uzaklardaydı. Ben de teyzem-

den bahsederken böyle mi görünüyordum? “Yemek, başlı başına bir dil hâline geliyor,” diye devam etti, dirseklerini masaya dayayıp başını ellerinin arasına alarak. “Daha önce tek kelime bile konuşmadığım insanlarla uzunca sohbet ettim bu sayede. Bazen kelimelerle ifade edemediğin şeyleri yemekle ifade edebilirsin.”

İşte yine başlıyordu; benim kanıksadığım bu sanata olan tutkusu, şiire dönüşüyordu. Böyle bir tutkuyla ansiklopediler yazsa hepsini okurdum.

Bir lokma daha aldım; kremanın tatlılığı limonun ekşiliğiyle âdeta dans ediyor, dişlerim zevkten kamaşyordu. “Ah, yine mükemmel bir yemekten bahsediyorsun.”

“Sonu hep oraya varıyor,” diye karşılık verdi, dudaklarına bir gülümseme yayılırken. “Tereyağındaki evrensel gerçekler. Hamurun içine sarılmış sırlar. Baharatlardaki şiirsellik. Çikolataadaki romantizm. Limonlu turtadaki aşk.”

Onu taklit ederek dirseklerimi masaya dayayıp başımı ellerimin arasına aldım. “Doğruyu söylemek gerekirse, ben aşkı hep iyi peynirde bulmuşumdur.”

“*Asiago* çok hırçındır.”

“İyi bir *cheddar* beni asla hayal kırıklığına uğratmadı.”

“Sen *cheddar* mı seversin? Bu gerçekten de çok senlik bir şey.”

Şaşırmış gibi yaptım. “Bana *sıkıcı* demek istiyorsun!”

“Ben demedim ki sen dedin.”

“Sana şu kadarını söyleyeyim, *cheddar* çok saygın bir peynirdir. Hem de çok kullanışlıdır! Her şeyin üstüne *cheddar* koyabilirsin. Şu diğer süslü peynirler gibi değildir, mesela... Mesela *gouda* ya da *mozzarella* ya da *rock*... *rocke*...”

Başını bana doğru eğdi ve fısıldadı: “*Roquefort*.”

“Evet, işte ondan!” dedim, çatalımı ona doğrultarak. “Veya *chèvre* veya *gouda*...”

“Onu söylemiştin.”

Masanın üzerine eğilirken yüzü yüzüme o kadar yaklaştı ki yüzündeki tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordum. İçimin yandığını hissettim. “Veya,” başka bir tane daha bulmak için zihnimi zorladım. “*Parmesan!*”

“Cheddarı hep sevmişimdir,” dedi en sonunda. Bu kadar yakından gözleri griden çok mavi ve yeşil görünüyor, baktıkça koyulaşıyor ve yoğunlaşıyordu. Acaba gözlerinde geleceğini görebilir miyim diye düşündüm. Yedi yıl sonra nasıl bir adam olacaktı? Ama görebildiğim tek şey, yeni bir şehirde biraz kaybolmuş, dönüşeceği insana dönüşmeyi bekleyen, yirmilerinde bir adamdı.

Cheddarı seviyorsa, güvenli ve sıkıcı şeyleri de seviyor muydu? *Mesela beni?* Hayır, kendimi kaybediyordum. Tabii ki bunu kastetmemişti ama yine de bana çok yakın duruyordu ve vücudunun ısınısını hissettikçe tüylerim diken diken oluyordu. Gözleri yine dudaklarıma gitti; sanki bu fırsattan yararlanıp yararlanmamayı kafasında tartıyor gibiydi.

Derken, bir sır verir gibi fısıltıdan biraz yüksek bir sesle sordu: “Seni öpebilir miyim?”

Nefesimi tuttum. Bunu istiyordum ama yapmamalıydım ve muhtemelen dünyadaki en kötü fikirdi bu ve...

Başımınla onayladım. Masanın üzerinden uzandı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Ardından geri çekildi, sadece bir anlığına, derin bir nefes almak için, sonra dudaklarımızı yeniden birleştirdi. Parmaklarımı gömleğinin önüne doladım ve zaten gevşemiş olan kravatından çektim. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni içer gibi öpmeye başladı. Sıcak bir kaldırımın üstünde eriyen bir dondurmadan daha hızlı eriyordum. Beni yutmak istiyormuş gibi öpüyordu.

“Korkarım ki gerçekten de yanlış anlamışım,” diye mırıldandı nihayet ayrıldığıımızda. Kelimeleri dudaklarımı yakıyordu, kısık sesi derinden geliyordu. “Tüm çabalarımın rağmen.”

Çok aç hissediyordum, hep olmak istediğim ama pek olamadığım o vahşi kız gibi adım adım dünyayı yiyip bitirmeyi arzulayan türden. Dudaklarının yumuşaklığı, o açlık. Kravatını elime doladım ve onu kendime doğru çektim. Ben onu çekerken boğazından bir ses çıkardı.

“İkimiz de bazı şeyleri yanlış anlamış olabiliriz,” dedim. “Ama hoşuma gitti. Bir daha?”

Gözleri, ufuktaki kasırğa gibi koyulaştı, ben onu kendime çekerken isteyerek geldi ve parmaklarını saçıma geçirerek dudaklarımdan daha sert öptü. Dili alt dudağımda dans ediyor, beni kışkırtıyordu. Tadı limonlu turta gibiydi; tatlı tatlıydı ve yaz mevsimini hatırlatıyordu. Başparmağı çenemden yavaşça boynuma doğru kayarken içim alev alev yanıyordu. Dokunuşu hafif ve yumuşaktı, parmak uçlarındaki nasırlar cildime sürtünüyor, tüylerimi diken diken ediyordu. Ürperdim. Bir de üzerine muhteşem kokuyordu; tıraş kolonyası, çamaşır deterjanı ve kraker.

Dokunulmaya, iyi bir şey hissetmeye, *sıcak ve tatlı* bir şeye bu denli aç olduğumu fark etmemiştim; ta ki tadını alana kadar.

“Bu evin içinde âşık olma,” diye uyardı beni teyzem ama bu aşk değildi ki. Değildi, değildi, değildi...

Beni öpüşünü ayak parmaklarımda bile hissediyordum, elimi kravatına dolayıp onu kendime çekişim, diliyle şimdi bu kadar iyiye birkaç yıl sonra kimbilir nasıl olur diye düşünüşüm.

Hayır, bu *aşk* değildi.

Nihayetinde ben aşkın, romantik sevginin, tüyleri diken diken eden sevginin nasıl bir his olduğunu bilmiyordum. Öyleyse nasıl âşık olabilirdim ki?

Bu aşk değildi. Olamazdı.

“Dans eder gibi öpüşüyorsun,” diye mırıldandı dudaklarımdın dibinde.

Birden afallayıp geri çekildim. “*O kadar kötü mü?*”

Güldü ama kısık sesli, hırlar gibi derinden bir gülüştü. Tekrar öptü. “Dansa kaldırılmayı bekleyen biri gibi. Dans edebilirsin Limon. Dansı sen başlatabilirsin.”

“Sen de bana uyacak mısın?”

“Sonuna kadar,” diye karşılık verdi. Ona doğru eğildim, ellerimi sert göğsüne koydum ve onu tekrar öptüm. Daha sertçe. Limonlu turtanın üzerinde. İçim patlayan şeker gibiydi; kıpır kıpır ve neşeli. Uzun parmaklarını saçıma dolayarak beni öperken göğsünden gelen hırıltılı bir ses çıkardı; dişleri alt dudağıma hafifçe kemiriyordu...

Aniden limonlu turtayı kenara itti, kadehler duvara çarpıp tangırdadı. Biraz daha yaklaşabilmek için bir dizimi masanın üstüne, ortasına doğru koydum. Sadece birazcık daha. Ona iyice sokulmak istiyordum, kokusunda, nasırlı ellerinde, şiir gibi kelimelerinde kaybolmak istiyordum.

Romantizm *çikolatada* değildi, nefeslenmek için durduğumuzda aldığımız nefesteydi. Yüzümü avuçlarının içine alışında, parmağımı köprücük kemiğindeki hilal şekilli doğum lekesinde gezdirişimdeydi. Ne kadar güzel olduğumu mırıldayışında, bununla kalbimin uçuşmasındaydı. Onun hakkında her şeyi öğrenmek isteyişimdeydi; en sevdiği şarkıları, nihayet en sevdiği rengi tahmin edebilmemdeydi.

Ağzı boynuma doğru kayarken, boynumdaki nabzım hızlı ve gümbür gümbür atıyordu. Kulağımın hemen altından öptü...

Asla kalıcı olmayacak, sevgili Clementine'ciğim, diyen sesini duydum teyzemin; kafamın içinde öyle berraktı ki onu, berjerinde oturmuş Vera'yı düşünürken görebiliyordum. *Hiçbiri kalıcı olmaz.*

"Dur," dedim nefes nefese, ondan geri çekilerek. Hızlı hızlı atan kalp atışlarımı kafamda duyabiliyordum. "Dur! Bu akıllıca mı? *Bunu yapmalı mıyız?* Kötü bir fikir olabilir."

Donup kaldı. "Ne?"

"Bu... bu kötü bir fikir olabilir," diye yineledim, elimi kravatından çekerek. Dudaklarım hassaslaşmış, yanaklarım kızarmıştı.

Gözlerini kırıştıırarak alt dudağını yaladı, öpüşmemizden sonra bakışları hâlâ sarhoş gibiydi. "Sen asla kötü bir fikir olmazsın Limon."

Ama ya sen kötü bir fikirsen? diye geçirdim içimden, dudağımın içini ısırarak. Çünkü o anda, bir uçurumun eşiğinde sendeliyordum. Düşebilir ve zirveyi bir daha görmeyebilirdim ya da olduğum yerde gayet dengede kalıp durabilirdim.

Derken, grimsi mavi gözlerine baktım ve gözlerini tam olarak nasıl anlatabileceğimi o an anladım, *ay gibi*, diye betimleyebildim. Gittikçe koyulaşan katman katman beyazlar ve mavi gölgeler. Gerçi şu an, altın sarısı akşam ışığında denizin üzerindeki fırtına bulutlarına benziyorlardı.

Bense aptalın tekiydim.

“Limon? Yine o bakış,” dedi endişeyle. Daldığım düşüncelerden çıktım. Utançtan yanaklarım kızardı. Masanın etrafından dolaşıp gelmiş, önümde diz çökmüş, elini dizime koymuştu. Başparmağı dizimde nazikçe daireler çiziyordu. “Limon?”

“Özür dilerim,” dedim ellerimle yüzümü kapatarak. “Çok özür dilerim.”

“Hayır, hayır. Sorun değil.” Ellerimi yüzümden nazikçe çekti ve bana bakarken yüzünde sadece endişe vardı. Ne tatlı bir adam. Kendimi ona bıraktım, yüzümü omzuna gömdüm. Yüzüm omzuna öyle güzel oturuyordu ki.

Sıcacık ve rahatlatıcıydı. Bunun hoşuma gitmesinden nefret ediyordum. “Özür dilerim,” diye yineledim, çünkü bunu daha başka nasıl ifade edeceğimi bilemiyordum. Bunu ne kadar istediğimi, onu ne kadar istediğimi... Ama kırılğan ve küçük kalbimin artık kaldıramayacağı şeyler vardı, kalıcı olmayan başka şeyler yüzünden yaralıydı.

Yaralıydım, yalnızdım ve keşke şimdi yerine beni yedi yıl önce bulsaydı diyordum içimden. “Özür dilerim. Özür dilerim...”

“Hey! Artık özür dileme lütfen. Üzülme, üzülecek bir şey yok,” dedi. Yüzüme bakabilmek için beni nazikçe omzundan kaldırdı ve saçımı kulağımın arkasına itti. Yanağımı sıcak avucuna aldı. “Her şey yolunda, gerçekten sorun değil.”

Bu noktada normal kızlar ağlardı çünkü sesi öyle kibar, öyle rahatlatıcıydı ki. Bu noktada yüreklerindeki taşmasına izin verir, duvarlarını indirirlerdi ama benim gözlerim yaşarmıyordu bile. Sanırım son altı ayda ağlaya ağlaya gözyaşlarımı tüketmiştim. Göz pınarlarım kurumuştu sanırım. Yüzüne ve o güzel gözlerine baktığımda, hissedebildiğim tek şey göğsümün ortasında koca bir boşluktu.

Keşke sana bir hikâye anlatabilsem, diye düşündüm, ve keşke sen de buna inansan.

Ama yok, inanmazdı. Bunu kesin bir şekilde bilebilecek yaştaydım. Çünkü o, romantizme ve limonlu turtayla aşka inansa

bile zamanda yedi yıllık bir kayma yaşayan bir kızın hikâyesi onun gibi biri için bile biraz fazla havada kalıyordu. Ona hikâyemi anlattığım zaman nasıl bakacağını düşününce kötü oluyordum. Ona doğruyu söylemek yerine zaman kaymasıyla ilgili bir hikâye uydurduğum için yüzünde yarı acıma, yarı hayal kırıklığı ifadesi olacaktı.

Ben de bunun yerine, yüzümü eline yasladım ve avucunu öptüm. “Tatlımızı bitirebilir miyiz? Biraz daha sohbet etsek?”

Ayağa kalktı ve alnımdan öptü. “Elbette Limon. Seve seve.”

Yüreğim burkuldu. Öyle tatlıydı ki. Beni anladığı için çok rahatlamış, hatta mutlu olmuşum.

Sandalyesine döndü, çatalını aldı ve bana en sevdiğim tabloları sordu. Neden Van Gogh’u seviyordum? Nerelere seyahat etmeyi severdim? En sevdiğim atıştırmalık neydi? Geçmişten veya günümüzden herhangi biriyle yemek yiyebilecek olsaydım, kimi tercih ederdim ve neden? Limonlu turtanın geri kalanını yerken beni güldürdü ve şarap içtik. Dudaklarının tadı hâlâ dilimdeydi, öpücüklerin anısı ise, hiçbir surette aklımda değildi.

İş Başına

UYANDIĞIMDA, yatakta yanım boştu ve Iwan tezgâhun üstüne bir not bırakmıştı:

Demlikte taze kahve var. — I

Yine o bulaşıkçılık işi için çoktan gitmiş olmalıydı. Uyandığını duymamıştım. Geçen gece bir şişe şarabı bitirdikten sonra yatmıştık. Ayın güçlü ve gümüş rengi ışığı bedenlerimizi yumuşak çizgilerle boyarken, parmaklarımız birbirine geçirilmiş, alınlarımız birbirine dayanmış şekilde biraz daha sohbet etmiştik. Onun kız kardeşinden, büyükbabasının restoran hayalinden, benim ailemden ve onların sakin, rutin hayatlarından bahsettik. Kaşımın ortasından geçen yara izini sordu, ben de ona dövmelelerini sordum. Kolundaki kişniş demeti büyükbabası içindi (ikisinde de kişnişin tadını sabun gibi almalarına neden olan genden vardı); gövdesindeki baş harfler solmuş ve gizemini koruyordu; kulağının arkasındaki çırpma telini komik olduğunu düşündüğü için yaptırmıştı. Benim seyahat ettiğim, onun hiç gitmediği yerlerden konuştuk.

“Hiç Waffle House’a gitmedin mi yani?” diye sordu hayret içerisinde.

“Bir keresinde teyzemle yoldayken birkaç tanesinin önünden geçmiştik ama hayır. Neden ki? Ne kaçırdım?”

“WaHos gibisi yoktur. Asla kapanmazlar. Kapanırlarsa da bilirsin ki bir doğal afet kapıdadır ve hemen oradan uzaklaşman gerekir. Patates mükverleri ya dünyadaki en iyi patates mükveridir ya da o kadar ıslaktır ki çorba niyetine yersin. Dünyadaki en muhteşem modern taverna deneyimidir.”

“Bu doğru olamaz.”

“Yemin ederim,” diye cevapladı emin bir şekilde. “Gecenin ikisinde Waffle House’da bir şeyler yemek gibisi yoktur.”

Gömleğimi giyerken bana en yakın Waffle House nerede acaba diye bir an düşündüm. Bana muhteşem patates mükveri mi nasip olurdu yoksa yağlı çorba mı? Onu orada, masada otururken bulur muydum? Bu bana onun şu anda, yedi yıl sonrasında nerede olduğunu merak ettirdi.

“Görüşürüz,” dedim eve, çantamı ve anahtarlarımı alıp çıkarken. Earl danışma masasında oturmuş yine bir James Patterson romanı okuyordu ve ben aceleyle kapıdan çıkarken bana şapkasını eğerek selam verdi.

Evden çıktığım anda şehir etrafında akmaya başladı. Dur durak bilmeden akıp gidiyordu, afallamış gibiydim önce.

Teyzemin evinde zaman âdeta durmuş gibiydi.

Teyzemin evi, Strauss & Adder derken kendi düşüncelerim arasında öyle kaybolmuştum ki asansörde Drew ile Fiona’nın yanımda olduklarını ancak Fiona konuşunca fark ettim: “Günışığı ve tekboynuz osuruğuna benziyorsun.” Biraz pejmürde bir hâli vardı.

Dağılan kâküllerimi elimle düzelttim. “Öyle mi?”

“Işık saçıyorsun,” dedi Drew

“Sinir bozucu,” diye ekledi Fiona, daha fazla insan asansöre doluşmadan kapı kapatma butonuna basarken. Zaten on kişi vardık ve biz arkalarda sıkışmıştık.

Iwan’ı düşünürken yanaklarım kızardı. Bir de Iwan’ın dudaklarını tabii. Tadını... “Tüm hafta sonunu resim yaparak geçirdim, hepsi bu.” Yalan da sayılmazdı.

“Ne resmi yaptın bakalım?” diye sordu Drew.

"Hani şu Kate'in üzerinde çalıştığı yeni New York City gezi rehberi var ya?" dedim.

"Ah! Eşantiyon rafında bir tane görmüştüm. Sen mi aldın? İlk ne resmi yaptın?"

"Bow Bridge," diye karşılık verdim ve ikisini inceledim. Yürüyen ölülere benziyorlardı. "Sanırım siz ikiniz iyi bir hafta sonu geçirmemişsiniz?"

"Az bile dedin," diye homurdandı Drew tavana bakarak. "Tüm hafta sonunu bebek köşesi hazırlayarak geçirdik. Geçirdik derken, tüm işi ben yaptım. Bu şahıs sadece *denetledi*." Son kelimeyi parmaklarıyla tırnak içine aldı.

"Harika bir iş çıkardın tatlım," diye karşılık verdi Fiona ve yanağından öptü.

Dördüncü katta asansör kapısı açıldı ve insanların arasından zar zor geçerek inip lobiye girdik. Drew bizden ayrılıp inasına giderken Fiona ve ben sabah kahvemizi yapmak üzere mutfağa gittik. Drew görünmez olunca Fiona yanıma yaklaştı ve fısıldadı: "Senin için *endişelendim!*"

Ona tuhaf tuhaf baktım. "Endişelendin mi? Neden ki?"

Yılgın bir şekilde iç çekti ve bulaşık makinesinden bir kahve kupası kaptı. "Bu hafta sonu hiçbir mesajıma cevap vermedi!"

Ona boş boş baktım ve sonra kafama dank etti. "*Tabii ya, şey, teyzemin evinde telefon çekmiyor da.*"

Burnunu kırıstırdı. "*O kadar kötü durumda olduğunun farkında değilim...*"

Telefonumu çantamdan çıkardım ve ta ta... Fiona'dan bir sürü mesaj ve bir fotoğraf gelmişti. Drew ile orman temalı bir bebek odası kurlarken ve bir IKEA beşiğine bakıp kızarken çekilmiş bir fotoğraftı. "Ah. Ah, Çok pardon! Telefonuma bakmamışım bile. Renk çok güzelmiş."

Kahve makinesine kafeinsiz kahve pedi atarken bana inanmışa benzemiyordu. "Öyle mi?"

"Kesinlikle—"

"Günaydın!" Rhonda mutfağa eser gibi girdi; parfümünün

kokusu güçlü ve topukluları gürültücüydü. "Toplantımız var!" dedi donuk bir sesle. "Geç kalmayın!" Bana imalı bir bakış attı. Doğru ya, çünkü şu andan itibaren deneme sürecindeydim. Rhonda'ya kendimi kanıtlamak istiyorsam, onun yerini doldurabileceğimi göstermek istiyorsam elimden gelenin en iyisini yapmam gerekiyordu. Yapacaktım da. İstedğim şey buydu nihayetinde.

Bu işi batıramazdım.

Rhonda sabah kahvaltısı kahvesiyle mutfaktan çıkarken Fiona onu süzdü ve ardından fısıldadı: "Bugün havasında... urum şüpheli."

"Genellikle havasında zaten," diye karşılık verdim. Bunun üzerine Fiona bana boş gözlerle baktı. "Ne? Öyle. Havası değişmeden gidelim."

"Dur bakalım, sorgulamam bitmedi!"

"Sonra sorgularsın," diyerek söz verdim, kendime çabucak bir kupa kahve yapıp çantamı masama bıraktım ve not defterim ile kalemimi alıp koridordan toplantı odasına seğirttim.

Herkes yerini alınca, Rhonda fırsattan yararlanıp giriş yaptı: "Fevkalade bir hafta sonu geçirdim ve umarım sizin hafta sonunuz da güzel geçmiştir! Böylelikle, ilk gündemimize geçelim..." Pazarlama tasarımıyla başladı ve reklamların durumunu, *Entertainment Weekly*'nin önünde oynatılacak videonun hazır olup olmadığını, Google reklamlarından birindeki yazım hatasının düzeltilip düzeltilmediğini, vesaire, kontrol etti, Google'da Iwan'ı aratıp hâlâ o Fransız restoranında mı çalışıyor diye bakmayı düşündüm. Hangi restoransa orası... Belki de ona sürpriz yapardım. Belki de şimdiye kadar yardımcı şef olmuştur. Belki de ödüller kazanmıştır.

Belki de evine geri dönmüştür.

"...Clementine? Beni duydun mu?"

Döner sandalyemde biraz daha dik oturdum, dalıp gittiğim için çok utanmıştım. "Ben... Özür dilerim. Ne demiştiniz?"

Rhonda bana meraklı gözlerle baktı. "Mallory Grey'in kitap-

ları için medya yerleşimlerini sormuştum. Falcon House'dan çıkan son Ann Nichols romanıyla çakışmasını istemeyiz."

"Doğru evet." Göz ucuyla notlarıma baktım ve Iwan'ı aklımdan çıkarmaya çalıştım. Toplantının geri kalanında bu haftanın işlerinin hızlıca üzerinden geçtik. Salı günü çıkan kitaplar, onlar için yaptığımız kampanyalar, odaklanmamız gereken tanıtımlar, kitap kulüpleriyle ilgili güncellemeler ama aklımın bir köşesinde hâlâ o soru vardı.

Şimdi neredeydi?

Yedi Yıl Geç

O GÜN ÖĞLEDEN SONRA Iwan'ı googlelayabilirim diye düşünmüştüm ama tuvalete gidecek vaktim bile olmadı, çünkü bir aylık yetişkin kitap kutusu, bizim ünlü hatıratlarımızdan birini, malum şey şeklideki bir sabun ve o sabunu banyo duvarına tutturmak için bir yapışkan ile birlikte satışa sunmaya karar vermişti ve ben de tüm öğleden sonrayı o ateşi söndürmeye çalışmakla geçirdim.

Saat altıya gelirken Fiona, ben kitap kutusu şirketine hararetli bir e-posta daha göndermeden beni bilgisayar başından sürükleyerek uzaklaştırmak zorunda kaldı. Bu kez e-postayı kesinlikle *Hak ettiğiniz gibi günler dilerim*, diye bitirecektim. İkimiz de şehrin yukarı tarafına gittiğimizden metroya kadar birlikte yürüdük (onun bir randevusu vardı ve gün ortasında Drew'in migreni tutmuş ve eve erken gitmeyi tercih etmişti) ve metroyu beklerken bankta yanıma oturdu. Ayaklarının dibine bir akordiyon ve bateri yerleştirmiş bir adam, Billy Joel'in "Piano Man" şarkısının caz tınları taşıyan bir uyarlamasını çalıyordu ve birkaç metre ileride de bir sıçan bir pizza parçasını kemiriyordu.

Tanrım, New York'a bayılıyorum. Klişelerine bile.

Fiona bana bakmadan, "Bu hafta sonu başka bir şey daha oldu, değil mi? Anlarım ben."

"Ne? Hayır. Ben sadece... Anlattım ya işte."

“Evet, tüm hafta sonu boyunca resim yaptın ve telefonuna bakmadın. *Asla* yapmadığın iki şey.”

Haklıydı. Ona anlatıp anlatmamayı düşünürken dudağımın içini kemirdim. Fiona’yı tanıyorsam, öğrenene kadar soru sormayı bırakmazdı ve idrakı son derece güçlü biriydi. “Tamam, peki. Sadece lütfen panik yapma,” diye başladım ve derin bir nefes aldım. “Sanırım bu hafta sonu biriyle tanıştım.”

Bu onu şaşırtmıştı. Gözünü telefonundan çekip bana baktı. “Monroe’da?”

“Binada yaz boyunca kalacak.” Pek de yalan sayılmazdı. “Şehre bir iş için gelmiş ve biz daha yeni konuşmaya başladık ve o... hoş biri. Onunla konuşmak hoşuma gidiyor.”

Birkaç kez gözlerini kırıştırarak beynini resetledi. “Pardon, biriyle tanıştım mı dedin? Kendi isteğinle? Kıyamet mi kopacak?” diye ekledi şaşkın bir şekilde.

Güldüm. “Yapma ama, ben de arada sırada birileriyle tanışabiliyorum.”

“Evet, Drew ile seni zorladığımız zaman.”

Gözlerimi devirdim. Tren, frenleri öterek istasyona girdi. Kalktık ve vagona doğru yürüdük.

“Onu öptün mü? Geceyi birlikte mi geçirdiniz?” diye sordu Fiona arkamdan gelirken. İki boş yere doğru yönelmiştim ki, takım elbiseli genç bir adam benden önce davranıp kaptı ve bacaklarını açarak oturup telefonunda oyun oynamaya başladı.

Ona ters ters baktım.

“Her şeyi anlat. Yakışıklı mı?” diye devam etti Fiona, etrafından habersiz bir şekilde.

Ben adama ters ters bakmaya devam edince adam nihayet başını kaldırıp bana hırlar gibi baktı ve sonra yanımdaki hamile kadını, ona kınayan gözlerle bakan diğer yolcuları gördü.

Telefonunu cebine soktu, bacaklarını kapattı. Ben de Fiona’yı onun yanındaki koltuğa oturttum.

“Tipi nasıl?” diye sordu. “Adı ne?”

“Iwan,” dedim, başının üstündeki demire tutunarak. “Biz sadece birlikte akşam yemeği yedik. Tüm hafta sonu.”

Numaradan gözyaşlarını tutmaya çalışıyormuş gibi yaparak elleriyle kendine yelpaze yaptı. "Aman tanrım! Benim küçük Clementine'cığım nihayet büyüyor! Hatta *âşık* bile olabilirsin!"

Bunu düşünmek istemiyordum. "Tamam, bu kadarı yeter."

"Ya evlenirseniz? Ya o senin *ruh eşinse*?" Heyecandan ağzını açarak bana doğru eğildi. "Soyadı ne?"

"Soyadı..." donup kaldım. Tren sallandı. Tam orada, o anda fark ettim ki adamın soyadını bilmiyordum. "Şey..."

Bana dik dik baktı. "Cidden tüm hafta sonunu onunla geçirdin ve soyadını öğrenmedin mi?"

Yanıdaki Bay Yaylakçı alaycı bir şekilde sırttı. Ben de ona yine ters bir bakış attım. "Bu gece öğrenirim. Ah, senin durağına geldik," diye ekledim.

Samimi bir şekilde, bana biraz daha musallat olabilmek için randevusuna gitmemeyi düşünüyormuş gibi baktı ama sonra aksine karar vererek çantasını aldı. "Yarın bana *her şeyi* anlatacaksın. Soyadı da dahil," dedi kararlı bir şekilde. Ama ben anlatacağıma ne söz verdim ne de reddettim. Trenden indi ve platformdan bana parmağını doğrultarak dudak hareketleriyle, "iddiyim," dedi tren istasyondan ayrılırken.

Kurtuluşumun olmadığı bilinciyle ona el salladım ve ondan boşalan yere oturmak üzere oraya gittim ama herif yine bacaklarını açmıştı. Kaşlarımı çattım ve kapıya doğru gidip Seksen Altıncı İstasyon 'da inmek üzere beklemeye koyuldum.

Soyadını öğrenmediğime inanamıyordum.

Biri bana, daha birkaç gün önce teyzemin evinde yakışıklı bir yabancıyla tanışacağımı ve kısa sürede pek de yabancı kalmayacağımızı (*arkadaş mıydık biz, yoksa başka bir şey mi?*) söyleseydi, inanmazdım. Ama şimdi bu akşam yemeğe ne pişireceğini, bulaşıkçılık işini alıp almadığını, gününün nasıl geçtiğini merak ediyordum, belki de yaz boyunca hafta sonlarını evde onun köprücük kemiğindeki doğum izini ve bir sürü bıçağı öpmüş olan parmaklarındaki yara izlerinin hikâyesini dinleyerek geçirebilirdim.

Belki de yaz sonunda sırrımı, gelecekte yaşadığımı söyleyebilirdim. Belki de bana inanırdı.

Daha kötüsü belki de ona söylemişimdir, bana inanmamıştır ve şimdi beni hiç aramamasının nedeni budur. Çünkü aramızdaki yedi yılı görmezden gelemezdim. Tanışmamızın üzerinden yedi yıl geçmişti ve şimdi buradaydım. Hiç beni arayıp sormamıştı.

En azından aradığını hatırlamıyordum.

Tren benim ineceğim istasyona yanaşınca metrodan çıktım ve Monroe'ya gittim. Earl yine danışma masasındaydı. Bu sabahki James Patterson romanını neredeyse bitirmişti. Beni her zamanki gibi gülümseyerek karşıladı ve ben de asansöre binip dördüncü kata çıktım.

Iwan'ın değişik bir soyadı olması gerekiyormuş gibi geliyordu. Galce bir şey belki? Sonuçta *Iwan* Galceydi. Yoksa bir aile adı mıydı? Belki de soyadı adının yanında sıradan kalıyordur?

Heyecanımı dizginlemeye çalışarak anahtarları çantamdan çıkardım.

B4'ün kilidini çevirdim ve kapı hemen açıldı.

Ayakkabılarımı kapıda çıkarırken, "Bu akşam teyzemin fettuccinesini deneyelim mi?" diye seslendim içeriye.

İçeri girmeden girişte durdum. İçerisi karanlık ve sessizdi.

Acıyla içimi burkan türden bir sessizlik hakimdi. Burada çok iyi bildiğim türden bir sessizlik.

"Iwan?" diye seslendim; içimdeki korku büyürken. Çünkü, Analea Teyzem öldükten sonra oluşan türden sessizlikti. Bende buradan mümkün olduğunca çabuk kaçıp gitme isteği uyandıran, ruhsuz, hayatsız bir sessizlik. Kolilerimi açarken bana eşlik eden sessizlik. Teyzemin eşyalarını dolaba kaldırırken. İçeriye doğru bir adım daha attım. Sonra bir adım daha. "*Iwan?*" Sesim şimdi daha yumuşaktı; çoğunlukla kendi paniğim yüzünden.

Bu tür sessizlik, bir çığlık kadar gürültülüydü.

Mutfağa geçtiğimde ışık kapalı ve mutfak temizdi. Eski evimden getirdiğim mutfak eşyalarımın olduğu koli, lavabonun

yanında açılmış ve yarısı boşaltılmış şekilde duruyordu. Bulaşıklıkta hâlâ, dolaptaki yerlerine hiç gidememiş kahve kupaları vardı. Tavus kuşu şeklindeki peçetelik boştu. Akşam ışığının etkisiyle oturma odasındaki her şey turuncusarıya çalan renklere bürünmüş, natürmort bir tabloyu andırıyordu. Bülbül yumurtası mavisi berjerin artık olmadığı ama izlerinin hâlâ yerdeki oryantal halıda olduğu bir tablo.

Hayır. Hayır, hayır, hayır...

Belki ev yaptığı hatayı fark eder de hemen düzeltir diye umut ederek bir adım geri attım; ardından bir adım daha. Ama düzeltmedi. Ardından, aniden kapıdan dışarı fırladım.

Kapıyı çarparak kapattım.

Kapıyı tekrar açıp içeri girerken ellerim titriyordu.

Karanlık ve sessizlik. Şimdiki zaman.

Kapıyı tekrar kapatıp açtım. Sonra *tekrar*.

Beşinci deneyişimde kendimi açık kapının eşliğinde durmuş, altın sarısı akşam ışığının camlardan içeri süzüldüğü boş bir daireye bakarken buldum ve bittiğini anladım.

Bu şey, her neyse artık, bitmişti.

Karton tadı veren pizza eşliğindeki sohbetler, ölmüş bir kadının çaldığı kemanın sesiyle mutfakta dans etmeler ya da limonlu turta aromalı öpücükler yoktu artık. Ya da...

Koridorun karşısındaki komşum kapıdan başını uzattı. Gür siyah saçlı, gözlüklü yaşlı bir kadındı. Bana endişeyle bakıyordu. "Clementine, her şey yolunda mı?"

Hayır. Hayır değildi ama o anlayamazdı. Ben de kendimi topladım. Son birkaç aydır bunu yapmayı kendi kendime öğrenmiştim ve artık bayağı iyiydim. Duygularının önüne duvar örme konusunda uzmanlaşmış bir duvar ustasıydım. "Evet, teşekkür ederim Bayan Avery," diye karşılık verdim. Sesimin normalliğine ben bile şaşırılmışım. "Sadece eve giriyorum."

Başını tamam anlamında salladı ve geri içeri girdi.

Sırtımı evin kapısına derin bir nefes alıp verdim. Dizlerimde derman yoktu, göğsüm sıkışıyordu. Halının üstüne çöktüm.

Kendime bunun olacağını zaten bildiğimi söylemeye, tüm 'ya şöyle olsaydı'ları zihnimin içinde küçük bir kutuya tıkmaya çalıştım. Kafamda kurduğum tüm o imkânsız hafta sonları, köprücük kemiğindeki doğum lekesinin ve bir sürü bıçağı öpmüş olan parmaklarındaki yara izlerinin hikâyesini öğrenme hayalim...

"Mükemmel bir hafta sonuydu," diye fısıldadım, kuşkularımı kenara iterek. "Biraz daha uzasa sonu kötü olacaktı zaten. Nickelback hayranı olduğumu falan öğrenecektin ya da daha kötüsü..."

Tek bir hafta sonu yeterliydi.

Tek bir anı birden fazlasına bedeldi. *Öyleydi.*

İçimde bir yas dalgası yükseldi. Bunu böylece kabullenemezdim. Telefonumu çıkardım, tarayıcıyı açtım ve orada, Monroe'nun asırlık halı kaplı zemininde Iwan'ı, nerede olduğunu, nerede *olabileceğini* bulmaya çalıştım. Aklıma gelen tüm anahtar kelimeleri denedim: America Mutfak Sanatları Enstitüsü + bulaşıkçı + kısım şefi, Kuzey Carolina, limonlu turta, Iwan...

Çıkan her bağlantıyı, her bir tuhaf Facebook sayfasını inceledim ve tek bulduğum şey...

Bir hiç.

Sanki bir hayaletti. Aklıma en kötü senaryolar geliyordu. Belki de ölmüştü. Hatta belki de şimdi gerçekten bir hayaletti o; bir mezarlığın kuytu köşesindeki bir anı. Öyle olmasa bile, hâlâ hayatta olsa bile, onu bir daha asla göremeyeceğime mutlak surette emindim.

Teyzem beni uyarmıştı. Birinci Kural; daima kapıda ayakta bularını çıkar. İkinci Kural; asla âşık olma.

Yanağımın içini ısırdım ve odaklandım. Eğer ağlarsam, bu mesele tamamdır dedim kendi kendime. Eğer ağlarsam, aşkın nasıl bir his olduğunu anlayacağım ve bu hissettiğim aşk olacak. Denedim, ağlamak istedim. Gözlerimdeki yanmanın tuzlu göz yaşlarına dönüşmesini bekledim ama dönüşmedi. Çünkü ben bu kadar az tanıdığım biri için ağlamazdım. Bu aptallık olurdu ve Clementine West aptal değildi.

O hiç âşık olmazdı.

Şimdi de değişecek değildi.

Derin bir nefes aldım, cesaretimi topladım ve kendimi zorlayıp yeniden ayağa kalktım. Her şey yoluna girecekti. İyi olacaktı. İlerlemeye devam et, gözlerini hedefinden ayırma. Bir plan yaptım. Zihnimde bir yapılacaklar listesi oluşturdum. Hiçbir şey kalıcı değildi. Bunu tahmin etmem, aklımdan çıkarmamam gerekiyordu.

İyiydim.

Böylelikle, tekrar B4'ün kapısına doğru döndüm, açtım ve sessiz, ıssız daireye girdim. Çantamı tezgâha bıraktım, üzerimi değiştirdim ve oturma odasındaki TV'yi açıp mutfak eşyaları kolimde kalanları çıkarıp hepsini yerli yerine koydum.

Ardından teyzemin odasındaki yatağıma uyumaya gittim. Karyolam onunkinden daha çok gıcırđıyordu. Perdelerin arasından 384.403 km uzaktaki Ay'ın gümüşi ışığı ince bir huzme hâlinde içeri giriyordu. Perdeleri kapattım ve Ay'ı görmezden geldim. En başından beri öyle yapmalıydım.

Zamansız

YAZ DEVAM EDİYORDU.

Nemli Haziran sabahları nihayet yerini fırtınalı temmuz ikindilerine, altın renkli akşamlara bırakmıştı ve Iwan gerçekten kaybolmuştu. Ben yine de belki onu kalabalık bir kaldırımda ya da onun karakterine uyduğunu düşündüğüm Chelsea veya West Village'daki bir restoranda bulurum düşüncesiyle aramaya devam ediyordum gerçi. Ama hep elimden kaçıyordu sanki. Her şeyden önce, bulunmak istemeyen birini her yerde arıyordum. Bulunmak isteseydi bulunmayı bu kadar zorlaştırmazdı ve ben de bu son yedi yılın Iwan'ı ne kadar değiştirmiş olabileceğini merak etmeye başlamıştım. Acaba sokakta görsem tanır mıydım?

Yoksa onunla çoktan karşılaşmış mıydım? Metroda bir yerde yan yana oturmuş muyduk? Karanlık bir barda şakalaşmış mıydık? Onun yaptığı yemekten yemiş miydim? Kalabalık bir otobüste yanlışlıkla onun yerini kapmış mıydım?

Belki de bu işin peşini bırakma zamanı gelmişti.

Bu yüzden, yavaş yavaş, onu ilk baştaki kadar heyecanla aramaktan vazgeçtim.

Ayrıca arkadaşlarım kafamı dağıtma konusunda çok iyidiler. Beni kendi planlarına dahil etme konusunda desek daha doğru olur.

Strauss & Adder Yayınevi'nin koridoru ben bölmeme girene

kadar karanlık kaldı ve hareket sensörlü ışıklar ancak o zaman yandı. Herkes bu hafta sonu 4 Temmuz'u kutlamak için erkenden çıkmıştı. Ben de böylelikle esnedim ve sessizliğin tadını çıkardım. Yaz mevsimi bu şehirde hep nemli olurdu ve teyzemin dairesinde de merkezi havalandırma var denemezdi. Pencereye monteli ünite elinden geleni yapıyordu ama sıcağı yatıştırmayı pek başaramıyordu.

"*Clementine!*" diye seslendi Fiona monoton bir sesle, nihayet Drew'u banyodan dışarı sürüklerken. İkisi de yirmi dakikadır orada, restorandaki akşam yemeği için üzerlerini değiştiriyorlardı. "Hazır mısınız?"

"Geç kalacağız," diye karşılık verdim, ellerimi sandalyemin kolçaklarına koyup kendimi ayağa kaldırırken. Fiona beni kandırıp korkunç mor bir elbise giymeme neden olmuştu. İçinde kendimi ezilip sırası çıkarılmak üzere olan bir üzüm gibi hissediyordum. "Onu arayıp gelmeyeceğimizi söyleyebiliriz."

"Fena fikir değil," dedi Drew, kravatını düzelterek. Beyaz askılı canlı pembe bir gömlek ile koyu renk yıkama kot pantolon giymişti. Emektar tüvit ceket ve rahat pantolonu mazi olmuştu. Eşi için nelere katlanıyordu. Hatta ikimiz Fiona için nelere katlanıyorduk. "Hepimiz birden üşütmüşüz diyebiliriz."

Parmağımı ona doğrulttum. "Aynen."

Fiona gözlerini devirdi. "Gidiyoruz. Bu adam kesinlikle iyi biri! Bizim binada yaşıyor. Hatta kendi kirasını kendi ödüyor, ki bu da nadir bir şey, çünkü bizim bina koruma fonu bebeleriyle dolu. Sen de," diye ekledi gözünü bana çevirerek, "biraz eğlenecsin."

Tam da korktuğum gibi Fiona metrodaki konuşmamızı unutmuştu ve birkaç gün sonra Iwan'ı sormuştu. Ona tam olarak teyzemin evinin bizi bir araya getirmekten vazgeçtiğini, bu yüzden soyadını öğrenemediğimi ve neredeyse stalker seviyesindeki google aramalarımın hiçbir sonuç vermediğini söyleyemedim. O yüzden ben de ona hiç pişman olmadığım bir şey söyledim.

"Doğru zaman değildi."

Anunda adamın başka biriyle nişanlı olduğunu ya da boşanma aşamasında olduğunu ya da Avustralya'ya taşındığını düşündü ve dostluğun gerektirdiği şeyi yapmayı kendisine vazife edindi:

Daha iyi hissetmeme yardımcı olmak.

Bu yüzden ben de topuklularımı ayağıma geçirdim ve beni asansöre ve oradan da aşağıda bekleyen Uber'e sürüklemesine izin verdim. Randevuya çıkacağım kişinin seçtiği restoran Upper West Side adlı küçük bir İtalyan restoranıydı. Peynirinizi hemen masamda sizin yerinize rendeleyen bir yerdı ve söz konusu randevum da gerçekten çok hoş biriydi. Elliot Donovan'ın nazik bir gülümsemesi vardı. Uzun boylu ve geniş omuzluydu. Gür kıvrıkcık siyah saçları ve çikolata rengi gözleri vardı ve kitaplardan, Strand'de katıldığı etkinliklerden, en sevdiği yazarlardan bahsediyordu. Fiona ile Drew, restoranın diğer ucundaki bir masada oturuyorlardı ama ben Fiona'nın gözlerini üzerimde *hissedebiliyordum* ve Elliot da *hissedebiliyordu*.

Yemeğin ortalarına doğru biraz öne doğru eğildi ve şöyle dedi: "Fiona biraz gergin, değil mi?"

Pişman olacağım bir şey söylememek için hemen ağızıma bir parça ekmek tıktım ve biraz sonra, "İyi niyetli biridir," diye mırıldandım.

"Ona bir itirazım yok," diye karşılık verdi ama sonra derin bir nefes alıp şöyle dedi: "Ama bundan bir şey çıkacağını sanmıyorum, öyle değil mi?"

Teoride, Elliot mükemmeldi. Tam da çıkmak istediğim türden bir adamdı. Çalışkandı, iyi bir işi ve kayda değer bir kitap koleksiyonu vardı. Espri anlayışı iyiydi ve hoş bir gülüşü vardı. Ama menüye bakarken tek düşünebildiğim Iwan'ın bana çikolatadaki romantizmden, fettucinedeki aşk mektubundan bahsediydi. O yüzden başımı iki yana salladım. "Sanmıyorum. Üzgünüm."

"Sorun değil! İtiraf etmeliyim ki ben de kafamın dağılacağını umarak gelmişim buraya," dedi utana sıkıla.

"Başka biri mi var?"

Başını evet anlamında salladı. "Ya sen?"

“Evet ama zamanlama tamamen yanlıştı.”

Güldü. “En trajik yanı da hep bu değil mi?” Ardından tekrar Fiona ile Drew’in masasına göz attı ve Fiona, cüret edip bize değil de şarap menüsüne bakıyormuş gibi yaptı ve şöyle dedi: “Ama arkadaşının hatırına numara yapabiliriz, öyle değil mi? Onlara güzel bir şov izletelim mi?”

Gülümsedim. “Kesinlikle. Sonra da yemeğin sonunda kavga eder gibi yaparız ve bir daha hiç konuşmayız.”

“Oo, bu fikri sevdim. Kavga konumuz ne olsun?”

Bunun üzerine, “Kitaplar hakkındaki en tartışmalı görüşün ne?” diye sordum. Çünkü onun gibi çok kitap okumuş ve tüm hayatı boyunca toplumun üst tabakasında yaşamış, Wall Street’te çalışan bir adamın böyle bir görüşünün olacağından emindim.

Vardı da.

METRONUN DİBİNE İNERKEN FIONA ellerini bıkkınlıkla havaya kaldırdı. Sahte kavgamızdan sonra Elliot taksi tutup evine dönerken ben de Drew ve Fiona ile metro istasyonuna gitmiştim. “*Dune* yüzünden kavga çıkardığına inanamıyorum!”

“Bak, adamın fikrinin yanlış olması benim suçum değil,” diye karşılık verdim sıyrılmamaya çalışarak.

“Adam mükemmeldi. *Mükemmel!* Sen de gittin kavga çıkardın,” diye söylenmeye devam etti ellerini hayret anlamında sallayarak. “Saygısızlığa uğradım! Rezil oldum! Binamda adamla her gün asansörde karşılaşıyoruz. Şimdi onun gözlerine bakıp *Dune*’un tüm zamanların en iyi bilimkurgu kitabı olduğunu düşündüğü gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacağım.”

Drew başını iki yana salladı. “Anne McCaffrey’e *saygısızlık.*”

“Bak, ölü bir adamın rafımı işgal etmesine izin vermeyeceğim. New York’taki emlak piyasası zaten çığırından çıkmış durumda,” dedim ciddi bir şekilde.

Fiona gözlerini kıstı. “Hem öyle diyorsun hem de *Yüzüklerin Efendisi*’nin dört ayrı baskısını alıyorsun.”

“Beş de alabilirdim,” diye tehdit ettim ve o da yine ellerini hızla havaya kaldırdı.

“Tamam! Tamam, adamları önce araştıracağım, sonra yeniden deneyeceğiz.”

Elini nazikçe tuttum ve turnikenin önünde durduk. Gecenin bu vaktinde istasyonda pek fazla insan yoktu ve olanlar da bizim etrafımızdan dolanıp geçiyorlardı. “Denemesek olmaz mı?”

Kafası karışmış gibi kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsun?”

“Şu an gerçekten bir ilişki aramıyorum. Şu an aramak *istemiyorum,*” diye düzelttim. “Tüm yaptıkların için minnettarım ama... Iwan’ı unuttum, yemin ederim. Yalnız da iyiyim, gerçekten.”

Ciddiydim de. Annemle babam başarılı ilişki abidesi olsalar bile birbirlerinin tuhaflıklarını vetakıntılarını, bulmacanın parçaları gibi tamamlıyorlardı, teyzem ömrü boyunca yalnız yaşamıştı ve o kadar da fena sayılmazdı. Rhonda’nın başarılı bir hayatı vardı ve onun da hayatında biri yoktu. Benim de bunu başarabileceğime dair parlak örneklerdi bunlar. Tek yapmam gereken, Rhonda’nın yaptığı gibi şu an işime odaklanmaktı. Ayrıca, ben tüm bu danstan sıkılmıştım. Bir partnerimin olmasını istemiyor değildim, istiyordum. Hayatı tek başıma deneyimleme düşüncesi bile içimi burkuyordu ama gerçekten şu an birini aramak istemiyordum.

Bir kez daha iyi bir adamın karşısında oturup hiçbir şey hissetmemek ve tekrar görüşmek zorunda kalmayalım diye randevuyu en iyi şekilde nasıl sonlandırırım diye düşünmek istemiyordum.

Drew kolunu karısının kolundan çekti ve sessizce ekledi: “Hazır olduğu zaman kendisi birini bulur.”

Fiona iç çekti. “Peki ama o zamana kadar bizim üçüncü tekerimiz olacaksın ve bundan *zevk alacaksın.*”

Teslim olur gibi ellerimi kaldırdım. “Sizin yancınız olmayı çok isterim.”

“Güzel,” dedi, sesinde biraz mağlubiyet olsa da. Bir şey söylemek istiyormuş gibi baktı ama sonrasında vazgeçti ve çantasından metro kartını çıkardı. Bir numaralı metro ile kent merkezine inip birlikte Q’ya geçtik; oradan da onlar R’ye aktarma yapmak

üzere Canal'da indiler ve ben de onlara el salladım.

Fiona iyi niyetliydi; onu suçlayamazdım. Ayrıca bu geceki yemek de bayağı iyiydi. Drew'un geçen ay bizi götürdüğü Olive Branch'deki kadar iyi değildi ama yine de iyiydi.

Kapıların kapandığını haber veren ikaz duyuldu ve ben de koltuğuma geri oturup nihayet gardımı indirdim. Ayakkabıların içinde ayaklarım acıyordu ve korsemi çıkarmak için sabırsızlanıyordum.

İlerlemeye devam et, gözünü hedeften ayırma; planım buydu. Hiçbir şey kalıcı değildi. Iwan'la tanıştığımda bunun olacağını öngörmeli ve aklımdan hiç çıkarmamalıydım.

İyiydim.

Yanımda oturan iki kız kafa kafaya vermiş, telefonlarına bakarak fısıldaşıyorlardı. "Aman Tanrım, MoxieGossip diyor ki, o SoHo'da görülmüş. Restoranından çıkarken."

"Yeni adam mı?"

"Evet!"

"Yanında biri var mıymış?"

"Hayır! Sanırım yine bekar."

Bir Instagram hikâyesine bakarak kıkırdıyorlardı. Ben de bir kalem ile geçen ay arakladığım New York City rehberini çıkarıp metro hakkındaki bölümü açtım. O sayfaya kafa kafaya vererek telefonlarına bakan kızları çizmeye başladım ve şehrin yukarı kısmına doğru yolculuğuma devam ettim.

Düzenleme
Ny.Ozlem

Hayat Devam Ediyor

YAZIN MANHATTAN'DA İNSANI KENDİNE çeken bir şeyler vardı; güneşin her bir ayna camlı gökdelen penceresine vuruşu, ışığın bir tür kadim disko topu gibi bir camdan diğerine yansıması... Öğleden sonraları Park'ta Shakespeare sırası beklemek, Cloisters'ta sesiz cumartesiler, ışık, yiyecek ve enerji dolu geceler için mükemmeldi. Fakat her sene Dört Temmuz geldiğinde, Drew, Fiona ve ben çantalarımızı toplayıp, turistlerden kaçmak ve acayip kasabalarda gizlenmiş keyifli kitapçı dükkânlarını gezmek için Hudson Valley'e gider, şehir tekrar boşalırken geri dönerdik ve hayat devam ederdi.

Drew ve Fiona ile öğle yemeği yedim ve mesaiye kaldım. Derken, bir öğleden sonra, Iwan'la ilk ve son kez tanışmamdan bir buçuk ay sonra, yaz mevsiminin en sıcak zamanında, temmuzun ortasında, Drew, Bryant Park'ta bir gölgelikte oturduğum demir ferforje masanın üzerine heyecanla eğildi.

"Tahmin et bakalım bugün ne teklifi aldık?" dedi mutlu bir şekilde. Fiona ve ben, ızgara peynirlerimizi New York City Halk Kütüphanesi'nin Stephen A. Schwarzman Binasının yanına park eden yemek satıcısından aldık. Sokaktaki yeni bir yemek satıcısıyla savaş hâlindeydiler. Dikkat çekici sarı rengiyle bir fajita kamyonuydu bu ve önündeki sıra da kaldırım boyunca bir yılan gibi uzanıyordu. Kamyonun yayılan koku inanılmaz derecede

güzeldi. Gerçi birkaç hafta önce Iwan'ın bana yaptığı fajita kadar güzel değildir, muhtemelen. Ayrıca ben, ızgara peynir kamyonuna sadakat yemini etmişim. Yaptıkları ızgara peynir, Midtown'daki en iyi ızgara peynirlerden biriydi: yumuşak ve çıtır çıtır. Dışındaki ekşi mayalı hamurun çıtırılığı ve içindeki peynir karışımı çok uyumluydu. Benimkinde iri doğranmış mantar ve dolmalık biberler, *sriracha* aromalı mayonezle cennetten gelen bir lezzet gibiydi. Iwan'la tanıştığımndan beri yediğim yemeklere daha çok dikkat eder olmuştum ve tabii o yemekleri yapanlara da. Hikâyelerini merak ediyordum.

"Kimin?" diye sordu Fiona, ağzında yenibahar aromalı ızgara peyniriyle.

"Şefin! Hani şu Olive Branch'teki? James Ashton? Yarın ofise geliyor. Bizimle görüşmek istiyor."

Dikkat kesildim. "Ondan vazgeçtik sanıyordum?"

"Neredeyse vazgeçiyordum. Zaten onun ajansı da başka birkaç yayınevine gideceklerini söyledi..." Omuz silkti. "Ama bu da bir başlangıç! Teklifi henüz gözden geçirmedim ama *muhteşem* olacağını biliyorum. Sen de artık şu *Eater* makalesini okumalısın."

Başımı eğdim. "Üzgünüm..."

Birkaç hafta önceki o öğle yemeğinden beri o makaleyi ertelleyip duruyordum çünkü hayat çok karmaşık hâle gelmişti ve Rhonda da omzuma daha fazla sorumluluk yüklemişti. O zaman ondan hiçbir şey çıkmamıştı zaten, şimdiye kadar.

Fiona ağzında ızgara peynirle konuştu: "Ah Clem, adamın kalemine âşık olacaksın. Öyle romantik ki. Kolları da neredeyse yüzü kadar güzel," diye de ekledi. "Kitap kapağının ön orta kısmına koyalım."

"Kollarını mı yüzünü mü?"

"İkisini de."

"Ayrıca" diye ekledi Drew, kendisinin bir profesyonel olduğu gerçeğini bize hatırlatarak, "çok güzel yazıyor. Teklifinin nasıl bir şey olabileceğini gözümde canlandırabiliyorum."

Yerinde kullanılmış birkaç sığata âşık olacağımı hiç sanmıyordum ama Drew'un bu kadar hevesli olması hoşuma gidiyordu ve eğer listesine bir yazar daha eklemeyi başarırca, onun adına daha mutlu olamazdım. Ofise dönüp teklifi okumak için o kadar sabırsızlanıyordu ki öğle yemeği aramızı kısa kestik ve Strauss & Adder'a döndük. Öğleden sonrasının sessiz olacağını düşünmüştüm. Juliette bir buçuk haftadır erkek arkadaşından ayrılmamıştı ve ben de tüm e-postalarımı cevaplamıştım. O yüzden, bir saat sonra Rhonda beni ofisine çağırıp ofisinin cam kapısını *yine* kapatmamı isteyince biraz şaşırđım.

Kapıyı kapattım ve sert plastik sandalyeye oturdum. Tırnaklarımla oynayarak, "Bir sorun mu var?" diye sordum çekingen bir şekilde. Çünkü, tekrar söyleyeyim, ofisinin kapısını kapattığı zaman bu genellikle bir sorun olduğu anlamına gelirdi. İlk kapattığında pazarlama tasarımcısını kovmuştuk. İkincisinde ise bana emekliye ayrılacağını söylemişti.

Umarım bu kez ölümcül bir hastalığa yakalandığım söylemez diye geçirdim içimden. "Ne? Ah, hayır, neden sordun ki?" dedi telaşlanarak. Ardından biraz daha ciddi bir şekilde ekledi: "Bunu *benim mi* sormam gerekiyor?"

"Hayır! Hayır, kesinlikle yok. Hayır," dedim hemen, ellerimi önümde sallayarak. Tekrar koltuğuna otururken bana ikram ettiği bir bademi yedim. "Her şey yolunda. Mükemmel." Telefonum üç kez çaldı. Üç e-posta. Yutkundum. "Neredeyse mükemmel. Şöyle küçük bir sorunumuz--"

Bir elini yukarı kaldırdı. "Önemli değil. Bildiğin üzere, yarın yemek kitabına yayınevi arayan James Ashton'la toplantımız var."

"Evet, sanırım Drew ondan bahsetmişti."

"Onu listemize ekleyebilirsek çok iyi olur," diye karşılık verdi ve gözlüğünü çıkardı. Gözlüğünü masasının üstüne koydu ve ekledi: "Basil Ray'i Faux'ya kaptırdığımızı göre..."

Dik oturdum. "Ne yaptık ne yaptık?"

"Geçen hafta onlarla sözleşme imzalamış," dedi; ki muhtemelen bu alabileceğimiz en kötü haberlerden biriydi. Basil Ray

bizim en iyi yazarlarımızdan biriydi. Onun yemek kitapları o kadar iyi satıyordu ki bizden ona birinci sınıfta uçmak istediğini söylediğinde, ek sözleşme olarak sadece diyet kola, Güney Kore'den ithal belli bir tür *kombucha* ve glutensiz, vegan, yüksek kalorili yemek seçenekleri talep ettiğinde hiç tereddüt etmeden isteğini yerini getirmiştik. "Dürüst olmak gerekirse, onu kaybetmek bize önemli bir finansal darbe vuracak. Bu durumda, diğer bazı ufak tefek şanssızlıkları da ekleyince, gelecek yaz için büyük bir kitap bulamazsak başımız belaya girebilir. Amacım seni telaşlandırmak değil; sadece dürüst olmak istiyorum," diye ekledi; çünkü kanımın yüzümden çekildiğini görebiliyordu.

"Bela derken... Mesela bir dönemlik mi yoksa..."

"Muhtemelen öyle, Clementine," dedi ciddi bir şekilde, "ama riske girmek istemeyiz. O yüzden senden kapıyı kapatmanı istedim."

"Ah," dedim sessizce.

"Mutfak sanatları dünyasından, görüşebileceğimiz diğer yükselen yıldızların bir listesini yapıyorum ama James Ashton olursa kazanacağımız kesin. Genç, gayet yetenekli ve yakışıklı. Onun kitabını dibine kadar satabiliriz," dedi kendinden emin bir şekilde. "Bu çok nadir bir senaryo. Ajansı hakkında duyduklarıma bakılırsa, bu *sınav* dillere düşecek kadar çetin olacak. O yüzden, Drew ile birlikte bu işi serin ele almanı istiyorum. Güvendiğim tek kişi sensin."

Bu da bunun benim kendimi kanıtlama şansım olduğu anlamına geliyordu.

Bir badem daha yedi. "Teklifine bir göz atmanı ve yarın toplantıya girerken, elinde bu kitabı ne şekilde tanıtacağına dair bir özetle girmeni istiyorum. Her zamanki şeyler, bildiğin gibi. Drew sana e-postayla göndersin."

"Elbette. Drew ile buluşup bir saldırı planı da formüle edebilirim."

"Mükemmel. Bu şefi kaptığını görmek için sabırsızlanıyorum," diye karşılık verdi.

“Başka kime gitmiş?” diye sordum.

“Tüm büyük yayınevlerine.”

Bu da demek oluyordu ki bu iş neredeyse imkânsızdı. Strauss & Adder, daha büyük yayınevlerinin sahip olduğu türden paraya ya da *kaynaklara* sahip değildi ama bu sadece yaratıcı olmam gerektiği anlamına geliyordu. Adamın reddedemeyeceği bir pazarlama stratejisi bulmalıydım. Bu gece yapacak çok işim vardı. “Elimden geleni yapacağım.”

“Harika,” dedi Rhonda ve yeşil gözlerinde parıltıyla sandalyesine geri oturdu. “Bu senin için büyük bir iş olacak Clementine. Hissedebiliyorum.”

Haklı çıkmasını umuyordum.

Kayıp ve Buluntu

İşten metroya doğru aceleyle yürürken “James Ashton’ın makalesiyle başla, şu *Eater*’daki makale,” dedi Drew. Sağanak vardı ve bu yüzden metro istasyonuna inerken büyük su birikintilerinin etrafından dolaşmak zorunda kalıyorduk. “Bence teklif, gerçekten iyi olduğu alanı yansıtmıyor.”

“Hâlâ onu bir hatırat yazmaya mı ikna etmek istiyorsun?” diye sordum, metro kartlarımızı okuturken.

“Hem de her şeyden çok ama alabilirsem ilk olarak yemek kitabını alırım!” diye karşılık verdi ve Fiona’yla birlikte trenlerine yetişmek için koşarken bana el salladı.

Ben istasyonun diğer tarafına yollandım ve yağmurdan ıslanan saçımın suyunu sıkarken şehrin yukarı kısmına giden treni bekledim. Yağmur yağınca New York’un hâli rezalet oluyordu ama özellikle de yağmura şemsisiz yakalandığınız zaman.

Q’da bir yer bulmayı başardım ve dört bir yanımdan bana degen yabancıları görmezden gelmeye çalışarak yerime yerleştim. Mesaiye kalmamın bir nedeni de buydu, işten çıkış saatinde o kadar insanla uğraşmak istemiyordum. Sağımda bacaklarını açarak oturan turist adamı görmezden gelmeye çalışarak telefonumu çıkardım ve Drew’un bir buçuk ay önce gönderdiği makaleyi açtım.

Makalenin başlığı *İyi Yemek*’ti. Yazan James Ashton.

Hoş bir makaleydi. Bir yemek sanatı diye bir şey olduğundan ve bir de sunum sanatı diye bir şey olduğundan bahsediyordu. Anlatım sevimliydi, espriliydi; ölü şairlerin isimleri verilmiş içkiler eşliğinde size bir sır veren bir arkadaşınız gibi.

İlk başta kendimi gülümserken buldum. Drew'un bu adamın anlatımını neden sevdiğini anlamıştım. Bulaşıcıydı, okuyucu yazarın coşkusuna kapılıyordu. Bundan bayağı bir şey çıkarabilirdim, özellikle de bu şef, yazdıkları kadar karizmatik ise. *İhtimaller...*

Ama makalenin ortalarına geldiğimde, içimi tuhaf bir his kaplamaya başladı.

Kelimeler tanıdık geliyordu; yağmurda birinin omzuma örttüğü bir ceket gibi. Bir örgününilmekleri gibi bir araya geliyor ve ortaya açık gri gözler, kızıl kahverengi saçlar ve çarpık bir gülümseme çıkıyordu. Birdenbire teyzemin evinde, o sarı masada Iwan'ın karşısında oturuyordum. Sesi sıcak ve güven vericiydi;

Bir yemeği yemek yapan nadiren yiyeceğin kendisidir; aslo-lan yemeği kiminle paylaştığımızdır. Büyükannenizden kalan, aileye özgü bir spagetti tarifi. Yıllardır yıkamadığınız bir kazakta kalan mantı kokusu. Sarı renkli bir masada yenen donmuş pizza. Anılarda yitip giden ama hafif yanmış brownienin tadında hâlâ hayatta olan bir arkadaş.

Limonlu turtadaki aşk.

Kapılar zil sesiyle benim istasyonumda açıldı. İnsan seliyle birlikte trenden inerken okuduğum kelimelerden dolayı başım dönüyordu. Makaleyi yeniden okudum; bir şeyleri gözümünden kaçırdığıma emindim. Yanıldığım kesindi.

Derken, makalenin üstündeki fotoğraf nihayet açıldı.

Profesyonel bir mutfakta beyaz üniformalı bir adam, elinde deriden tanıdık bir bıçak çantası. Yaşı daha büyüktü, açık gri gözlerinin etrafında kaz ayakları vardı ama gülümsemesi hâlâ parlak ve içimi acıtacak kadar tanıdıktı. Nefesim kesildi. Dur-

dum; baktığım şey, bir zamanlar tanıdığım bir adamın canlı, parlak bir fotoğrafıydı.

James Ashton. Hayır.

Iwan.

Birisi asansöre binmek için bana omuz atarak yanımdan geçince kendime geldim. O olamazdı. Olamazdı. Ama dışarı çıktığımda onu yine gördüm; bir otobüsün üzerindeki bir aşçılık yarışması reklamında, etrafı grafiti ile doldurulmuş şekilde. Demek ki reklam bir süredir oradaydı. En az birkaç haftadır. Çabuk çabuk köşeyi dönüp bir dergi standının yanından geçerken yürümeğim ağzıma geldi; yüzü yine oradaydı, bir derginin kapağında. Gerçeği kavramaya başladım. İnanmakta güçlük çekerek gidip dergilerden birini elime aldım.

NEW YORK'UN EN ÇEKİCİ MUTFAK SANATLARI YILDIZI, yazıyordu başlıkta. "Şaka mı bu?" diye mırıldandım.

İncinmemek için önüme bakmaya, kendimi bir sonraki adıma doğru itirmeye o kadar odaklanmışım ki dünyanın geri kalanı bulanık bir görüntüden ibaret kalmıştı.

Etrafıma bakmamıştım. Dünyanın bir parçası olmamıştım. Hiçbir şeyin bir parçası olmamıştım aslında. Hayatı başım önde, kalbim kırık yaşıyordum; şiddetli sağanak yağmurda ilerlemeye çalışan bir gezgin gibi.

Ama nihayet bir an durup etrafıma baktığımda...

O her yerdeydi.

Başka Bir Sen

“BURNUMUN DİBİNDEYİMİŞ,” diye yeni potos sarmaşığım Helga’ya söylenirken kendime bir kadeh şarap doldurmaya başlamıştım.

Teyzemin dairesinde, sehpanın önünde yere oturmuş, beni limonlu turta yerken öpmüş olan adama, şimdi yedi yaş daha büyük, yedi yıl daha uzak, yedi yıl daha yabancı olan bir adama dair bulduğum her bağlantıya hiddetle tıklıyordum.

“Şimdi benimle aynı kulvarda bile değil; hatta o kadar uzağız ki zar zor tanıdım. Artık Iwan adını bile kullanmıyor. *James Ashton*’ı kullanıyor. Soyadının Ashton olduğunu asla tahmin edemezdim,” diye ekledim, biraz suratsız bir şekilde ve göğsüme bastırduğum şarap şişesiyle birlikte sırtımı kanepeye yasladım. Birkaç hafta önce Helga’yı aldığımda, annem, onunla konuşursam daha iyi boy atacağını söylemişti ama Helga biraz kurumuşa benziyordu. Tüm duygusal travmalarımı üzerine boca ettiğimden, muhtemelen. “En azından başarmış, değil mi? Başarmış. Onu buldum...”

Rahatlamıştım. Ölmemiş, memleketine de dönmemişti. Tam da istediği gibi bir yere gelmişti ve Google’da dijital olarak oluşturulmuş hayatını daha fazla öğrendikçe, keşke hepsine kendi gözlerimle şahit olabilseydim diye düşünmeye başladım.

Son yedi yılda, bulaşıkçılığı sadece bir buçuk ay sürmüş, ardından kısım şefi olmuştu ve iki kez Michelin yıldızı kazanan şef

Albert Gauthier onu kanatları altına almıştı. Gauthier... akşam yemeğindeyken bahsettiği şef değil miydi bu? Bir yıl sonra yardımcı şef olmuş, yükselen bir yıldız, takip edilmesi gereken bir yetenek olarak tanınmış ve bazı insanların şişe kapağı toplaması gibi övgü toplamıştı. Kariyer yolu muazzam olmuştu. Bir eleştirilen, yemeğine bayılmıştı ve sonra birdenbire popüler olmuştu. İki yıl önce de Albert Gauthier emekli olmuş ve Iwan'ın bulaşıkçı olarak başladığı restoranın iplerini onun eline vermişti. O restoran hangisi miydi?

Olive Branch.

Kapıya giderken tosladığım sert göğsü hatırlıyorum.

Başparmağımın tırnağını kemirerek, hayatını karışık, eksik bir sıralamaya göre ayrıntılarıyla anlatan çeşitli bağlantı ve makalelerde göz gezdirdim.

Artık Iwan adını kullanmadığını öğrenince, onu CIA'nin mezunlar sayfasında saygın bir şef olarak bulmam epey kolay oldu. Olive Branch'te tanınması sayesinde mutfak sanatları dünyasında kendine iyi bir yer edinmişti. James, *Chef's Table* ve bazı diğer Food Network programlarına konuk olarak katılmış, seyahat yemek programlarının müdavim misafiri olmuştu. Şimdi ise yazın sonunda kendi restoranını açıyordu ve bunun kitap teklifi ile aynı zamana denk geleceğinden emindim. Restoranın adı henüz duyurulmamıştı ama ben büyükbabası ile ilgili bir şey olacağından emindim. Belki de?

Bu fikir beni biraz gülümsetti.

Her nasılsa daha da yakışıklı olmuştu, kaliteli bourbon gibi yaş almıştı. İnternetteki videolarında çekici ve gösterişliydi. Drew onu kapmayı başarırorsa, medya eğitimine pek ihtiyacı olmayacaktı; ki bu da işi kolaylaştırıyordu.

Büyükbabasının her seferinde farklı olan limonlu turtasına düşkün olan o tatlı, çarpık gülüşlü adamı düşündüm ve kararımı verdim. Evet, bu iyiydi. Tamamdı.

Şarabımı bitirdim, yemek kitabı teklifini açtım ve bir plan yapmaya başladım. Planlamada iyiydim, işimde iyiydim, yaptım-

ğım şeyde iyiydim. Mükemmel olduğum tek şey buydu, kendimi içine gömebileceğim ve güvende hissettiğim tek şey, özellikle de kafamdaki bu korkunç düşünceye karşı:

Beni hatırlamıyordu, çünkü eğer hatırlasaydı... beni bulmaya çalışmaz mıydı?

Bu sorunun cevabını bilmek istediğimden emin değildim.

ŞANS BU YA, ertesi sabah toplantıya geç kaldım.

Net olarak ifade etmem gerekirse: toplantının başlayacağı saat olan 10:00'a beş dakika kalmıştı ama konferans salonunun kapalı kapısı ardından gelen seslere bakılırsa, salona en son giren kişi ben olacaktım. Siyah eteğimi düzeltirken, belki de pantolon giymeliydim diye geçirdim aklımdan. Beni daha zeki, daha cesur gösterecek bir şey. Belki bir de başka bir gömlek, neden hep *sarı* rengi seçiyordum? En azından bu sabahki kahvemden kalan, fiyongumdaki lekeyi kimse fark etmemişti.

Nabzım boğazımda hızlı hızlı atıyordu. Neden bu kadar *gergindim*?

Bunu daha önce yüzlerce kez yaptın, dedim kendi kendime. Sen bu işte iyisin.

Gözlerimi kapadım. Derin bir nefes aldım.

Gülümseyerek kapıyı açtım.

"Selamlar," dedim neşeyle. "Üzgünüm, biraz..."

Geç kaldım diyecektim ama odaya girip de konferans masasının başında oturan adamı görünce ne diyeceğimi unuttum. Tüm sabah aynanın karşısında bu anın provasını yapmıştım. Hoş ve akli başında görün, bir profesyonel gibi gülümse (otuz iki dişini gösterme, diş etlerini gösterme ve hayatın kontrol altındaymış gibi davran). Belki de beni hatırlardı. Belki de bir yerlerden tanıdık geldiğimi düşünürdü ve o çocuksu gülümsemesiyle bana gülümserdi.

Metroya varana kadar tüm senaryoyu kafamda evirip çevirmiş, tam olarak ne diyeceğimi ve nasıl diyeceğimi ezberlemiş, her şeyi rayına oturtmuştum.

Şu yarım saniye içerisinde hepsi aklımdan uçup gitmişti.

Çünkü konferans masasının başında oturan adam, benim hatırladığım adam değildi. Kıvrıkcık kızıl kahverengi saçları yanlarından kısa kesilmiş, üstleri daha uzun bırakılmıştı ve bu güçlü yüzünü, temiz tıraşlı çenesini ortaya çıkarıyordu. Instagram fotoğraflarında gördüğüm sakalı gitmişti ama yine de her nasılsa görünce dilimin tutulacağı bir hâl elde etmişti. Tanıdığım Iwan'dan kalan bazı parçalar da vardı; yanaklarına yayılmış çiller, güçlü bir burun, yumuşak görünümlü dudaklar.

Hemen dudaklarının dudaklarıma değdiğiindeki hissi hatırladım. Ellerini belime dolayıp tenimi hafifçe ısırışını.

Yüreğim ağzıma gelir gibi oldu.

Fakat aynı kalan her şeye karşın, *değişen* çok fazla şey vardı. Onu bizzat görene kadar farkında olamayacağım şeyler. Yedi yıl onun köşelerini daha da keskinleştirmişti, yakası genişlemiş tişörtlerden omuzlarına oturan, dar kesim, açık gri blazer cekekte, Vans'tan ağırbaşlı oxfordlara geçmişti. Gözlerinin etrafındaki uykusuzluk kaynaklı koyu halkalar, rafine bir hava katan kaz ayaklarına dönüşmüştü. Görüntüsü baştan ayağa özel tasarım gibiydi. Bir ay önce tuhaf bir yaz hafta sonunda tanıştığım o uzun ve zayıf adam; sağlam, kaslı, çok daha fit bir hâle gelmişti. Tatlı limon aromalı dudaklarıyla beni öpen, sonuna kadar beni takip edeceğine söz veren adam.

Başını kaldırıp bana baktı; açık gri gözleri, keskin ve parlak gözleri, beni mantar panoya mihlanan bir güve gibi yerime mihladı ve bedenimdeki her bir kasın gerildiğini hissettim.

Olamaz. Başım fena hâlde dertteydi.

Teklif

“BU, CLEMENTINE WEST,” diyerek beni tanıttı Drew. “Gerçi sanırım geçen ay birkaç saniyeliğine tanışmış olabilirsiniz?”

Geçen ay... Onun *Iwan* olduğunu çözmüş müydü? Benim Iwan'ım? Hayır, Fiona'ya ya da Drew'ya onun hakkında hiçbir detay vermemiştim. Ayrıca, teyzemin dairesinde tanıştığım adamdan çok farklı görünüyordu.

Derken, birdenbire kafama dank etti.

Restorandan çıkarken ona çarpmışım. Drew'un kastettiği buydu.

“Clementine?” dedi Drew, biraz tereddütlü bir şekilde.

Kendime geldim ve gülümsedim. *Diş etlerini gösterme, profesyonel görün*, tıpkı çalıştığım gibi. “Ah, merhaba, evet, özür dilerim. Sanırım restoranda ufak bir çarpışma yaşamıştık. Kusura bakmayın, o gün sizinle doğru düzgün tanışma fırsatım olmadı.”

“Hiç sorun değil, şimdi yeniden tanışabiliriz,” dedi o tanıdık güneyli aksanıyla. Tavrı nahoş değildi. Yanında ajans temsilcisi oturuyordu, Lauren Pearson adında çakal gibi bir kadın. Bu işte en iyilerden biri olduğu inkar edilemezdi. Iwan'ın gözleri hâlâ üzerimdeydi. Sanki gözünü ayırırsa her an kaybolabilirmişim gibi.

Beni nereden tanıdığını çıkarmaya mı çalışıyordu? O tür bir

simam vardı cidden. Kalabalıkta görüp bir yerden tanıyorum diyeceğiniz türden.

Sen de beni hatırladın mı? diye sormak istiyordum.

Hayır, hatırlamıyordu. Yedi yıl olmuştu. Ben bile yedi yıl önceki tek geceliklerimi hatırlamıyordum.

Kendine gel Clementine.

“Hatırladığım kadarıyla o tatlıyı iyi kurtarmıştın,” diye devam etti.

“Restorandan üzerimde o tatlıyla çıksaydım yazık olurdu,” diye karşılık verdim ve Drew’un yanına oturup defterimi önüme koydum.

Sonra, olabilecek en kötü şey oldu, korktuğum başıma geldi: Gülümsedi. Tamamen düzgün, bembeyaz, tamamen çalışılmış bir gülümsemeydi. Benimki gibi. Masanın üzerinden elini bana uzattı. “Eminim ki üzerinde müthiş dururdu. Ben James ama James büyükbabamın adı. Arkadaşlarım bana ikinci adıyla hitap eder: Iwan.”

Elini sıktım. Sert ve sıcaktı, aramızdan akıp giden yedi yılda yaralarına daha fazlası eklenmişti. Bu elleri son hissettiğimde, yüzüm ellerinin arasındaydı, başparmağı çene hattımda geziyordu; sanki bir sanat eseriymişim gibi nazikçe.

“Müstakbel tanıtımcınızı hangi kategoriye koyarsınız? Arkadaş mı?” diye sordum ve ajans temsilcisi bir kahkaha attı.

“Ondan hoşlandım!” dedi.

James Ashton’ın gülümsemesi birazcık yamuldu. Rafine imajında hafif bir kayma oldu. “Bakacağız Clementine,” diye karşılık verdi ve elimi bıraktı.

“Clementine, Strauss & Adder’in kıdemli tanıtımcısıdır. Rhonda yokken tüm reklam bölümünü o yönetir. Geçen sene *Publishers Weekly* onu yükselen yıldız ilan etti. Uzun lafın kısası, onunla tüm kitaplar emin ellerde.”

“Buna şüphem yok,” diye karşılık verdi Iwan, yani James’e ve Drew’a döndü. Dönerken vücudu da döndü ve biraz daha dik oturdu. “Bana Strauss & Adder’dan söz et.”

Drew da öyle yaptı. Firmanın tarihinden, yazarlarımızdan ve iş etiğimizden bahsetti. Drew, bir yandan PowerPoint sunumu ile ona, önceki yıllardan başarılı kitap tanıtımlarımızı ve kampanyalarımızı gösteriyor; bir yandan da ekibinden, onun kariyerine en iyi şekilde nasıl hizmet edebileceğimizden tutkuyla bahsediyordu. Bu sırada James de ona mantıklı sorular soruyordu. Drew'un edisyon tarzını, yemek kitabından beklentilerini, taslağı nihai ürüne dönüştürme sürecini sordu.

Sanırım ona bakıp kalmıştım; çünkü gözlerini birden bana çevirdi. Gözleri PowerPoint'in ışığından parlıyordu. Göz göze geldik ve Drew, Lauren'in sorularından birini cevaplarırken bir iki saniye bakiştık. Solgun gözleri, en sevdiğim sonbahar günleri gibi mükemmel ve bulutlu bir griydi. Chai latte ve kalın atkılar için mükemmel bir gün. Bana bakışları içimi burktu.

Beni o hafta sonundan hatırlayamıyordu. Üzerinden yedi yıl geçmişti ve bu sürede benden çok daha parlak yıldızlarla tanışmıştı.

Sonra tekrar bakışlarını yağmur gibi yağın sayılara ve projeksiyonlara çevirdi ve Drew'un tutkulu sunumunu baş sallayarak izledi. İşinden, yazarlarından bahsetme şekline bakınca işini çok sevdiği anlaşılıyordu. Yaratıcı insanların bir tohum ekmelerine yardım etmeyi ve bu tohumların yeşerip muhteşem projelere dönüşmesini izlemeyi seviyordu. Bu konudaki başarıları da bunun kanıtıydı. Çoğunlukla hatırat ve tarihi fantastik kitaplarla ilgileniyordu ama bu adamın kalemini ve tariflerini gerçekten sevmişti.

"Onları dünya ile paylaşmanıza yardımcı olmak istiyorum," dedi Drew, projektörü kapatırken. "Bence gerçekten harika bir takım olabiliriz."

"Pekâlâ, kesinlikle çok hoş," diye karşılık verdi ajans temsilcisi. Drew'un sunumunun James Ashton'ı bize ısındırıp ısındırmadığını kestiremiyordum. Temsilcisinin düşüncelerini okumak da kesinlikle imkânsızdı. Kadın, eliyle bize doğru bir jest yaptı. "Sen mi başlamak istersin James, yoksa ben mi başlayayım?"

James sandalyesinde biraz daha dik oturdu ve uzun parmaklarını masanın üstünde birbirine kenetledi. “Ben başlıyorum. Teşekkürler Lauren,” diyerek söze girdi. Ses tonu düz ve sakindi; gri gözlerini Drew’a çevirdi. “Ben, yemeğin bir deneyim olması gerektiğine inanıyorum.”

Biraz daha dik oturdum, çünkü bu kısmı biliyordum. Çikolatadaki aşktan, tereyağındaki rahatlıktan ve baharatlardaki şiiirden bahsedecekti ve ben de onu gördüğümünden beri muhtemelen ilk kez heyecanlanmıştım; çünkü bu diyecekleri onun o kadar da değişmediği anlamına gelirdi. En iyi yanları hâlâ...

“Herkes ızgara peynir yapabilir, herkes domates çorbası yapabilir ve inanıyorum ki, doğru araç-gereçle herkes iyi yemek yapabilir. Her şey sunumda gizli,” diye devam etti kendinden emin bir şekilde. “İşin sırrı beceridir. Akılda kalıcı bir deneyim yaratan şey, mutfak sanatınızı icra etme şeklinizdir.”

Teyzemin, daima damağıma yapışan yerfıstığı ezmeli ve reçelli sandviçlerini ve benim tanıdığım Iwan’ın bana söylediklerini düşündüm.

“Mükemmel bir yemek,” dedi.

Hayır, değildi.

Önümdeki kağıda basılı teklife baktım. Drew bana hafifçe gülümsedi. Ben de gülümseyip başımı salladım ve kafamın karışığının çok belli olmamasını umdum.

Deneyim mi? Beceri mi? Anılarına ve hikâyelerine ne oldu? Bu yemekleri değerli kılan şeylere?

“Muhtemelen sizin de teklifimden görebildiğiniz üzere,” diye devam etti, “Benim internetteki izlenimlerim, medya ve bağlantılarım düşünüldüğünde, en az benim sunabileceğim kadar bana da bir şeyler sunabilecek bir yayınevi arıyorum ki bunların hepsi teklifte belirtildi. Söz konusu yemek tarifi kitabı, NoHo’daki restoranımın açılışıyla aynı zamana denk gelecek. Kitapta mevsim spesiyalleri ve daha heyecan verici mutfaklar arayanlar için yeni tarifler olacak. Kitabın amacı, bir yemeği mükemmel yapan özellikleri yakalamak,” diye bitirdi ve göz ucuyla bana baktı.

Gözlerine bakamadım.

“Bu bir yemek kitabı için çok hoş bir fikir,” dedi Drew, parmaklarıyla teklifin kenarlarını bir kıvrıp bir açarken. “Mükemmel bir fotoğrafçıyla sayfaları çarpıcı bir hale getirebileceğimizden eminim. Sizin, her tarifin başında yazacağınız düşünceli notlarınızla birlikte tabii ki. Şu, *Eater* makalenizdeki gibi.”

“O makaleyi beğenmenize sevindim,” diye karşılık verdi memnun bir şekilde. “Yıllar önce yazmıştım.”

Acaba o yazardan herhangi bir şey kalmış mıydı bu adamda diye düşündüm; çünkü Drew dile getirmese de düşündüklerini kelime aralarından sezebiliyordum, Teklifin çok... ruhsuz olduğunu düşünüyordu. Sayfalardakiler o kadar pürüzsüzdü ki, neredeyse dokunulmazdı. Her şey fazla yüksek konseptti ve bana yabancıydı. Bu adam bir zamanlar basit yiyeceklerden şiirsel bir dille bahsederken, şimdi teklifinde bundan eser yoktu. Kim bir erişte yapmak için hazırda kuru buz bulundururdu ki? Kim bir parça bonfilenin üzerine serpiştireceği sosu hazırlamak için üç gününü harcardı? Bu teklifte, tanıştığım adamın ilk hâlinden çok kopuk bir şeyler vardı ve Drew’un bana neden makalenin daha önemli olduğunu söylediğini şimdi anlıyordum. O makaledeki tüm o sıcaklık ve özen, önümüzdeki yapmacık, cafcıflı kitap teklifine zıt düşüyordu.

Henüz altı hafta önce ya da yedi yıl önce, sanırım arkadaşının fajita tarifinden ve limonlu turta tarifini bir türlü tutturamayan büyükbabasından coşkuyla bahsediyordu bana. *Eater*’daki makaleyi yazan, o adamdı. Buradaki değil. Onun tarifleri paralı abonelere özel, beceri gerektiren, *jus*’un ne olduğunu bilmeyenlerin ulaşamayacağı tarifler değildi.

“Bir şey söylemek istiyormuşsun gibi duruyorsun,” dedi James Ashton, Iwan, bana ne düşündüğünü belli etmeyen bir bakışla sandalyesinde geriye yaslanarak. Hemen yüz ifademi kontrol altına aldım.

“Hayır üzgünüm,” diye karşılık verdim ve Drew bana tereddütlü bir şekilde baktı. “Benim yüzüm böyle.”

“Ah.”

“Pekâlâ, bu toplantıdan sonra birkaç başka yayıneviyle de toplantılarımız var,” dedi Lauren, eşyalarını toplarken, “fakat sizden ricamız şu ki eğer ilgileniyorsanız, yarın öğleden sonraya kadar ön teklifinizi bize sunun. Bu, normalden biraz farklı bir süreç olacak.” Drew ile birbirimize tuhaf bir bakış attık. Genelde bir teklif verilirdi, bazen de birden fazla teklif varsa açık artırma olurdu ve Lauren Pearson açık artırmalara bayılırdı. Birkaç başka yayınevi ile yarışacağımızı zaten anlamıştım, o yüzden neyin farklı olacağı konusunda kafam karışmıştı.

“Tüm ciddi teklif sahiplerini ikinci bir raunda alacağız. Bu bir yemek yapma atölyesi olacak ve yayınevi ekiplerinin birlikte nasıl çalıştıklarını değerlendireceğiz. Tabii ki biraz da eğlenmek için. Ardından, son ve en iyi teklifi alıp oradan ne yapacağımıza karar vereceğiz,” dedi Lauren. Ellerini masaya koyup parmaklarını birbirine kenetledi. “Bunca zahmete ne gerek var, diye düşünüyor olabilirsiniz.”

Aynen öyle.

“Keşke size daha fazlasını söyleyebilseydim,” diye devam etti. Önümüze attığı gizemden zevk aldığı aşikardı. “Ama bu sadece bir ön görüşme. Teklifinizin tüm kısımlarına bakacağız, o yüzden, büyük ihtimalle, bir yayınevi devreye girip dinamik fikirler sunduğu müddetçe, ikinci raunda devam etmek üzere davet edilecektir.”

Ardından ayağa kalktı. Iwan da peşinden kalktı. *James* diye hatırlatmak zorunda kaldım kendime.

“Sizinle tanışmak bir zevkti,” diyerek Drew’in elini sıktı. “Gelecekte muhtemelen sizinle çalışmak için sabırsızlanıyorum.”

“Umarım. Sizinle çok şey yapabilirim tabiri caizse,” diye karşılık verdi Drew.

James sırttı ama gözleri gülmedi. “Bundan şüphem yok.” Drew temsilcinin peşinden kapıdan çıkarak onu lobiye yönlendirdi ve ben birdenbire kendimi yazar adayımızla baş başa buldum. Hemen kâğıtlarımı topladım ve hepsini defterimin arasına

tıkıştırdım. Mümkmn olduğunca çabuk çıkmak istiyordum ama ondan önce çıkmak kabalık olacaktı. O da aşıkar bir şekilde oyalanıyordu.

Boğazım düğümlendi.

“James?” diye seslendi yayın hakları temsilcisi.

“Geliyorum,” diye karşılık verip kapıya yöneldi. Fakat yanımından geçerken bana doğru eğildi. Pahalı kolonyasının odunsu, keskin kokusunu aldım ve o derin, leziz sesiyle fısıldadı: “Seni tekrar görmek güzeldi, Limon.” O, konferans salonundan çıkarken ben ağzım açık bir şekilde arkasından bakakaldım.

Berried Alive

ÇARŞAMBA GECELERİ GENELLİKLE üç şey için ayrılmıştır: Berried Alive'da ucuz şarap ve peynir tabakları. Burası, Flatiron Building'in yanında, korkutucudan ziyade sevimli duran ölüm motifleriyle dekore edilmiş küçük bir bardı. Burada oturup haftamız hakkında yakınırdık. Fiona buna "Şarap ve Şikayet" saati derdi. Gerçi son sekiz aydır ilk kısmını es geçiyordu. Şimdi bir yandan peynirleri götürürken bir yandan da kırmızı şarabın tadını ne kadar özlediğine dair sızlanıyordu. Genellikle sadece Fiona, Drew ve ben olurduk ama Juliette bilhassa berbat bir hafta geçirmişti; o yüzden bu kez onu da davet etmiştik.

Şarap barı bu gece ölüydü, kelime oyunu olsun diye demiyorum, o yüzden de arka tarafta kafatası şeklindeki en sevdiğimiz masayı kapmayı başarmıştık. Bu masa Fiona'yı keyiflendiriyordu. Kafatasının üstüne oturdu ve kıkırdarak bağırdı: "Bak bebeğim, baş üstünde yerim var!" Bunu ilk yapışı da değildi. Drew her an yerine dibine geçecek gibi oldu. Her zamanki gibi peynir tabağı ile ucuz şarap sipariş ettik ve Şarap ve Şikayet seansımıza başladık, çünkü bu hiç olmazsa terapi gibi geliyordu ve hiçbirimizin terapiye verecek parası yoktu.

Şahsen ben dünyanın merkezine inip bir daha geri çıkmamak istiyordum. Dünden beri kalp çarpıntım hiç geçmemişti.

"Seni tekrar görmek güzeldi, Limon," demişti Iwan, yani Ja-

mes, yahu! Adam bizim yazar adayımız. Ki bu da beni hatırladığı anlamına geliyordu.

Birçok durumla nasıl başa çıkacağımı biliyordum. Yazarlarımız havaalanında mahsur kaldığında aranacak numaraları biliyordum, özel haber yaptırmak için ilk önce hangi gazetecilere gidileceğini biliyordum, iyi bir ilk izlenimin nasıl bırakılacağını biliyordum, iyi bir başlangıç yapmak için söylenecek en iyi şeyleri biliyordum ama bunların hiçbirinin bana bu konuda yardımcı olmuyordu.

Toplantıyı zihnimde tekrar ve tekrar canlandırıp duruyor, tanıdığım Iwan'ı masada oturan James Ashton'dan ayırt etmeye çalışıyordum. Toplantının başladığı andan itibaren tüm salonu hakimiyeti altına alışı... başka kimseye bakamıyordum âdeta. Sınır bozucu derecede seksi ve aynı zamanda da ulaşılmazdı.

Masada Juliette, Rhonda'nın ona kitlediği sosyal medya kampanyası hakkında çileden çıkmaya başlıyordu. Kampanya bir TikTok dansı içeriyordu ki, her şeyden önce tam bir zaman kaybıydı.

"Ben dans etmeyi bilmem bile!" dedi yüzünü ellerine gömerek. "Off, neden beni seçti ki?"

"Hayır diyebilirdin," dedi Fiona.

"Rhonda'ya?" diye sordu dehşete düşmüş bir şekilde. "Clementine diyebilir ama ben kesinlikle diyemem ve işimi seviyorum."

Ki, dürüst olmak gerekirse, bu doğrudu. Gerçi mesele zekâ ve beklenmedik kampanyalar olduğunda ikimiz arasından daha avantajlı olanı kesinlikle Juliette'ti. Bir yıl önce, ben tatildeyken, Strauss & Adder'ın *I Chart the Stars* adlı bir kitabın tanıtımını yapması gerekmişti ama pazarlama tasarımcısı, *New York Times*'ta çıkan bir reklamda bir yazım hatası bırakmıştı ve maalesef, *Times Meydanı*'ndaki devasa ekranda *i shart the stars* yazıyordu. Bu hata anında viral olmuş ve herkes bununla dalga geçmeye başlamıştı. Fakat, özür dilemek ve çok fazla para harcadığımız reklamı geri çekmek yerine, Juliette, #ISHARTTOO etiketiyle bu

duruma ayak uydurmaya karar vermişti. Tesadüfen, kitabın ana karakteri de huzursuz bağırsak sendromundan mustarıptı ve bu durumdan cesaret alan yazar da çıkıp kendisinin de aynı sendromdan mustarip olduğunu itiraf etti. Büyük olay olmuştu.

Evet, Rhonda'nın daha sonra kovduğu pazarlama tasarımcısıydı bu.

Ben tanıtım ve reklamcılık işinde Juliette'ten biraz daha uzun süredir çalışıyor olsam da Juliette, benim asla yapamadığım şekilde hızlı düşünüp harekete geçebiliyordu.

"Yani, belki de bu işi yeni stajyere yaptırabilirsin?" diye sordu Drew ve Fiona da ona katıldı.

"Ya da yeni sosyal medya sorumlusuna? Bu sorunu neden ona satmıyorsun?"

"Denedim," dedi iç çekerek. "Sorunu yeniden bana sattı."

"Ne aptalca Clementine, sen olsan ne yapardın?" diye sordu Fiona. "Clementine?"

Başım önde, telefonumda Instagram'da geziniyordum. Tamam, teknik olarak Instagram *profilinde*. James Ashton'ın profili. Telefonum, onun bulunduğu yerlerin renkleriyle parıl parıldı; Sahra Çölü'nün parlak sarısı, Tayland'ın koyu yeşili, Japonya'nın sakura pembesi... Bir sürü farklı yerde, hepsini doyasıya yaşıyordu.

Teyzem gibi.

Zaman çizelgesinde başka insanlar da vardı. Temsilcisi Lauren bunlardan biriydi ama Olive Branch'te birlikte çalıştığını düşündüğüm kişiler de vardı. Daha gerilere gidince kadınların fotoğrafları da vardı; o, onları yanaklarından öperken kadınlar sırtıyorlardı ya da kucağına oturarak samimi pozlar vermişlerdi.

Yorgun fakat mutlu kız arkadaşlarıyla Hamptons'ta tatilde ve kıtalararası seyahatlerde çekilmiş fotoğraflar. Bu kadınlardan hiçbiri akışında uzun süre kalmıyordu. En fazla birkaç ay içinde kayboluyorlar ve kısa bir süre sonra hayatına başka bir kadın, sonra da başka bir kadın giriyordu.

Benim ilişkilerimden pek bir farkı olmadığını fark ettim.

“Clem?” diye tekrar etti Fiona. “Dünyadan *Clementine’a!*” Elini telefonumun önünde salladı.

Telefonumu hemen yüzüstü bir şekilde masanın üstüne koydum. “Hiçbir şeye bakmıyorum!”

“Tabii, eminim,” dedi Drew.

“Hem sormadığımız bir soruya cevap verdin hem de dilbilgisi hatası yaptın,” diye ekledi Juliette, biraz şüpheli bir sesle. “Bunda bir tuhaflık var.”

Fiona ona hak verdi: “Yalan söylemeyi hiç beceremez. Dökül bakalım!”

Ciyaklayıp itiraz etmeme aldırmadan Fiona telefonumu elimden kaptı, pin kodumu girdi (ne zamandan beri pin kodumu biliyordu?), ve gördüğü Instagram hesabı karşısında ağzı açık kaldı. Yüzümü ellerime gömdüm.

“*Clementine!* Çarpıldın mı sen?” diye sordu Fiona sinsi sinsi ve telefonumu masadakilere gösterdi. Sanki aniden gösterirse olay *skandal* olacakmış gibi.

İrkilip hemen başımı kaldırdım. “Hayır! Katiyen hayır! İşimi seviyorum!” diye ekledim, yeterince mahcup olmamışım gibi. “Ben sadece...” Ellerimi boynumun yanlarına bastırdım, zira kırmızının akla gelen her tonuna bürünmek üzere olduğumu biliyordum ve tüm arkadaşlarım da bana bakarak ne diyeceğimi bekliyorlardı. Çünkü ben kimsenin Instagram hesabım *stalklayacak* biri değildim. Asla.

Fiona başını iki yana salladı. “*Clementine asla çarpılmaz,*” dedi ve Drew da başını bilgece sallayarak onayladı.

“Hasta herhalde,” diyerek ona hak verdi Drew.

“Ah, ne hoş biriymiş!” diye ekledi. “Bir dakika, şef değil mi bu?”

Ölmek istiyordum. *Eater*’da böylesine hoş bir makale yazmış bir adamın bize nasıl bu kadar soğuk bir teklif sunabildiğini anlamaya çalıştığımı onlara söyleyemedim. Ayrıca Drew’i ve işindeki başarısını da hakir görmek istemiyordum. Benim işim onu desteklemektir; o yüzden hislerim ve çekincelerim, Drew’in

takım oyuncusu olmaktan sonra geliyordu. Ben de şöyle dedim: "Tamam. Haklısın. Gerçekten çekici biri. Umarım onu alırız."

Juliette'in ilgisini çekmiş gibiydi. "Ah! İşte mutfakta herkes bu adamdan bahsediyordu. Tuhaf bir kazanım süreci olacakmış falan?"

"Biraz saçma ama ayak uyduracağız," diye karşılık verdi Drew ve kemik şeklindeki sunum tahtasının üzerinden bir parça cheddar alıp yedi. "Şu noktada hayır deme lüksümüz yok. Kitabın doğru ellere geçeceğinden eminim."

"Tercihen senin ellerine," dedi Fiona ve karısının elini tutup sıktı. "Hepimiz arkadayız, bebeğim."

Telefonumu Fiona'dan geri aldım ve çantama tıktım. "Bir sonraki raunda kalmama ihtimalimiz yok. Drew'in teklifi muhteşemdi ve biz de harika bir takımız. Beni daha çok endişelendiren şey, şu aşçılık atölyesi."

Juliette dilini damağına vurarak şaklattı. "Ah, bunun için yaptırmak zorunda kalacağı sigortayı düşünemiyorum. Rob hep gitarını sigortalamak zorunda kalıyor."

Ona tuhaf tuhaf baktık. "Niye ki?" diye sordu Drew.

Gayet ciddi bir şekilde cevap verdi: "Çalarken alev alma ihtimaline karşı."

Ehh, peki.

Fiona hem Drew'i hem de beni cevap vermekten kurtararak karşılık verdi: "Restoranını yakacak biri varsa, o da Clementine olacaktır."

"Hey!" diye çıktım. "Belki de yakmam."

"Mikrodalgaya folyo kağıdı koyduğunu kendin itiraf etmiştin," diye belirtti.

"O bir kerelik bir şeydi ve sarhoştum. Hem şeker de donmuştu," dedim savunmaya geçerek. Herkes güldü ve o aşçılık atölyesini gizlice izleyebilmek için böbreklerini bile satacaklarını söylediler.

Ardından, Basil Ray'in kararından pişman olup Strauss & Adder'a dönmeden önce Faux'da ne kadar kalacağına dair mev-

cut tahminleri hakkında konuşmaya geçtiler. Adam burada ağır toplardan biriydi ama ya Faux'da? Pek sayılmaz.

"Geri gelmeyecek," dedi Drew, Juliette'e. "Hem gelse bile listedeki tüm saygın gölge yazarları tüketti."

Juliette'in gözleri açıldı. "Gölge yazarı mı var? Ah, aslında mantıklı. Yazdığı yemek kitapları hep birbirinden farklıydı..."

Kendimi yeniden biraz dalmış hâlde buldum. Bir krakerin üstüne yumuşak Brie peyniri sürdüm ve üstüne de kayısı reçeli koydum ve Iwan bu mekan hakkında ne düşünürdü diye merak ettim. Duvardaki kafatasları, menüdeki berbat kelime oyunları hoşuna gider miydi ya da etrafa şöyle bir bakıp arkasını dönüp hemen gider miydi? Çünkü şimdiki parlak imajıyla gideceği türden bir yer değildi burası. James Ashton, ölüm temalı bir barda bir avuç dedikoducuyla birlikte ucuz şarap içip ucuz peynir mi yiyecekti?

Onu burada hiç hayal edemiyordum.

Ve belki de böylesi daha iyiydi.

"Falcon House *demişken*," diye devam etti Juliette, Drew, Ann Nichols'ın da bir gölge yazarının olduğundan bahsettikten sonra. "Aşk romanları listesine bakan baş editörün artık tüm alt yayınevlerini denetlediğini duydum, hem kurguları hem de kurgu olmayanları."

Fiona alçak sesle ıslık çaldı. "Bekar mı?" Herkes ona baktı.

"Ne? Clementine için!"

"Nişanlı," diye karşılık verdim dalgın bir şekilde; sırf dinlediğimi göstermek için. Bir dilim cheddar daha –en sevdiğim, beni asla hayal kırıklığına uğratmaz– ve ekledim: "Ayrıca bildiğiniz gibi benim âşık olmaya vaktim yok."

Kırık Kapılar

ERTESİ GÜNÜN ÖĞLEDEN SONRASINDA, DREW bana haberi verdi. O korkunç, berbat, sinir bozucu haberi.

“Başaramadık,” diye fısıldadı, ortak mutfaktaki yüksek masada oturmuş, dalgın bir şekilde sade kahvesini karıştırırken. Neyden bahsettiğini anlamıştım.

James ve temsilcisi teklifimizi reddetmişti.

Neredeyse anında etrafımı kırmızı görmeye başladım. “Ne? Ama...”

“Biliyorum,” diyerek sözümü kesti, derin bir iç çekerek. “Estrange Books’tan daha düşük bir teklif vermiş olmamıza imkân yok ve Tonya’dan duyduğuma göre onlar da ikinci raunda kalmış. Herhalde bizi sevmedi.”

Ki bu yalandı, çünkü Drewu sevmemek imkânsızdı ve teklifimizle birlikte muhteşem bir plan hazırlayıp göndermiştik. “Yani yanılıyor ve buna pişman olacak.”

“Teşekkürler,” diye karşılık verdi ve masadaki tabureden kayıp indi. Bu karar içine dert olmamış gibi davranmaya çalışıyordu. Nihayetinde o bir editördü ve hayal kırıklığına alışkındı. Ama bu seferki biraz başkaydı. Zira James Ashton’ın peşine düşen kendisiydi. Adamın peşinden koşmuştu. Üstelik her ne olursa olsun bunu yapacak tek editör de oydu. Sadece kötü bir zamanlama ve şanssızlıktı. “Sanırım ben kısa bir yürüyüşe çıkacağım. Fiona sorarsa söyler misin?”

“Tabii,” dedim biraz çaresizce, o asansöre giderken. Bu hiç mantıklı değildi. En azından ikinci raunda kalırız diye düşünmüştüm. Mutfakta volta atıyor, çünkü toplantıda Drew’in ne söylemiş olabileceğini ne tür işaretler olabileceğini hatırlamaya çalışıyordum ama Drew mükemmeldi. Yaptığı Strauss & Adder sunumu dört dörtlüktü ve projeye olan tutkusu da âdeta elle tutulur, gözle görülür düzeydeydi. Geriye tek bir ihtimal kalıyordu.

Aniden donup durdum.

Ben.

Beni hatırlamıştı ve benimle çalışmak istemiyordu. Teklifimizi reddetmesinin nedeni *bendim*. Mideme ağrı girdi; çünkü tek mantıklı açıklama buydu. Bu işi ben batırmıştım. Onun Iwan olduğunu anladığım andan itibaren geri çekilmeliydim ama onu görmeye ve Rhonda’ya bu işi kıvırabileceğimi kanıtlamaya öyle açtım ki...

“Kahretsin,” diye mırıldandım, parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek. “*Kahretsin.*”

KEŞKE KÖTÜ ŞANS orada bitseydi ama Rhonda, şefin bizi pas geçtiğini öğrendi ve biraz hayal kırıklığına uğradı desem, eksik bir ifade olur.

Bölmemin yanında dikilmiş, başını sallayarak yazarın teklifini, bizim planlarımızı ve Drew’in reddedilen teklifini gözden geçiriyordu. “Toplantıda söylenen bir şeyden dolayı olmalı. Teklif iyi, telif hakları inanılmaz derecede cömert.” Başını iki yana salladı ve yazarın teklifini bana geri vermek yerine çöp kutuma attı. “Çöp. Hepsi!”

“Temsilcisi de herkesin ikinci raunda kalacağını neredeyse kesin olduğu konusunda bizi temin etmişti.”

“Demek ki Lauren yalan söylemiş. Öyleyse çizim tahtasına geri dönüyoruz. Bunu bir öğrenme fırsatı olarak değerlendirelim ve önümüze bakalım.”

Sonra döndü ve ofisine gitti. Ben de yüzümü ellerime gömme isteğimi bastırmaya çalıştım. Yedi yıldır buradaydım ve şimdi

bir öğrenme fırsatı çıkıyordu. Bu ön görüşmenin çocuk oyuncuğu olması lazımdı ama onun yerine kaderimizi belirlemişti. Kendimi rezil olmuş hissediyordum çünkü ikinci raunda kalacağımızdan o kadar emindim ki.

Üstelik de işi batıran ben olmuşum ve bizi Basil Ray'in yerini dolduracak ana oyuncudan mahrum etmişim. Canın cehenne-me Basil Ray, cidden. Faux'a gitmek zorunda mıydın?

"Öğrenme fırsatı," diye hatırlattım kendime, Instagram'ı açarak. Akışıma düşen bütün yakışıklı adamları es geçerek bazı daha büyük yemek sayfalarında gezindim. Yakışıklı erkeklere güven olmazdı.

Saat beşi vurduğunda ben James Ashton'ı öldürüp kaza süsü vermek için dört ayrı plan yapmışım bile. Hatta cesedini atmak için Hudson nehrinde mükemmel bir noktayı telefonumda işaretlemişim. Yapacağımdan değil ama bunu düşünmek daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Çantamı toplayıp kalktım.

Drew'in bölmesinin kenarına hafifçe vurdum. Çıktısını alıp kırmızı marker kalemle işaretlemek üzere olduğu taslaktan başını kaldırıp baktı. "Selam," dedim usulca. "İyi olacak mısın?"

"İlk kez bir teklif kaybetmiyorum, Clementine," diye hatırlatmada bulundu bana, taslağı masaya koyarken. "Ama beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim." Üzüntümü fazla belli etmemeye çalıştım. Çünkü James Ashton'ın bizi pas geçmesinin nedeni bendim. Meğerse beni hatırlıyormuş. Ya o hafta sonundan sonra benden nefret etmişse ya da içten içe onu kızdırmışsam ya da belki de bin yıl önce bir kez öptüğü biriyle çalışmak istememişse?

Bu kitabı kaçırmamızın sebebi bendim. Ya Strauss & Adder'ın batma sebebi ben olursam? Aptalcaydı bu, aptalca olduğunu biliyordum. Kaçırılan tek bir kitap yüzünden koca yayınevi batmazdı.

Paniklememeye çalışıyordum.

Drew saate baktı ve şaşırıldı. "Beş olmuş bile? Senden sonra çıktığıma inanamıyorum."

"O yüzden iyi misin diye sordum."

“Ha! Teşekkürler. İyiyim. Pazartesi görüşürüz?”

“Fazla geç kalma,” dedim ona el sallayarak ve o yüzüme yansıyan paniği fark edemedi asansöre yollandım. Şehrin yukarı yakasındaki, saçaklarında aslanlar olan büyük, kırık beyaz binaya gittim ve belki de şu aslanlardan biri yerinden kopup kafama düşse, çocukken sık sık gördüğüm bir kâbustu, birkaç ayı komada geçirmek hoş olabilir diye düşündüm. Uyandıgımda bu yazın tamamını unutmuş olur ve James Iwan Ashton’dan tamamen habersiz, mutlu mesut bir şekilde işe dönerdim.

Bugün şu *Manhattanhenge* zamanlarından biriydi ve güneş, binaların arasından batarken turistler ile Manhattanlılar kaldırımlarda toplanmış, telefonlarını çıkarmış, caddenin ötesindeki ufuktan fişkıran turuncu, sarı ve kırmızı renklerin fotoğrafını çekiyorlardı. Ben durmayıp turistlerin arkasından geçip gittim. Bu doğa olayı sadece birkaç dakika sürüyor ve alacakaranlık şehrin üstüne parıltılı bir *tekila sunrise* gibi çöküyordu. Monroe’nun kapısını açtığımda hepsi bitmişti bile.

Ben içeri girerken Earl beni selamladı. Bir sonraki gizem romanının –Nil’de Ölüm– yarısına gelmişti. Tek istediğim teyzemin evine girmek, banyo bombasıyla küveti hazırlamak ve suya gömülüp *Moulin Rouge* film müziği eşliğinde bir süre kendimi unutmaktı.

Asansör çok yavaş geldi ve içeri girdiğimde içerisi biraz ton balıklı salata gibi kokuyordu ki bu da... düşündüğünüz kadar nahoştı. Demirlere yaslandım, tavandaki çarpıtılmış görüntüme baktım ve bozulan kâküllerimi düzelttim. Gerçi bugün o kadar nem vardı ki saçlarımın uçları yıpranmıştı.

Yapacak bir şey yoktu.

Asansör beni dördüncü katta bıraktı ve ben daireleri sayarak B4’e geldim. Şu eteği çıkarmak için sabırsızlanıyordum. Banyodan sonra eşofman altımı giyip dondurucudan dondurmayı çıkaracak ve iğrenç bir programın tekrarını izleyecektim.

Kapıyı açtım ve içeri girip babetlerimi kapıda çıkardım.

“Limon?” dedi bir ses mutfaktan. Derin ve tanıdıktı. “Sen misin?”

İstenmeyen Tavsiye

İÇERİSİ YEMEK KOKUYORDU. Sıcak ve baharatlı bir atmosfer hakimdi. Radyodan gelen yumuşak mırıltılar evin içerisinde doluyor, yıllar önce popüler olan bir şarkıyı çalıyordu.

O ses, o sesi tanıyordum. Yüreğim kabardı, o kadar ki yerinden fırlayacak gibi hissediyordum.

İçeri bir adım attım, ardından bir adım daha. Olamaz. Olamaz.

“Iwan?” diye seslendim tereddüt ederek *ya da umutlanarak?*

Umutlu muydum yoksa içimdeki bu tuhaf his korku muydu? Emin değildim. Babetlerimi çıkarıp koridorda bir adım daha ilerledim. Bunun gerçekleşme ihtimali neydi?

Mutfaktan bir koşuşturmaca duyuldu ve ardından kızıl kahverengi saçlı, soluk gri gözlü bir adam kapıdan başını uzattı.

Kapı da arkamdan kapandı.

Iwan'ın üzerinde yakası genişlemiş kirli beyaz bir tişört ve yıpranmış bir kot pantolon vardı. konferans salonunda masada karşımda oturan, parıltısını kaybetmiş o adamdan o kadar farklıydı ki. Beni gördüğüne memnun olmuş gibi o nazik, güzel gülümsemesiyle gülümsedi.

Çünkü memnundu.

İmkânsız, imkânsız bu...

“Limon!” diyerek karşıladı beni mutlu bir şekilde. Aptal tak-

ma adımı söyleme şekli bile farklıydı. Sanki bir sır değil de bir sığınak gibi. Kollarını iki yana açıp bana sarıldı. Ben sarılmayı pek seven biri değildim ama beni aniden göğsüne bastırması, o yakınlık... kalbimi göğüs kafesime çarptırmıştı âdeta. Korku kelebeklere dönüştü; fena, umut dolu kelebekler. Sabun ve tarçın kokuyordu ve ben kendimi ona sarılıp sıkı sıkı tutarken buldum.

Yüzümü göğsüne bastırarak, *Seninle kendi zamanımda karşılaştım ve o kadar değişmişsin ki, demek istedim ona. Ama bana inanaçağını sanmıyorum. Neden değiştiğini bilmiyorum. Nasıl değiştin, bilmiyorum.*

Daha sessizce, *seni hiç tanımıyorum.*

“Yüzünü gören cennetlik. Akşam yemeği için tam zamanında geldin,” dedi saçımın dibinde. “Umarım *japchae* seviyorsundur.”

Başımı kaldırıp ona hayalet görmüşüm gibi bakıp kaldım. Beynim uğulduyordu. Ev yine yapacağını yapmıştı, teyzemle Vera’ya yaptığı gibi. Ama neden *şimdi*? Yine mi bir yol ayırımındayım?

Iwan kaşlarını çattı ve beni bıraktı. “Bir sorun mu var?”

“Ben...”

Umurumda olmadığını fark ettim. O buradaydı. *Ben* buradaydım. Uzun zamandır da olmadığım kadar mutluydum. “Özür dilerim,” dedim. “Geri gelmediğim için.”

“Evinde her şey yoluna girdi mi?”

“Ne?”

“Güvercinler,” dedi.

“Ah, evet! Her şey yolunda. Ben sadece, sadece bir bakmak için geldim. Nasılsın diye. Kapıyı çalmadan girdiğim için özür dilerim.”

“Sorun değil. Sorun değil... geri geleceğinden emindim. Yani,” diye ekledi, utangaç bir sırıtışla, “en azından geleceğini umuyordum.”

Orada bir süre daha rahatsız bir şekilde dikildik. Sanki bir şey söylemek istiyormuş gibiydi. Ben de öyle. *Seni özledim* ama fazla doğrudan mı olurdu? *Buradaki seni özledim* bu da çok tuhaf

olurdu. Onu tutup sarsmak ve Drew'in teklifini reddetmesinin nedeninin ben olup olmadığımı sormak istiyordum ama o adam, bu adam değildi.

O adam olmasına daha yıllar vardı.

Boğazını temizledi ve beni mutfağa buyur etti. Radyoyu kapattı ve ocağın başına döndü. O an geçmiş, bitmişti. Peşinden mutfağa girdim ve sanki tüm bunlar rutinimmiş gibi çantamı tezgâhın üstüne bırakıp bar tabureme oturdum. *Yoksa bu noktada artık rutin miydi?* Rahat hissediyordum. Gerçekdışı.

"Nasılsın görüşmeyeli?" diye sordu, tavada bıraktığı tahta kaşığı alıp içinde her ne varsa onu karıştırırken.

"İyi." Sonra fark ettim ki son birkaç haftadır bu kelimeyi çok sık kullanıyordum. Bunun üzerine daha dürüst bir şekilde ekledim: "Açıkçası son zamanlarda biraz fazla çalışıyorum ama daha sık resim yapıyorum." Sonra ona yeni resimlerimi göstermek için ayaklarımın dibindeki çantama uzandım ve NYC gezi rehberini çıkardım. Metrodaki kızların resmini nihayet bitirmiştım ve sonucu gerçekten çok beğenmiştim. Mavi ve mor tonlarındaydı.

"Oo, muhteşem!" dedi ve rehberi alıp tüm resimleri görmek için sayfaları karıştırmaya başladı. "Burada ciddi çalışmalar var. Bak sana ne diyeceğim; bir gün bir restoranım olduğu zaman, sana birkaç resim siparişi vereceğim."

Olive Branch'i ve yemek kitabı teklifini düşündüm. "Resimlerimin senin estetik anlayışına uygun olduğunu sanmıyorum."

"Tabii ki uygunlar." Kitabı kapattı ve bana geri verdi. "Ne dersin?"

Gururum okşanmıştı, güzel bir düşünceydi. "Maalesef sipariş almıyorum."

"Öyleyse takasa ne dersin?" diye karşılık verdi. "Hayatının geri kalanı boyunca akşam yemeklerin benim restoranımdan."

Güzel bir gelecekti resmettiği. Gerçek olsaydı beni mest edecek bir gelecek. "Tamam," dedim çünkü olmadığını biliyordum. "Ama kendi masam olacak."

"Her akşam senin için ayrılacak, restoranın en iyi masası."

“Anlaştık, Şef,” diye karşılık verdim ve uzanıp elini sıktım; tutuşu sıkı, eli sıcak, parmakları nasırlı. En azından gelecekte el sıkış şekli değişmemiştir. Belki sadece o toplantı odasındaki el sıkışması hariç; orada elimi biraz fazla uzun tutmuştu.

“Bundan pişman olacaksın,” dedim o cızırdayan tavasına geri dönerken ve seyahat çizim defterimi çantama geri koydum.

“Yo, sanmıyorum.”

Hayır, sadece unutacaktı.

Evin durumunu kontrol ettim. Evde olmadığım geçen birkaç haftada eve iyice yerleşmişti. Bulaşıklıkta kurumaya bırakılmış bulaşıklar, dışarıda Anne ile Puşt’un yuva yaptığı klimanın üstünde kırıntılar vardı. Çiçekli kâselerden ikisini dolaptan aldı ve içlerine bir tür sebzeli ve etli erişte koydu. İkisini de sarı masanın üstüne koydu ve sormaya bile gerek duymadan yeni bir şişe şarap çıkardı.

“Rosé seviyorsun diye hatırlıyorum, o yüzden belki gelirsin diye almıştım,” dedi beni şaşırtarak ve masayı işaret etti. “Yemeğe geçebiliriz.”

“Vay, beni etkilemeye mi çalışıyorsun?” dedim şakayla. Bar taburesinden indim ve masada ona katıldım. Onunla var olmak öyle kolaydı ki. Belki de onun gamsız gülümsemesi yüzündendi. Bu gülümseme kadar duvarlarımı yıkabilen çok az şey vardı. Her ne idiyse, James ile toplantımızdan ve sonra da teklifi kaybetmemizden beri iliklerime kadar işleyen panik hissi şimdi geçmişti.

“Ha! Belki,” dedi ve karşıma oturup ikimize de birer kadeh şarap doldurdu. “*Bon appétit*, Limon.”

İsmimi hassas bir şeymiş gibi söyleme şekline takılıp kalmıştım. “Tekrar söyleyebilir misin?” diye sordum ama hemen sonrasında bunun ne kadar tuhaf kaçtığını fark ettim.

“Neyi? *Bon appétit* mi?” Yüzünü buruşturdu. “Fransızcam berbat, biliyorum ama sen de bunu yüzüme vurmak zorunda...”

“Hayır, lakabımı.”

Ağzının kenarı yukarı kıvrıldı ve dirseklerinin üstünde bana doğru eğildi: “Ah, demek artık hoşuna gidiyor?”

Utancımdan boynum kızardı. "Hayır. Ben sadece... buna alışmam lazım. Çünkü besbelli ki sen durmayacaksın." Ama tabii ki bana inanmadı. Ben bile kendime inanmadım. "Neyse boş ver," diye ekledim hemen.

Birdenbire, bir cep telefonunun yüksek sesi mutfağı doldurdu. "Benim değil," dedim ona; çünkü benim telefonum geçmişte çalışmıyordu.

"Ah! Pardon," diye mırıldandı ayağa kalkarak ve tezgâhtaki şarj aletinde duran eski bir kapaklı cep telefonunu alıp geldi. Pek teknoloji sever biri değildi, değil mi? Arayan kimliğine bakınca burnunu kırıştırdı. Bunun şaşırınca yaptığı bir şey olduğunu fark etmiştim. "Kusura bakma, bunu cevaplamam lazım," dedi ve telefonu cevaplayıp yatak odasına gitti. "Selam, anne. Bir şey mi oldu?"

Orada sessizce oturmuş, soğumuş sebzeli ve etli eriştime bakıyordum. Yemeye başlamalı mıydım yoksa... Kulak misafiri olmamaya çalışıyordum, gerçekten ama bu evin duvarları kâğıt kadar inceydi ve yatak odası da mutfağı bitişikti.

"Evet, hâlâ bir yer arıyorum. Hayır, iyiyim, iyiyim," dedi gülererek. "Bu kadar endişelenmeyi bırakır mısın? Bak, yanımda bir arkadaş var. Seni sonra arasam? Söz." Durdu. "Sana haber vereceğim. Ben de seni seviyorum. İyi geceler."

O döndüğünde bir şeylerle meşgulmüşüm gibi yaptım. Peçetemi katladım, tekrar açtım, çatal bıçak takımını inceledim (teyzemde metal çubuk olduğunu fark etmemiştim bile). Yerine otururken sordu: "Bulaşık yıkama becerimde geliştirilmesi gereken bir şey mi var?"

"Yo, yo. Mükemmel," diye cevap verdim hemen, çubukları bırakarak. "Ben sadece. Şey. Şeydeki yansımam... Duvarlar ince," diye itiraf ettim ve o da bir kahkaha attı.

"Annem. Aşırı endişeleniyor. Tüm anneler gibi," diye ekledi gözlerini devirip masadan bir peçete alarak. "Neyse, selam söyledi."

"Ona benden mi bahsettin?" diye sordum şaşırarak.

“Ona bir *arkadaş* edindiğimi söyledim,” diye karşılık verdi. “O da tabii ki hemen kaçıp Vegas’ta evleneceğimizi düşündü.”

“Vay canına, bu çok büyük bir adım.”

“Annem işte.” Güldü. “Yiyelim mi?”

“*Bon appetite,*” diyerek şarabından bir yudum aldım. Gülerken neredeyse boğulacaktı. Ben de fazla kendini beğenmiş görünmemek için yemeğimden bir lokma aldım. Meğerse çok acıkmışım. Soğuk erişte lezizdi ve et de öyle yumuşaktı ki neredeyse ağzımda eriyordu.

“İyi bir domuz kol beni asla hayal kırıklığına uğratmaz,” diye karşılık verdi. “Ve itiraf etmeliyim ki bu benim için bir tür rahatlama yiyeceği. Son birkaç hafta zorlu geçti.”

“Ah! İş görüşmen!” Birden hatırlayıp şok oldum. Düşününce, biraz yıpranmış görünüyordu. Saçı yağlıydı ve arkaya taranmıştı. Üzerindeki beyaz tişört de bugün çok şey yaşamışa benziyordu; yakası sarkmıştı, köprücük kemiğindeki doğum lekesi görünüyordu. Hemen başka tarafa baktım. “İşi aldın mı?”

Ağzındakileri yuttuktan sonra bir poz takınıp şöyle dedi: “Artık resmen yeni bulaşıkçılarıyım. Sadece ne kadar yorucu olduğunu unutmuşum.” Bana ellerini gösterdi. Daha şimdiden kurumuş ve çatlamıştı. Elini tuttum, derisi sertti.

“Sana iyi bir nemlendirici lazım,” dedim, o elini geri çekerken ve ümitsiz bir şekilde tırnak diplerine baktım. “Ya da kauçuk eldiven.”

“Muhtemelen...”

“Her şey yoluna girecek. Sonsuza kadar bulaşıkçı olarak kalacak değilsin ya.”

“Hayır ve çatlamış elleri bir kenara koyarsak, çok iyi işti. Daha önce de mutfaklarda çalıştım ama Olive Branch’te farklı bir şeyler var...”

“Restoranın adı bu mu?” diye sordum, zaten bildiğim hâlde.

“Ah, evet! Sana söylemedim mi?” Başımı sallayınca bana mahcup bir şekilde gülümsedi. “Bir ara uğramalısın. Tabaklarını çok iyi yıkayacağım.”

“Gururum okşandı, Iwan.”

Sırıttı, eriştelerini çubuğuna doladı ve yedi. “Baş şef *muhtem*. Tüm aşçılarını nasıl en iyi şekilde yöneteceğini iyi biliyor. Mutfağı çok sıkı yönetiyor ama ben buna can atıyorum,” dedi, âdeta huşu içinde ve sonra burnunu kırıştırdı. “Yani, çoğunlukla.”

Tek kaşımı kaldırdım.

“Yani, bir kısım şefi pozisyonu açılıyor ve ben de başvurmak istiyorum ama...”

“Ama ne? Başvursana! Bu civardaki evler aşırı pahalı.”

“Biliyorum ama işe daha yeni girdim. O yüzden başvurmalı mıyım, emin olamıyorum. Henüz bunu hak etmedim aslında. Zaten başvuran başka biri var. Sebzeleri hazırlıyor. Herkes işi onun alacağını düşünüyor.”

“Yani, bu yüzden denemeyeceksin bile,” diye tahminde buldum.

“Denemeli miyim, bilmiyorum. Ya yeterine iyi değilsem? Ya Şefin karşısında kendimi aptal durumuna düşürürsem? Şansım yaver gitti de büyükbabamın idolü altında işi öğrenme fırsatı yakaladım. Büyükbabam hiç eğitim alamadı ve ben de bunu her şeyden çok istiyorum. Onu gururlandırmak istiyorum, anlıyor musun? Hem bilmiyorum, eğer...”

Uzanıp elimi elinin üstüne koydum. Birden afallayıp sustu ve önce elime, sonra bana baktı. Başparmağımla elini nazikçe okşadım. “James Iwan Ashton,” dedim nazikçe, “yeteneklisin ve yorulmak nedir bilmiyorsun. O pozisyonu sen de en az diğerleri kadar hak ediyorsun.”

“Henüz hak etmek için gereken her şeyi yapmadım.”

“Neler yapman gerektiğine kim karar veriyor? Bir şeyi istiyorsan, peşinden gitmelisin. Kimse sana senden daha fazla destek olamaz.”

Tereddüt etti.

Parmaklarımla elini kavradım ve sıkıca tuttum. “Hayallerin konusunda amansız ol, Iwan.”

Elini çevirdi ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. Onun kurumuş, çatlak parmaklarıyla benim yumuşak, pamuk gibi beyaz parmaklarım. "Tamam," dedi en sonunda kabul ederek ve o güzel gri gözlerini yeniden bana çevirdi. "Sana ilk adımı söylediğimi sanmıyorum gerçi."

"Tabii ki söyledin," dedim hemen, elimi elinden çekerken. Yemeğime döndüm. "Unuttun mu? O ilk gece." Başımın yan tarafına hafifçe vurdum. "Bu kafa zehir gibi."

Kıkırdadı. "Eminim öyledir." Başını yana eğip bir an düşündü. "Sana açmak istediğim restorandan bahsettim mi hiç?"

Bu konu ilgimi çekmişti. Biraz daha dik oturdum. "Yoo?"

Kemik görmüş köpek gibi dikkat kesildi. "Bahsetmedim mi? Tamam tamam, gözünde canlandır: uzun, aile tarzı masalar. Duvarlar kırmızı. Her şey rahat, sandalyelerdeki deri yumuşatılmış. Avizeleri yerel bir sanatçıya tasarlayacağım, en sevdiğim insanları işe alacağım, duvarlara senin resimlerini asacağım," diye ekledi göz kırparak. "İnsanın kendini bir nebze evinde hissettiği bir yer olacak, anlıyor musun?"

Teklif ettiği yemek kitabındaki tarifleri düşündüm. Kuru buzda erişte, buharlı pişirme gereci gerektiren mantı, nadir bulunan Afrika Turuncu Kuş biberi gerektiren chilli sos ve hayal edemedim.

"Ben restoranlarda yemekten nefret ederim ama anlattıkların benim yemek yiyebileceğim bir yere benziyor," diye karşılık verdim. "Adı ne olacak?"

"Bilmem. Hiç isim düşünmedim." Sırttı, yavaş ve tereyağı gibi erircesine. "Sanırım bir isim bulmak için birkaç yılım olacak."

Yedi yıl, tam olarak.

O, şarabının kalanını bitirirken ben de çubuklarımı masaya bıraktım; çünkü biraz kalmıştı ama bitiremiyordum. Kâseme işaret etti ve ben de, "Ah, evet, lütfen sen bitir," dedim.

"Tam bir gastronomik kara deliğim ben," dedi, kâsemi kendi kâsesinin üstüne koyarken.

Şarabımı aldım ve eriştemi bitirirken arkama yaslandım. Kafamda yavaş yavaş bir fikir şekilleniyordu. "Senin için bir senaryo var aklımda."

"Anlat," dedi ağzı dolu bir şekilde.

"Bir yazar var. İşte." Mümkün olduğunca anonim tutmaya çalışıyordum. "Arkadaşımın ben onun açık artırmasına katıldık. Güya teklif verenlerin hepsi ikinci raunda kalacaktı ama... bizi geri çevirdi."

Kaşlarını kaldırdı. "Durduk yere?"

"Durduk yere. Bu çok sinir bozucu çünkü onun arkadaşımın harika bir iş çıkaracağından eminim." Başparmağımın tırnağını kemirdiğimi fark ettim ve hemen durdum. "Sen olsan ne yapardın?"

"Sizi neden pas geçtiğini biliyor musun?"

Korkarım ki benim yüzümden. "Bilmiyorum."

"Anlıyorum. Zor bir durum." Kâselerimizle birlikte masadan kalkacak oldu ama ben eline vurup bulaşıkları kendim aldım.

"Sen yemek yapıyorsun, ben bulaşık yıkıyorum, unuttun mu?" dedim ve lavabodaki musluğu açıp ısınmasını bekledim. Peşimden mutfağa geldi ve ben orada dikilirken çenesini omzuma koyup bana yaslandı. Bulaşık deterjanı ve lavanta kokuyordu. Yaz mevsiminde kaldırımda eriyen bir dondurma gibi erimemek için kendimi zor zaptettim. "Pekâlâ," dedi, sesi tenimde titreşiyordu. "Gidip onu ikna edemez misin?"

Güldüm. "Maalesef bu işler öyle yürümüyor. Daha da kötüsü, hem arkadaşımın hem de benim kariyerlerimiz bir bakıma buna bağlıydı. Anlamıyorum. İkinci raunda kalmamız lazımdı."

"Şef olmaması ne kötü. Restoranlarda, iyi bir mutfak demek, iyi bir takım demektir. Hepimiz birbirimizin eksikliğini tamamlarız ve bir de çoğu zaman birbirimizden hoşlanıyorsak bu daha iyidir. Arkadaşlarım herkesin birbirini eleştirdiği yerlerde çalıştılar ve o kadar korkunçtu ki işi bıraktılar. Herhangi bir mutfaktaki en önemli şey *insanlardır.*"

İnsanlar? Ona dikkatle baktım. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Herhalde yani der gibi omuz silkti. “Kesinlikle. Kötü bir yerde çalışmaya devam edecek kadar çok para almıyoruz; özellikle de CV’imiz başka bir yere girmeye kâfi ise.”

Suyu kapatıp ona baktım, beynim dakikada yüz kilometre hızla dönüyordu. Aman tanrım, mesele *buydu*. Tek yapmam gereken, içindeki şefe hitap etmektir, bana şu an *bunu* söyleyen kişiye. Şimdiye kadar mutfakta berbat zamanlar geçirmiş olduğundan emindim. Okuduğum kadarıyla, böyle bir sürü yerde çalışmıştı. Uzak bir ihtimaldi ama ben uzak ihtimallere inanırdım.

Tereddüt etti. “Ne? Yüzümde bir şey mi—”

Yüz yüze gelmek için döndüm, o güzel, ay renkli gözlerinin içine baktım, ellerimi yüzünün iki yanına koydum ve yanaklarını sıktım. “Sen bir *dâhisin*, Iwan!”

Gözlerini kırptı. “Öyle miyim? Yani, tabii ki öyleyim de.”

“*Dâhi!*” Yüzünü aşağı çekip öptüm. Dudakları yumuşak ve sıcaktı, ilk başta afalladı. O daha ne olduğunu anlayamadan geri çekildim. “Sonra görüşürüz, tamam mı?” Evden çıkmak üzere arkama döndüm ama elimden yakaladı ve beni geri çekti. Sıkı tutuyordu, her zamankinden daha sıkı. Çılgına dönmüş, arzulu bir şekilde.

“Sadece bir dakika,” diye mırıldandı ve beni tekrar öptü.

Bu kez hazırды; dudakları bana açtı ve ben de kendimi ona bıraktım. Boştaki elimi ona dolayıp kendime çektim. Elimini bıraktı ve aşağı uzanıp belimden kavradı, beni aniden yerden kaldırdı ve tezgâhın üstüne oturttu. Gözlerimin içine baktı; parlak gri gözlerinde fırtınalar belirdi. Dağınık saçları yüzüne düştü; mutfağın floresan ışığının vurduğu yerlerde saçları altın rengine dönüyordu. “Teşvik primi,” dedi ve beni tekrar tekrar öptü. Yanaklarıma, boynuma hızlı öpücükler kondurdu. “Biraz daha erken dönesin diye.”

“Beni o kadar çok mu özledin?” diye sordum, kollarımı boynuna dolayarak.

Ağzımın dibinde mırıldandı: “Özlemedim desem yalan olur.”

En kötüsü de neydi biliyor musunuz? Kalmak istiyordum. O beni doyasıya öperken, elleriyle kalçamı sıkarken, kalmak isti-

yordum. Ama arkasmdaki mikrodalgada saati görebiliyordum ve çoktan dokuz olmuştu. Olive Branch'e kapanmadan yetişeceksem derhal çıkmak zorundaydım.

"Geri geleceğim" diye fısıldadım, gitmek zorunda olmama hayıflanarak.

Bana inanmadı. "Söz mü?"

"Söz."

Her ne kadar bu pek bana bağlı olmasa da *teknik olarak* yalan değildi. Onu tekrar görecektim. Ama ev beni şimdi geri getiriyse, tekrar getirebileceğini biliyordum ve bir şekilde içimde geri getireceğinden emindim. Ben tezgâhtan aşağı kayarken beni son bir kez daha öptü; sözü dudaklarıyla mühürlemek istiyormuş gibi. O an anladım ki gitmek istiyorsam, şimdi gitmek zorundaydım, yoksa ayrılmak gitgide daha da zorlaşacaktı.

İkinci kuralı hatırla, dedim kendime ve ondan ayrıldım. Çantamı ve irademden geriye kalanı aldım ve kendimi kalmaya ikna etmeden önce oradan kaçtım.

Ana Eylem Planı

KÖTÜ BİR FİKİR olduğunu biliyordum ama başka bir fikrim yoktu. Bu işi kurtaracaksam başka yolu yoktu.

Bir taksi durdurdum, sürücüye SoHo'daki Olive Branch'e sürmesini söyledim ve yirmi dakika olmadan kendimi kalabalık restoranın önünde buldum. Plansız bir şekilde. Kapılar sonuna kadar çekilmişti, pencereler de akşam serinliği içeri girsin diye açıktı. Akşamın müşterileri, öğlen yemeğinde gördüklerimden dünyalar kadar farklıydı. Hepsi, yemeklerinden anca bir lokma yerken, yemeklerinin fotoğraflarını çeken, trendleri takip eden, parıltılı moda giysiler giyen genç insanlardı. Bir süredir kendimi bir mekanda hiç bu kadar alakasız hissetmemiştim ve sırf bu yüzden neredeyse içeri girmekten vazgeçecektim. Ama sonra cesaretimi topladım ve teyzemin sözlerini düşündüm.

"Bir yere ait olana kadar aitmişsin gibi davran."

Restoranın girişinde hostes beni durdurdu ve rezervasyonumu sordu. Karşıma çıkan ilk engel buydu. Rezervasyonum yoktu ve o da rezervasyonsuz içeri girmeme izin vermiyordu. O yüzden omuzlarımı geriye attım, başımı kaldırdım ve herkes gibi rol yaptım. "James'i görmeye geldim."

Kadının gözleri büyüdü. Beni tepeden tırnağa bir süzdü. "Peki siz kimsiniz?"

Doğru, bugünlerde onu görmek isteyen çok insan vardı ve

James'in aklına bir daha geldiğimi sanmıyordum. Tuhaftı bu; zira ağzını ağızımda bir hayalet gibi hissedebiliyordum hâlâ. "Ben..." Önemsiz biri, reddettiği bir yayınevinin reklamcısı. Böyle dersem içeri girip onu göremezdim tabii ki. O yüzden hızlıca düşündüm. Teyzem olsa ne yapardı? Yıllar boyunca ait olmadığı yerlere girmek için sayısız role girmişti. "Gazeteciyim. Şeyden ... şeyden geliyorum..." Hostes standının arkasındaki dergi yığına göz attım. "*Women's Health*." Yüzümü ekşitmemeye çalıştım. Kötü bir yalan olmuştu bu.

Kadın kaşlarını çatıp beni bir kez daha süzdü. "*James için?*"

"Kadınların yüreklerini hoplatmakla ilgili bir makale için." Battıkça batıyordum.

"Biraz geç oldu, değil mi?"

"Asla çok geç değildir, gazeteci mottosu. Kendisi burada mı?"

Dudaklarını büzdü ve ardından kulaklığına bastırıp bir şeyler söyledi. Biraz bekledikten sonra başını salladı. "Üzgünüm, yarın gelmek durumunda... Bir saniye!"

İşim varmış gibi yanından geçip girmiştim. Teknik olarak vardı da ama onun sandığı iş değildi. "Ona geldiğimi söyleyebilirsiniz," dedim hafiften arkama dönerek ve paramın yetmeyeceği fahiş restorana daldım. Cevaben arkamdan cıyıkladı ama beni durdurmaya kalkışmadı. Karşılıklı masalarına oturtması gereken bir sürü insan vardı ve muhtemelen maaşı da o kadar iyi değildi.

Büyük bir masaya ağır bir tepsi taşıyan garsonun etrafından dolaştım ve mutfak ile tuvaletlere giden koridora girdim.

Mutfağın metal kapıları hızla açıldı ve güzelce tabaklanmış yemeklerle dolu bir tepsiyle bir garson süratle mutfaktan dışarı çıktı. Ona yol vermek için hemen kenara çekildim ve kapı geri kapanmadan kapıyı yakaladım. İşte bu kadar.

"Mordor'a," diye fısıldadım ve içeri girdim.

Turkuaz rengi saçları pixie model kesilmiş orta yaşlı bir kadın, tabaklamakta olduğu yemekten –bir tür balık yemeği– başını kaldırıp bana baktı ve sinirli bir şekilde yüzünü astı. "Mutfağa

girmek yasak," dedi ve arka tarafa bağırp bir şey istedi, sos falandır herhalde. Yardımcı şef olmalıydı.

Mutfak tam bir kaos ortamıydı. İnsanlar, tabaklanmak üzere cızırdayan tavaları ön tarafa getirirken "Arkanda!" diye ya da dönerken "Köşede!" diye bağılıyor, bulaşıkları arkadaki lavaboların içine kaldırıyorlardı. Her şey üstüme geliyor gibiydi ama direnip yerimden ayrılmadım. Bir garson daha yanımdan geçip mutfağa girdi ve yardımcı şefin durduğu istasyona bir kâğıt bıraktı. Yardımcı şef kağıdı aldı ve mutfağa doğru bağırarak siparişi söyledi.

Sonra tekrar bana döndü ve tekrar, bu kez biraz daha sinirli bir şekilde, "Mutfaka girmek yasak," dedi.

"Ben sadece..."

Yanımdaki garsona el salladı. "Çıkarın onu buradan."

Yirmili yaşların başındaki uzun, ince yapılı bir garson döndü ve beni koridora kışkırlamak üzere kollarını iki yana açtı. "Üzgünüm, hanımefendi," diye homurdandı, gözlerime bakmaktan kaçınıp kendi ayakkabılarına bakarak.

Onu savuşturmaya çalıştım. "Bir dakika bir dakika. Baş şefle konuşmak istiyorum!"

"Herkes istiyor," dedi yardımcı şef, sıcak balık tabağının kenarını silerken başını kaldırmaya bile tenezzül etmeden. "Sen de özel değilsin."

Peki, *bu kaba oldu*. Garson kolumdan tuttu ama ondan kurtuldum. "Bak, sadece birkaç dakika--"

"Onu burada görüyor musun? Dışarı!" diye bağırdı tekrar, elini sallayarak ve garson beni itip mutfaktan çıkardı. Daha önce hayatımda hiç bu kadar mahcup bir şekilde tartaklanmamıştım. Beni kapı dışarı ederken bile, "Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm," deyip durdu.

Yeniden geri geri koridora sendeledim ve Mordor'un kanatlı gümüş kapıları bir çırpıda kapandı. "Bir dakika lütfen, sadece konuşmak..."

"Bir sorun mu var?"

Garson dondu. Ben dondum. Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. Garson hemen arkamdan gelen sese doğru döndü. "Şef," dedi geveleyerek, gözlerini yerden kaldırmadan. "Özür dilerim. Mutfağa gelip sizi sordu."

"Öyle mi," dedi derin sesiyle. Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

"Şef Samuels benden onu dışarı çıkarmamı istedi."

"Umarım kalıcı olarak değildir."

Garson afalladı. "Ben, şey..."

"Şaka yaptım," dedi, neredeyse acıyarak ve sonra gitmesini işaret etti. "Ben onunla ilgilenirim. Sen işe dönebilirsin."

"Baş üstüne, Şef." Garson başını salladı ve hemen masalarla ilgilenmek üzere oradan ayrıldı.

Gerilen garson gidince şefin homurdandığını duydum: "Sen dergiden değilsin."

Arkama dönüp bakınca James Ashton'la yüz yüze geldim. Midem düğüm düğüm oldu. Daha yarım saat önce dudakları boynumda, nefesi tenimdeydi. Şimdi ise birbirimizden daha uzak olamazdık. "James," diyerek onu selamladım, sesimi sakın tutmaya çalışarak.

Umarım bu işe yarardı.

Umarım Iwan haklı çıkardı.

Üzerinde şef üniforması vardı; geniş omuzlarından kasan, yandan düğmeli beyaz bir önlük. "Evet Clementine?"

"Teklifimizi reddetmişsin."

"Evet, reddettim ve eğer buraya geliş sebebin buysa," dedi dikkatli bir şekilde, "kararım nihai."

Anında moralim bozuldu. "Bir dakika, beni bir dinle..."

"Üzgünüm," diye devam etti, kollarını iki yana indirerek ve yanımdan geçip mutfağa doğru yürüdü. "Gerçekten işe dönmem gerek."

Süratle arkama döndüm. "Benim yüzümden mi?"

Durdu, sırtı bana dönük şekilde donup kaldı. Ellerimi o kadar sıkımdım ki tırnaklarımın avuçlarıma battığını hissedebiliyordum.

“Benim yüzümden mi?” diye tekrar ettim. “Senle ben...”

Başını yan çevirip baktı ve ben de cevabımı almış oldum.

Benim yüzümdendi. Yumruklarım titremeye başladı. Benden nefret ettiği için üzülmüştüm galiba ama *Drew’i cezalandırmak* da ne oluyor? Üzgün değildim, öfkeleniyordum. “Dur, sence de bu biraz aşırıya kaçmadı mı?”

Bana doğru döndü. “Aslında hayır.”

“Hiçbir şey yapmadık ki,” dedim, o geri çekilirken ona doğru bir adım atarak. “Sadece öpüştük. Birkaç kez. Hepsi *bu*.” Bir adım daha attım ve o da sırtını duvara dayadı, bir duvar lambası ile bir natürmort meyve kâsesi arasında öylece duruyordu. “Üstelik o zamandan bu yana bundan *çok daha fazlasını* yaptığına eminim, James.”

Gri gözleri büyümüştü. “Ee... şey...”

“Benden hoşlanmamanı ya da beni unutmak istemeni anlamam ama Strauss & Adder’ın teklifini *benim yüzümden reddetmek* ne demek?” diye devam ettim, çünkü benim tanıdığım Iwan ile karşımda duran adam birbirinden daha farklı olamazdı ve şimdi ne kadar başarılı ya da ne kadar yakışıklı olduğu umurunda değildi, Kurtarmam gereken bir yayınevi vardı.

“Clementine,” dedi ve bunu söylerken bu kadar sakin ve akli başında olmasına sinir oldum, “sence gerçekten birlikte çalışmalı mıyız? Sence *bu*,” eliyle bir beni bir de kendisini gösterdi, “iyi bir fikir mi?”

“Bence sen ve Drew birlikte çok iyi iş çıkarırsınız! Hem bence Strauss & Adder senin eserine gözü gibi bakar. Benim işimde çok iyi olmamı boş ver; çok iyi olduğumu biliyorum ben. Kişisel bir kinin ya da benimle her ne derdin varsa bu durumun asla sen ve senin kitapların için göstereceğim çabanın önüne geçmesine izin vermem.” Yumruklarım açılmıştı. “Buraya gelmemin profesyonel bir davranış olmadığını biliyorum ama sen bir keresinde, bir ekibi iyi bir ekip yapanın insanlar olduğunu söylemiştin ve Strauss & Adder’daki herkes iyidir. Çalışkanlardır, dürüstlerdir ve sen de bunu hak ediyorsun. Onlar da bir şans hak ediyor. Gerçek bir şans.”

Eğer bu önemli olmasaydı, burada kendimi aptal konumuna düşürüyor olmazdım. Strauss & Adder'ın, Basil Ray'in arkasında bıraktığı boşluğu dolduracak büyük bir yazara ihtiyacı vardı ve eğer öyle bir yazar bulamazsak bu benim işim için, yayınevindeki herkesin işi için hiç de hayra alamet olmazdı. Strauss & Adder'ın kapanma nedeni Basil Ray olmayacaktı ama ben o efsanevi yaratığın mezarımızı kazmasına izin vermeyi reddediyordum.

Gözlerini kaçırın ilk ben olurum umuduyla dudaklarını büzdü ama en sonunda gözlerini kaçırın kendisi oldu. Çenesindeki bir kas seyirdi. "Benim sözlerimi bana karşı kullanmandan hoşlanmıyorum..." diye homurdandı.

"Kabul et ki iyi bir hamleydi," dedim, göğsünden dürterek. Burnunu kırıştırdı, mükemmel görünüşündeki ilk çatlak bu oldu. Benim Iwan'ıma dair ilk küçük işaret.

"Epey... sevimli," diye itiraf etti. "Biraz da seksi."

Gözlerimi kırıştırdım. "Seksi?"

Bunun üzerine, kelimelerini tenimde hissedebileceğim kadar yakınımda şöyle cevap verdi: "Beni duvara sıkıştırdın, Limon."

...Ah.

Nihayet ne kadar yakın durduğumuzu fark ettim. O kadar yakın ki şef önlüğünün cilalı düğmelerinde kendi yansıمامı görebiliyordum. *Profesyonelliğe yakışmayacak kadar yakın.*

Birdenbire o korkunç his geri döndü. Midemde patlayan şekerler patlıyor gibiydi. Bu şekerler midemi âdeta hasta ederdi. Yanaklarıma ateş bastı ve hemen geri çekildim. Kulaklarım yanıyordu. "Üzgünüm, üzgünüm."

"Şikayetçi değilim."

"Tekliften geri çekileceğim," diyerek araya girdim. "Kim olduğunu fark ettiğim an geri çekilmeliydim zaten. Benim hatam oldu. Juliette yerimi alabilir, çok hoş bir reklamcıdır ve de--"

"Hayır, sorun değil." İç çekerek boynunun yanını ovdu. Mutfağın ön kısmından gelen bağırışlar koridorda sanki bir mağaraymış gibi yankılanıyordu. Restoranın uğultusu yüksek sesliy-

di; tabaklara vuran çatak bıçak sesleri, dostların kahkahaları... Daha sessizce konuştu: "Ben asıl *senin benimle* çalışmak isteyeceğini düşünmüştüm."

Gözlerim açıldı. Tekrar ona baktım. "Ne?"

"Düşüncem buydu. Konferans odasında sadece ayıp olmasın diye iyi davrandığımı düşündüm. Orada pek arkadaş canlısı değildin. Gözlerinde o bakış vardı. Hani şu..." Eliyle kaşlarının ortasına doğru çimdikleme hareketi yaptı. Demek istediği..? "İşte bu! Bu bakış."

Utancımın yerin dibine girdim. "Ben *senin beni* görmek istemediğini sandım!" *Yedi yıldır beni görmedin. Aramadın bile.* Geri çekildim ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "Aman tanrım."

"Üzgünüm," dedi ama sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyordu. "Drew'in enerjisine gerçekten bayıldım. Onunla çalışmak muhteşem olurmuş gibi görünüyor."

"Öyle," dedim. "Yani bunu düşünecek misin?"

"Ben... temsilcimle görüşmem gerekecek," diye karşılık verdi ve yine boynunun kenarını ovuşturdu ve ne yaptığını fark eder etmez bıraktı. Ellerini iki yanına indirdi.

En azından şimdi öncekine göre daha iyi bir noktadaydık. "Tamam," diye karşılık verdim kısaca.

"Pekâlâ."

Yardımcı şefi, arka tarafa başını uzattı. Bizi orada gördüğüne pek de şaşırma benzemiyordu. "Şef, flörtü kes. Sana burada ihtiyacımız var!"

"Tamam Şef," diye karşılık verdi ve mutfağın ön kısmına yöneldi ama arkasına döndü ve fısıltıyla, "Seninle tartışmaktan hoşlanmıyorum Limon," dedi ve beni koridorda bırakıp gitti. Bana taktığı lakap, kulağıma akşam yemeği sonrası yenen tatlı gibi gelmişti; leziz ve mükemmel. İçimdeki histen kurtulamıyordum. Belki de, *belki de* başımdan büyük bir işe kalkışmıştım.

İstenmeyen Hediye

VE İŞTE BÖYLECE Drew, cuma günü öğleden sonra kendisini bulutların üstünde buldu. Strauss & Adder'ın tüm yemek kitaplarını, sanki her şeyin bedava olduğu bir kitapçıya giden bir kitap kurduymuş gibi, teker teker raftan aldı. Bu sırada Fiona ile ben de ona YouTube'tan yemek yapmayı öğreten videoların linklerini gönderdik ve bu hafta sonu izleyebileceği Netflix yemek programlarının listesini yaptık. Ev beni ona geri göndermedi ama belki de böylesi daha iyiydi, çünkü ben bıçak nasıl tutulur diye düşünürken yavaş yavaş paniğe kapılmaya başlamıştım.

"Tüm restoranı yakıp kül etme ihtimalimiz var," dedi Drew Fiona ile benim mutfakta oturduğumuz masaya doğru mutlu bir şekilde dans eder gibi gelirken. "Ama en azından hâlâ yarışın içindeyiz!"

Fiona, benim *parfe* tatlımın içinde olması gereken granola barın yarısını yemekle meşguldü. Tırtıklayıp duruyordu. "Yemek yapmayı bilmeyen biri olarak, kesinlikle canını dişine takman gerekecek, bebeğim."

"Kesinlikle, bebeğim," diye karşılık verdi Drew, elindeki kitap yığını masanın kenarına bırakıp sandalyeye otururken. "Tortelliniyi bayağı bir yakacağım kesin. Bunu nasıl başardığını bilmiyorum, Clementine ama bir mucize yarattın. Her zamanki

gibi. Temsilci, James Ashton'a danışmadan fazla erken davrandığını söyledi."

"Yeniden düşünmesini sağlamak için ne yaptın?" diye sordu Fiona.

Omuz silkip yoğurdumu karıştırdım. "Hiçbir şey, cidden." Mutfağa izinsiz bir şekilde dalmak ve müstakbel müşterimizi tartaklamak dışında yani. "Sadece nedenini sordum, o da fikrini değiştirdi."

Hemen hemen.

Jerry, postacımız olur, tatillerde en mükemmel kaşık pastaları yapan uzun boylu bir adamdır. Posta odasından tekerlekli servis arabasını iterek ve Lizzo'nun "Mornin', ladies" şarkısını ıslıkla çalarak çıktı. Selam verdi ve arabadaki bir pakete uzanıp bana verdi. "Bu sana."

"Ne?" Paketi aldım ve ismi okumak için çevirdim. Dünyam bir iğne deliği kadar küçüldü.

Jerry, Drew'a döndü. "Şef'in ikinci raunduna kaldığını duydum! Tebrikler!"

Beşlik çaktılar. "Teşekkürler! Her yeri yakıp yıkacağım!" diye karşılık verdi sevinçle. Jerry güldü ve arabasını iterek devam etti. Drew, yığıldığı kitaplardan ilkinin aldığını. Samin Nosrat'ın *Tuz, Yağ, Asit, Isı* adlı kitabı ve okumaya başladı.

"Sanırım bebek odasını bu hafta sonu bitiremeyeceğiz," dedi Fiona huysuz bir şekilde ve Drew da ona keyifsiz bir bakış attı. "Ne? Aldığım duvar kağıdını hâlâ asmadım."

"Bebeğim, duvar kağıdı asma konusundaki bilgim yemek yapma konusundaki bilgimden daha az."

"Duvar kağıdı asmanın yolları sayıca daha az," diye karşılık verdi ciddi bir şekilde.

Drew ters ters baktı, Fiona da gülümsedi. Evliliklerinin özeti işte buydu. Paketi, adres kısmı aşağıda kalacak şekilde hemen masaya koydum. "Ben duvar kağıdı asmayı severim. Yardım edeyim mi?"

"Tanrım, gerçekten mi? *Teşekkür ederim,*" dedi Fiona rahatlayarak ve granolamın kalanını ağzına attı.

“Hakkını öderiz,” diye ekledi Drew.

“Bir şişe rosé şaraba sizinim,” diye karşılık verdim ve yoğurdumun son kaşığından aldıktan sonra plastik kaşığı boş yoğurt kutusuna atıp ayağa kalktım. “İşe dönsem iyi olacak.”

Tam gidiyordum ki Drew, “Hey, paketini unuttun,” dedi.

Fiona paketi aldı ve çevirdi. “Bakalım kimden. Tabii ya.” Yüzümü buruşturdum.

Fiona, Drew’e paketin üstündeki ismi gösterince Drew’in gözleri büyüdü. “Teyzenden mi?” diye sordu Drew. “Ama...”

“Postada kaybolmuştu herhalde,” diye geveledim.

Arkadaşlarım endişeyle bakiştılar. Teyzem hayattayken, kendi başına seyahate çıktığı zamanlarda bazen işyerime paketler göndererek bana sürpriz yapardı. İspanya’dan deri ciltli kitaplar, Vietnam’dan çaylar, Almanya’dan *lederhosen*.

Ama teyzem öleli altı ay olmuştu.

Paket postada çok uzun bir süredir kayıp olmalıydı. Geçen kasımda gittiği, hiç gitmediği son yer olan Antarktika’yı ziyaretinden beri hiçbir yere gitmemişti. Ömrü boyunca hiç bu kadar üşümediğini söylemişti. Öyle soğukmuş ki eve geldikten haftalar sonra bile parmak uçları hâlâ ısınmamış.

“Isıtma sistemin çalışıyor mu?” diye sormuştum, o da güle-güle geçiştirmişti. “Ah, iyiyim. Ben, iyiyim tatlım. Bazen soğuk insanın içine işleyip kalır.”

“Sen öyle diyorsan.” O sırada ne yaptığımı hatırlayamıyordum. Sanırım işten eve yürüyordum, metrodan yeni çıkmıştım, burnum soğuktu ve yerdeki karlar vıcık vıcıktı ama pek hatırlayamıyordum. Sıradan bir ânı asla hafızanıza kazıyamıyorsunuz; zira o ânın, o insanın sesini son kez duyacağınız veya yüzünü son kez göreceğiniz ya da parfümünün kokusunu son kez alacağınız an olduğunu düşünemiyorsunuz. Geriye dönüp baktığınızda aklınız, kalbinizin hatırlamak istediği şeyleri hiçbir zaman hatırlayamaz.

“Huzursuz hissediyorum. Bir maceraya çıkalım, tatlım. Havaalanında buluşalım. İlk uçağa bilet alalım ve,” demişti teyzem.

“Yapamam, işim var,” diyerek sözünü kesmiştim. “Ayrıca, Ağustostaki İzlanda seyahatimiz için biletlerimizi daha yeni aldım. Tam anlamıyla kelepirdiler, o yüzden dayanamadım.”

“Ah.”

“İzlanda’ya gitmek istemiyor musun?”

“Hayır hayır, istiyorum. Ama oraya zaten gitmiştik.”

“Ama ağustosta gitmedik! Gece yarısında güneşi görebiliyormuşsun ve bir de şu kaplıcıyı denemek istiyorum. Artirite iyi geldiğini duydum, yani senin için çok iyi olur,” diye ekledim. Teyzem boğazından bir ses çıkardı çünkü yavaşlama düşüncesinden hoşlanmadığı giderek daha da belli oluyordu. Altmış iki yaşındaydı ve bu yüzden, ona göre, artriti olmaması lazımdı. En azından yetmiş yaşına kadar. Telefonum çaldı. “Ah, annem arıyor. Yeni yılda görüşürüz, annemlerde akşam yemeğine. Geleceksin, değil mi?”

“Elbette, tatlım,” diye karşılık verdi.

“JFK’den ilk uçakla uçup gitmeyeceğine söz verir misin?”

Güldü. “Söz, söz. Sensiz gitmem.”

Böylece birdenbire kendimi geçen yeni yılın sabahında buldum. Telefonum çalıp duruyordu ve başım zonkluyordu. Geçen gece çok fazla içmiştim, her şeyden fazla fazla içmiştim. Ağzım kupkuruydu ve sanırım gece yarısı birini öpmüştüm ama yüzünü hatırlayamıyordum. Drew ile Fiona beni hep yeni yıldan bir gün önceki partilere sürüklerlerdi ve her seferinde hiç şaşmaz, parti aynı şekilde berbat olurdu.

El yordamıyla komodininin üzerindeki telefonumu aradım ve nihayet bulduğumda fişten çekip cevapladım. “Anne, saat çok erken—”

“Gitti.” Annemin sesini daha önce hiç böyle duymamıştım. Yüksek ve isterik. Sesi çatlıyordu. Kelimeler ağzından zorla çıkıyordu. “Gitti! Tatlım. Tatlım, o gitti.”

Hiçbir şey anlamamıştım. Hâlâ uyku sersemiydim. “Kim? Ne demek istiyorsun? Anne?”

“Analea.” Ardından, daha kısık sesle: “Onu komşular bulmuş. O...”

Kimsenin size söylemediği, ilk elden kendi kendinize öğrenmeniz gereken bir şey var ki; o da intihar hakkında konuşmanın asla kolay bir yolu olmadığıdır. Hiçbir zaman olmadı ve olmayacak. Eğer birisi soracak olsa, ona hakikati söyledim: Teyzemin muhteşem biri olduğunu, doyasıya yaşadığını, en bulaşıcı kahkahaya sahip olduğunu, dört dil bildiğini ve pasaportunun, her gezgini kışkandıracak kadar çok farklı ülkenin vizeleriyle dolu olduğunu ve de omzunda, kendisinden başka kimsenin görmesine izin vermediği bir canavarla yaşadığını.

Ama o canavar da teyzemin neler kaçıracağını görmesine izin vermedi. Doğum günlerini. Yıl dönümlerini. Günbatımlarını. Köşedeki, lüks mobilya dükkânına dönüşen o şarap dükkânı. Canavar onun gözlerini ardında bırakacağı insanlara yaşatacağı acıya, onu özlemenin ve aynı anda da onu suçlamamaya çalışmanın korkunç ağırlığına kör etmişti. Sonra da kendinizi suçlamaya başlarsınız. Bir şey yapabilir miydin? Nihayet o karanlığı delip geçen ses olabilir miydin? Eğer onu daha fazla sevseydin, daha çok dikkat etseydin, daha iyi davransaydın, sorsaydın, nasıl soracağını *bilseydin*, satır aralarını okuyabilseydin ve eğer...

Eğer, eğer, eğer.

İntihar hakkında konuşmanın kolay bir yolu yok.

Bazen, sevdiğiniz insanlar giderken size veda etmezler, öylece giderler.

"İyi misin?" diye sordu Fiona usulca, elini omzuma koyarak.

İrkilip geri çekildim, gözlerimdeki yaşları gözlerimi kırpıştırarak geçiştirdim. "Evet," dedim, ciğerlerime dolu dolu bir nefes çekerek. Ardından bir nefes daha. Paket Fiona'nun elindeydi; elinden aldım. Açmayacaktım. "İyiyim. Sadece... bunu beklemiyordum."

Drew pakete baktı. "Bayağı küçük. Acaba içinde ne var?"

"İşe dönmem lazım." Giderken öğle yemeğimi ve paketiç öp kutusuna attım ve bölmeme dönüp kendimi her zamanki gibi işe gömdüm. Yapmam gerektiği gibi.

İki saat sonra, neredeyse herkes ofisten çıktığı zaman, çöpe geri gittim ve dört günlük *lo mein* ve yarım ton balıklı sandviçin altından paketi aradım ama orada değildi. Teyzemin bana gönderdiği paket gitmişti.

Gösterinin En İyisi

HAFTASONUNUN GERİ KALANI ve bir sonraki hafta göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Ev, içinde Iwan olmadan boş geliyordu. Kapıyı her açışında onu yeniden orada bulmayı umuyordum ama beni karşılayan hep şimdiki zaman oluyordu. Evin beni tekrar geçmişe götüreceğinden şüphe etmeye başlamıştım.

Günler tantanasız geçiyordu; Drew ile Fiona, bebeğin doğumu yaklaşırken doğum iznine hazırlanıyor, her şeyi yoluna koymaya çalışıyorlardı. Derken, kendimi birdenbire bir Uber'in içinde Olive Branch'in önünde kaldırıma yanaşırken buldum. Kapıdaki notta restoranın o akşamlığına özel bir etkinlik için kapalı olduğu yazıyordu. O özel etkinlik ne miydi? Aşçılık atölyesi. Tüm yayınevlerinden editörlerin ekipleri ile birlikte orada olması bekleniyordu. Faux ve Harper ve birkaç Random Penguins alt yayınevi, duyumlara göre, Falcon'un yeni yayıncısı, bizzat Bay Benji Andor'ın kendisi. Açık pencerelerden, içerideki boş yemek alanında birkaç kişinin şimdiden kaynaştığını görebiliyordum.

"Pekâlâ, plan şu: Tüm pişirme işini ben yapıyorum, kesi doğrama işini de sen," diye belirtti Drew, muhtemelen benim pişirme becerime güvenmediği için. Zaten bence haklı, ben de güvenmiyordum. "Eğer Parker'a rastlarsak da ellerini kollarını bağlayıp banyoya atıyoruz."

Fiona, SUV'nin yolcu koltuğundan başını uzattı. "Ezip geçin onları hanımlar!" Uber, onu eve bırakmak üzere tekrar Aşağı Doğu Yakası'na doğru yola çıkarken Fiona bize parmağıyla tabanca yaptı.

Drew ve ben, SUV köşeyi dönene kadar bekledikten sonra Drew eliyle gömleğinin önünü düzeltti. "Nasıl görünüyorum?"

Madalyon kolyesini düzelttim ve ellerimi omuzlarına koydum. O da benim kendimi gergin hissettiğim kadar gergin görünüyordu. "Orada herkesin canına okuyacaksın."

"Biz herkesin canına okuyacağız," diye hatırlatmada bulundu. Koluma girdi ve ürperdi. "Sonunda ben de gerildim! Geri çekilsek olmaz mı? Strauss'a Drew ormana kaçtı, münzevi oldu desen? Toprağa ekip biçtiğiyle yaşayacakmış desen?"

"James Ashton'ı almak için cinayet işlerim diyen editöre ne oldu? Ayrıca, sen musluktan akan sıcak su olmadan yaşayamazsın."

"Haklısın. Onun yerine İskoçya'daki bir şatoya kaçacağım."

"Muhtemelen hayaletlidir."

"Her şeyin içine etmek hoşuna gidiyor, değil mi?" dedi düz bir yüz ifadesiyle.

Gözlerimi devirdim ve onu nazikçe ön kapıya doğru yönlendirdim.

Restorana girince tüm farklı yayınevlerinden gelen editörleri çaktırmadan inceledim. Bazıları büyük isimlerdi, bazılarını ise hiç tanıımıyordum. Son bilmem kaç aydır herhangi bir kaynaşma etkinliğine katılmamıştım. Şey, en azından teyzem öldüğünden beri. O yüzden Drew bana her biri hakkında bilgi verdi. Bir masaya şampanya kadehleri hazırlanmıştı; biz de birer tane kapıp, açılış serüvenimiz başlayana kadar restoranın bir köşesini mesken tuttuk.

"Görevimiz tehlike," diye mırıldandı Drew, bakışlarını oda da gezdirerek. "Düşman toprağındayız; vahşi ormanda iki casus— Ah, Parker, selam." Aşırı büyük gözlüklü, saçları geriye yatırılmış, sırık gibi bir beyaz çocuk, kasıla kasıla bize doğru

yürürken, Drew hemen kendine çekidüzen verdi. Benim, Güzel Sanatlar Yüksek Lisans Sendromu olarak tabir ettiğim şey bu çocukta vardı. Sürekli, ortamdaki en zeki kişi kendisiymiş gibi davranırlar, en sevdikleri kitap bir Jonathan Franzen kitabı ya da daha kötüsü, *Dövüş Klubü*'dür. Meşhur "she breasted boobily to the stairs" meme'ine bakıp başını sallayıp, *Evet evet, bu hiç kuşkusuz ki kaliteli bir edebiyat, diyecek türden biriydi.*

O tür biriydi.

"Drew Torres, seni görmek ne güzel," dedi Parker, muhtemelen en az ekilmiş saçları kadar içten bir gülümsemeyle. "Bu akşamki atölye için heyecanlı mısın?"

"Ah, kesinlikle. Ne pişireceğimizi görmek için sabırsızlanıyorum!"

"Piyasadaki en iyi şeflerden birinden ders almak her zaman nasip olmaz insana. Daha geçen hafta Craig'le konuşuyorduk." Harper veya Simon & Schuster'ın ya da başka bir yayınevinin baş editörüne işaret etti; gösteriş yapıyordu kendince, "ve James'in sürekli değişen menüsünü karşılaştırıyorduk. Bu kadar geniş bir beceri yelpazesine sahip olması beni heyecanlandırıyor."

Drew başını salladı. "Ah, evet, çok yetenekli."

"Faux'da harika işler çıkaracak. Bir sürü harikulade kaynağımız var, gerçi eminim ki Strauss & Adder da elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışacaktır, değil mi?"

"Küçüğüz ama güçlüyüz," diye karşılık verdi Drew ve bana işaret etti. "Clementine, kıdemli tanıtımcılarımızdan biri. Birçok kitabımızın başarısının mimarı odur."

"Ah, Rhonda Adder'ın sağ kolu. Seninle ne zaman tanışacağımızı merak ediyordum!" Parker elini uzatarak beni selamladı. "Hakkında hep harika şeyler duydum. Rhonda'nın seni saklı tuttuğu kayanın altından çıkarmasına şaşırdım!" diye ekledi gülerek.

Zoraki gülümsedim.

"Ben de senin patronunun seni kayanın altından çıkarmasına şaşırdım," dedi derin, yumuşak bir ses. Drew ile ben sesin geldiği yöne bakınca koca bir devin bize doğru geldiğini gördük.

Jöyleyle geriye yatırılmış saçları, kalın gözlükleri ile yüzünde sanatsal bir şekilde yerleştirilmiş benleri vardı. Editör arkadaşına imalı bir bakış attı. "Kabalık etmeyi bırakabilirsin Parker."

Parker, Benji Andor'a şaşkınlıkla baktı. "Şaka yapıyordum! Şaka yaptığımı biliyor! Değil mi?"

"Ah, evet, çok belli," dedim ona.

"Gördün mü? Belliymiş." Parker omzuma vurdu. Geri çekilmemeye çalışırken gerildim. O sırada restoranın diğer ucundan biri Parker'a seslenince bizimle vedalaşıp oraya doğru gitti. Nihayet beni bırakınca ürperdim.

Drew, sahte bir fısıltıyla, "Gördün mü? En berbatı da o."

"Şaka yapmıyormuşsun."

Benji Andor, bize mahcup bir şekilde baktı. "Kötü bir niyeti yok demek isterdim ama hepimiz biliyoruz ki var."

"Desen de sana yalancı derdim," diye karşılık verdim, kendime engel olamadan.

"Birinın hikâyesindeki kötü adam," diyerek hak verdi Drew ve sonra düşünceli bir şekilde başını yana eğdi. "Dürüst olmak gerekirse, benim hikâyemde muhtemelen."

İyi niyetli bir şekilde güldü. "Eğer Parker yine gelip sizi rahatsız ederse, bana haber verin."

"Teşekkürler ama sanırım onunla kendimiz başa çıkabiliriz," diye karşılık verdi Drew.

"Kesinlikle. Ben sadece seyretmek istiyorum," dedi göz kırparak. Sonra bize veda etti ve yeniden kasvetli bir ağaç gibi sessizce dikilmek üzere başka bir köşeye gitti.

Bizim de kenarda rahatsız bir şekilde daha fazla dikilmemize gerek kalmadı; zira güller açan yüzü ve çekici gamzeleriyle James Ashton restorana girdi. Üzerinde bordo bir gömlek ve son derece güzel oturan bir kot pantolon vardı. Ben de mümkün olduğunca yüz ifademe sahip çıkmaya çalıştım. Hakkımda yine yanlış bir izlenim edinmesini istemezdim.

Drew dirseğiyle yanımdan dürttü: "Adama onu öldürmek istiyormuşsun gibi bakmayı kes!"

Demek ki çabam işe yaramamıştı. Ofladım. "Yüzüm böyle ya!"

James mutfağın ön kısmına dolandı ve herkesin ilgisini toplamak üzere ellerini çırdı. "Hoş geldiniz!" diyerek selamladı. "Güzel yüzlerinizi görmek ne güzel. Umarım hepiniz kalbiniz açık ve karnunuz aç olarak gelmişsinizdir. Şimdi benimle mutfağa gelin. Herkes için ayrı bir istasyon hazırladım; böylece Olive Branch'teki bir spesiyalimizi pişirmeyi öğrenebiliriz..."

DREW'UN GERÇEKTEN DE *yemek yapma* konusunda bu kadar endişelenmesine gerek yokmuş. Meğerse mutfaktaki en kötü aşçılar biz değilmişiz. O şeref tam gazla Parker'a gitti. O ve yanındaki reklamcısı ile pazarlama müdürü, tüm istasyonu ateşe verdi. James, yangın söndürücüyle oraya koştu ve sonrasında gülerek Parker'ın omzuna vurdu.

"Hepimizin başına gelir böyle şeyler!" dedi.

Bu samimi ortamda, James Ashton hoş ve cana yakındı ve ayrıca çok da sabırlı bir öğretmendi. Ama herkese gülümsemesinde bir mesafe vardı ve editörler ne zaman bir soru sorsa kendini korumaya alıyor gibiydi. Maskesinin altındaki tanıdığım adamı görebilmek için maskesinde bir çatlak arayıp durdum, toplantı odasında gördüğüm gibi ama epey prova yapmışa benziyordu. Kimsenin kendisine yaklaşmasına izin vermiyordu; ki bu bir açıdan akıllıca ve profesyoneldi. *O kadar profesyoneldi ki...* Bende neden bu kadar hazırlıklı ve rafine hâle geldiğine dair bir merak uyandırdı.

Buna rağmen, aşçılık atölyesi o kadar eğlenceliydi ki çok geçmeden tüm endişemi unuttum. Ravioli yaparken her yere un saçtık, bir yandan sosu koyulaştırmayı öğrenirken bir yandan da yemek pişirmede kullanılan şaraptan çaktırmadan birkaç yudum aldık, soğan doğrarken gözlerimiz yaşardı ve tavuğu göğsünden ikiye yararken tavuğa son haklarını okuduk. Benji Andor, yanımızdaki istasyonda kendinden geçmiş, katıla katıla gülüyordu. O kadar ki en sonunda müsaade isteyip oturup soluklanmak zorunda kaldı. ("Bir araba neredeyse canımı çıkar-

diğından beri hiç bu kadar soluksuz kalmamıştım.”) Bir şekilde, aşçılık atölyesini düşe kalka bitirmiştik ama sunum konusunda yüksek not almayacağımızın farkındaydık.

James Ashton nihayet bizim istasyonumuza geldiğinde, raviolimiz biraz komiğine gitmiş gibiydi. “Şeye benzemiş...”

Vajinaya. Ama tabii ki hiçbirimiz bunu dile getirecek değildik.

“Olive Branch’in spesiyeline,” dedim onun yerine, önceki sözlerini tekrar ederek ve şaraptan bir yudum daha aldım.

Drew ölmek istiyordu.

James, profesyonel görünümünü bozmamak için bayağı çaba sarf ederken yanağının içini ısırды ama işte oradaydı. Görmüş-tüm. İmajındaki çatlak. “Bunu nasıl becerebildiniz ki?” diye sor-du sadece, raviolimizden gözlerini ayırmayı başardıktan sonra.

“Dağılıp duruyorlardı,” dedi Drew utana sıkıla. “Biz de bi-raz... yanlardan sıktık?”

Ağırbaşlı bir şekilde baş salladı. “Her halükârda tadının hari-ka olduğundan eminim.”

Gülmemi örtbas etmek için omzuma doğru öksürdüm ve Ja-mes, Falcon House’a bakmak üzere yanımızdan ayrılırken Drew de yanımdan dirseğiyle dürttü. “Adamın *restoranının spesiyaline* benzediğini söylediğine inanamıyorum!” dedi tıslar gibi.

“Ama *benziyor* Drew,” diye karşılık verdim. “Vulvaya benze-diğini söylememi mi tercih ederdin? Her biri biraz farklı.”

Gözlerini devirdi ve raviolileri kaynayan tencereye atmaya başladı. “Çok kötüsün.”

Ben de onu dirseğimle dürttüm. “Gelmeme çok sevindin, de-ğil mi?”

“Hem de nasıl.”

Aşçılık atölyesinin geri kalanı beklendiği şekilde geçti. Ye-meğimizi bitirdik ve James, mutfağını ne şekilde yönettiğinden bahsetti biraz. “İyi bir mutfak, mükemmellik üzerine kuruludur ama harika bir mutfak, iletişim ve güven üzerine kuruludur,” dedi ve ben Drew’in arkasından ona parmağımla gizlice tabanca yaparken bana göz ucuyla baktı. Bunu kararlı bir şekilde gör-

mezden geldi. "Bu akşam geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Bunun, normal bir kitap alım sürecinden biraz farklı olduğunun farkındayım; o yüzden benimle birlikte mutfağı deneyimlemeye olan istekliliğinizi takdir ediyorum."

Keşke ses tonu biraz daha hevesli olsaydı; teyzemin evinde olduğu gibi. Onun *o yanını* görmek istiyordum. Heyecanlı, tutkulu yanını ama Olive Branch'in parlak ışıkları altında o yanı biraz sönmüşe benziyordu. Teyzemin evinde dönmemi bekleyen Iwan'ı düşününce yüreğim kabardı, içime bir ağırlık çöktü. Şu an burada yanımızda olan hem çok farklı hem de çok benzerdi.

En iyi tekliflerden ya da nihai tekliflerden bahsetmedi. Yemekten ve teknikten bahsetti ve sonuç ne olursa olsun, hepimizin gelip onu ziyaret etmemizi umduğunu söyledi.

Atölye bittikten sonra herkesi dolaştı ve teşekkür etti. Hepimiz yemeğimizden kalanları paket yapıp yanımıza aldık ve neredeyse restoranı ateşe verdiği için Parker'a takılıp gülerek restorandan çıktık.

"Editörlüğüm aşçılığımдан iyidir!" dedi kendini savunarak.

Bunun üzerine Drew, "Aslına bakılırsa hepimiz için öyle," diye karşılık verdi.

Dışarıda sarışın bir kadın bekliyordu ve Benji Andor çıkınca ona koştu. Benji Andor eğilip onu yanağından öptü ve korkunç raviolisini ona verdi. Bizden ayrılarak metro istasyonuna yöneldiler. Parker ile ekibi bir taksiye binerken Parker söyleniyordu. Drew'in uber taksisi benimkinden önce geldi.

"Seninkini bekleyebilirim," dedi ama elimi sallayarak gerek olmadığını belirttim.

"Yok, şimdi gelir."

"Tamam." Bana sarıldı ve yanağından öptü. "Ekibimde olduğun için teşekkür ederim. Sensiz ne yapardım bilmiyorum, Clementine."

"Yine iyi iş çıkarırdın. Al, benim payımı Fiona'ya götür," diye ekledim o Uber'e bindikten sonra yemeğimi ona uzatarak.

"Fiona sana ömür boyu minnettar kalacak."

“Biliyorum.”

Araba gitti ve biraz sonra Olive Branch’in önünde bir tek ben kalmıştım. Benim Uberim ikince kez yanlış sokağa girmişti ve ben de şoförün bu seferi iptal edip beni de “gelmedi” olarak işaretleyeceğini düşünmeye başlamıştım. Zaten trene binip paradan tasarruf etsem daha iyi olurdu muhtemelen. Ayrıca çok güzel bir geceydi. Ay kocaman ve yusuvarlaktı; kendi filmindeki başrolgibi binaların arasında mükemmel bir şekilde duruyor, ışığını camlardan yansıtıyor, sokak lambalarının sıcak turuncu ışığına gümüşü ışığını akıtıyordu. Birkaç saattir yemek pişirmeye o kadar odaklanmıştım ki Rhonda’nın emekliliği ya da James’i alamazsak Strauss & Adder Yayınevi’nin başına gelecek felaketi hiç düşünmemiştim. Hayır, *odaklanmak* tam olarak doğru kelime değildi. Çenemi sıkırmaktan çenem ağrıyordu; onun yerine çok fazla gülümsemekten yanaklarım ağrıyordu. En son bu kadar eğlendiğim zaman... çok çok eskide kalmıştı. Özellikle de işim söz konusu olduğunda.

Şu James Ashton meselesinden önce bile işe en son ne zaman gerçekten *eğlendiğimi* hatırlayamıyordum. Eskiden canım çıkasıya çalışırken bile eğlenirdim. Eğlendiğimi biliyorum çünkü öyle olmasaydı, Strauss & Adder’da kalmazdım. İşte ustalaşmakta, etrafında seninle aynı şeyleri seven insanların olmasında insana hayat veren bir şey vardı ama son birkaç yıldır... Emin değildim. İşte hiçbir değişiklik olmamıştı ama sanırım iş konusunda bana eğlenceli gelen şey değişmişti.

Eskiden işim Ay’ın peşinden koşmak gibi gelirdi. Şimdi ise sadece diğer insanlara Ay’ı nasıl verebileceğimi planlamaktan ibaret gibi geliyordu.

Ama insanın sevdiği işin böyle hissettirmesi lazımdı, değil mi? İşte biraz eskidikten sonra?

Ben orada dikilmiş bir yandan düşünüp bir yandan da Uber’imin yine yanlış bir sokağa girmesini izlerken, birisi kaldırımında yanıma yanaştı.

Göz ucuyla baktım. James’ti. Bu akşamık restoranı kapatmış, anahtarlarını işaretparmağında çeviriyordu. Hâlâ birkaç saat ön-

ceki kadar derli toplu görünüyordu. Elimle saçlarını karıştırıp biraz daha az mükemmel görünmesini sağlamak istedim ama bu isteğimi bastırdım. Onun yanında kendimi kesinlikle paspal hissediyordum.

“Sanırım kötü bir başlangıç yaptık,” dedi selam vermek yerine.

“Biz?” dedim ona dönerek. “Beni kendi kötü kararlarının içine katma.”

Güldü ve ellerini koyu renk eskitme kot pantolonunun ceplerine koydu. Pantolon üzerine fena iyi oturuyor, tüm vücut hatlarını ortaya çıkarıyordu. Bu, bu gece poposunun güzel olduğunu ilk düşünüşüm değildi. Ama tabii ki bunu yazar adayımıza söyleyecek değildim. Sesli söyleyecek de değildim. Hatta bunu en başından hiç düşünmemiş olmam lazımdı herhalde. “Tamam, tamam,” dedi. Sesi neşeli ve sıcaktı. “Ben kötü bir başlangıç yaptım.”

“Şimdi daha iyi.” Uygulamada şoförüm dönüp duruyordu. Brad’in bu akşam beni alacağı yoktu, değil mi?

“Bilirsin,” dedi ve burnunu kırıştırarak yılgınlıkla iç çekti, “bu kısım kafamda çok daha kolaydı.”

Şaşırarak tekrar ona baktım. “Neden bahsediyorsun?”

Bunun üzerine bana doğru döndü ve ben de keşke sokak lambasının ışığında parıldayan kızıl kahverengi saçlarıyla, tepesindeki birkaç tutam griyle, bu kadar yakışıklı görünmeseydi diye geçirdim içimden; ama görünüyordu işte ve ben de bakmadan yapamıyordum. O an fark ettim, onu dışarıda, Yukarı Doğu Yakası’ndaki küçük, sıkış tıkış apartman dairesinin dışında görmek ne kadar tuhaftı. *Buradaydı*, gerçektir. Benim zamanımda.

Bu düşünceyle midem, tam olarak tarif edemediğim bir şekilde düğümlendi.

“Aç mısın?” diye sordu.

Başımı eğdim.

Drew tüm akşam atıştırıp durmuştu ama ben o kadar gerindim ki hiç yiyemedim. Herhangi bir profesyonel sınırı aşmak muhtemelen kötü bir fikir olurdu ama sadece yemek yiyecektik.

Evlenme teklifi falan etmeyecekti ya. Ayrıca adam benim için tam bir muammaydı. Pek karşı koyabilecek hâlde değildim. Hatta, aslına bakılırsa, açlıktan ölüyordum. Ama belki de açlığım, düşündüğüm şeye değildi...

Taksi talebimi iptal edip sordum: "Aklımda ne var?"

Başıyla sokağın aşağısına işaret etti ve vücuduyla o yana biraz eğildikten sonra, o tarafa doğru yürümeye başladı. Herhalde New York şehrinin, geceleri insanda uyandırdığı histendi –ihtimallerin, gündüzün sıcağından silkinip gecenin göz alıcı ışıltısına geçmenin cazibesindendi– belki ama yine de peşinden gittim.

Washington Meydanı Kemeri

TEYZEM BANA, ŞEHİRDE yaz gecelerinin imkânsız olmak için yaratıldığını söylerdi. Bu geceler gerektiği kadar kısaydı ama asla yeterince uzun değildi. Yollar karanlığın içinde uzarken, gökdelenler yıldızlara tırmanırken, başınızı geriye yatırıp baktığınızda, gökyüzü sonsuzluk gibi gelirdi.

“Peki...” diye başladım, çünkü aramızdaki sessizlik biraz fazla rahatsız edici olmaya başlamıştı. “Beni yemeğe davet ettikten sonra ne diyeceğini planlamış mıydın?”

Bana mahcup bir şekilde gülümsedi. “Pek sayılmaz. Planlama konusunda epey kötüyüm.”

“Şaşırtıcı.”

Bir sokağı daha konuşmadan yürüyüp geçtik.

Derken, olabilecek en kötü soruyu sordu, “Teyzen nasıl?”

Bu soruyla karnıma yumruk yemiş gibi oldum. Ellerim titremesini diye onları ceplerime soktum ve kendimi toplayıp cevap verdim. “Vefat etti. Yaklaşık altı ay önce.”

“Ah.” Mahcup bir şekilde ensesini ovuşturdu. “Ben bilmiyordum.”

“Bilmeni beklemiyordum.” Bir sonraki kavşakta durduk ve geçmeden önce iki yöne de baktık ama iki yönden de gelen araç yoktu. “Yedi yıl oldu.”

“Ama sen sanki bir gün bile yaşlanmamışsın.”

Ağırlığımı topuklarıma verdim ve onun önünde geri geri yürümeye başladım. "Sana günlük cilt bakımı rutinimi anlatmamı ister misin?" Çünkü gerçeği söylesem, inanacağını sanmıyordum. "Sana çok ayrıntılı bir şekilde anlatabilirim."

"Yaşlı görüdüğümü mü ima ediyorsun?"

"*Olgun* desem çok daha iyi olur."

Ağzı açık kaldı ve nefes alamıyormuş gibi yaparak elini göğsüne bastırdı. "Ah! Ben de iyi bir başlangıç yapmaya çalışıyoruz sanmıştım."

"Sen çalışıyorsun," diye hatırlattım sırtımama engel olamamaya. Tekrar döndüm ve bana yetişmesini bekledim. "Şaka yapıyorum, bu arada."

Gözlerinin etrafındaki kazayağı çizgilerini düzeltebilirmiş gibi ellerini yüzüne bastırdı. "Şimdi botoks yaptırmam gerekiyormuş gibi hissediyorum..."

"Şaka yaptım!" dedim gülererek.

"Hatta belki de estetik ameliyat."

"*Lütfen ama* mükemmel burnunu niye mahvedesin ki?"

"Kelleşiyor muyum bir de yoksa? Belki de komple yüzümü değiştirmeliyim—" Kolundan tutup onu durdurdum. "Yüzünü seviyorum," dedim ona neşeyle ve kendime hâkim olamadan uzanıp yanağını avcumun içine aldım, başparmağımı ağzının kenarındaki gülme çizgilerinde gezdirdim. Boynundan yanaklarına kadar kızardı ama geri çekilmek yerine gözlerini kapattı ve yanağını avcumu yasladı.

Kalbim sevinçle pır pır etti. Yanağının derisi, yeni yeni uzayan sakallarından dolayı pürüzlüydü ve ona baktığımda, *gerçekten baktığımda*, aslında pek tanımadığım bu adamda değişmeyen o kadar çok şey vardı ki sanki tanıyormuşum gibi hissediyordum. Ama aynı kalan her şeye karşılık değişen küçük küçük şeyler vardı. Kaşları bakımlıydı, saçları düzgünce kesilmişti. Başparmağımı burnundan aşağı doğru gezdirirken burnundaki yamuk çıkıntıyı hissettim.

"Burnunu ne zaman kırdın?" diye sordum, nihayet elimi indirerek.

Sırıttı. "Sandığın kadar havalı bir hikâyesi yok."

"Yani, bir bar kavgasında falan kırılmadı?" diye sordum hayrete düşmüş gibi yaparak.

"Yaklaşık bir yıl önce kız kardeşimin düğününde oldu," diye karşılık verdi. "Çiçeğini fırlattı. Ben de onu yakalamaya çalışan insanların fazla yakınında duruyordum"

"Onlardan biri mi çarptı?"

Başını iki yana salladı. "Çiçek çarptı. Üzerinde bir gümüş toka vardı. Tam burnuma çarptı."

Güldüm. Elimde değildi. "Şaka yapıyorsun! En azından çiçeği yakaladın mı?"

Alaycı bir şekilde güldü. "Sen beni ne sandın? Elbette yakaladım. Kız kardeşim ile tüm arkadaşları çok öfkeleni." Tekrar yürümeye başladık ve önümüze Washington Meydanı Parkı çıktı. Öte tarafında bir yemek kamyonu duruyordu ama o mesafeden adını okuyamıyordum.

"Yani, teknik olarak," dedim, durumun farkına vararak, "sırada sen varsın."

"Evet, bu yüzden kızdılar. Bağlanmak pek benlik değildir."

"O kadarını Instagram hesabından anlayabiliyorum."

Yine şaşırmış gibi yaptı. "Beni araştırmış olman beni gururlandırdı!"

Kendime işaret ettim. "Reklamcıyım ben. İşim bu."

"Tabii, tabii," dedi ve ardından tek omzunu silkti. Tam hatırladığım gibiydi ve bu beni hâlâ aynı şekilde sinir ediyordu. "Belki de hâlâ aradığım insanı bulamamışımdır."

Yan gözle ona baktım. Yüz hatlarını inceledim, sokak lamalarının ışığında yüz hatlarının gölgesi ne kadar da keskindi. "Peki kimi arıyorsun, James?"

"Iwan," diye düzeltti usulca; yüzünde bir an için düşünceli bir ifade belirdi. "Arkadaşlarım bana Iwan der."

Başımı öne eğdim. "Beni arkadaşın olarak mı görüyorsun?"

Ne tür bir cevap beklediğimi bilmiyordum. Evet, arkadaşımın demesini mi? Hayır, profesyonel sınırları aşmamalıyız demesini mi? Yoksa...

Daha fazlası demesini mi istiyordum?

Aptalca bir düşünceydi bu, çünkü ne tür kadınlarla çıktığını görmüştüm ve hiçbiri bana benzemiyordu. Hiçbiri, doğum günlerini Van Gogh tablolarının önünde mataradan şarap içerek geçiren, sanat tarihi mezunu işkolik bir reklamcı değildi.

“Yani,” diye başladı, “aslında–”

Annenezin Fajitası

"IWAN! SEN MİSİN?" diye bağırdı bir adam yemek kamyonundan. İkimiz de irkilip konuşmayı bıraktık. Her nasılsa kendimizi, yan tarafında epey bir stilize edilmiş logosuyla ANNENİZİN FAJİTASI yazan parlak sarı renkli bir yemek kamyonetinin önünde bulmuştuk. Sıra kaldırım boyunca uzayıp gidiyordu; çoğu üniversite öğrencileri ve yakındaki NYU kampüsünde yaz kursları alan genç insanlardı.

Iwan..?

Öyleyse bu adam...

Kamyonetin penceresinden irice bir adam el salladı ve onu görür görmez James'in yüzü parladı. "*Miguel!*" diye seslendi el sallayarak. Adam tezgâhını bıraktı ve kamyonetin arka kısmından dışarı çıktı. İri kıyım bir Latin Amerikalıydı, Kıvırcık saçlarını topuz yapmış, yan altları kazıtmıştı. Teni esmer ve gülümsemesi dünyalar kadardı, çok iyi şakalar yaptığını tahmin edebildiğiniz türden. Hemen birbirlerine sarıldılar ve gizli bir el sıkışmayla bitirdiler.

"Şu işe bak sen, seni hafta sonuna kadar görmem sanıyordum!"

Miguel onu selamladı. "Hangi rüzgâr attı? İş istemeye mi geldin?" Gür siyah kaşlarını oynattı.

"Gelip benim mutfağında çalışmaya hazır mısınız?" diye karşılık verdi James.

“Senin şu yeni pahalı restoranında mı? Siktir et ya,” dedi Miguel.

James omuz silkti. “Bir denemeye değer.”

Miguel göz ucuyla bana baktı. “Bu kim?”

“Bu Limon,” diyerek tanıttı beni James, eliyle beni çağırarak. *Limon*. Clementine değil. Sanırım gerçek adımlı sadece isle ilgili ortamlarda kullanıyordu.

Onu düzeltmemeye karar vererek elimi uzattım. Sanırım, arkadaşlarının tam adımlı öğrenmesini gerektirecek kadar yanında kalmayacaktım. “Merhaba. Memnun oldum.”

Miguel elimi tutup sıkı, sert ve sıkı. Bu adamdan anında hoşlanmıştım. “Limon, he? Tanıştığım sevindim. Nasıl oldu da bu adamla birlikte oldun?”

Birlikte?

Afallayıp hemen panikledim. “Ah, biz birlikte değiliz. Biz sadece... Yani, ben taksi bekliyordum ama gelmedi. Ben de bir aşçılık atölyesindeydim ve aslında ben onun...”

“Epeydir tanışıyoruz,” diye araya girdi James, iyi kurtarış olup olmadığını anlamak için göz ucuyla bana baktı. İyi kurtarıştı. Utancımın yerin dibine girmek istedim, çok rahatlamıştım. “Eski tanıdıklarız.”

“Evet, öyleyiz,” dedim.

Gerçi Miguel hemen şüphelenmişe benziyordu ama nasıl tanıştığımızı sormadan, kamyonetteki diğer kişi pencereden dışarı sarkarak ona seslendi: “Hey, göt herif! Şu kuyruğa rağmen beni burada yalnız mı bırakacaksın?”

Bunun üzerine Miguel arkasına döndü ve James’e işaret etti. “İsa! Iwan geldi!”

“Pekâlâ, Iwan’a söyle, kuyruğa girsin!” diye karşılık verdi kadın, pencereden içeri geri girerek. Uzun boylu, kaslı bir beyaz kadındı; bal rengi saçlarını arkadan at kuyruğu yapmıştı. Kulakları yarım düzine küpeyle zırh giymiş gibiydi, çıplak kollarında o kadar çok dövme vardı ki hepsi birbirine karışıp âdeta bir halı deseni ortaya çıkarmıştı. Sonra tekrar düşünüp kafasını yeni-

den uzattı ve ekledi: "Iwan, yine bizden otlanmaya geldiysen en azından içecekleri dağıt!"

"Kız arkadaşıyla gelmiş!" dedi Miguel.

James ona hayretle baktı. "Öyle değil!"

Isa bağırdı: "Öyleyse bir şeyler sipariş etse iyi olur. Saat *tam* onda kapatıyoruz!"

Miguel'in gülümsemesi ekşidi. "Gidip yardım etsem iyi olacak, yoksa gece uykumda beni öldürme planı yapabilir. Tekrar," diye ekledi, ciddi bir şekilde ve aceleyle kamyonete girip sıradaki siparişi aldı. Biz de sıranın en sonundan sıraya girdik. Birkaç insan arkasına dönüp James'e baktı ama sadece bir-iki kişi onu tanıdı ve telefonlarını çıkarıp internetteki resimleriyle gerçek hâlini karşılaştırdılar.

James tüm bunların farkında değilmiş gibi görünüyordu. "Bu Miguel Ruiz ve nişanlısı, hayat arkadaşı Isabelle Martin. CIA'den üçümüz birlikte mezun olduk."

"Yaa?" Kamyonete yaklaşıp menüyü okuyunca bir hisse kapıldım. Annenizin Fajitası gibi bir isimle, menüde ne olduğunu tahmin etmiştim ama menüye göz gezdirince iyi anlamda şaşırdım. "Dediğini yapmışsın," dedim sırtarak.

Cüzdanını arka cebinden çıkarmaya çalışırken durup sordu: "Ne yapmışım?"

"Fajita tarifi olan arkadaşını zorbalıkla seyyar mutfak açmaya ikna etmişsin."

Bir an durup düşündü ama sonra hatırlamış olacaktı ki, "İlk tanıştığımız gece sana bu fajitadan yapmıştım, değil mi? Bunlar kesinlikle daha iyi," derken çok heyecanlı görünüyordu.

"Ah, ona ne şüphe."

"Vay be, aşçılığım hakkında gerçekte ne düşündüğünü söyledin he Limon."

"Sanırım söyledim."

Ağzı, sanki bir skandal duymuş gibi açık kaldı ve eminim ki çok zekice ve iğneleyici bir şey söyleyecekti ama tam o anda sıra bize geldi ve neyse ki sipariş verirken meseleyi unuttuk. Ben ta-

vuklu fajita, o ise etli fajita ve iki Corona sipariş ettik. Miguel ve Isa siparişimizi hazırlarken, o kamyonetin yanında oyalandı. Mükemmel mutfağında Şef giysisiyle kısım Őeflerine emirler yağdırırken görüdüğünden çok daha rahat görünüyordu burada. Gömleğini pantolonunun içinden çıkarmış, saçı biraz dağılmış ve akşamın neminden sönmüş bir hâlde, Miguel'e bir bıçak tekniğı konusunda biraz zor anlar yaşatmakla meşgüldü.

"Cidden, şu bıçağa bak," dedi James cık cık yaparak. "Bu mutfaktaki en sönük şey bu bıçak olmalı. Sen de dahil."

"Benim de kalbim var oğlum."

Bir fajitayı daha tabaklarken, Isa, hiç vakit kaybetmeden araya girdi: "Hayır, yok. Yıllar önce ben yok ettim onu."

"Çapraz ateş, he? İkiniz de siktirip gidebilirsiniz." Ama onlara bakarak sırttı.

James güldü ve ah, öyle çekiciydi ki, öyle rahattı ki. Burada, arkadaşının kamyonetinin penceresinin dibinde takılırken buraya ait gibiydi. Bana döndü ve sordu: "ABD'de bir seyyar mutfağın teknik olarak restoran kategorisinde sayıldığını biliyor muydun? Bir de böyle olduğu için, Michelin yıldızı almaya aday olabiliyor."

"Hayır, bilmiyordum," diye karşılık verdim.

Miguel gözlerini devirdi. "Beni ikna edemeyeceksin."

"Daha önce bir kez ikna etmiştim."

"Of. Bana rasgele bir yemek eleştirmeni enteli buraya getirip, yemeğimden yedirip, bana zaten bildiğim şeyi söylemesini beklememi mi söylüyorsun? Hayır, teşekkürler. Yıldızlarınız sizde kalsın." Miguel elini sallayıp set üstü ocağına geri giderken, James de gözlerini devirdi.

Kendim de pek emin olmadığım için sordum: "Michelin yıldızı nasıl alınıyor?"

Bana doğru döndü ve parmaklarını oynattı. "Bu bir sır. Yani, o kadar da sır değıl aslında ama bir Michelin eleştirmeninin restoranımıza ne zaman geleceğinden haberimiz olmaz. Sadece gittikleri zaman haberimiz olur. Genellikle on sekiz ayda bir ya

da listelerindeysen gelirler. Ama tabii, eğer bir restoran yıldızını kaybetme riskiyle karşı karşıyaysa, o zaman sürpriz bir ziyaret yapabilirler.”

“Sanki biraz yemek mafyasıymışlar gibi geldi,” dedim, şüpheli bir şekilde.

“Haksız da değilsin. Bir yıldız kazanmak için, eleştirmenin restorana gelmesi ve yemeği bir yıldız verecek kadar beğenmesi lazım. İki yıldız için eleştirmenin dört kez gelmesi lazım. Üç yıldız için ise?” Alçak sesle ıslık çaldı. “En zoru bu. On ziyaret. Yıllar içinde art arda on mükemmel akşam yemeği. Bu neredeyse imkânsız bir şey, ki o yüzden sadece bir avuç üç yıldızlı restoran var.” Yüzünde çelişkili bir ifadeyle başparmağındaki gümüş yüzüğü döndürdü. “Çoğu şef üç yıldız için cinayet bile işler.”

“Ya sen?”

“Ben bir şefim,” diye karşılık verdi ama yüzünde temkinli bir ifade vardı. Eliyle set üstü ocağı işaret etti. Miguel bir kâse dolusu şerit şeklinde kesilmiş eti ocağa koydu ve bir avuç biber ve soğan ekledi. “Miguel ve Isa , tanıdığım en yetenekli insanlardan iki tanesi. Onlar yaparken kolay görünüyor ama yaptıkları yemek zor ve inanılmaz derecede ayrıntılı. Etleri görüyor musun? En az dört saat bir karışım içinde marine edilmiş et bunlar, ne karışımıydı? Limon suyu ve?”

“Bizim gizli tarifimiz,” dedi Isa şakayla karışık ciddi bir şekilde.

James bir kahkaha attı. “Doğru, doğru. Malzemeler tazedir, menüyü mevsime göre değiştirirler. Sonbaharda bir balkabaklı fajitaları var ki insanın aklını başından alır.”

O konuşurken ben de elimde olmadan onun heyecanından etkilendim. Evde olduğu gibi. Konuşurken ellerini çok kullanıyor, parmaklarıyla havada sıfatlar dokuyordu ama bu hâli çok sevimliydi ve sırada bekleyen insanlar da durup onu dinlemekten edemiyorlardı.

Ateşi yandığında, hepimiz alevine koşan kelebekler gibiydik.

Keşke konferans salonunda bu yanını gösterseydi diye düşündüm. Aşçılık atölyesinde ve hatta gereken her yerde.

Kaybolmuş olmasından korktuğum yanı, işte bu yanıydı. Ama kaybolmamış, sadece kontrol altına alınmıştı ve sırrını ele vermeyecek dostları için saklanmıştı.

“Neden gülümsüyorsun? Komik bir şey mi söyledim?” diye sordu birden, ellerini indirerek.

“Hayır. Pardon, ben sadece, bunu özlemişim.” Elimle ona işaret ettim.

“Seni yemek konusuyla sıkmamı mı?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Senin bu konudaki tutkulu hâlini.”

Karşıt bir ifadeyle kaşları çatıldı. “Ben bu konuda her zaman tutkuluyum.”

Öyleyse neden bunu daha sık göstermiyorsun? diye sormak istedim ama biraz kaba olurmuş gibi geldi. Ayrıca, aradan geçen yedi yıl onu neredeyse bir yabancıya çevirmişti, ben kimdim ki ona bir şey diyecektim? “Biliyorum, ben sadece özlemişim. Aradan geçen bu,” elimi dalgın bir şekilde salladım, “yedi yılda. Uzun zaman oldu.”

“Ah.” James başıyla onayladı, birazcık yamuk bir gülümsemeye engel olmaya çalışarak. Göğsümdeki boşluk sızladı, yasın kazıyıp bıraktığı boşluk. Sıcacık bir şeyin hasretiyle sızlıyordu. İyi bir şeyin. Bir ihtimal, sadece bir ihtimal, kalıcı olacak bir şeyin hasretiyle. Limonlu turta eşliğinde bir gülümseme ve acı tatlı bir hikâye.

Bu gece başım beladaydı çünkü ben de ona gülümsedim.

“Sanırım bu süre bana biraz daha uzun geldi,” dedi en sonunda. Gözlerim büyüdü.

O sırada telefonum titredi ve hemen gözlerimi ondan ayırıp telefonumu çantamdan çıkardım. Havaalanında ya da bir toplantı otelinde mahsur kalan bir yazardır diye düşünmüştüm ama Fiona ve Drew yazmıştı. Hay aksi, Drew’e mesaj atıp haber vermeyi unutmuşum. Ama ne diyecektim ki? Yazar adayımızla akşam yemeği yediğimi mi?

Söylemesem daha iyiydi belki de.

DÜNYADAN CLEMENTINE’A!!! yazıyordu Fiona’nın mesajında, bir dizi emojiyle birlikte. Umarım bu emoji beni öl-

dürmek istediği anlamına değil de benim için endişelendiği anlamına geliyordur.

Öldürüldün mü? diye sormuş Drew. **Polise gidip bildirmemiz gerekiyor mu?**

CLEMENTINE İKİNCİ ADI WEST HAYATTA MISIN, diye mesaj attı Fiona. **E/H YAZ.**

Arkadaşlarımı gerçekten seviyordum. Ama keşke şu anımı mahvetmeselerdi.

James biraz endişeli bir şekilde sordu: "Her şey yolunda mı?"

"Ah evet. Sadece buna cevap vermem lazım." Yoksa arkadaşlarım gerçekten hakkımda kayıp ihbarında bulunabilir. "Arkadaşlarım. Onlar biraz..."

"Daha fazla söze gerek yok," diye karşılık verdi ellerini kaldırarak. "Yemekler bende. Sen de gidip bize oturacak bir yer ayarlayabilir misin?"

"Tabii ki, teşekkürler." Kamyonetin yanından çabucak ayrıldım; ki muhtemelen bu benim için daha iyiydi, çünkü onun yanındayken gitgide ateş basıyordu ve o da fazla yakışıklı duruyordu; bu, aşmayacağım türden bir çizgiydi. Washington Meydanı Kemerinin önündeki taş banklara gittim, oturdum ve bekledim.

Fiona şöyle devam etti: **Tamam, mesaj atma. EĞER KATİL OLAN SENSEN, PEŞİNDEYİZ DOSTUM.**

Drew ekledi: **EVET, CANIN CEHENNEME. GÖSTER GÜNÜNÜ, BEBEĞİM**

İkiniz de bir sakın olun, diye mesaj attım nihayet, kamyonete göz atarak. Miguel, James'e bir şeyler söylüyordu ve o da utanmış gibi ensesini ovuşturuyordu. Bu görüntüyü hafızama kazımak, kafamda çerçeveletip asmak istedim. Sokak lambaları saçlarında parlıyor, yüzüne mavi-mor gölgeler düşüyordu. Parmaklarım, onu canlı renklerle resmetme, bu anı yakalama, ebedileştirme düşüncesiyle kıpırdandı. Üstelik bu gece ilk kez de olmuyordu bu.

Fiona anında mesaj attı: **VAY CANINA HAYATTAYMIŞ. BEBEĞİM, O YAŞIYOR.**

HALLALUJUAH, diye ekledi Drew. Ardından tekrar, ***HAL-LILUJIAH** Sonra tekrar, ****HALLALUDSHGAKJA**

Gülümsememe engel olamadım. **Drew, nasıl editörsün sen?** diye sordum.

Drew bir asık surat gönderdi.

Fiona yazdı: **Besbelli ki hayatında hiç Limewire'dan Rufus Wainwright indirmek zorunda kalmamış.**

Sanırım bu mesajı okurken on yıl yaşlandım, diye yazdım ve sonra onlara kaldırımda karşılaştığım bir arkadaşla akşam yemeği yediğimi söyledim. Pek de yalan sayılmazdı. James kolunun altında yemeklerimiz ve iki Corona şişesiyle gelirken telefonumu kaldırdım. Biraları aldım ve o oturup bankın kenarına vurarak kapaklarını açtı.

"İyi yemeğe," dedi, biramı verirken.

"Bir de iyi arkadaşlara," diye karşılık verdim, biralarımızı tokuşturduk ve ben bu yaz akşamını sadece zihnimde resmetmekle yetindim. Gece yarısı mavisi ve mor tonlarının karışımı bir gece, inci rengi noktacıklar ve hislerimin metaforu olarak sadece benim görebildiğim çarpıcı, parlak pembeler.

Gece sıcaktı, bira soğuktu ve yanımdaki arkadaş ise, aslına bakılırsa, epey mükemmeldi. İnsanlar kemerin altından gelip geçiyor, birbirleriyle konuşup gülüşüyorlardı ve parktan gökyüzü öyle engin görünüyordu ki yıldızları neredeyse görebiliyordum. Bir yandan yemeğimizi yerken bir yandan da sohbet ediyorduk. O bana işim hakkında sorular sordu, ben de ona onun işi hakkında sorular sordum. Açtığı yeni restoran zamanının büyük çoğunluğunu aldığı için işin ağır kısmını Olive Branch'teki yardımcı şef üstleniyormuş ve o da bu yüzden kendisini kötü hissediyormuş.

"Geçen hafta tanıştığım şef mi o?" diye sordum, bana mutfaktan çıkmamı söyleyen şefi hatırlayarak.

"Iona Samuels," dedi başını sallayarak. "En iyi şeflerimden biri. Kendisi henüz bilmiyor ama ben gittiğimde Olive Branch'in baş şefi o olacak. Restoranı emanet edebileceğim daha iyi birini düşünemiyorum."

“Buruk bir his mi? Yedi yıldır çalıştığın bir yeri bırakmak?”

Bir omzunu silkti. “Kısmen ama markam ve kariyerim için iyi.” Hayatının tam da istediği yönde ilerlediğini görmek güzeldi. Şaşaalı hayatı hakkındaki düşüncelerimin bir önemi yoktu.

Zaten ben o hayatın çok küçük bir kısmında vardım.

“Çok çalıştım,” diye devam etti. “Artık duramam. Durmak da istemiyorum.”

“Muhteşem bir kariyer inşa ettin. Bahse girerim ki büyükbaban seninle gurur duyuyordur.”

Tereddüt etti, ardından birasından uzun bir yudum daha aldı. “Aslında o vefat etti.”

Mideme yumruk yemişim gibi hissettim. “Ah çok özür dileirim.”

Başını iki yana salladı. “Sorun değil, cidden. Neredeyse yedi yıl oldu. Sen git–” Kendisini durdurdu ve onun yerine şöyle dedi: “Kendi evime geçtikten birkaç gün sonra vefat etti.”

Yani teyzemin evinden ayrıldıktan sonra. Yaz sonrasında. İşe girdikten kısa süre sonra. Büyükbabası onun şef olduğu günleri görememişti. Haksızlıktı bu gerçekten. Onu nasıl teselli edeceğimi bilemedim. Hatta teselli isteyip istemediğini bile. Yedi yıl geçmişti nihayetinde... ve büyükbabası hakkında konuşurken, benim teyzem hakkında konuşurken zorlandığım kadar zorlanmıyor gibiydi. Sonuç olarak sadece şöyle dedim: “Tüm şu başarılarına bir bak. *Kendi restoranını* açmak üzeresin. Onun gururu oldun.”

“Oldum,” dedi bana hak vererek ama sesinde egodan eser yoktu. Sesinde olan tek şey... yorgunluk muydu? Evet, sesi yorgun geliyordu, “ve bu noktaya gelebilmek için çok şey feda ettim. İlişkiler, arkadaşlıklar, başka kariyer fırsatları... Tek yol yükselmektir.”

Tavuklu fajitamın son lokmasını yerken, sokak lambalarının ışığında ona dikkatle baktım. “Pişman mısınız?”

“Pişman olduğumu söylersem,” diye karşılık verdi düşünceli bir ifadeyle, “buraya ulaşmayı hayal eden eski hâlime haksızlık

etmiş olur muyum? Muhtemelen, evet." Ama sonra, dudaklarına aheste bir gülümseme yayıldı; tatlı ve çekingen. "Neyse ki pişman değilim, gerçi. Ama..." Tereddüt etti. "Orada olmadığım için pişmanım. Senin yanında," diye ekledi. "Teyzen vefat ettiğinde. Pişmanlığım bu."

Boğazım düğümlendi. Gözlerimi kaçırdım. Başka yere baktım. "Sorun değil," dedim kısaca. "Ben iyiyim."

"Hayır," diye mırıldandı, yüzüme dikkatle bakarak ve biraz dalgın, kırgın görüldüğümü anladım. "İyi değilsin."

"Öyleyse neden beni arayıp bulmadın?" diye soruverdim birden. "Yedi yıldır neden aramadın?"

Yüzünü buruşturdu, tabağını yanına, bankın üstüne koydu ve ellerini temizleme başladı, Sanırım umurunda olmadığını, eğer isteseydi arayıp bulmuş olacağını bana en kibar şekilde nasıl söyleyeceğini düşünüyordu. Ama sadece, bir elini aramıza koydu, elinin üstüne eğilerek bana yaklaştı ve fısıldadı: "Anlat-sam bana inanır mıydın, Limon?"

Duzenleme
Ny.Ozlem

Bolca Seyahat Edilmiş Bir Zaman

“BEN... NE DEMEK İSTEDİĞİNİ anlamadım,” diye itirafta bulundum.

İç çekti ve tekrar geri çekildi, kemerin altında fotoğraf çekilen bir grup gence baktı. “Öyleyse, sahneyi betimleyeyim. Yedi yıl önce. Sen... kaç yaşında oluyorsun, yirmi iki mi? Seni buluyorum ve beni tanımıyorsun, değil mi? Çünkü benimle tanışmana daha yedi yıl var.”

Sözleri beni hazırlıksız yakaladı; biramdan bir yudum daha almaya çalışırken neredeyse boğuluyordum. Daha evvel ne demişti? “Sanırım bu süre bana biraz daha uzun geldi” mi?

“Öyleyse sen... Biliyorsun? Şeyi?”

“Evet,” diye cevapladı kısaca. “Biliyorum.”

Hangisi daha şok ediciydi, bilemiyordum: Beni aramayı düşünmüş olması mı, yoksa onun teyzemin evinden ayrılmasından önceki birkaç haftalık süreçte ona doğruyu anlatmış olmam mı? Bunu fark edince biraz daha dik oturdum. “Öyleyse, geri döndüm, öyle mi? Senin zamanında, teyzemin evine?”

Gözlerini sokak lambasına dikti. “Hatırlamıyorum.”

Acaba yalan mı söylüyor, diye anlamak için yüzünü uzun bir süre inceledim. Ağzı sıkıca kapalıydı, bakışlarında bir belirsizlik vardı ama hiçbir şey belli etmiyordu. Beni ona bakarken yakaladığında bile hiçbir şey belli etmedi ve o da bana baktı.

“Hatırlamıyorum Limon,” dedi tekrar ve ben de hemen gözlerimi kaçırdım.

Bir şey mi oluyor? diye sormak istedim. Bana söyleyemeyeceği kadar korkunç bir şey? Geçmişini düşünüp yedi yıl önceki, teyzemle apar topar gezmeye gittiğim o yazı hatırlamaya çalıştım. Teyzemle aylarca ortadan kaybolduğumuz ilk ve tek gezimizdi bu; telefonlarımızı kafelerde şarj edip pansiyonlarda kalmıştık. Ertesi yıl Strauss & Adder’da işe başlamıştım ve bu yüzden artık gezilerimizi her yazın sonuna planlamaya başlamıştık. Doğum günümde elimizde bavullarla Met’de buluşurduk ve bir süre oturup Van Gogh’yu ziyaret ettikten sonra meçhul yerlere doğru yola çıkardık.

Yedi yıl önce yurtdışındaki o muhteşem yazdan sonra eve döndüğüm günü hatırlayamıyordum. LaGuardia’daki pistte uçağın taksi yapmasının aşırı uzun sürdüğünü hatırlıyorum. Hatta o kadar uzundu ki uçakta ücretsiz şarap kalmamıştı. Teyzemi evine bıraktığımı, onunla sarılıp vedalaştığımı ve yorgunluktan yanlışlıkla içinde zaten yolcu olan bir taksiye bindiğimi hatırlıyorum.

Kaşlarımı çattım.

James bana doğru uzandı ve başparmağıyla kaşlarımın arasını düzeltti. Hiçbir şey demedi ama demesine de gerek yoktu; yüzümde yine o ifadenin olduğunu anlamıştım. O uzak, sanki bir limonlu şeker emiyormuşum gibi ekşi ifade.

“Hatırlamıyor musun yoksa bana mı söylemek istemiyorsun?” diye sordum, geri çekilerek. Başını yana eğdi ve buna nasıl bir cevap vereceğini düşündü.

“Üçüncü bir şık var mı?”

“Tabii ama ne?”

Tereddüt etti ve sanki söylemesi gereken şeyi nasıl söyleyeceğini düşünüyormuş gibi yarım kalmış fajitasına baktı. Birdenbire, bunun her şeyi daha da kötüleştireceğine dair korkunç bir hisse kapıldım.

“Özür dilerim,” dedim hemen. “Buna cevap vermek zorunda değilsin. İnanılmaz. Ben... Ben gerçekten de normal bir şekilde

sohbet etmeyi bilmiyorum, değil mi? En sevdiğin müzik grubu ne? En sevdiğin kitap? En sevdiğin renk?”

“Cık, cık, hâlâ tahmin etmen gerekiyor. Ah, hayır,” diye ekledi, daha sessiz bir şekilde. Arkamda bir şey görmüş ve bakışları ciddilemişti. “Bundan pişman olmak üzere olduğumu hissediyorum.”

“Ne?” Başımı çevirip arkama baktım.

Miguel ve Isa, seyyar mutfaklarını kapatıyorlardı. Pencere örtülerini indirdiler, kapıları kilitlediler ve bize doğru gelmeye başladılar. Saatime baktım. Gerçekten de tam onda kapatıyorlarmış.

Onlar gelirken James şöyle dedi: “Umarım o kese kağıdında düşündüğüm şey yoktur, Miguel.”

“Of, kesinlikle yok. İster misin?” diye ekledi Miguel bana hitaben. Yanıma oturdu ve kese kağıdının içindekilerden bana uzattı. Bir tane aldım; şeker kaplamalı gibiydi.

Tadına baktım. Kesinlikle esmer şeker. “Ah, güzelmiş. Ne bu?”

James, tek kaşını kaldırarak Miguel’e baktı ve o da bir tane aldı. “Miguel’in asıl spesiyali,” dedi bana. “Tarçınlı şekere ve başka bir şeye daha bulanmış tortilla cipsi. Diğer şeyin ne olduğunu hâlâ çözemedim.”

Miguel cık cık yaptı. “Isa bile bilmiyor.”

Tatlı cipsler leziz ve güzeldi, hoş, yağlı bir çıtırlıkları vardı. Fajitadan sonra çok iyi gidiyorlardı. Bir tane daha yedim. “Arnavut biberi mi?” diye tahmin yürüttüm.

Kese kağıdından bir avuç cips alan Isa, “Asla söylemez... Tahminin doğru mu, yanlış mı söylemez. Benim tahminim, suyu alınmış sriracha.”

“Sriracha kadar keskin değil,” diye sesli düşündü James.

Kimsenin tahmin edememesi Miguel’i mutlu ediyor gibi görünüyordu. “Ne önemi var? Tüm gizli tariflerimi almak mı istiyorsun?”

“Yemek kitabına faydası olabilir,” dedi Isa. “Tanrı biliyor ki eklemek yapmayı beceremiyor.”

“O kadar da kötü değilim,” diye karşılık verdi James, kızarak. “Cips de ekmek değildir.”

Isa güldü ve James’in saçlarını karıştırdı. “Dedi, Ekmeklere Giriş dersinden neredeyse *iki kez* kalan adam.”

“Ayrıca,” diye ekledi Miguel bana bakarak, “bunu bir onur nişanı gibi üzerinde taşıyor.” Sonra uzanıp James’in saçını kuşağının arkasından çıkardı ve bana oradaki dövmeyle gösterdi. Daha önce gördüğüm çırpma teliydi bu; artık solmuş, çizgileri biraz bulanıklaşmıştı.

James homurdandı ve Miguel’in eline vurdu. “Evet, tüm sırlarımı ele verme.”

“Off.” Miguel James’e elini salladı ve bana doğru eğildi. “O dövmeyle nasıl yaptırdı biliyor musun?”

“Acayip komik,” diye ekledi Isa, bir kolunu James’in omzuna atarak.

“Sen onlara bakma,” dedi James bana yalvarır gibi eliyle elimi okşayarak. O kadar hafif ve uzun bir okşamaydı ki maksatlı olmaması imkânsızdı. “Sana her söyledikleri yalan. Yalancı bunlar.”

“Ekmeklere giriş *demişken*... CIA’daki ilk gün. Üçümüz oradaki yaşı en büyük öğrencilerdik,” dedi Miguel ve James başını iki yana salladı.

“Ah, hayır, o hikâyeye olmaz.”

“İyi bir hikâyeye bu!” diye karşı çıktı Miguel ve bana doğru eğildi. “Her neyse; bize ders veren şef bu adama seslendi. O sırada hepimiz dirseklerimize kadar hamura batmışız, değil mi?”

“Bu hikâyeden nefret ediyorum,” diye homurdandı James, acıyla yüzünü sıvazlayarak.

“Şef ona şunu sordu: Isa, ne sormuştu?”

Isa keseden bir cips daha aldı. “Ne yaptığını sormuştu.”

“Talimatlara uyuyordum,” diye homurdandı James alçak sesle.

“Bu da dedi ki –şef de süper geri kafalı biri bu arada– ‘Ne yapıyor gibi görünüyorsun? Yoğuruyorum.’ Dirseğine kadar hamurun

içinde. Yüzünde un. Maya tezgâha saçılmış. Şey kullanıyordu, ne kullanıyordun? Tahta *kaşık* mıydı? Adam kaosun ta kendisiydi.”

Isa kıkırdadı. “Hoca da ona baktı ve dedi ki: ‘Çırpacaksın, çırpacaksın.’”

“Dürüst olmak gerekirse, hayatımda daha önce hiç Danimar-ka çırpıcısı görmemiştim. Sonra Isa, o gece hep beraber içmeye gitmemize karar verdi ve kendimizi bir dövmede bulduk ve,” omuz silkti, “işte böyle. Hikâyesi bu,” dedi James.

Bunun üzerine Miguel ile Isa, bana kendi sol kulaklarının arkasındaki dövmeleeri gösterdiler, birinde spatula, diğesinde kepe vardı.

“Pekâlâ, şimdi kendimi dışlanmış hissettim,” dedim. “Ben de kulağımın arkasına bir mutfak gereci istiyorum. Ne olsun?”

Isa keseden bir avuç cips daha aldı. “Yok, sana mutfak gereci olmaz. Sana... bilemiyorum.”

“Boya fırçası,” dedi James, çok emin bir şekilde.

“Ressam mısınız?” diye sordu Miguel.

“Sadece hobim,” diye karşılık verdim çabucak. “Asıl mesleğim kitap tanıtımı. Harika bir iş. Alanımda en yetenekli insanlardan birinin altında çalışıyorum ve benim için büyük bir şeref. İşimi çok seviyorum.”

James’in diğeri yanında oturan Isa sordu: “Neden seviyorsun?” Ağzımı açtım ve donup kaldım.

Bu, düşündüğümde daha zor bir soruydu.

Mesele şu ki, işimi seviyordum ama kendime dürüst olmam gerekirse? Artık işime karşı tutku duyduğumdan emin değildim. Rhonda gibi ya da altı ay önceki hâlim gibi değildim. Eskiden kariyerimde tırmanıp duruyordum, tek istediğim buydu ama...

Drew’in, James’in kitabını alma ihtimaline ne kadar hevesli ve heyecanlı olduğunu, Rhonda’nın emekliliği yaklaştığı hâlde işi konusunda son ana kadar ne kadar tutkulu olduğunu gördüm. Ben ise çoğu zaman sadece... yorgundum.

Teyzemle son konuşmamızı düşündüm, “Bir maceraya atıldım, tatlım.”

Dürüst olmak gerekirse bir macera hoş olurdu.

“Ben... seviyorum işte,” diye cevapladım en sonunda. “Ayrıca en iyi iki arkadaşımın birlikte çalışmanın da faydası oluyor. Sen neden şef olmak istedin?” diye sordum ona.

“Annem tanınmış bir pasta şefi, pardon, *pâtissiere*. Ben mutfağın arka kısımlarında büyüdüm,” dedi İsa. “Ama sanırım, en sevdiğim şey, taze kruvasanın kokusu. Eşi benzeri yok.”

“Mükemmel tuz, asit ve yağ karışımını da tutturduğun zaman...” Miguel parmaklarının ucunu öptü ve yukarı kaldırdı. “Yemeği harikulade yapıyor.”

“Bir de sanatını tatmaya gelen insanlar,” dedi James ve ardından dudaklarını büzüp başını iki yana salladı. “Gerçek şu ki, çoğu restoran işinde maaşlar çok kötü. Mesai saatleri korkunç. Harika yemekler yapıyorsun ama eve gittiğinde kötü şeyler yiyorsun. Ya da yemek yiyemeyecek kadar yorgun oluyorsun. Bu iş herkese göre değil. Kayda değer bir hedefin peşinde değilsen, neden mutfakta olasın ki?”

“En son ne zaman kendim için yemek yaptığımı hatırlayamıyorum,” dedi İsa düz bir ses tonuyla ve dalgın gözlerle.

Miguel birasının kalanını arkaya fırlattı. “En son ne zaman birinin yemeğine iltifat ettiğini hatırlamıyorum.”

“Ben de hatırlamıyorum ve bir restoran açmak üzereyim. Umam övgü alırım da bir şeyler değişir,” diye ekledi James, birasının kalanını bitirip ayağa kalkarken. Boş tabakları ve şişeleri alıp atmaya gitti. O giderken yine içimde bir boşluk hissetmeye başladım.

İsa iç çekip bir cips daha yedi. “Tükenmesinden öyle korkuyorum ki.”

Miguel ensesini ovuşturdu. “Biliyorum.”

James’in meydanın kenarındaki çöp kutusuna doğru gidişini izledim. “Tükenmesinden mi?”

“Evet,” dedi Miguel, James’in kaldırımdaki bir teneke kutuya tekme vuruşunu, ardından alıp bizim çöplerimizle beraber çöp kutusuna atmasını seyrederken. “Ben sadece... Bazen çok fazla çalıştığını düşünüyorum. Kendisine yeterince vakit ayırmıyor.”

“Büyükbabasını gururlandırmak istiyor,” diye belirttim.

Başını salladı. "Evet, öyle ama hangi noktada durup kendisi için de bir şeyler yapmayı istemeye başlaması lazım? Büyükbabası için olmasa, Şef Gauthier için olacaktı. Gauthier olmasa, bir sonraki seviyeye geçmek için ihtiyaç duyduğunu düşündüğü başka bir şey bulurdu. Böyle devam eder gider," dedi, vurgulamak için eliyle daireler çizerek.

"Belki de kendi istediği şey de budur," dedi Isa.

"Belki," diye karşılık verdi Miguel. "Ama belki de hayatına neşe getiren bir şeyleri yapmak da önemlidir. Sana kahrolası bir Michelin yıldızı kazandırmayacak olsa bile."

Biramı bitirdiğim sırada James, elleri kotunun ceplerinde olarak döndü. Yine aramıza oturdu ve ellerinin üzerinde arkaya yaslandı. "Tamam, işten bu kadar şikayet yeter. Limon, biliyor musun, bu ikisi olmasa muhtemelen CIA'dan sağ çıkamazdım?"

"Baş belasının tekiydi," diye yakındı Isa ve bir cips daha yedi.

James'e baktım. "İşte buna inanırım."

Buna epey alınmışa benziyordu. "Hey..."

"Daha çok hikâyemiz var," dedi Miguel.

Bir avuç cips daha aldım ve arkadaşlarına hitaben şöyle dedim: "Yetişeceğim bir yer yok. Her şeyi anlatın bana."

Isa heyecanlı bir şekilde mırıldandı ve ayağa zıpladı. James elleriyle konuşmayı seviyorsa, Isa da tüm vücuduyla konuşmayı seviyordu. Kısa sürede farkına varmıştım ki konuşurken sürekli hareket hâlindeydi. Sanki sakince oturmak hayatının sonunu getirecekmiş gibi, bir ileri bir geri yürüyor, etrafında dönüyordu. "CIA'den mezun olduğumuz yıl, ilk üçe giren şefler duruyor karşında," diye başladı, üçüne işaret ederek. "Ayrıca aramızdan iki kişi neredeyse mezun olamıyordu ama çalışmamaktan değil."

James bana doğru eğildi ve kısık ve biraz şakacı bir sesle fısıldadı: "Hangi ikisi olduğunu tahmin et."

"Sen değilsindir, orası kesin," diye karşılık verdim ve bunun üzerine belli belirsiz sırıttı.

Isa devam etti: "Okuldaki en yaşlılardan olduğumuz için, bir bakıma birbirimize yanaştık."

James, benden uzaklaşmadan, daha yüksek sesle araya girdi. Omuzlarımız birbirine değiyordu ve ben kendimi bir ergen gibi hissediyordum. Yüreğim ağzımdan fırlayacak gibiydi. "Sanırım sınıfımızdaki en büyük kişi bendim..."

"Hayır, hayır," dedi Miguel elini sallayarak. "Emekli bir muhasebeci vardı. Neydi adı? Beatrice? Bernadette?"

İsa parmaklarını şıklattı ve ona işaret etti. "Bertie! O yaz yurtdışına gitme sebebimiz oydu, hatırladınız mı? Fransa'da sahildeki çıplaklar kolonisine *catering* hizmeti verdiğimiz zaman?"

James'in gözleri, sanki bir savaş alanını hatırlıyormuş gibi uzaklara daldı: "Hatırlamaz olaydım."

Miguel devam etti: "Bir keresinde de neredeyse İngiltere Kraliçesini zehirliyorduk."

"Yapmadık öyle bir şey," diye düzeltti James. "Yakınından bile geçmedik."

Ama benim bundan çıkardığım tek sonuç şu oldu: "Kraliçe'ye yemek mi yaptınız?"

Başını iki yana salladı. "Ruhu şad olsun. Abartılacak bir şey değildi--"

"Gayet de öyleydi! Dinle bak, bu adam hiçbir şeye heyecanlanmıyor. Resmi bir ziyafet içindi, değil mi? Harbi lüks bir şey. Biz de iyi referanslarla işi aldık. Gerçi sen mutfakta çalışmıyordun, değil mi, İsa?"

"Hayır, ben Shoreditch'te sarhoş olmakla meşguldüm."

"Doğru, doğru." Miguel hatırlayıp başını aşağı yukarı salladı. "Şu zehir tadımcısı olmasaydı, kimse fark etmeyecekti."

"Paprika ile öğütülmüş acı kırmızı biber birbirine benziyor, tamam mı?" dedi James burnunun direğini ovarak. Ardından biraz daha sessiz bir şekilde ekledi: "*Birazcık* da akşamdan kalmaydım."

"Tanrım," dedim hayretle. "Neredeyse kiralık katillik yapmışsın?"

"Öğütülmüş acı kırmızı biber kraliçeyi öldürmezdi," diye karşılık verdi kızgın bir şekilde, omzunu omzuma vurarak. Kızıyafetlerimize rağmen sıcaklığını hissettim ve bu yakın mesafe-

den tıraş sonrası losyonunun kokusunu alabiliyordum; odunsu sedir ve gül. "Ama eğer arnavut biberi olsaydı? Mümkün."

"Eğlenceli hikâyeye gelmedik daha!" Miguel gözleri parlayarak devam etti. James'le ilgili başka birkaç hikâyeyi şiirsel bir dille anlatmaya başladı. Glasgow'daki tek gecelik ilişki, Madrid'de bir mafya üyesiyle yaşanan talihsiz karşılaşma sonucu Gran Via'da son sürat bir motosikletli kovalamaca... Hayal ettiği kadar uzağa seyahat etmişti, tıpkı teyzemin dairesinde yapacağını söylediği gibi.

Tarçınlı şekere bulanmış parmaklarımız cips paketinin dibine değene kadar konuşmaya devam ettik. Güzel bir gece olmuştu. Uzun zamandır yaşamadığım kadar güzel bir gece.

İliklerinize kadar işleyen ve ruhunuzu altın rengi ışıkla kaplayan türden bir güzellik; koyu, sıcacık.

Güzel arkadaşlarla güzel bir yemek.

Gecenin sonunda James yine gülüyordu. Olive Branch'te kısım şefliği yaptığı eski günlerinden ve kendisini kızına ayarlamaya çalışan et satıcısından bahsederken rahatça gülümsüyordu. "Sanırım o kızla gerçekten randevuya çıktın, değil mi?" diye sordu Isa.

James başını eğdi. "Bir kez. Uyumlu olmadığımızı çabucak anladık. Ama kızın çizme giydirdiği bir bebek keçisi vardı. Çok tatlıydı," diye itirafta bulundu.

Miguel sordu: "Bu, NYC'ye gelmeden sonraki sonbaharda olmamış mıydı? Branch'te kısım şefliğine terfi ettirildiğin zaman?" Ben artık kendimi o kadar kaptırmıştım ki James Iwan Ashton'ın hayatı boyunca yaptığı ya da dahil olduğu her bir kirli, utanç verici şeyi bilmek istiyordum. "O kızla tanıştıktan sonraydı, değil mi?"

James'in duruşunda bir şeyler değişti. Birbirimize yaslanmış şekilde dururken, kaskatı kesildi. "O hikâye olmaz."

"Lütfen, hadi ama." Isa gözlerini devirdi ve bana anlatmaya başladı: "Durmadan o kızdaki bahsediyordu. Bir kez bile, bir an bile susmuyordu. Adı neydi? Bir şarkıyla ilgiliydi, değil mi?"

"Şarkı mı?" Hem bilmek hem de bilmemek istiyordum.

“Evet,” dedi Miguel ve şarkıyı söylemeye başladı. “Ah sevgilim, ah sevgilim, ah sevgili *Clementine*.”

Kötü Zamanlama

JAMES, KENDİSİ İÇİN UBER ÇAĞIRMIŞ olmasına rağmen metro istasyonuna kadar bana eşlik etti... Nerede yaşadığından emin değildim ama Monroe olmadığı kesindi. Miguel "Ah sevgili Clementine" şarkısını söylediğinde cips yerken boğulacağımı sandım. James hemen konuyu değiştirip Miguel'in Isa'ya nasıl evlenme teklif ettiğine getirdi. Üç yıl önce biraz yağmurlu bir bahar gününde, yemek kamyonetinin ortasında. Müşteri yok, sadece ikisi ve bozulmak üzere olan et. Önceki konuşmadan dolayı zihnim hâlâ allak bullak olmasa hikâyelerine kapılabildim. "Durmadan ondan bahsediyordu," demişti Miguel, şarkıyı söylemeye başlamadan hemen önce. Bunu düşününce karnımda kelebekler uçuşuyordu.

Ondan bahsetmeden duramıyordu, *benden*.

"Bu gece eğleneliydi. Arkadaşlarımla ilgilendiğin için teşekkür ederim. Bazen... Aşırıya kaçabiliyorlar," dedi, elleri ceplerinde.

"Onların kötü olduğunu düşünüyorsan, bir de Drew ve Fiona ile takılmalısın," diye karşılık verdim, tedirgin bir kahkahayla. Çünkü dördünü birden aynı odada düşününce panik atak geçirecek gibi oluyordum.

Tren platformuna inen merdivenlerin başında durdum, o da yanımda durdu. Hem çok yakın hem de çok uzak.

Sanki ikimiz de bir şeyler olmasını bekliyorduk.

Fazla cilveli görünmemeye çalışarak dönüp sordum: "Clementine, he? Clementine adında kaç kız tanıyorsun?"

Sırttı. Gözleri gri renkli sakın bir su birikintisi gibiydi. Belki de gözlerini resmederken su ile seyreltilmiş yeşil kullanırdım. Biraz da sarı tanecikler ve mavi, yanardöner bulutlar. "Sadece bir tane," dedi usulca ve ellerini ceplerinden çıkardı.

Karnımdaki kelebekler çılgına döndü. "Şanslı kızmış öyleyse."

"Ayrıca zeki, yetenekli ve güzel," diye devam etti, niteliklerimi parmaklarıyla sayarak ve bir adım yaklaştı.

Bakımlı gür, koyu renk kaşları ve burnuna yayılmış, teninde takımyıldızları andıran çilleriyle, bu kadar yakından o kadar yakışıklı görünüyordu ki, bu kadarına hazır değildim. Bakışları temkinliydi. Keşke dedim, keşke hâlâ, teyzemin evindeki o heyecanlı, hevesli adam olsaydı.

Ellerimi yüzüne uzattım, parmaklarımı ağzının kenarlarındaki gülme çizgilerinde gezdirdim, yeni yeni uzayan kirli sakalını hissettim. Gözlerimi kapattım ve dudaklarını dudaklarımın yakınında hissettim. Beni öpmesini istiyordum. Bunu ani bir korkuyla fark ettim. Beni öpmesini, uzun, hem de çok uzun zamandır hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum. Ona yakın olmak, sonunu bilmediğim bir hikâye gibiydi. Teyzemin bana, parıldayan, tutkulu gözlerle tüm dişlerini göstererek her gülümseyişinde ve beni bir maceraya davet edişinde kemiklerime kadar hissettiğim o iç gıcıklayan his.

James bir maceraydı. Atılmak istediğimi birdenbire fark ettiğim bir macera. Hiç şüphesiz ki bu macerayı istiyordum.

Onu istiyordum.

Fakat aradan bir saniye geçti, sonra bir saniye daha ve içimdeki o kıpır kıpır his, hızla sönmeye başladı. Gözlerimi açtım, geri çekildi ve alnuma bir öpücük kondurdu. "Ve bana son derece yasak biri," diye bitirdi, dudakları saçımında. Kalbim, büyük bir ihanete uğramış gibi kırıldı. Yüzünde acı dolu bir ifadeyle, ben-

den bir adım geri çekildi. "Zamanlama her zaman yanlış, değil mi, Limon?"

"Evet," diye fısıldadım, gergin bir sesle. Çünkü haklıydı ve bunu bana hatırlatanın o olması karşısında çok utanmıştım. Yüzüne bakamıyordum. "Ben gitmeliyim," diye geveledim ve merdivenden aşağı koştum.

"Limon!" diye seslendi arkamdan ama turnikeden geçip tren platformuna kadar durmadım.

Neredeyse kariyerimi çöpe atıyordum. Hem de ne uğruna? Kalıcı olamayacak, anlık bir duygu için mi? Hiçbir şey kalıcı değildi.

Olmayacaktı.

Ama beni korkutan şey, onu öpme konusunda hiç tereddüt etmemiş olmam değil, kariyerimi zerre kadar umursamamış olmamdı. Rhonda'nın ne düşüneceğini umursamamıştım. Mesailerle, uykusuz hafta sonlarıyla ve kâğıt kesikleriyle geçen yedi yılımı umursamadan çöpe atacaktım.

Beni en çok korkutan buydu, uğruna amansızca çalıştığım şeyden bir anda vazgeçme noktasına gelişimdi.

Tren platforma yanaştı ve ben de bindim. Hâlâ ellerini ellerimde hissediyordum ve birbirimize ne kadar yaklaştığımızı düşününce içim yanıyordu. Tıraş losyonunun kokusu. Bedeninin sıcaklığı. Neredeyse duyulmayacak bir iç çekişle kendini son anda durdurması.

"Zamanlama her zaman yanlış, değil mi?" diye sormuştu. Evet, sanırım öyleydi.

Mazide

EVİME GİRDİM, babetlerimi kapıda çıkardım. Yağmur, cama tıklatan minik parmaklar gibi pencerelere usulca vuruyordu. İki güvercin, klimanın üzerindeki yuvalarında birbirlerine sokulmuşlardı. Akşamı ve hâlâ içimde uğuldayan tüm o rahatsız edici duyguları üzerimden atmak için soğuk bir duş alsam mı diye düşünüyordum ki biri seslendi.

“Limon?”

Dondum. Ardından, âdeta inanamayarak seslendim: “Iwan?”

Babetlerime takılıp sendeleyerek mutfağa koştum. Orada, önünde bir şişe şarap ve kadehle masada oturuyordu. Üzerinde hâlâ işte giydiği kirli beyaz tişört ve bol, siyah pantolon vardı. “Limon!” dedi çarpık gülümsemesiyle. “Hey, seni görmek ne güzel. Bu geç saatte burada ne arıyorsun?”

“Ben... Seni görmek istedim,” diye cevap verdim. Bu o kadar doğrudu ki kalbim sızladı. Görmek istedim ama göremeyeceğimi sanıyordum. Bana o yamuk ve sıcak gülümsemesiyle bakan, dağınık, kızıl-kahve saçlı, gri gözlü adamı.

Ve beni hiç unutamıyorsun.

Mutfağa girdim, yüzünü ellerimin arasma aldım. Gözlerini şaşkınlıkla açarak bana baktı. Ah, muhteşem bir şaşkınlıktı bu. Onu öptüm. Sertçe ve aç bir şekilde öptüm, tadını beynimin gri maddesine kazımak istercesine. Tüm gece bunu yapmak isteyip

durmuştum. Parmaklarımı kızıl kahve saçlarında gezdirmek, buklelerinden sıkıca tutmak. Kendimi ona, onu hissedecek kadar sertçe bastırmak.

Tadı şarap gibiydi ve kirli sakalı tenime batıyordu.

“Neden bu kadar açsın, Limon?” diye sordu, nefes almak için ara verirken. Merakı biraz üzücüydü, sanki bir art niyetimin olmasından şüpheleniyormuş gibi. Sanki sadece onu öpmek istemem mümkün değilmiş gibi.

“Sen değil misin?” diye sordum ve bu cevap ona yetmiş gibiydi. Çünkü, evet, o da açtı. Öyle olacağını biliyordum. Tabii ki biliyordum. Tüm gece bana bakışları, beni incelemesi, sanki beni içmek ister gibiydi, sanki bir daha asla yapamayacağını düşünüyormuş gibi, o bakışı biliyordum. Annemin babama bakışıydı bu. Teyzemin, dilinde ekşi şeker tadı bırakan o uzak anıya bakışıydı.

O bakışı o kadar iyi biliyordum ki ben içeri girdiğimde başını masadan kaldırdığı anda, o umut dolu sesiyle, inanamıyormuş gibi Limon diye seslendiği anda tanıdım o bakışı.

Uzandı ve parmaklarını saçıma doladı, bir kez daha öpmek için beni kendine doğru çekti. Yavaş ve şehvetli bir şekilde yüzümü elleri arasına aldı, dudaklarını dudaklarıma bastırdı, yumuşak sözler mırıldandı. Dili alt dudağımda gezindi ve ben o an, içimde patlayan şekerleri hissederek ona iyice sokuldum. Öyle güzel kokuyordu ki; tutku, sabun ve *kendisi* gibi. Kokusu açlığını daha da artırıyordu.

“Her nasılsa ne zaman bir arkadaşına ihtiyacım olsa sen geliyorsun,” diye mırıldandı.

“Arkadaşa mı, bana mı?”

Biraz geri çekildi, o güzel, fırtınalı gözlerle bana baktı; sonbaharın ilk karından önceki bulutları andırıyordu gözleri. “Sana, sanırım,” diye karşılık verdi, yumuşak ve emin bir sesle ve bu, etrafıma ördüğüm korkunç duvarı yıkıverdi. Onu tekrar öptüm, o kelimelerini içime çektim.

Yüzümü avuçlayan nazik elleri yavaş yavaş aşağıya, gömleğime doğru kaydılar ve o becerikli, uzun parmaklarıyla düğmele-

rimi teker teker açtı. Açarken de öpücükleri ağızımdan boynuma doğru indi. Dişlerini boynumun yanından omzuma doğru sürerken, seksiden ziyade vahşi bir ses çıkardım. Benimle birlikte dönüp sırtımı masaya yasladı ve kaldırıp masanın üstüne oturttu, şarap şişesini ileri itti. Diliyle köprücük kemiğime dokunup emdi. Sonra dişlerini batırdı.

Tüylerimin diken diken olduğunu hissedip nefessiz kaldım.

“Fazla mı oldu?” diye sordu, güzel, uzun kirpiklerinin altından bana bakarak. Bakışları benden sarhoş olmuş gibiydi.

Hayır, tam aksine.

“Devam et,” diye yalvardım, yanaklarıma ateş bastığını hissederken.

“Kızarman hoşuma gidiyor,” diye mırıldandı, bir yandan göğüslerimin üzerine öpüp bir yandan da gömleğimin düğmelerini açarken. “Beni deli ediyor.”

Kızardığımda nasıl görüdüğümü hiç düşünmemiştim. “Tarf et.”

“Hoş bir renk,” diye başladı. Göğüslerimin arasında sıcak nefesini hissediyordum. Beni sırt üstü masaya yatırmış, dizini masanın kenarına dayamış, ellerini iki yanıma koymuştu. “Tam buradan başlıyor,” köprücük kemiğimin ortasının hemen altına bir öpücük kondurdu, “ve yukarı yayılıyor,” boğazımın en alt kısmını öptü, “daha yukarı,” boynumun yanına da bir öpücük, “daha yukarı.” Çenemin kenarını öptü. Sağ yanağımı. “Buna sebep olanın kendim olduğunu bilmek beni delirtiyor.”

Oldukça doğru olan bu varsayım karşısında cildimin kızardığını hissettim; kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. O korkunç derecede yamuk ağızında yavaş bir gülümseme belirdi.

“Tam şu anki gibi,” dedi mırlar gibi ve kızaran yanaklarımdan öptü. Beni tutuş şekli çok nazik, çok dürüst ve doğruyu söylemek gerekirse, erotikti. Daha önce de romantizm yaşamıştım. Tabii ki yaşamıştım. Hem dünyayı gezip hem de Roma’da bir yakışıklıya ya da Avustralya’da zekice konuşan bir gezgine, gırtlaktan konuşan bir İskoç’a, İspanya’da bir şaire vurulmamak

mümkün değildi ama bu farklıydı. Her dokunuşunda, tenime parmaklarının her değişinde bir ağırlık vardı. Bir huşu.

Sadece öpülecek ve on yıl sonra hoş bir anı olacak herhangi bir kız değilmişim gibi. Daha ziyade, on yıl boyunca öpülecek biriymişim gibi.

Yirmi yıl boyunca

Ama tabii ki bu olmadı, *olamazdı*, çünkü bunun nasıl bittiğini zaten biliyordum.

Kaşlarımın arasındaki kırıışıklığı öptü. “Ne düşünüyorsun, Limon?”

Parmaklarımı göğsünden aşağı kaydurdum ve tişörtünün altına soktum. Düşünmeyi bırakmam gerektiğini düşünüyordum. Şu anda, onunla olmanın tadını çıkarmam gerektiğini. Bildiklerimin bilinciyle, bunun yürümeyeceği bilinciyle, bu yaptığımın ne kadar bencilce olduğunu düşünüyordum. Teyzemin o ikinci kuralı koymakla ne denli akıllılık ettiğini düşünüyordum ve bu kuralı nasıl sonuna kadar bozmak üzere olduğumu düşünüyordum.

Karnındaki dövme dokundum; küçük, koşan bir tavşan dövmesiydi. Dokunmamla birlikte tüyleri diken diken oldu. “Kaç tane var?” diye sordum, cevap vermek yerine.

Bir kaşımı kaldırdı. “On. Hepsini bulmak ister misin?”

Cevap olarak tişörtünü çekip çıkardım, o da yere attı. Leğen kemiğinin üzerinde bir dövme daha buldum, bir lades kemiği-ydi. “İki.”

Gövdesinin sol yanındaki baş harfler. “Üç. Dört,” diye ekledim, sol kolundaki, kırmızı bir iple bağlanmış ot demetini öperek.

Diğer kolunun iç kısmında da çam ağaçlarıyla dolu bir yol vardı. “Beş.”

“Bunları bulma konusunda etkileyici derecede iyisin,” diye mırıldandı ben mutfak masasından aşağı kayıp onu yavaşça oturma odasına doğru çekerken. Alt dudağımı ısırarak beni tekrar öptü.

“Biri bana meydan okuduğunda asla geri çevirmem,” diye karşılık verdim ve onu çevirip sağ kürek kemiğindeki kasap bıçağına bir öpücük kondurdum. “Altı.”

Yedincisi sağ önkolundaydı. Yarıya kadar kesilmiş, ikiye ayrılan bir turp.

Sekizinci bileğindeydi, kolayca gözden kaçabilecek kadar küçüktü, Akrep burcunu oluşturan takımyıldız. *Tabii ki Akrepti.*

“Zorlaşıyor,” dedi gözümü korkutmak için.

“Öyle mi,” diye karşılık verdim ve ne dediğinin farkına vararak bir kahkaha attı. Bu kez kızaran o oldu. Onu çekerek koridordan geçirdim, öperken yatağa ittim ve üzerine çıktım. Aslında oyunum onu epey tahrik etmişti ve bu durum, beni de çok heyecanlandırıyordu. Dokuzuncu köprücük kemiğinin hemen üstüneydi, altında ise hilal şeklindeki doğum lekesi. Bu dövme, kalp atış çizgisi şeklindeydi ve oradaki tenini dişlediğimde, çıkardığı ses biraz, kendini kaybediyormuş gibiydi.

“Ne yazık ki sonuncuyu bulamayacaksın,” diye mırıldandı.

Tabii ki bulacaktım. Hiç değilse çok dikkatli bir dinleyiciydim. Başını nazikçe yana çevirdim, nefesinin kesildiğini duydum ve sol kulağının arkasındaki saç tutamını geri iterek oraya gizlenmiş çırpıcıya bir öpücük kondurdum. “On,” diye fısıldadım. “Şimdi, ödülüm ne?”

Burnunu kırıştırdı. “Bulaşıkçı olur mu?”

“Bir keresinde biri bana, mutfaktaki en önemli rolün bulaşıkçılık olduğunu söylemişti,” diye cevap verdim.

“Hiçbir zaman bir yerlere gelmeyebilir.”

“Ah, Iwan,” dedim iç çekerek, yüzünü ellerimin arasına aldım. “Umurumda değil. Senden hoşlanıyorum.”

Al işte.

Teyzemin kuralı bozuldu; mükemmel planım parçalandı. Iwan’ın ömrü boyunca bir bulaşıkçı olarak kalmayacağını biliyordum ve kalsaydı bile, önemi yoktu. İster bulaşıkçı olsun, ister şef ya da avukat ya da hiç kimse. Ruhumun vurulduğunu hissettiğim, o mücevher gözlü, çarpık gülümsemeli, hoşsohbet adamdı o.

O güzel inci gözler kararıp fırtınaya, boraya dönüştü. Beni belimden kavradı ve üzerinden alıp yorganın üstüne indirdi. Tüm ağırlığıyla üzerime uzandı ve ellerini eteğimin altından, bacakla-

nımdan yukarı gezdirdi. "Gömleğini çıkaracağım," dedi. Parmakları gömleğimin düğmelerini buldu, uzun, çevik parmaklarıyla kalan düğmeleri birer birer açtı. Parmaklarını başka bir yerde istiyordum. "Her yerini öpeceğim. Her bir parçanı hafızama kazıyacağım."

"Her yerim mi?" diye sordum, o arkama uzanıp sutyenimi açarken.

"Her yerin," diye mırıldandı ağzı göğüslerimi keşfederken. Parmakları kıvrımlarımdan aşağı doğru indi, eteğimi yukarı kaldırıp iç çamaşırımın altına süzüldü, "çok güzel."

Parmakları benimle oynarken gerildim, ağzım açıldı, ellerim dağınık saçlarına dolandı.

"...yerin" diye kükredi ve parmaklarını içime kaydırıp okşamaya başladı. Bu sırada dili, göğüslerimin arasındaki çıplak tenimde dans ediyordu. Ağırılığı altında kıvrandım fakat beni sıkıca tuttu ve çikolata gibi tatlı tatlı mırıldandı. Sözleri limon gibi mayhoş ve cilveliydi. Ağzı saçlarımda, peş peşe güzel sözler söylüyordu. Ben hiçbir zaman bir sese âşık olacak türden bir kadın olmamıştım ama geldiğimde, ağzını kulağıma dayadı ve hırıltılı bir sesle, "Aferin kızıma," dedi ve tüm kendime hakim olma duyumu o an yitirdim.

Teyzemin evde iki kuralı vardı: Birincisi, ayakkabılarını kapının yanında çıkarmaktı ve eminim ki ben bunu en az bir kez yapmayı unutmuşumdur.

Öyleyse en azından bir kereliğine ikinci kuralı da çiğneyebilirim. Sadece bir kere.

Ama ayakkabı kuralının aksine, sadece bir kez âşık olmak bile sonsuza dek mahvolmanız için yeterlidir. "Doğum kontrol hapı?" diye sordu öpücükler arasında.

Bir an durup düşündüm. "Ee, evet ama..."

"Bir dakika lütfen." Vücuduma öpücüklerden bir yol çizdi ve en son iç bacağıma bir öpücük kondurduktan sonra cüzdanından bir şey almaya gitti. Ardından yatak odasına geri geldi ve pantolonunu çıkardı. Prezervatifin kabını dişleriyle yırtıp açtı, olabileceğini tahmin ettiğimden çok daha seksi bir şekilde

yapmıştı bunu. Sonra olması gereken yere taktı. Ardından beni öperek, hissederek yavaşça içime girdi ve övgü dolu sözlerini fı-sıldayarak bedenimi keşfe çıkmış gibiydi. Âşık olmaya başladığımı o an anladım. Ona düşüyordum. Yere çarptığımda acıtacak türden bir düşüş. Beni paramparça edecek türden bir düşüş.

Ben de onu öptüm. Cesur, coşku dolu ve özgür hissediyordum. Kendimi aşkının düşüşüne bıraktım.

ERTESİ SABAH, AĞZIM koca bir paket pamuk yutmuşum gibi kupkuruydu, derken hatırladım: *şarap*. Boş şişe hâlâ komodinin üstündeydi ve pembe dantelli iç çamaşırım da gece lambasına asılı duruyordu.

Çok zarif hareket, Clementine.

Yanımda biri inledi. Yalnız uyanmaya o kadar alışmışım ki, Iwan'ın hâlâ yanımda yatakta yattığını, arkasına dönüp çıplak omzumu öpene kadar fark etmemiştim.

"Günaydın," diye mırıldandı uykulu bir sesle ve suratını tenime dayayıp esneyerek. Sabahları sesi boğuk ve kalındı. Sevimliydi. "Nasılsın?"

Avucumu gözüme bastırdım. Kafamın içi kum dolu gibiydi. "Ölü gibi," dedim.

Güldü. Gülüşü yumuşak ve derindendi. "Kahve?"

"Lütfen."

Arkasına döndü ve yataktan inmek üzereydi ama ardında bıraktığı boşluk birdenbire öyle soğuk geldi ki hemen bileğinden yakaladığım gibi yatağa geri çektim. Kıkırdayarak yatağa düştü. Sırtına sokuldum ve buz gibi olmuş ayaklarımı ayaklarına dayadım.

"Ayakların buz gibi!" diye bağırdı.

"Aynen."

"Tamam, tamam, sadece bir dakika," dedi iç çekerek ve arkasına döndü. "Sarılmayı seven biri olduğumu düşünmemiştim," diye ekledi, kabaca olmayan bir şekilde.

"Beş dakika daha," diye mırıldandım, başımı göğsüne koyarak. Kalbi göğsünde hızlı hızlı çarpıyordu. Nefes alıp verişlerini dinliyordum. Ev sessizdi ve yatağın arkasındaki vitray camdan

geçen sabah ışığı altın sarısı ve yeşilin tonlarına ayrılarak içeri süzülüyordu.

Bir süre sonra, "Sanırım, oturma odasındaki güvercinler güneş doğduğundan beri bize bakıyorlar," dedi.

"Yani?"

Pencereye işaret etti ve ben de gösterdiği yere baktım. Tabii ki Anne ile Puşt, pencere pervazında oturuyorlardı. Çarşaf üzerime sarılı olarak doğrulup yatakta oturdum ve gözlerimi kısarak güvercinlere baktım. "Güvercinler doğada ne kadar yaşıyorlardır, sence?"

Düşündü. "Muhtemelen beş yıl, neden?"

"Sadece merak ettim," diye cevap verdim geçiştirerek ve tekrar pervazdaki ikiliye döndüm. Çocukluğumdakilerin tıpatıp aynısına benziyorlardı. Birinin boynunda tasma gibi mavi tüyleri vardı, gerisi ise beyaz-gri benekliydı. Diğerinin tüyleri biraz yağlı görünüyordu, tüyelerinin ucuna kadar uzanan lacivert tonlarda çizgileri vardı. Şimdi düşününce, bunlardan önceki güvercinlerin neye benzediklerini ya da yavrularının olup olmadığını hatırlayamıyordum. Ben hep, kışın kuluçkaya yattıklarını ve her yıl yeni bir çiftin öncekilerin yerini aldığını farz etmişim. Ama şimdi, çok daha başka bir şeyden şüphelenmeye başlıyordum ve bana -çok net bir şekilde- benim de olmam gereken yerde olmadığımı anımsatıyorlardı.

Onlara doğru elimi salladım. "Kış, kış! Gidin," dedim ama ben cama tıklatana kadar uçmadılar. O zaman da sadece oturma odasındaki normal tüneklerine kadar uçtular. "Teyzem bu kuşlardan nefret ederdi," dedim ve tekrar onun yanına kıvrılıp gözlerimi kapadım.

Yerinde biraz kıpırdandı. "Limon?" dedi biraz sonra. "Evet?"

"Teyzenden bahsederken neden geçmiş zaman kullanıyorsun?"

Dondum. Aklıma gelen ilk şey uyuyor numarası yapmak oldu. Hiçbir şey söylememek. İkinci düşüncem ise yalan söylemek oldu. *Sen neden bahsediyorsun? Geçmiş zaman mı? Dilim sürç-*

tü herhalde. Yalandan kim ölmüş? Ona göre teyzem hâlâ hayat-
taydı. Ona göre, teyzem yeğeniyle birlikte gezip tozuyor, gizlice
Londra Kulesi'ne giriyor, Edinburgh'da gündüz vakti demeden
içiyor ve bir deniz aygırı tarafından Norveç'in ortasına kadar ko-
valanıyordu.

Ona göre, teyzem birkaç yıl daha hayatta olacaktı. Bunu ak-
lından bile geçirmeyecekti. Hâlâ hayattaydı ve dünyada bir yeri
vardı.

Demek ki bu şekilde öğrendin, diye geçirdim içimden ve fısıltıyla
cevap verirken sesim gergindi: "Bana inanmayacaksın."

Kaş çattı. Belli bir şekilde kaş çatmaydı bu; kaşlar kırışık, ağ-
zın sol tarafı sağdan biraz daha aşağıda. "Bir dene bakalım, Li-
mon."

Ona söylemeyi düşündüm. Söylemek istiyordum. İstiyordum
ama... "Hiçbir zaman onu görebileceğim kadar uzun süre evde
kalmıyor," diye yalan söylerken buldum kendimi. "Çok seyahat
ediyor. Yeni yerleri seviyor."

Bir an durup düşündü. "Bunun cazibesini anlayabiliyorum.
Ben de seyahat etmek isterdim."

"Teyzemle hep seyahat ederdim."

"Neden bıraktın?"

"İş gücü. Yetişkin meseleleri. İyi bir kariyer. Düzenli bir ilişki.
Ev." Yatakta doğrulup oturdum ve omuz silkip, pikeye sarın-
dım. "Eninde sonunda bir gün büyümem gerekecekti."

Burnunu kırıştırdı. "Öyleyse otuza merdiven dayamışken
yeni bir kariyere atıldığım için deli olduğumu düşünüyorsunuzdur."

"Hiç de bile. Cesur olduğumu düşünüyorum," diye düzelttim
ve burnundan öptüm. "İnsanlar hayatlarında her zaman değişik-
lik yaparlar, kaç yaşında olduğunun bir önemi yok. Ama... bana
bir söz verebilir misin?"

"Ne istersen, Limon."

"Her zaman kendin olacağına söz verir misin?"

Kaşlarını çattı. "Bu tuhaf bir istek."

“Biliyorum ama senden hoşlanıyorum. Bu hâlinle.”

Güldü, boğazından gelen yumuşak bir gülüştü. Alnımdan öptü. “Tamam. Söz veriyorum, eğer sen de bana bir söz verirsen.”

“Ne?”

“Her zaman seni mutlu eden şeyleri yapmaya vakit bul... Resim gibi, seyahat gibi. Gerisini boş ver gitsin.”

“Ne kadar da şiirsel.”

“Şefim ben, yazar değil.”

“Belki bir gün ikisi birden olursun. Ama *şu anda*, beni mutlu edecek şey, bir duş almak. Belki akşamdan kalma hâlimi geçirir.” Yataktan tam çıkıyordum ki beni tutup kendine çekti ve öptü. Beni öpme şeklini seviyordum, çok lezizmişim gibi öpüyordu. Sabahları olan ağız kokusuna rağmen. “Bu da beni mutlu ediyor,” diye ekledim.

Öperken durup gülümsedi. “En mutlu eden bu.”

En sonunda ondan sıyrıldım, giysilerimi topladım ve duşta girdim.

Duştan çıktığımda o çoktan giyinmişti.

“Bugün dışarı çıkalım,” dedi ben banyodan, havluyla saçımı kurutarak çıktığımda. Gözleri kapalı, elleri başının arkasında bir şekilde, uzanma koltuğunda oturuyordu. Güvercinler pervazda biraz patlamış mısır yesin diye pencere açtı. Mikrodalganın saatine baktım, saat öğleden sonra bir olmuştu bile. “Bana şehri gezdirebilirsin. Suluboyalarını getirebilirsin. Ben de seni izlerim. Nerede resim yapmaktan hoşlanıyorsun?”

Biraz düşündüm. “Turistik yerler, çoğunlukla.”

“*Central Park*, öyleyse? Ya da daha çok sevdiğin başka bir yer varsa? *Prospect Park* da güzel.”

“Şey...”

Koltuktan fırladı. “Hadi yapalım şunu. Gün bitmeden. Bugün hava çok güzel. Gidip bir yere yayılalım. Ben bir kitap alırım yanıma, sen de suluboya yaparsın.”

“Bir dakika,” dedim panikle, o çalışma odasına gidip gözden kaybolurken. Elinde benim suluboya setim ve bir kitapla geri

geldi ve elimi tuttu. "Saçım hâlâ ıslak. Başım zonkluyor. Daha makyaj yapmadım!"

"Bu hâlinle de çok güzelsin," diye karşılık verdi, beni oturma odasına doğru çekerek. Tezgâhtan cüzdanını kaptı.

"Mesele o değil."

Ama yine de beni kapıya götürmesine izin verdim. *Ben bu evden çıkamam* demek istedim ona. Ama bana inanmazdı. Ama bir yandan da evden *onunla birlikte* çıkmayı hiç denememiştim. Belki de...

Eğer gerçekten isteseydim onu durdurabilirdim. Durdurdum. Heyecanı bulaşıcıydı. Denemek istediği yerleri sıralıyordu, *When Harry Met Sally* filmindeki mezeci, birkaç başka filmde restoranlar. Parkta sosisli, *pretzel* ve belki de biraz dondurma.

"Central Park'ta kayık kiralamaya izin veriyorlar mı gerçekten?" diye sordu, ayakkabılarını giyerken. Ben de babetlerimi giyiyordum. Heyecandan bileğimi çok sıkı tutuyordu; ben de bırakın diye parmaklarından tuttum ve parmaklarımızı birbirine kenetledim.

Böyle daha iyi oldu.

Gülümseyerek beni kapıya yönlendirdi, gözleri heyecanla parlıyordu. "Her yere gidelim. New York'taki en iyi pizzacılarından birini bulalım ve--"

Kapıyı açtığı anda gözden kayboldu. Geriye sadece parmaklarının, parmaklarımın arasındaki sıcaklığı kaldı ve o bile hemen sonra kayboldu. Ben ise teyzemin karanlık evinde şimdiki zamanda öylece kalakaldım ve boş elime baktım.

Ölülere Mektuplar

GERİ DÖNMEYİ DÖRT, hayır beş, kez denedikten sonra en sonunda evin beni bugün ona geri gönderme niyetinde olmadığını anlayarak vazgeçtim ve birkaç işi halletmeye karar verdim. Kapıyı kilitledim ve anahtarlarımı çantama atıp binadan çıkmak üzere aşağı indim. Şimdi, Iwan'ın elini hâlâ elimde hissederken evde kalmak istemiyordum. Danışmadan geçerken, Earl yeni James Patterson romanını kapatıp bana el salladı. "Ah, merhaba, Clementine! Yazın nasıl da bir anda gök gürlüyor, değil mi?" dedi, döner kapıya gelip dışarıdaki kasvetli, gri yağmura baktığım sırada. Akşamdan kalma hâlîmi iliklerime kadar hissetsem de dışarıdan pek belli olmuyordu neyse ki. "Bak şimdi neyi hatırladım; sen ve teyzen asansörden inip bahçeye koşmuştunuz da sınısıklam olarak geri gelmiştiniz." Başını iki yana salladı. "Orada üşütmemiş olmanız bir mucize."

"Teyzem yağmurda dans etmenin ömrü uzattığını söylerdi hep," diye karşılık verdim. Gerçi aptalcaydı ve yanlış olduğu kanıtlanabilirdi. Doğru olmadığı ortaya çıkmış olsa bile hoş bir düşünceydi.

"Bir gün denemem lazım," dedi gülerek. "Belki de sonsuza dek yaşarım!"

"Belki de," dedim ve fırtınanın dinmesini beklerken masaya yaslandım. Ne zaman yağmur pencerelere vurmaya başlasa,

teyzemle ben nerede olursak olalım, ister evde ister yabancı bir yerde, hiç fark etmez, teyzem elimden tutar ve beni peşinden sürükleyip yağmura çıkarırdı. Kollarını iki yana açar ve başını göğe kaldırırdı. Çünkü yaşamak böyle bir his, derdi hep.

Yaşamın anlamı...

Başka kim Louvre'un önünde yağmurda dans ettiğini söyleyebilirdi?

"Hadi, sevgili Clementine'cığım," demişti aceleyle, beni Paris'in ünlü müzesinin önünde sağanağa çıkmaya ikna ederken. Büyük cam piramit, dans partnerimiz olmuştu. Sonra, sanki bir ilahi gücü çağırıyormuş gibi ellerini başının üstüne kaldırıp gözlerini kapatmıştı. Bir poz vermiş ve omuzlarını sallamaya başlamıştı. "Dünyaya bir kez geliyoruz!"

"Ne? Hayır, dur," diye yalvardım. Ayakkabılarım gıcırdayıyordu, sarı elbisem çoktan sırlıklam olmuştu. "Herkes bize bakıyor!"

"Tabii ki bakarlar; bizim yerimizde olmak istiyorlar!" Ellerimi tuttu ve yukarı kaldırdı, arnavut kaldırımli zeminde beni etrafımda döndürdü. Hüzne, ölüme, yasa ve kalp acısına karşı bir valsti bu. "Yağmurun tadını çıkar! Ne zaman son yağmurun olacağını asla bilemezsin."

Teyzemin böyle bir huyu vardı işte; ânı yaşardı. Çünkü her ânın son ânı olabileceğini düşünürdü. Bunun arkasında hiçbir sebep ya da mantık yoktu. Sağlıklıyken bile her an ölecekmiş gibi yaşardı; faniliğin tadı hep ağzımdaydı.

Dünyaya bakışını severdim; her zaman sondan önceki son nefesindeymiş gibi, her şeyi sanki bir daha göremeyecekmiş gibi doyasıya yaşardı. Belki de bunda sevdiğim bir şeyler hâlâ vardı.

Her andan bir anı yaratmasını, her saniyesini doyasıya yaşamasını seviyordum ve bir daha asla yağmurda dans etmeyeceğini düşünmüş olmasından, bunun bir kez bile aklına gelmemiş olmasından, nefret ediyordum.

Louvre'un önündeki turistlerin şaşkın bakışları, teyzem onları –hepsi de yabancıydı– ellerinden tutup birer birer sağanağın altına sürüklerken hayrete dönüştü. Bir gazete standının saçağı-

nın altına sığınmış olan bir kemancı, enstrümanını omzuna kaldırdı ve tekrar çalmaya başladı. Çocuklar koşup bize katıldılar ve kısa bir süre sonra herkes yağmurda dönüp dans ediyordu.

Çünkü teyzemdi bu. Böyle biriydi o. Kemancının tellerinden bir ABBA şarkısının melodisi dökülüyordu, şansını denemeye, âşık olmaya dair feryat gibi bir şarkı. Biz de dans ettik ve ertesi gün üşüttüğüm için haftanın geri kalanını kiraladığımız dairede geçirdik, tavuk suyu çorbası ve sodayla yaşadım. Annemlere hastalandığımı hiç söylemedik. Sadece yağmurda dans ettiğimizi söyledik.

Kötü kısımları annemlere hiçbir zaman anlatmazdım zaten. Belki anlatsaydım...

Yağmur dinmeye başlamıştı ki Earl "Ah, sanırım posta kutunda bir şey var," dedi.

Posta kutum. Bunu duymak çok sarsıcıydı. Teyzemin posta kutusu olması lazımdı ama şimdi anahtarları bendeydi ve zaten son altı aydır ona gönderilen mektuplar cevapsız kalmıştı. Ben onun banka hesabını ve kredi kartlarını kapattıktan sonra artık pek fazla posta gelmiyordu ama bazen birkaç gereksiz posta oluyordu. Sıra sıra dizili altın rengi posta kutularının olduğu yere gittim ve anahtarımı çıkardım.

"Neymiş bu?" dedim açarken.

Earl omuz silkti. "Sadece bir mektup, galiba."

Mektup mu? Merakım korkuma galip geldi. Belki de adres tanınmadığı için göndericisine iade edilen bir mektuptur. Belki de mektup süsü verilmiş bir gereksiz postadır. Belki de...

Posta kutusunu açtım ve içindekini çıkardım. Teyzeme gelen her şey gibi bu da gereksiz postaya benziyordu... Ta ki köşesindeki elle yazılmış adresi fark edene kadar.

Gönderen *Vera*.

Yüreğim ağzıma geldi. Vera, teyzemin Verası? Anlattığı hikâyelerdeki Vera? Gözümün önünde siyah noktalar uçuşmaya başladı. Göğsüm sıkıştı. Bu fazla hızlı bir şekilde fazla gerçekçi bir hale bürünmüştü.

“Clementine?” Earl’ün seslendiğini duydum. “Clementine, her şey yolunda mı?”

Gözlerimi mektuptan ayırdım ve onu çantama tıktım. “Yolunda,” dedim çabucak ve nefesimi düzenlemeye çalıştım. “İyiyim.”

Bana inanmadı ama yağmur durmuştu ve bulutların arasından caddeye güneş vuruyordu. Bu benim oradan gitme şansımdaydı.

“İyi günler, Earl.” Döner kapılardan çıkarken ona el salladım ve yürüyüş yapıp kafamı dağıtmak üzere sıcak, nemli bir cumartesi öğleden sonrasında dışarı çıktım.

O AKŞAM, ACİL BİR TOPLANTI İÇİN Drew ile Fiona’yı akşam yemeğine çağırdım. Drew, NoHo’daki şu yeni Asya füzyon mekanını denemek istiyordu ama oraya vardığımızda sıra kapıdan dışarıya kadar uzanıyordu ve oturmak için en az bir saat beklemek gerekiyordu. Fiona bir saat beklemek istemedi ve Drew da cumartesi akşamı bu kadar kalabalık olacağını, rezervasyon yaptırmamız gerekeceğini düşünmemişti, çünkü burası yeni bir yerdi ve henüz kimsenin haberi yoktu. Meğerse, *Time Out* birkaç gün önce burası hakkında dikkat çekici bir değerlendirme yazısı yazmış ve bu yüzden şimdi herkes sriracha aromalı Çin böreklerini denemek istiyordu.

“Belki bu civarda başka bir yer vardır,” diye geveledi Drew telefonunu çıkararak ama tam akşam yemeği saatiydi ve neredeyse her yerin dolu olacağından emindim. Nemli akşam üstünün yerini sıcak, yaz gibi bir akşam almıştı, turuncu pembe tonlarındaki gökyüzünde bulutlar çalı öbekleri gibi yuvarlanıp akıyordu.

“Belki dışarıda oturma yeri olan bir yer vardır?” dedi Fiona, Drew’in omzunun üstünden Yelp’e göz atarken.

Başımı geriye yatırıp yüzümü güneşe dönerek nereye gideceğimize karar vermelerini bekledim, zira ben pek seçici değildim ve üçümüzün arasında en fazla diyet kısıtlamasına sahip olan

kişi de Fiona'ydı. Fiona amaçsızca dolaşmak istemediği için, iyice sefil olmadan West Village'daki başka bir restorana geçip geçmememiz konusunda tartışıyorlardı ki, ben sokağın en ucunda tanıdık parlak sarı bir kamyonet gördüm. Geçen geceki aynı yerine park etmişti, *Washington Meydanı Parkı*.

Her zamanki gibi yaz okulu öğrencilerine hizmet veriyordu.

"Fajitaya ne dersiniz?" diye sordum.

Bana akılları karışmış bir şekilde baktılar. Telefonuna bakarak, "Orası nerede?" dedi Drew.

"Puanı kaç?" diye sordu Fiona.

Onları çevirdim ve kaldırımında iterek yürütmeye başladım.

"Bana güvenin. Gittiğimiz yerde puana ihtiyacımız yok."

İtiraz etmeye çalışırlarken, önünde upuzun sıra olan yemek kamyonetini gördüler. Sırada bekleyenlerin çoğu ya NYU öğrencileri ya da ızgara etlerin kokusuna ve doksanların pop şarkılarının sesine kapılarak kendilerini Washington Meydanı Kemerinin orada bulan turistlerdi.

"Burası çok leziz görünüyor," dedi Drew, Fiona kamyonetin Instagramını bulup onları etiketlemek için bir fotoğraf çekerken.

"Burayı nasıl buldun?"

Geçen gece James Ashton ile burada yemek yedim; ki kendisi benim pek de eski olmayan bir flörtüm olur, karışık bir durum ve bu kamyonetin sahibi de onun arkadaşları derdim eğer... her şey böyle olmasaydı. Gerçi eğer bunu söyleseydim, içinden çıkılması zor bir durum ortaya çıkmış olacaktı ve Drew, James Ashton'ı nereden tanıdığım, onunla ne zaman tanıştığım hakkında sorular sormaya başlayacaktı. Bunlara tam olarak yalan cevap da veremezdim, zira Drew ve Fiona ile gerçekten de yedi yıl önce tanışmıştım ve o zamanlar James diye biri olsa, hatırlarlardı.

O yüzden kısmen doğruyu söyleyecektim.

"Kızmayın ama burayı bana aslında dün gece aşçılık atölyesinden sonra James gösterdi."

Drew'in gözleri açıldı. "Bizim Şef?"

Başımı salladım ve Fiona'nın ağzı açık kaldı, "*Clementine!*"

“Sadece yemek yedik! İkimiz de hâlâ biraz açtık ve benim Uber beni almayı beceremedi ve... her neyse, bu kamyonetin sahipleri, James’in arkadaşları.”

Drew biraz tereddütlü görünüyordu. Bunu anlayabiliyordum çünkü kabul edelim ki diğer yayınevleri yazarla iş dışında vakit geçirdiğimi öğrenirse bu biraz...

Şey, dedikodu olurdu diyelim.

Reklamcılıkta reklamın iyisi kötüsü olmaz ama bu durumda değil. Bu durumda, böyle bir şey profesyonelliğe hiç yakışmazdı ve Drew kariyerimi bu şekilde feda etmeyeceğimi biliyordu. En azından ben bildiğini umuyordum.

Sipariş vermek için sıra beklerken Fiona sordu: “Peki, bizi neden acil toplantıya çağırdın?”

“Ah!” Neredeyse unutmuştum. Çantamın içine uzandım ve mektubu çıkardım. “Teyzemin posta kutusunda, Montroe’daki posta kutumda bunu buldum,” diye hemen düzelttim.

“Mektup mu?” diye sordu Drew ve kime gönderildiğini görünce gözleri açıldı. “Teyzene?”

“Vera kim?” diye ekledi Fiona.

“Vera, teyzemin... o ve teyzem, otuz küsür yıl önce çıkıyorlarmış. Teyzem ondan pek bahsetmezdi ama Vera onun için çok ama çok önemliydi.” O kadar önemliydi ki gitmesine izin verdi. İlişkilerinin kötüye gideceğinden korktuğu için. Çünkü insanlar yedi yılda değişirdi ve Analea ile Vera da istisna değildi. Iwan’ın James’e dönüşmesi gibi. Önümüzdeki yedi yılda benim de değişeceğim gibi. “Ne yapacağımı bilmiyorum. Gönderene iade mi etmeliyim yoksa kalsın mı?”

“Sadece birkaç gün önce yazılmış,” diye belirtti Fiona. “Teyzenin öldüğünü bildiğini sanmıyorum. Belki de ona söylemelisin? Ona bir cevap yazarak ya da adresi sende olduğuna göre, gidip şahsen mi söyleyen?”

“Ama ne diyecek ki?” diye sordu Drew ve sonra başını iki yana salladı. “Ben olsam göndericiye iade ederdim.”

“Ama ya âşık olmuşlarsa?”

“Öyle olsa Analea’nın öldüğünden nasıl haberdar olmaz?”

Onların tartışmalarını dinlerken, sadece teyzemin anlattığı hikâyelerden bildiğim kadına ait uzun, kıvrımlı elyazısına baktım. Iwan ile benim şu anda yaşadığımız şeylerin çoğunu yaşamış olan bir kadındı bu. Teyzem bana hikâyeyi sadece kendi açısından anlatmıştı ve ben de Vera'nın ortadan kaybolup hayatını yaşamaya gittiğini varsaymışım ama bu mektup bunun aksini kanıtlıyordu. Demek ki bunca yıl sonra bile iletişimi kesmemişlerdi.

Teyzem bunu neden söylememişti?

"Clementine?" Drew biraz endişeli bir şekilde omzuyla omzuma vurdu. "Pencereye az kaldı."

Mektubu hemen çantama geri koydum. "Evet evet, teşekkürler."

"Ne yapacaksın ki?"

"Bilmem," dedim dürüstçe.

Fiona koluma girdi. "Neye karar verirsen ver, yanında olacağız."

Bunun anlamı benim için büyüktü. Kolunu sıktım.

Sıramız ilerleyip de öne geldiğimiz zaman Miguel'in gözleri anında parladı. Kollarını havaya kaldırdı ve "Hey! Görüşmeyeli uzun zaman oldu! Tadına doyamayıp geri geldin demek?" diye sordu kaşlarını oynatarak.

"Uzak duramadım."

Isa pencereden uzanarak, "Arkadaşların kim?" diye sordu. "Fiona ve Drew," dedim onlara işaret ederek. Onlar da kibarca el salladılar. "Bunlar da Miguel ve Isa."

"Memnun oldum," dedi Miguel el sallayarak. "Yeni arkadaşlarla tanışmayı severim."

"Limon bize sizden biraz bahsetmişti," dedi Isa.

Drew ve Fiona bana tuhaf tuhaf baktılar. "Limon?" diye sordu Drew.

"Lakabım," dedim çabucak. "Ben bir tavuk fajita ve..." Siparişlerini almak için arkadaşlarıma baktım ve onlar da ne istediklerini söylediler. "Bir de bir şişe su."

“Bira yok mu bira?” diye sordu Miguel.

Düşüncesi bile midemi bulandırdı. Geçen geceki içkinin etkisini hâlâ hissediyordum. Iwan kesinlikle benden daha fazla içebiliyordu. “Su yeterli.”

“Peki, peki. Şişeler yanda, soğutucuda,” dedi. Tam kredi kartımı çıkarıyordum ki Drew elini sallayarak beni kışkırladı.

“Ben hallederim.”

“Ama...”

“Ciddiyim, bizdensin. Ama iki şişe su daha.”

“Tamamdır,” dedi Miguel başını sallayarak ve tabletine girdi. Drew öderken ben de Miguel’in suların olduğunu söylediği yere doğru, kamyonetin yan tarafına yürüdüm. Soğutucunun üstünde bir adam oturuyordu.

Donup kaldım.

Hemen oturuşunu düzeltti. Alnına kadar indirdiği beyzbol şapkasına rağmen, koyu renk tişörtünün açık yaka düğmeleri arasından köprücük kemiğindeki hilal şeklinde doğum lekesini görüp tanıdım. Ah. “James?” dedim

Gözleri büyüdü. “Limon?”

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum, çünkü Drew ile Fiona onu görürse, anında onları buraya onu görebilmek için getirdiğimi düşünürlerdi. Eminim ki bana bunu asla unutturmazlardı.

Kafası kaşmışa benziyordu. “Onlar benim arkadaşlarım! Bazen burada takılıyorum.”

“Başında durman gereken bir restoranın yok mu?”

“Genellikle...” diye cevap verdi tereddüt ederek. “Yeni restoranımı bir ön açılışa hazırlama sürecindeyim. Isa ve Miguel de daha sonra bana bazı son dakika rötuşları konusunda yardım edecekler. Asıl sen burada ne yapıyorsun?”

“Arkadaşlarımı arkadaşlarının yemeklerini denemeye getirdim.”

“Arkadaşların...” Düşünürken burnu kınıştı, sonra dik oturdu. “Buradalar?”

“...Evet?”

Drew, kamyonetin ön tarafından seslendi. "Her şey yolunda mı Clementine?"

"Yolunda yolunda. Sadece soğutucu, şey... soğuk!" diye cevap verdim. Elimle üzerinde oturduğu soğutucuyu açmasım ve suları çıkarmasını işaret ettim. "Neden böyle tuhaf davranıyorsun?" dedim ona fısıltıyla.

"Iwan orada olacaktı. O versin!" diye seslendi Miguel.

James ve ben göz göze geldik. "Teşekkürler!" diye seslendim, James homurdanarak ellerini buzlu suya daldırdı ve üç şişe çıkarıp bana uzattı.

"Tuhaf davranmıyorum," diye karşılık verdi. Sonra, neyin tuhaf olduğunu fark ettim.

"Aman tanrım, sen akşamdan kalmasın. Dün gece o kadar içemedik bile!" diye karşılık verdim. Yani o o kadar da içmemişti. Yedi yıl önceki hâli, benden çok daha fazla içiyordu.

"Sen de harika sayılmazsın," diye karşılık verdi alaycı bir şekilde. Dürüst olmak gerekirse, ikimiz de biraz solgun görünüyorduk. Arkama göz atıp, arkadaşlarıma selam verip vermemeyi düşündü. "Üzgünüm, şu anda onlarla tanışacak kadar iyi durumda olduğumu sanmıyorum."

"Drew'le zaten tanıştın, sadece karısıyla tanışmadın."

"Ah, şu editör, evet. Sanırım beni akşamdan kalma görmemesi en iyisi," diye kanaat getirdi, başını sallayarak. "Sorun olur mu?"

Sorması çok hoştu. "Bir tane ücretsiz geçiş kartı hakkı var."

"Kullanıyorum," dedi ciddi bir şekilde. "Mutlaka telafi edeceğim..." Sözleri yarım kaldı. Derken, hiçbir belirti vermeden, elini uzattı ve saçımı yana itti. Gri gözleri fırtına gibi koyulaştı. Dudaklarını büzdü. Başta nedenini anlamadım ama sonra...

"Görünüşe göre sen de güzel bir gece geçirmişsin," dedi şakayla.

O an fark ettim. "Aman tanrım," dedim, hemen geri çekilerek. Oradaki morluğu kapatmak için saçımı aşağı indirdim. Yani ısırtık izini. Bu sabah kapatici ile kapatmak için epey uğraşmıştım ama gün içinde kapatici geçmiş olmalıydı.

“Dün gece yemekten sonra başka bir randevun daha mı vardı?” diye sordu beni kışkırtırcasına. “Ateşli miydi?”

Ona sessizce baktım. Bir an için anlamadı ama sonra gözleri büyüdü ve parmaklarını ağzına bastırdı.

Hatırladığında tek söylediği şu oldu: “Aa!”

Boğazımı temizledim. “Öyleydi.”

“Nasıldı?” Bakışları biraz buğuluydu.

“Ateşli,” diye cevap verdim

Ofladı ve elleriyle saçını geriye itti. “Bunu yapamazsın Limon.”

“Sen sordun.”

Cevap verirken sesi tamamen dağılmış gibiydi. “Biliyorum. Bu durum beni deli ediyor.” Yüzünü buruşturdu. “Benim için bu yedi yıl önceydi. Senin için ise dün gece.”

“Hatta teknik olarak bu sabah,” diye düzelttim.

Izdırap içerisinde boğazından bir ses çıkardı. “Elbette, nasıl aklımdan çıkabilir?”

“Bilemiyorum gerçekten. Çok iyi seksti.” Başımı biraz eğdim, arkadaşının kamyonunun gölgesinde duran bu adamı inceledim, akşamdan kalma hâlinin sebebinin benimle aynı olduğunu tahmin ettim: birbirimiz. Gerçi dün gece ondan daha fazla eğlendiğimden çok emindim.

Elleriyle yüzünü ovuşturdu. “Eğer bu, dün gece seni reddettiğim için bana bir misillemeyse...”

“Ah, merak etme, reddetmedin.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun,” dedi kükrer gibi. Tabii ya, dün gece eve dönüp, onun şimdiki hâlini kıskandırmak için eski hâliyle seviştiğimi düşünüyordu.

Gözlerimi devirdim. “Yanılıyorsun. Evin canı ne zaman isterse o zaman gönderiyor. Şimdi beni istememen benim hatam değil.”

Bir adım yaklaştı, cesaret edebilsem öpebileceğim kadar yakındı. “Seni istememek mi?” diye fısıldadı, inanamamış gibi. “Tadın hâlâ damağымda Limon, sana sarıldığımda hızlanan ne-

fesinin sesi hâlâ kulaklarımda." Boynumun yanına bir su şişesi bastırmama rağmen ateş bastığını hissettim ve bakışlarımı kaçırdım. "Dövmelerimi sayışını, dudaklarının şeklini, geldiğinde vücudunun verdiği hissi hatırlıyorum," dedi mırıltıyla, parmak uçlarını kıpkırmızı olan yanaklarımda gezdirirken. "Kırmızıya dönmen hâlâ çok hoşuma gidiyor. Beni çıldırtıyor."

Ağzım açık kaldı. Kalbim küt küt atıyordu. Bir an için karşımdaki James değil, Iwan'dı. Benim Iwan'ım. Yedi yıl yabancı bir yüz ile bana bakıyordu. Eğilip öpeceğini sandım ama geri çekildi ve Drew köşeyi dönerken, o çabucak kamyonetin arkasına atladı.

Elinde yiyeceklerimizle, "Hey," dedi Drew, "Her şey yolunda mı?"

"Evet!" diye söylendim hemen arkama dönerek. Ne kadar çabuk gidersek, o kadar iyiydi. "Sulan aldım! Gidelim." Drew bana kafası karışmış bir şekilde baktı. "Peki..."

"İleri! Çeşmenin orada oturalım," dedim, onu ve Fiona'yı kamyonetten hızlıca uzaklaştırarak. Caddeden karşıya geçerken arkama baktım ve James'in kamyonetin arkasından çıktığını gördüm. Sonra şapkasını indirdi ve ters yöne doğru gitti.

Yasak, diye hatırlattım kendime, arkadaşlarıma dönerek. *O bana yasak.*

İkinci ve Son Teklif

HAFTASONUNUN GERİ KALANINI teyzemin evini dip köşe temizleyerek ve NYC gezi rehberinin “Yaban Hayatı” bölümüne Anne ile Puşt’un resmini yaparak geçirdim. Ev beni Iwan’a geri göndermedi, keşke gönderseydi gerçi. Resim yaparak zihnimi rahat rahat oyalıyordum, en azından çantamı temizlemeye başlayıp da Vera’dan gelen mektubu tekrar bulana kadar. Adres Yukarı Batı Yakasındaydı. Çok yakındı, Monroe’nun oradaki parkın hemen karşısındaydı ama bambaşka bir dünyaydı.

Teyzemin evinde ne kadar uzun süre yaşarsam, neden satmadığını o kadar iyi anlıyordum. Hatta Vera ile yaşadığı kalp kırıklığından sonra bile evi satmamış, bunun yerine uzak durmak için dünyayı dolaşmıştı. Kilidin açılma sesinde, kapının ardına kadar açılmasıyla gelen menteşe gıcirtısında bir ihtimal vardı; bir rulet gibi, ya sizi en mutlu hissettiğiniz zamana geri götürecekti ya da götüremeyecekti.

Analea, zamanlar arası romantizmin asla yürümeyeceğini söylemişti. Peki öyleyse, Vera neden hâlâ ona yazıyordu? Mektubu açmak, içindekileri okumak istedim ama bu çok mahrem geldi. İçinde yazanları okumak bana düşmezdi ve zaten teyzemin de okumamı isteyeceğini sanmıyordum. En fazla iade edebilir ve Vera’ya şahsen sorabilirdim.

Pazartesi günü işe geldiğimde Rhonda çoktan ofisindeydi,

her zamankinden daha yorgun görünüyordu. Blazer ceketini daha şimdiden çıkarmıştı. Genellikle öğle yemeğinden sonra çıkarırdı ve topuklu ayakkabılarını alt çekmecesinde sakladığı rahat babetlerle değiştirmişti.

Cam kapıyı çaldım; başını kaldırıp bana baktı. "Ah, Clementine! Mükemmel zamanlama."

"Erken başlamışsın?" dedim.

"Uyuyamadım, bu yüzden bari biraz çalışayım dedim."

Ki bu, kafasında gecenin bir vakti onu uykusundan eden bir meselenin olduğu anlamına geliyordu. Bu yüzden onu halletmek için erkenden işe gelmişti. Tüm hayatı bu yayıneviydi, tüm hayatını bu işe adamıştı. Hobisi okumaktı; boş zamanlarını sıradaki büyük kitap projesine dair yeni stratejiler üzerinde beyin fırtınası yaparak geçiriyordu. Sosyal çevresi diğer yayınevlerinin yöneticileriyle doluydu. Ben de böyle olmalıydım, böyle olmak istiyordum ama içimde her geçen gün büyüyen bir huzursuzluk vardı. Sanki küçücük bir kutudaymışım, yakam çok sıkıyormuş gibi bir his.

Bundan da korkuyordum çünkü kalıcı bir yer bulmak için çok uzun zaman harcamıştım.

"Bu arada," diye devam etti Rhonda, tükenmez kalemını masasının üzerindeki not defterine vurarak, "tatilinle ilgili ne yapacağına karar verdin mi?"

"Sanırım şehir içinde takılacağım," diye karşılık verdim. Yıllık iznimi gerçekten kullanıp kullanmayacağımı öğrenmek için sorduğunu biliyordum. Kullanacaktım ama kendi iradem dışında.

Başını salladı, gerçi omuzlarının düşmesinden rahatladığını anlayabiliyordum "Güzel, güzel. Geçiş sürecinde her an göreve dönmen gerekebilir."

Tereddüt ettim. "Geçiş mi?"

"Evet." Bana bakmadan konuşuyordu, kalemlerini tablasına düzgünce yerleştirmekle meşguldü. "Dediğim gibi Strauss benim görevimi üçe bölüyor; yardımcı yayıncı, pazarlama müdürü ve tanıtım müdürü. Seni tanıtım müdürlüğüne aday gösteriyo-

rum, ancak Strauss, şirket dışından adaylarla da görüşme yapmak istiyor. Sağlıklı rekabet falan filan,” diye ekledi donuk bir ifadeyle.

“Ah.” Başımı salladım. “Yani mantıklı. Ben sadece yedi yıldır buradayım.”

Patronum nihayet bana baktı; yüzü asılmıştı. Bu ifadeyi tanıyordum, öfkeliydi. Ama bana değil. “Uzun zamandır da karşılaştığım en yetenekli insanlardan birisin. Eğer senin de istediğin buysa, senin için sonuna kadar savaşacağım, Clementine.”

“Elbette,” diye karşılık verdim hemen, kelimelerin içimdeki huzursuzluğu yatıştırmasını umarak. “İstediğim bu.”

Rhonda sırtırken kırmızı dudakları gerildi. “Güzel. Ben de senden bunu beklerdim. Strauss başka birini işe almak isteyebilir, ancak Strauss & Adder’da iki kişiyiz ve benim de en az onun kadar ağırlığım var. Sen,” diye devam etti manalı bir ifadeyle, “sadece James Ashton’ı kap yeter.”

“Ah, hepsi bu kadar mı?” diye sordum, fazla paniklemiş gibi görünmemeye çalışarak. “Ay’ı yakalamak kadar kolay.”

“Git, yakala onları,” dedi beni cesaretlendirerek.

Bölmeme geri döndüm. Bölmemdeki mahremiyetim o kadar azdı ki, depoda kestirdiğim günler için masamın altına tıktığım donut şeklindeki boyun yastığımı suratıma bastırıp çığlık atamıyordum bile. Yayınevini ve kariyerimin James Ashton’la sözleşme imzalamaya bağlı olduğunu zaten biliyordum. Bana hatırlatmasına gerek yoktu.

Nefes al, Clementine.

Yedi yıldır uğruna çalıştığım kariyeri istiyorsam bunu yapmak zorundaydım.

Ne pahasına olursa olsun.

Birkaç e-posta gönderdim, birkaç podcast röportajını dinledim ve gözlerim yavaşça, yıllar önce çizdiğim, monitörümün yanındaki mantar panoda asılı duran suluboya manzara resimlerine kaydı. Brooklyn Köprüsü. Central Park’taki gölet. Akropolis’in basamakları. Osaka’da sessiz bir çay bahçesi. Bir

balıkçı iskelesi. Gittiğim yerlerin ve onları çizerken olduğum kişinin kesitleriydi bunlar.

İçimdeki o huzursuzluk hissi geri döndü; bu kez öncekinden de beterdi.

Yaptığım buzul duvarı resmi, mor ve mavi tonlarındaydı. Yirmi iki yaşına girdiğim yaz yapmıştım bunu, Iwan'ın zamandaki Clementine. Erkek arkadaşından yeni ayrılmıştı. Bunun olacağını tahmin etmeliydim ama edememişim ve sonrasında tam bir yıkıma uğramıştım. Mezun olmuş, ailemin Long Island'daki evine geri dönmüştüm. Orada yaz boyunca köşeme çekilmiş ve isteyip istemediğimden emin olmadığım küratörlük işlerine başvurmuşum.

Erkek arkadaşımınla sırt çantalarımızı takacak ve Avrupa turuna çıkacaktık ama o beni terk edip San Francisco'da bir teknoloji firmasında işe girmeye karar verdiğinde bu tur gerçekleşmedi. Bunun üzerine ben de uçak biletlerimi tam iade ediyordum ki, teyzem durumu öğrenip buna müsaade etmedi.

"Kesinlikle olmaz," dedi telefonda. Annemlerin evindeki yatak odamda uzanmış, gençliğimden kalma erkek müzik grubu posterleriyle dolu tavana bakıyordum. Tüm eşyalarım koridor da, kutularda duruyordu; eski sevgilimin evinden yirmi dört saat içerisinde süratle taşınmıştım. "O seyahate çıkacağız."

Şaşırıp yatağında doğrulup oturdum. "Çıkacağız derken?"

"İkimiz, hayatım!"

"Ama planı ikimize göre yapmamıştım. Rezervasyon yaptığım otellerin yarısı tek yataklı ve..."

"Hayat her zaman planladığın gibi gitmez. İşin sırrı, hayat planına göre gitmediğinde bundan olabildiğince yarar sağlamak," dedi ciddi bir şekilde. "İhtiyar teyzenle göt göte uyumak istemediğini söyleme bana sakın!"

"Ben öyle demedim ama senin yapacağın başka şeyler vardır. Bir seyahatten bahsediyordun, hani şu Rapa Nui--"

"Aman! Onu erteleyebilirim. Sırt çantalarımızla Avrupa'yı gezelim biz!" dedi kararlı bir şekilde. "Sen ve ben... senin lise za-

manlarından beri bunu yapmadık. Hatırladın mı? Eski günlerin hatırına, son bir kez daha. Dünyaya bir kez geliyoruz sonuçta.”

Benim hayır deyip demeyeceğime kalmaksızın, Analea Teyzem *hayır*'ı cevap olarak kabul etmeyecek türden bir doğa gücüydü. Ben evde kalıp kendi kendime acı içinde debelenmek için herhangi bir bahane, bir sebep bulabilecek olsam bile fark etmezdi. Teyzem ertesi sabah, çantalarını toplamış, daima seyahat için ayırdığı mavi paltosunu giymiş, büyük güneş gözlüklerini takmış bir şekilde, bizi havaalanına götürmek için hazırda bekleyen bir taksiyle kapımda belirivermişti. Öyle kocaman, öyle tehlikeli gülümsedi ki kalbimdeki acının başka bir şeye dönüştüğünü hissettim: heyecan. *Yenilik arzusu.*

“Bir maceraya çıkalım, hayatım,” dedi.

Ve işte o zaman anladım; aslında içimde, iliklerime kadar işlemiş bir macera tutkusu vardı.

O kızı özlüyordum ama şimdi onun yavaş yavaş geri döndüğünü hissediyordum ve artık, yenilik düşüncesinden pek de nefret etmiyordum. Şimdi burada, bu küçük bölmede oturdukça, tam olarak ne uğruna çalıştığımı daha çok düşünmeye başlamıştım.

Bunun sebebinin, Rhonda gibi biri olma idealimin olduğunu düşünüyordum. Etrafı çerçevelenmiş çoksatanlar listeleri ve ödülleriyle çevrili, bulunduğu yerden oldukça mutlu bir kadındı. Kendimi onun turuncu sandalyesinde hayal ettim. Nasıl görüneceğimi. Kendimi tamamen bu işe vermem gerekecekti. Ben çok fazla mesai yapmama rağmen Rhonda'nın daha çok çabaladığını biliyordum. Her saat, her dakika yazarlarla, onların temsilcileriyle, kendi çalışanlarıyla görüşmeye açıktı. *Louboutin*lerini giyer gibi işini de giyiyordu. İstedikim kadar iyi olmak için ben de böyle yapmak zorundaydım. Düz ayakkabılarımı topuklu ayakkabılarla değiştirecek, birkaç blazer ceket alacak, herkesin benden beklediği türden bir insan olacaktım...

James gibi biri, sanırım. İstedikim buydu. Değil mi?

Telefonum titredi; Drew'den gelen kısa mesajı baktım.

Geldi! İkinci ve son teklif! Pozitif enerji yolla, diye yazmıştı, dua emojiyle.

BU İŞ SENDE BEBEGİM! diye yanıt yazdı Fiona.

James ve temsilcisi bizi perşembe günü yeni restoranının ön açılışına davet etti. **Şarap & Şikayet** saatimizi orada mı yap-sak?? diye sordu Drew.

Bana uyar, yazdım ve Fiona da başparmak gönderdi.

Telefonumu sessize aldım ve işe geri döndüm. Mesele benim elimden çıkmıştı artık. James kimi seçtiyse oydu. Artık bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Her şey olacağına varırdı. Bir şeyler, hayatıma girer ve sonra giderdi, çünkü hiçbir şey kalıcı değildi. Hiçbir şey asla kalmazdı.

Ama bazı şeyler geri dönebilirdi.

Bu bana bir şey hatırlattı. Telefonumu tekrar çıkardım ve ekledim: **Benimle birlikte mektubu teslim etmeye gitmek ister misiniz?**

Hiçbir Zaman Olmayan

VERA, AMSTERDAM İLE BROADWAY arasında, Seksen Birinci Cadde'de, krem rengi dört katlı, asansörsüz bir binada oturuyordu. Mektubundaki adrese göre 3A'nın üçüncü katında oturuyordu. Fiona ve Drew destek olmak için arkamda, kaldırımında duruyorlardı ama Drew yine de mektubu postayla iade etmemin daha iyi olacağı kanısındaydı.

"Ya seni görmek istemezse?" diye sordu.

"Otuz yıldan fazladır mektuplaştığım biri ölmüşse, bu haberi yüz yüze almayı tercih ederdim," diyerek karşı çıktı Fiona. Bunun üzerine karısı iç geçirip başını iki yana salladı.

Drew'in neden böyle düşündüğünü anlıyordum. Mektubu geri göndermek daha kolay olurdu muhtemelen. Teyzemle Vera'nın ilişkisi beni ilgilendirmezdi ama hikâyeyi bildiğim için kendimi buna mecbur hissediyordum sanırım. Bu hikâyeye bir son vermem gerekiyordu.

Vera hakkında o kadar çok şey duymuştum ki, o benim gözümde âdeta bir peri masalı kahramanıydı. Bir gün tanışacağımı hiç düşünmediğim biri. Ellerim terliydi, kalbim göğsümde hızla atıyordu. Çünkü onunla tanışmak üzereydim, değil mi? Teyzemin bulmacasının son parçasıyla tanışmak üzereydim.

Derin bir nefes aldım ve zilleri gözden geçirdim. İsimler kıs-

men silinmişti, neredeyse okunaksızdı. En azından sayıları seçebilmek için gözlerimi kısıtım ve 3A'nın ziline bastım.

Biraz sonra sakın bir ses cevap verdi: "Kim o?"

"Merhaba, rahatsız ettiğim için kusura bakmayın. Benim adım Clementine West ve teyzeme gönderdiğiniz mektubu ben aldım." Ardından, daha sessiz bir şekilde ekledim: "Analea Collins."

Uzunca bir süre cevap gelmedi. O kadar uzun ki hiç cevap vermeyeceğini düşündüm. Ama sonra konuştu: "Yukarı gel, Clementine."

Kapı kilidi açıldı ve arkadaşlarıma hemen döneceğimi söyledim.

Derin bir nefes aldım, cesaretimi topladım ve binaya girdim.

Vera'nın peşine düşmek, altı ay önce dikiş attığım bir yarayı açmak gibiydi ama bunu yapmak zorundaydım. Yapmak zorunda olduğumu biliyordum. Eğer o ve teyzem yıllar boyunca iletişim hâlinde kalmışlarsa, o zaman teyzem neden bundan hiç bahsetmemişti? Eğer arkadaş kalmışlarsa, neden yürümemişti? Teyzemin, sevdiği ve mahvetmek istemediği her şeyde yaptığı gibi Vera ile de bağlarını kopardığını sanıyordum ama görünüşe göre teyzemin başta sandığımdan daha fazla sırrı varmış. Sakladığı şeyler varmış. Kimsenin görmesine izin vermediği şeyler.

Eskiden aynı teyzem gibi olmak isterdim. Onun cesur ve cüretkâr olduğunu düşünürdüm, onun kendini inşa ettiği gibi ben de kendimi inşa etmek isterdim. Teyzem bana yabancı ve özgür olma izni vermişti ve ben bunu her şeyden çok istiyordum. Ama o öldüğünden beri bundan kaçınıyordum. Artık onun gibi olmak istemiyordum çünkü kalbim kırılmıştı.

Hâlâ kırıktı.

Şimdi de bir daha asla duymak istemediğim şeyi bir başkasına, Analea'yı, zamanları sona erdikten otuz yıl sonra bile ona mektuplar yazmaya devam edecek kadar seven birine söylemek zorundaydım.

3A numaralı dairenin önünde durdum ve kapıyı çaldım. Teyzem bana Vera'dan, görünüşünden bahsetmişti ama kapıyı açtığı anda, Vera'nın teyzemi ne kadar çok andırıldığını fark ettim. Uzun boylu ve zayıftı, üzerinde yanık turuncu bir gömlek ile rahat bir pantolon vardı. Gri-sarı saçları çok kısa kesilmişti, yüz hatları altmışlı yaşlarının sonlarındaki bir kadına göre belirgindi.

"Clementine," diyerek karşıladı beni ve birdenbire beni kendine çekip sıkıca sarıldı. Kolları inceydi, o yüzden bu kadar güçlü olması beni şaşırttı. "Senin hakkında o kadar çok şey duydum ki!"

Gözlerime yaşlar doldu; çünkü merak ettiğim şeyin cevabını vermişti. Bu mektup sadece bir tesadüf müydü yoksa yıllar boyunca devam eden uzun bir yazışma geçmişindeki başka bir sohbet miydi? Cevap, ikincisiydi.

Analea, Vera ile iletişime devam etmişti ve benim hakkımda konuşmuşlardı.

Üzerinde portakal ve yeni yıkanmış çamaşır kokusu vardı. Ben de ona sarıldım.

"Ben de senin hakkında çok şey duydum," diye mırıldandım sarılırken.

Biraz sonra beni bıraktı ve ellerini omuzlarıma koydu, yarım ay şeklindeki gözlüklerinin altından bana iyice bir baktı. "Tıpkı ona benziyorsun! Neredeyse kopyası."

Belli belirsiz gülümsedim. Bu bir iltifat mıydı? "Teşekkür ederim." Beni içeri almak için geri çekildi. "İçeri gir, içeri gir. Ben de tam kahve yapmak üzereydim. Kahve sever misin? Seversin. Oğlum dünyadaki *en iyi* kahveyi yapar..."

Fakat teyzemin bahsetmeyi unuttuğu bir şey vardı: Vera'nın çok hafif bir Güneyli aksanı vardı ve evi küçük bir Güney kasabasının fotoğraflarıyla doluydu. Oturma odasına girip oturduğumda onlara çok dikkatli bakamadım. O da bize iki fincan kahve hazırladı ve yanıma oturdu. Biraz uyuşmuş gibiydim, her şey bulanıktı. Yıllarca Vera adındaki bu kadın hakkında hikâyeler dinlemiştim ve işte şimdi kanlı canlı karşımdaydı.

Bu, Analea'nın çok sevdiği için gitmesine izin verdiği kadındı. "Seninle ne zaman tanışabileceğimi merak ediyordum," dedi Vera

yanıma otururken. "Ama sürpriz oldu. Her şey yolunda mı?"

Cevaben, çantama uzandım ve teyzeme gönderdiği mektubu çıkardım. Cüzdanımla boğuşmaktan biraz buruşmuştu ama düzelttim ve geri verdim. "Üzgünüm," diye başladım, çünkü başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Açılmamış mektubu alırken kaşlarını çattı. "Ah," diye fısıldadı, durumun farkına vararak, "O..."

Yapılması zor şeyler vardır, hesap makinesi olmadan karmaşık bir bölme işlemi yapmak, yüz mil maraton koşmak, LAX'ta yirmi dakikada bir aktarma uçağı yakalamak gibi ama bu açık ara en zor olanıydı. Doğru kelimeleri bulmak, onları bir araya getirmek, ağızıma onları nasıl söyleyeceğimi kalbime onları nasıl anlayacağımı öğretmek...

Bunun kimsenin başına gelmesini istemem.

"Vefat etti," dedim kendimi zorlayarak, ona bakmadan, başımı kaldırmamaya çalışarak. Kendimi kaybetmemeye çalışarak. "Yaklaşık altı ay önce."

Nefesi tekledi. Mektubu daha sıkı tuttu. "Bilmiyordum," dedi usulca. Mektuba baktı. Sonra tekrar bana baktı. "Ah Clementine." Elime uzandı ve sıkıca tuttu. "Görüyorsun ya şehre geri taşınalı çok olmadı. Oğlumun işi burada ve ben de ona yakın olmak istedim," diye geveledi, çünkü bu, *vefat etti* kelimelerinin üzerinde durmaktan daha iyi hissettiriyordu. Üzüntüsünü yuttu ve biraz sonra kendini toparlayarak, "Ne olduğunu sorabilir miyim?" dedi.

Hayır, demek istedim ama utandığımdan değildi. Bu konudan ağlamadan bahsedebileceğimden emin değildim.

Bu yüzden bundan bahsetmeyi hiç istemiyordum, hem de hiç kimseye.

"O... o iyi uyuyamıyordu, o yüzden doktor bir süre önce ona bazı ilaçlar yazmıştı. O da..." Bunu defalarca prova etmiş olmama rağmen şimdi hiçbiri işe yaramıyordu. Bunu nasıl izah edeceğimi bilmiyordum. Beceremiyordum. "Yılbaşı'nda kapıyı açmayınca komşuları sağlık kontrolü için acili aramaşlar ama iş

işten geçmiş.” Göğsümden bir hıçkırığın yükseldiğini hissettiğimde dudaklarımı büzüp sıkıca kapadım. “Sadece uykuya dalmış. Uyanmayacağından emin olacak miktarda hap içmiş. Onu en sevdiği koltukta bulmuşlar.”

“Mavi koltuk. Ah,” Vera’nın sesi titredi. Mektubu bıraktı ve ellerini ağzına bastırdı. “Ah, Annie.”

Çünkü başka ne diyebilirdiniz ki?

“Üzgünüm,” diye fısıldadım, tırnaklarımı ellerime batırıp, o keskin acıya odaklanarak. “Bunun hakkında konuşmanın kolay bir yolu yok. Üzgünüm,” diye tekrarladım. “Üzgünüm.”

“Ah, tatlım, senin yüzünden değil. Sen yanlış bir şey yapmadın,” dedi.

Ama yapmıştım, değil mi? İşaretleri fark edebilirdim. Onu kurtarabilirdim. Yapabilirdim.

Sonra da tanımadığım bu kadın kollarını bana doladı, beni yanık turuncu gömleğine sıkıca bastırdı ve bu bana izin gibi geldi. Altı aydır kendime vermediğim türden bir izin. Teyzemin evinde tek başıma otururken beklediğim türden bir izindi bu; zira keder birike birike o kadar yükselmişti ki boğuluyormuşum gibi hissetmişim. Kendime verdiğimi sandığım izin ama ağlama izni değildi bu, güçlü olmam için bir emirdi. İyi olmam için. Kendime, tekrar tekrar, iyi olmak zorunda olduğumu söyledim

Hem nihayet, *nihayet* birisi bana kendimi bırakma izni vermişti.

“Senin hatan değil,” dedi bana sarılırken. Kendimi tutamayıp hıçkırdım.

“Gitti,” diye fısıldadım; sesim gergin ve tizdi. “Gitti.”

Kalbimi kırmıştı.

Tanımadığım, sadece teyzemin hikâyelerinde duyup gözümde canlandırdığım bu kadın, ben ağlarken bana sıkıca sarıldı ve benimle birlikte ağladı. Ağladım çünkü beni bırakıp gitmişti. Öylece gitmişti, ben peşinden koşarken, ceketinin kuyrukları uçuşa uçuşa elimden kayıp gitmişti. O gitmişti, ben ise hâlâ buradaydım. Henüz yapmadığı veya gelecekte asla yapmayacağı o kadar

çok şey vardı ki. Asla göremeyeceği gün doğumları, Rockefeller Plaza'da asla şikayet etmeyeceği Noeller, asla yetişemeyeceği uçaklar ve bir daha asla içemeyeceği şaraplar vardı; benimle o san masasında, tadı hiçbir zaman aynı olmayan fettuccineyi yerken.

Onu bir daha asla göremeyecektim.

Asla geri dönmeyecekti.

Orada oturmuş, Vera'nın omzunda ağlarken, sanki aniden bir duvar yıkılmış gibi hissettim, içimde biriken tüm keder ve üzüntüm, bir baraj yıkılmış gibi akıp gitti. Bir süre sonra nihayet birbirimizden ayrıldık ve o bir kutu mendil alıp gözlerini sildi.

"Eve ne oldu?" diye sordu.

"Vasiyetinde bana bıraktı," diye karşılık verdim ve ardından birkaç kâğıt mendil alıp yüzümü sildim. Yüzüm şişmiş gibi geldi.

Başını aşağı yukarı salladı, biraz rahatlamışa benziyordu. "Ah, güzel. Teyzen satın almadan önce evin benim olduğunu biliyor muydun? Yani, bana ait değildi; fahiş kira isteyen, bodur, yaşlı bir adamdan kiralamıştım. O ölünce taşınmak zorunda kaldım ve ailesi de evi teyzene sattı. Evin özelliğinden haberdar olduklarını sanmıyorum."

Bu beni şaşırttı. "Haberleri yok muydu?"

"Hayır, orada hiç oturmadılar ama kiracılar biliyordu. Kirayı devraldığım adam beni uyarmıştı. O da zor yoldan öğrenmişti. Başta başka birinde evin anahtarının olduğunu ve eve girip çıkıp eşyaların yerini değiştirdiğini zannetmiş! Anca sürekli eve giren kadının adını öğrendikten sonra kadının neredeyse beş yıl önce vefat etmiş olduğunu anlamış." Başını iki yana salladı ama bu anı onu gülümsetmişti. "Ona neredeyse inanmayacaktım ama sonra bana da oldu ve teyzenle tanıştım!"

Teyzemin hikâyelerindeki Vera'ya pek benzemiyordu. Bu Vera daha derli topluydu, inci kolye takıyordu ve sade dekore edilmiş dairesi kadar bakımlı görünüyordu. Eğer böyle ufak tefek farklılıklar varsa belki de teyzemin hikâyesinde de kısmen

farklılıklar olabilirdi. "Neden yürümedi?" diye sordum ve o da tek omzunu silkti.

Başparmaklarını mektubunun arkasındaki balmumu mühre sürterek, "Sana söyleyemem. Sanırım o hep, iyi şeylerin sona ermesinden biraz korkuyordu ve biz de iyi bir şeydik," dedi gizli bir gülümsemeyle. "Kimseyi Annie'yi sevdiğim kadar sevemedim. Mektuplarla iletişim hâlindeydik, bazen iki ayda bir, bazen iki yılda bir yazışır, hayatlarımızdan konuşurduk. Beni bıraktığına hiç pişman oldu mu bilmiyorum ama keşke ben bizim için biraz daha fazla mücadele etseydim."

"Bu konuyu düşündüğünü biliyorum," diye karşılık verdim, teyzemin bana tüm hikâyeyi anlattığı geceyi, mutfak masasında nasıl ağladığını hatırlayarak. "Her zaman keşke böyle bitmeseydi derdi ama sanırım korkmuştu çünkü o ev... biliyorsun işte. İkinizin tanışma şekli."

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Değişimden öyle çok korkuyordu ki. Birbirimizden uzaklaşacağımızdan korkuyordu. Bunu mahvetmek istemiyordu, bu yüzden en iyi yaptığı şeyi yaptı ve bunu kendisine sakladı. O duygular, o an. Ona çok kızmıştım," diye itiraf etti. "Yıllarca. Yıllarca kızgın kaldım. Sonra bu kadar kızmayı bıraktım. O da böyle biriydi işte, diğer yanları gibi bu da sevdiğim bir yanındı. Onun bildiği hayat buydu ve bu hayat tamamen kötü de değildi. İyi tarafları da vardı. Anılar güzeldir."

Tereddüt ettim çünkü o bizi terk etmişken anılar nasıl güzel olabilirdi? Ağzımızda kalan son tat ekşi limon olduğunda? "Bu olanlardan sonra bile..."

Vera elimi tuttu ve güçlü bir şekilde sıktı. "Anılar güzeldir," diye tekrarladı.

Titremesin diye alt dudağımı ısırardım ve başımı sallayıp gözlerimi elimin tersiyle sildim. Getirdiği kahve artık soğumuştü; ikimiz de kahvelerimize dokunmamıştık.

Telefonum titredi. Drew ile Fiona'nın iyi olup olmadığını sorduklarından emindim. Muhtemelen yanlarına geri dönmem gerekiyordu, bu yüzden Vera'ya sarıldım ve bana teyzemden

bahsettiği için ona teşekkür ettim. “İstediğin zaman yine gelebilirsin. Günlerce anlatmaya yetecek kadar hikâyem var,” dedi ve beni kapıya kadar geçirdi. Artık başım dönmüyordu, koridor duvarlarını kaplayan resimlere göz attım. Neredeyse hepsinde Vera vardı, farklı yaşlarda iki çocuğun yanında duruyordu. Çocuklardan biri erkek, biri kızdı ve ikisi de kızıl-kahve saçlıydı. Bazı fotoğraflarda yürümeye yeni başlayacak yaşta, bazı fotoğraflarda ergenlerdi. Gölde balık tutarken, ilkokul mezuniyetinde, gülümseyen yaşlı bir adamın dizlerinde otururken. İkisi de Vera’ya çok benziyordu; muhtemelen onun çocukları olduğunu fark ettim. Fotoğraflarda başka kimse yoktu, sadece üçü vardı. Gamzeli, gri gözlü oğlan çocuğuna bakmaktan kendimi alamıyordum.

“En küçüğüm küçükken bize Üç Silahşorlar derdi,” dedi, resim kolajına baktığımı yakaladığında. Sesi sanki bir tünelden geliyormuş gibi hissettim. Gülümseyen, koyu renk saçlı bir adamın yanında duran, gelinlik giymiş güzel bir genç kadının fotoğrafına işaret etti. “Bu Lily,” dedi ve sonra, çok iyi tanıdığım bir yüzün resmine işaret etti.

Çarpık gülümsemesi, enerji dolu gri gözleri ve kıvrıkcık kızıl-kahve saçlarıyla genç bir adam, çiçek desenli bir şef üniforması içinde, emektar bir ocağın başında bir şeyler pişiriyordu. Beli bükülmüş, üzerinde “YAŞLI DEĞİLİM, DENEYİMLİYİM” yazan benzer bir aşçı önlüğü giymiş, daha kısa boylu yaşlı bir adamın yanında duruyordu. Onun gözleri de aynı parlak, açık gri renkteydi. Fotoğrafa acı tatlı bir hayranlıkla baktım.

“Bu da Iwan,” diye devam etti. “Rahmetli babamla. Iwan onu çok severdi.”

“Ah.” Sesim kısık çıkmıştı.

Gülümsedi. “Şehirde bir restoran açıyor. Onunla çok gurur duyuyorum ama son zamanlarda çok stresli; bazen tüm bunları kendisi sevdiği için mi yoksa büyükbabası için mi yaptığından emin olamıyorum.”

Tanıdığım adamın fotoğrafına bakakaldım, çarpık ve bulaşıcı gülümsemesiyle Iwan. New York’a taşınmadan hemen önce çe-

kilmiş olmalıydı. O fotoğrafa bakarken aniden bir Şeyi fark ettim. O yedi yılda değişen onca Şeyden en belirgin olanı bakışlarıydı. Eskiden gözlerinde arsız bir neşe vardı.

Acaba ne zaman terk etmişti o neşe gözlerini?

“Belki bir gün onunla tanışırısın. Çok yakışıklı,” diye ekledi Vera kaşlarını oynatarak.

“Öyle,” dedim ona hak vererek ve omzunda ağlamama izin verdiği için ona tekrar teşekkür ettim. Son bir kez daha sarıldık-tan sonra oradan ayrılıp kaldırımında bekleyen arkadaşlarımın yanına gittim. İki de anında bir içkiye ihtiyacım varmış gibi göründüğümü söyledi.

Hem de nasıl vardı, bir bilseler.

Her Şey Yolunda

HAFTANIN GERİ KALANI BOYUNCA, işaretleri nasıl gözden kaçırdığımı düşünüp durdum.

Belirgin de değildi. Geriye bakıp düşününce, Iwan, Analea'nın annesinin bir arkadaşı olduğunu söylemişti ama adını hiç sormamıştım. Düşününce, teyzemin boş evini *tanıdığı birinin* çocuğuna açması mantıklıydı. Sadece tanıdığı değil, yakından tanıdığı birinin. Iwan'ın annesinin teyzemle olan geçmişini bildiğini sanmıyordum, tıpkı benim gibi. Bilseydi, bunun konusunu açardı.

Ev, Iwan'ın kim olduğunu biliyor muydu? Bu yüzden mi bizi bu yol ayrımında bir araya getirmişti?

Parmaklarım huzursuzdu. O kadar huzursuzdu ki bir sulu-boya takımı getirmiş, öğle arasında Bryant Park'ta oturup gördüğüm kalabalıkları resmetmişim. İşe döndüğümde, hemen parmak uçlarımdaki kurumuş boyları yıkamaya gittim.

"Tekrar resim yapmana sevindim," demişti Fiona çarşamba günü, Bryant Park'taki çimenlerde Drew'in ofisinden getirdiği battaniyelerden birinin üzerinde uzanırken, gezi rehberimin *En İyi Ücretsiz Turistik Noktalar* sayfasına *Schwarzman Binası*'nu altın ve krem tonlarında resmetmişim. "Sarılar çok hoştu."

"Neredeyse limon rengi," dedi Drew ona katılarak, yerde ellerini başının altına koyup Fiona'nın yanına uzanırken. "Bir

süredir sormak istiyordum ama yeniden resme başlamana ne sebep oldu?"

Omuz silktim. "Bilmem, Öylesine başladım işte," diye karşılık verdim, fırçamı şişe kapağındaki suda temizleyip binanın kenarları için paslı turuncu bir renk seçerken. "Bu beni mutlu ediyor."

Drew düşünceli bir şekilde onayladı. "Ben beni neyin mutlu ettiğini hatırlayamıyorum bile..."

"Okumak bebeğim, *ohooo*," dedi Fiona, karnını tutarak. Yüzü asılmıştı. "İşte bu ilginçti."

Drew telaşla doğrulup oturdu. "Her şey yolunda mı? Bir sorun mu var?"

Onu elini sallayarak geçiştirdi. "İyiyim, iyiyim. Sadece tuhaf bir histi."

Ona tereddütlü bir şekilde baktım. "Bebek geliyormuş türünden bir tuhaflık mı?"

"Daha doğuma bir hafta var," dedi Fiona, sanki bu başlayan bir doğumu durduracakmış gibi. Ama günün geri kalanında iyiydi ve doğum iznine erken ayrılma fikrine kesinlikle burun kıvrıdı. ("Ne, izne ayrılıp bütün gün evde boş boş oturacak mıyım? Hayır, teşekkürler, deliririm öyle.")

Böylece, perşembe günü geldiğinde ofise bir elbise getirdim, işten sonra kabinde üstümü değiştirdim. Drew ve Fiona ile birlikte taksi tutup James'in yeni restoranına gittik. Bu, yalnızca davetlilerin katılabildiği, hyacinth'ın (bu arada, hepsi küçük harflerle ve kıvrımlı bir elyazısıyla yazılmıştı) lansmanını kutlamak için düzenlenen bir ön açılıştı.

Juliette'le restoranın önünde buluştuk. Bol kahverengi pantolonun içine soktuğu şık, krem rengi bir gömlek giymiş, beline kemer takmıştı. Saçları çift topuz yapılmıştı, kolunda bir taklit Prada çantası vardı ama gerçeğine o kadar benziyordu ki, bana bu çantadan tam olarak nerede bulabileceğimi söylemese, gerçek olduğuna inanabilirdim. Onun yanında ben biraz... sade giyimli ve günlük kalıyordum. Yakası kurdeleli, soluk mor, diz boyunda

bir elbise giymiştim; üstelik Nate ile son randevumuzdan beri ilk kez...

“Topuklu?” dedi Juliette hayretle. “Aman tanrım, *topuklu* giymişsin! Çok *uzun* görünüyorsun.” Hemen telefonunu çıkardı ve ayakkabılarımın fotoğrafını çekti. “Bunu hemen Hikâyelerimde paylaşacağım! Bu ânı unutmamamız lazım.”

Ofladım. “Ara sıra topuklu giyiyorum!”

“Birini etkilemek istediğin zaman,” diye belirtti Fiona.

“Müstakbel yazarımızı, tabii ki,” diye çemkirdim.

Drew ellerini beline koydu ve sakinleşmek için nefes alıp verdi. “Bahsi açılmışken, eğer herhangi biriniz bu akşam beni rezil ederse...”

Juliette selam çaktı: “Uslu duracağız! Gerçi birden fazla çatal varsa birinin bana hangisini kullanacağımı söylemesi gerekebilir...”

Drew ile Fiona’nın kollarına girdim ve, “Merak etme, ben de yanlış olanı kullanacağım,” dedim.

Birlikte ağır ahşap kapıyı açtık ve içeri girdik.

Yolda gelirken, restoranın nasıl bir yer olacağını hayal etmiştim. Belki de soğuk eriştelermizi yerken anlattığı yere benzerdi. Aile tipi uzun masalar ve kırmızı duvarlar, rahat, sıcacık, yumuşak deri sandalyeler. Duvarlarda yerel sanatçıların eserleri, aplik ve şamdan karışımı avizeler.

Eski bir anıda, geçmişte kalmış bir hafta sonunda tanıştığı bir kadın için ayrılmış bir masa.

“Her akşam senin için ayrılacak restorandaki en iyi masa,” dediğini hatırlıyorum.

Eminim ki o bu konuşmayı unutmuştu ama arkadaşlarımla restoranına girerken benim çantamda aynı gezi rehberi vardı.

Fark ettiğim ilk şey, içerinin aydınlık olmasıydı. Cilalı beyaz mermer masalar, çok hafif mavi tonları barındıran kırık beyaz apliklerle neredeyse kusursuzdu. Sandalyeler yerine tabureler, yeni gümüş boru tesisatının açıkta kaldığı tavan ile depo-yarı bitmiş mağaza arası bir yere benziyordu. Bir hata yapmanız hâlinde herkesin ayan beyan görebileceği türden bir yere ben-

ziyordu. Biraz hayal kırıklığına uğradım, çünkü Iwan'ın hayali kesinlikle bu değildi.

Bu, James'in hayaliydi.

Hostes, Drew'u panodaki bir fotoğraftan hemen tanıdı ve bizi özel bir masaya yönlendirdi. Birkaç tanıdık yüz çoktan gelmişti. Benji ve nişanlısı, Parker ve karısı ve aşçılık atölyesinden iki editör daha. Büyük masalardan birine oturduk, sandalyeler rahatsız ve soğuktu. Kendimi o kadar yabancı hissettim ki cildimi bir kaşıntı tuttu.

Bir yere gerçekten ait olana kadar aitmişsin gibi yap, diye geçirdim içimden. "Burası çok lüks," dedi Fiona, garsonumuz menülerimizi getirirken, ki hepsi aynıydı, yedi ana yemek ayrıntılı bir şekilde anlatılıyordu. Hamile biri olarak Fiona'ya kendi diyet sınırlamalarına özel bir menü verildi. Garsonumuz bize ayrıca bir şişe de şarap getirdi...

"Şefin ikramı," dedi garson, kırmızı şarabın tıpasını açtı ve hepimize birer kadeh doldurdu.

Garson gidince Drew kadehini aldı ve kaldırdı. "Güzel bir akşama, kitabı alsak da almasak da."

Biz de onunla kadeh tokuşturduk. Şarap kuru ve biraz ekşiydi; aniden kendimi Olive Branch'teki ilk öğle yemeğindeymişim gibi hissettim, oraya ait değilmişim gibi, bir yere tutunmak için çırpınıyormuşum gibi.

Arkadaşlarım restoran, menü ve masalarda oturan diğer insanlar hakkında yorum yapıyorlardı. Ben, Juliette'in sosyal medya koordinatörüyle birlikte hazırladığı yeni bir kampanya hakkında konuşmasını yarım yamalak dinlerken, hyacinth'e tanıdık bir yüz girdi: Vera Ashton.

Hostes onu hemen restoranın en iyi masasına oturttu. Vera oturduğunda gülümsedi ve dekora hayran hayran baktı. Ben de ona merhaba demek için izin isteyerek masadan kalktım.

"Ah, Clementine!" dedi neşeye, ellerini birbirine kenetleyerek. Adaçayı rengi bir ceket-pantolon takımı giymişti, kulaklarına inci küpeler takmıştı. "Seni burada görmeyi hiç beklemiyordum. Ne güzel. Ne güzel değil mi?"

“Evet,” diye karşılık verdim. “Nasılsın?”

“İyi! İyi. Bunun bir ön açılış olduğunu sanıyordum, seni buraya, Iwan’ın, pardon, James’in restoranına getiren nedir? ” diye sordu şüpheli bir şekilde. “Ona başkalarının önünde Iwan dememden nefret ediyor. İmaj meselesi. Biraz saçma ama çözülür.”

Restoranı görünce, pek emin olamadım. “Aslında ben, onun kitabı için sözleşme imzalamayı düşündüğü yayınevlerinden birinde çalışıyorum.” Masama işaret ettim. “Sadece gelip selam vermek istedim.”

“Ah, bak sen şu işe! Sizi seçmezse hata olur– Ah, Lily ve kocası geldi,” diye ekledi arkama bakarak. Ben arkama bakmaya fırsat bulmadan çiçekli elbise giymiş minyon tipli, uzun ve gür kızıl-kahve saçlı bir kadın masaya geldi. Açık renk gözlerinden yanaklarındaki çillere kadar Iwan’a bu kadar çok benzemesi karşısında afalladım. O da kocası da bana tereddütlü bir şekilde gülümsedi ve hemen, oturmak istediği sandalyenin önünü kapattığımı fark ettim ve çekildim. “Lily,” dedi Vera bana işaret ederek, “bu Clementine. Analea hakkındaki hikâyelerimi hatırlıyor musun? Onun yeğeni.”

“Memnun oldum,” dedi Lily kibarca, kocası yanına otururken. “Analea o yaz Iwan’ın birlikte kaldığı kişi değil miydi?”

“Onun evinde kaldı, evet,” diyerek doğruladı Vera. “Yurt dışına gideceğini duydum, bu yüzden onu aradım ve oğlumun yaz boyunca orada kalıp kalamayacağını sordum. Büyükbabasının en sevdiği restoranda iş bulmuştu ve şimdi, yedi yıl sonra nerede olduğumuza bakın! Hepsi Analea’nın evinde bedava kalmasına izin vermesi sayesinde.” *İşte bunu bilmiyordum.* Vera başını iki yana sallayarak güldü. “Bak şu kaderin işine! Mesele asla zaman değil, zamanlama.”

Öyleydi.

“Keşke sandalyeler daha rahat olsaydı,” dedi Lily gülerek. “Büyükbabam bunlardan *nefret* ederdi.”

“Eminim ki fikri takdir ederdi,” diye karşılık verdi Vera dostane bir şekilde. “Clementine, bize katılmak ister misin? Fazla sandalyemiz var.”

“Ah, benim masama dönmem lazım ama sizleri görmek gerçekten çok güzeldi. Seninle tanışmak da öyle Lily. İyi akşamlar,” dedim veda ederek ve masama yöneldim.

Arkadaki mutfak, opal gibi ışığa göre hafifçe renk değiştiren buzlu camın arkasına gizlenmişti. Camın arkasında gölgeler gidip geliyordu. Bembeyaz mermer masalara ve pürüzsüz hatlara baktıkça ağzım ince bir çizgi hâlini aldı. Servis masalarına gelen tabaklara baktım, üzerlerinde küçük lokma büyüklüğünde renkler beyaz daireler gibiydiler. Masalarda, James’i araştırırken mutfak dünyasından yüzeysel olarak tanıdığım ünlüler ve sosyal medya ünlüleri oturuyordu. Tarz belirleyiciler. Eleştirmenler. James’in birlikte görünmesi gereken insanlar. Etkilemek istediği insanlar.

Masama döndüm ama sandalyemde biri oturuyordu. Tertemiz bir şef üniforması giymiş, geniş omuzlu, kıvrıkcık saçlı, sol kulağının etrafındaki buklelerin arkasına gizlenmiş çırpıcı dövmesi olan bir adam.

Yaklaştığımda James başını kaldırıp bana baktı ve kusursuz bir gülümsemeye gülümsedi. “Ah, merhaba. Ben de hyacinth’e hoş geldiniz demek için uğramıştım.”

“O kadar aydınlık ki keşke güneş gözlüğümü getirseymişim.” dedi Juliette.

“İsmin tamamını küçük harfle yazarak editörlere kalp krizi geçirteceksin,” diye ekledim.

“Belki de yeni bir trend başlatırım, Clementine,” dedi ciddi bir şekilde o kusursuz gülümsemesiyle. Ayağa kalktı ve oturmam için sandalyeyi çekti. Boğazımda sert bir yumruyla oturdum. “Hepinizi tekrar görmek ve sizinle tanışmak, Juliette, çok keyifliydi. Lütfen yemeğinizin tadını çıkarın. Umarım unutulmaz bir yemek olur, hatta belki de mükemmel.”

Sonra o yan masaya geçti ve arkadaşlarım da menüdeki yemeklerden bahsetmeye başladılar; neredeyse hepsi kitap teklifindeki tariflerin aynısıydı ama bu elit mekana uyacak şekilde hazırlanmıştı.

Etrafımdaki diğer masalardan duyulan dedikoduların konusu, Olive Branch için kazandığı Michelin yıldızı ve James Beard

Yükselen Şef ödülünü kazanmasıydı. Sunumundan, yemeklerinden, ayrıntılara olan dikkatinden, nasıl hep daha fazlasını istediğinden ve asla doymadığından, bunun onu yükselen bir yetenek yaptığından bahsediyorlardı

İnsanların ne kadar heyecanla, aç bir şekilde, daha fazlasını istediklerinden.

Kalbim ne kadar sızlasa da onunla gurur duymamak mümkün değildi.

Fakat en yakın arkadaşları, Isa ile Miguel, ortalıkta görünmüyordu.

Garsonumuz tabaklarımızı getirmeye başladı.

İlki balık çorbasıydı; çiçekler içinde siyah levrek. Hepsi bir lokmalıktı ama tadım menüsü de böyle olurdu. Bir lokmanın sığacağı ve havyarın lezzeti hakkında sohbet başlatmaya yetecek kadar bir sürü küçük tabak.

Taze elma ve yağlı, karamelize tereyağı eşliğinde alabalık ciğeri vardı.

Ördek *ragù*.

Füme yumurta ve tartar soslu amarant ekmeğinden tost.

Füme yumurta sarısı ve mısır turşusu parçacıklarıyla tek bir dilim mısır ekmeği.

Domuz kanı çöreği.

Marshmallowlu yoğurt.

Karamel soslu dondurma.

Son olarak ise ezilmiş bisküvi taban üzerinde limon aromalı mereng. Bu onun yeni limonlu turta yorumuydu herhalde ama onu yerken tek düşünebildiğim şey, teyzemin mutfak masasında Iwan'la paylaştığımız tatlıydı.

Merengün güçsüz yanı olduğunu, *her şeyde* mükemmel olmayacağını, mükemmel olsaydı sıkıcı olacağını söylemişti ama yine de yediğim tatlı güzeldi. Bisküvi ağzımda dağılıyordu.

Gözlerimin yaşardığını, Drew "Her şey yolunda mı?" diye sorana kadar fark etmemiştim.

Evet, öyle olması lazımdı. Evet, çünkü bu akşam yemeği, burada bulunan her bir yayın ekibini, her bir ünlüyü, her bir influ-

enceri etkilemek için olması gereken şekilde her açıdan mükemmeldi. Çok lezzetliydi.

Mükemmeldi hatta.

Ama yine de Vera'nın duvarında gördüğüm fotoğrafı aklımdan çıkaramıyordum, Iwan ve büyükbabasının o küçük mutfakta, üzerlerinde uyumsuz önlüklerin, suratlarında un ve o çarpık, fena hâlde mükemmel gülümsemenin olduğu fotoğraf. Mükemmel olmadığı için mükemmel.

Mükemmel olmaya çalışmadığı için mükemmel. Sadece kendisi gibiydi. "Affedersiniz," dedim masadakilere, ağzımı silerken ve çabucak lavaboya gittim. Oraya vardığımda kapı kilitliydi. Sessizce küfrettim ve dışarıda durup bekledim. Kapıdaki tabela da aynı küçük harfli, kıvrımlı elyazısıyla yazılmıştı.

Göğsüm sıkışmıştı.

Teyzem, bir daha asla *The Heart Mattered* oyununda olduğu kadar iyi olamayacağından korktuğu için kariyerini bırakmıştı; Iwan ise tam zıttıydı. Sürekli daha iyi olmaya, herkesin saygısını kazanmaya, insanları mükemmellikte etkilemeye çalışıyordu. Ya mükemmel olacaktı ya da asla olmayacaktı.

Neyden vazgeçtiğinin farkında mıydı peki?

Onunla gurur duymam lazımdı ve duyuyordum da ama...

"Ee, nasıldı?"

İrkilip arkama döndüm ve Şef James Ashton arkamda dikiyordu, ekibinin makine gibi tıkır tıkır çalıştığı mutfaktan yeni çıkmıştı. Kapıdaki yuvarlak pencereden onları arada bir görüyordum. Yüzleri ciddi, benim anlamadığım türden bir mükemmelliği yakalamak için çalışıyorlardı.

"Burası çok şey bir restoran," dedim ona, yemek alanına elimle işaret ederek.

Kusursuz gülümsemesi gerildi. "Beğenmedin."

Boğazımdaki düğüm nedeniyle yutkundum. Ah, hayır. "Öyle demedim."

"Yüzünden anlayabiliyorum."

Yemek alanına doğru baktım, çatal-bıçak şangırtıları, konuş-

maların uğultusu, tabaklar gelince yükselen heyecanlı sesler, üzerlerinde tıslayan kuru buz. Burada, kendi küçük dünyamızda inzivadaydık.

“Üzgünüm James,” dedim usulca.

Yüzünden hiçbir şey anlaşılıyordu ama, “Neden bana hiç Iwan demiyorsun?” diye sordu.

Bu, o ana kadar nasıl cevaplayacağımı gerçekten bilmediğim bir soruydu. O an, o temkinli, gri gözlere, sadece tek bir katmana ihtiyacı olan şey rengi göletlere baktım ve ona yaklaştım. Bir elimi sert, sıcak göğsüne koydum. Onu öpmek, sarsmak istedim. Ara sıra çatlakların arasından gördüğüm o adamı dışarı çıkarmak istedim ama yapamazdım. Yapabileceğim tek şey ona doğruyu söylemekti.

“Iwan adında bir adamla güzel akşam yemekleri yedim. Bana bir parça çikolatada romantizmi, limonlu turtada aşkı bulabileceğimi söylerdi,” diye başladım. Şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

“O yemekler kimseyi etkilemezdi, Limon. O zamanlar bulaşıkçıydım. Daha iyisini bilmiyordum.”

“Biliyorum ve bu geceki yemek çok lezzetliydi. O... şey... Balıklı şey? Gerçekten harikaydı. Üzgünüm, yemeğin adını bilmiyorum,” diye ekledim hemen, buna sinirlenmemesini umarak. “Çok güzeldi. Tüm bunlardan memnun musun?” diye sordum, elimi, tüm keskin kenarları ve bomboş beyaz duvarlarıyla yeni restoranına doğru sallayarak. Yeni bir şey olmaya çalışmış ama sonucunda hiçbir şey olamamış bir mekandı burası.

“Neden olmayayım?” diye karşılık verdi ve sesinde bir gerginlik vardı. “Tabii ki memnunum.” Yemek alanına işaret etti. “Oradaki herkes hâlinden memnun görünüyor, mükemmel yemekler yiyorlar.”

“Öyleyse gözlerini kapasana, ne duyuyorsun?”

“Bunu yapmayacağım.”

“Lütfen.”

“Limon...”

“Lütfen.”

Burnundan nefes alıp verdi ama sonra gözlerini kapattı. "Tabaklara çarpan çatal bıçak sesleri duyuyorum. Konuşmalar duyuyorum. Klimanın sesi... onu halletmem lazım. Böyle işte, mutlu oldun mu?"

"Dinlemeye devam et," dedim ve beni şaşırtarak, devam etti.

Bir süre sonra tekrar sordum. "Kimsenin güldüğünü duyuyor musun?"

"Umarım gülmüyorlardır."

"Sana gülmelerinden bahsetmiyorum. Kendi aralarında gülüşüp eğlenmelerinden bahsediyorum." Tekrar restorana baktım, rahatsız sandalyelerde oturan yabancılar, yemeklerinin fotoğraflarını çekerken rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorlar ve bir yandan sosyal medyada gezinirken bir yandan da şarap ya da şampanyalarını yudumluyorlardı.

Yavaşça gözlerini açtı ve yemek alanına doğru baktı, yüzünde tuhaf bir ifade vardı, sanki beni haksız çıkarabilecek bir şey arıyormuş gibi masalara baktı. Bulamayınca, "Burada yeni bir şey yapıyorum. Yaratıcı bir şey. İnsanların görmek isteyeceği bir şey; konuşacakları bir şey," dedi. Dudaklarını büzdü ve bakışları tekrar bana döndü. "İnsanlara mükemmel bir yemek deneyimi sunuyorum. Benim hayalimin bu olduğunu biliyorsun. Uğruna çabaladığım şey bu."

"Biliyorum," dedim, açıklamaya çalışarak ama onu hızla kaybediyordum. "Senden sadece özünü kaybetmemeni istiyorum..."

"Eski hâlimi," diye karşılık verince yüzümü ekşittim. "Benden *ne istiyorsun, Clementine?*"

Dondurulmuş pizza yerken yamuk ağızıyla bana gülümseyen o adam olmanı. Soğuk erişte eşliğinde şakalar yapan o adam olmanı. Bana büyükbabasının limonlu turtalarından bahseden, turtanın kıvamının asla tutmadığını söyleyen o adam olmanı. "Önceki hâlimden o kadar uzaksın ki," dedim. "Yani *makarnaya kuru buz?*"

Burnu kırıştı. "Soğuk erişte."

Geçen hafta bana yaptığı gibi. Tekrar denedim, "Yapıbozuma uğramış limonlu turta?"

"Her lokmada biraz farklı bir tat."

Büyükbabasının yaptığı türden turta gibi. "Ama aynı değil, bunlar seni sen yapan şeyler," dedim mantıklı bir şeyler bulmaya çalışarak. "Bunlar seni—"

"Peki eğer hâlâ o bulaşıkçı olsaydım, bugün burada olur muydun? Yemek kitabım için rekabet eder miydin? Hayır. Şu an buradaki hiç kimse burada olmazdı."

Kafamdan aşağı bir kova buz dökülmüş gibi kendime geldim. Boğazım daraldı. Gözlerimi kaçırdım.

"Ben hâlâ benim, Clementine," dedi. "Hâlâ büyükbabamı gururlandırmaya, mükemmel yemeği yapmaya çalışıyorum ve şimdi bunu nasıl yapacağımı biliyorum. Bunu başaran adamdan ders aldım. Mükemmelliğin nasıl yakalanacağını *tam olarak* biliyorum..."

"O senin büyükbabandı, Iwan," diye araya girdim ve yüzündeki o keskin ifade dondu ve ardından yüzünden yavaş yavaş düştü. Sanki büyükbabasını yeniden kaybetmiş gibi bir ifade belirdi yüzünde. Yüzünü ellerimin arasına almak için uzandım ama o geri çekildi.

Gözlerime yaşlar dolarken boğazım acıdı. "Üzgünüm..."

"Değişim her zaman kötü değildir Clementine," dedi; sesi kendinden emin fakat metindi. Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken çenesi kıpırdandı. "Belki de o evde tanıştığın kişi olarak kalmamı istemek yerine, sen de kendinin biraz değişmesine izin vermelisin."

Elimi hemen geri çektim. "Ben..."

Arkasında mutfağın gümüş kapıları açıldı, fakat kapıdan çıkan kişi, elinde karmaşık bir tarz verilmiş tabaklarla bir garson değil de Miguel miydi? Saçları geriye taranmış, bordo bir takım elbise giymişti, bir elinde bir kadeh şampanya vardı.

Hep buradaymış yani?

Miguel gülümseyerek, "Ben de nereye kaybolduğunu merak ediyordum! Isa şuradaki 2002 Salon Blanc'a dalmak üzere! Limon! Selam! Iwan, Limon'un burada olacağını söylememiştin bana," dedi.

James dudaklarını birbirine bastırırken ben gözlerimi kaçırıp oradan ayrılmak için bir bahane bulmaya çalıştım. Çünkü görünüşe göre onu yanlış değerlendirmiştim. Hem de sandığımdan daha fazla.

Aniden, yemek alanından bağrışlar yükseldi. Giderek artan kargaşanın geldiği yöne doğru baktık ve ben, bağrışların benim masamdan geldiğini fark edince benzim attı. Drew, Fiona'nın ayağa kalkmasına yardım ediyordu. Juliette, tam bir panik içinde etrafta beni ararken, elinde telefonuyla Uber çağırıyordu. Beni gördü ve telefonunu yukarı kaldırdı.

"GELİYOR!" diye bağırdı Juliette. Geliyor?

James anlamamıştı. "Geliyor? Ne geliyor?" diye sordu ve o da benden bir saniye sonra durumun farkına vardı. "Suyu mu geldi?"

"Gitmem lazım," dedim ve o da beni durdurmadı. Masama doğru aceleyle geri dönerken, yanaklarımdan aşağı sıcak bir şeyin süzüldüğünü hissettim ve gözyaşlarımı sildim.

Juliette'in elinden telefonu ve çıkarken de kendi çantamı aldım. "Uber beş dakikaya geliyor."

"Ben çağırırım!" dedi Juliette ve dışarı koştu.

"O kadar acele etmemize gerek yok cidden..." diyordu Fiona ama kimse dinlemedi. Drew yolu açarak karısını restorandan çıkardı.

James'e ve tanımadığım diğer yüzlere son bir kez baktım ve içimdeki o huzursuz his, artık o kadar kötü bir hâle gelmişti ki cildim kaşınıyordu. Burada olmak istemiyordum, çünkü James bir konuda haklıydı. Strauss & Adder'ın kıdemli halkla ilişkiler uzmanı Clementine West, eğer sadece bir bulaşıkçı olsaydı Iwan'ı asla fark etmezdi. Özgeçmiş ödülleriyle dolu olmasaydı, onun peşinden bu kadar koşmazdı. Clementine, işinde iyiydi ve

yayınevindeki yazar kadrosunda oluşan bir boşluğu dolduracak yetenekli bir şef arıyordu. Rhonda Adder'ın sağ koluydu ve bu, her şeyden önce geliyordu. Kararlı biriydi. Sağlam biri.

Ama Limon aşırı çalışan, bitkin Limon, kendini başka bir zaman diliminde bulduğunda tanıştığı o yamuk ağızlı bulaşıkçıyı seviyordu. O, kazara, tırnaklarının altında suluboyalarla işe gelen, asansörlerin yanındaki ücretsiz kitap raflarından seyahat rehberleri alan, huzursuz, pasaportu pullarla dolu ve yüreği yabancı biriydi.

Kim olmak istediğimi bulmaya çalışırken sanırım Drew'in bu kitabı alma şansını mahvetmişim. Öyle görünüyordu ki, kalıcı bir şeyler ortaya koymaya çalışırken, birçok şeyi mahvetmişim. Ama en sonunda, giden ben olmuşum. Ağır ahşap kapıdan çıktım ve kaldırıma yürüdüm. Juliette siyah bir SUV'u durdurmuştu.

"Paylaşım seçeneğini mi işaretledin?" dedi Drew, suçlar gibi.

"Paniklemiştim!" dedi Juliette.

SUV'daki telaşlı bir çiftin yanına bindik. Görünüşe göre onlar da randevuya çıkıyorlardı. Arkama bakmadan kapıyı kapattım ve yola koyulduk.

İki Hafta Önceden

NEW YORK PRESBYTERIAN HASTANESİ'nin kadın doğum katı, alışık olmadığı bir manzarayla karşı karşıyaydı. Süslenip püslenmiş yirmili yaşlardaki bir grup genç, arkadaşlarının peşinden telaşla koşarak içeri dalmışlar, fakat aşırı çalışmaktan bitap düşmüş bir hemşire tarafından kapıdan geri çevrilmişlerdi ve kendilerine bekleme odasında kalmaları söylenmişti. Juliette ve ben, bej rengi odanın bir köşesini sahiplenerek beklemeye koyulduk. Eve gitsek de olurdu muhtemelen ama bu aklımızdan bile geçmedi. Orada oturup bekledik, çünkü Fiona ile Drew, annem ve babam kadar ailedendi. Zaten onları annemlerden daha çok görüyordum. Birlikte şarap içip bir şeylerden şikayet ediyor, yılbaşlarını, Halloweenleri ve diğer resmi tatilleri birlikte geçiriyorduk. Doğum günlerini, ölüm günlerini birlikte yâd ediyorduk ve hayatımın en kötü gününü yaşadığımda aradığım insanlar onlardı.

Bu durumda en iyi günlerde de bir arada olmamız doğaldı.

Bu yüzden, *benim* bekleme odasında olmam şaşırtıcı değildi. Diğer yandan, Juliette ise yeniydi.

"İstersen gidebilirsin," dedim ona ama başını salladı.

"Hayatta olmaz. Ben hiçbir şeyi yanda bırakmam," dedi.

Fiona'ya ya da Drew'e karşı bir mecburiyetinin olmadığını belirtmek istedim ama sonra düşünüp vazgeçtim. Kalmak istiyorsa, ben kim oluyordum ki ona kalma diyecektim?

Bir saat sonra esnedim ve telefonumu kontrol ettim. Saat neredeyse 22:30'du. Juliette gergin bir şekilde Instagram'da gezinirken ben de seyahat rehberimin Kuytu Köşeler başlıklı bölüme bekleme odasının resmini çiziyordum. Uykulu kanepeler. Yorgun görünen sandalyeler. Diğer taraftaki aile, eşiyse beraber giden baba, sandalyelerinde iki büküm bekleyen nine ile dede, babalarının telefonunda bir Disney filmi izleyen iki çocuk.

"Kahretsin," diye mırıldandı Juliette, bir fotoğrafta durarak.

Oturdum ve boynumu küttettim. "Ne oldu?"

İç çekti. "Yok bir şey."

Yine de telefonuna göz ucuyla baktım. "Rob mu o?"

"Bu gece bir gösterisi vardı," diye karşılık verdi ama fotoğraftaki sorun bu değildi. Başka bir kadını öpüyordu. "Muhtemelen bir hayranıdır," dedi, geçiştirmek ister gibi. "Hayranlarına karşı çok iyidir."

Ona hayretle baktım. "Sen ciddi misin?"

"...Önemi yok. Gönlümü alır," dedi, telefonunu kapatıp çantasına tıkarırken. "Sorun değil."

Ama sorundu. Ona döndüm ve ellerini ellerimin içine aldım. "Biz arkadaşız, değil mi?"

"Öyle umuyorum. Instagram'da özel hikâyelerimi görüyorsun ve eğer arkadaş değilsen, bunu gerçekten yeniden gözden geçirmem lazım."

Elimde olmadan güldüm. "Arkadaşız. O yüzden sana sadece şunu söylemek istiyorum: Romeo-Rob'u siktir et gitsin."

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Rob'u siktir et gitsin," dedim tekrar. "O kadar zeki, o kadar güzel ve o kadar başarılısın ki, adı sanı bilinmeyen bir grubun adı sanı duyulmamış gitaristinin sana yeri doldurulabilir biriymişsin gibi davranmasını hak etmiyorsun. Çünkü öyle değilsin."

"Aslında bass çalıyor," diye geveledi.

"Siktir et! Seni bu kadar üzüyorken neden onunla barışıp duruyorsun?"

Gözleri büyüdü, ağzını açtı, sonra bekleme odasının diğer

tarafındaki aileye göz ucuyla bakıp tekrar kapattı. Dehşete düşmüş bir hâlde çocuklarının kulaklarını kapatmışlardı. Umursamadım, bu benim başrol ânımdı.

Devam ettim. “Anlıyorum, adam çok çekici. Muhtemelen sana hayatının en iyi seksini yaşatıyordur. Ama onunlayken her an için kıpır kıpır olmuyorsa, seni mutlu etmiyorsa onunla ne işin var? Tek bir hayatımız var,” dedim çünkü zaman yolculuğu yapan bir evde yaşamaktan bir şey öğrendiysem, o da ne kadar zamanınız olursa olsun asla yetmediğiydi. Ben de hayatımın her anından keyif alıyormuş gibi yaşamaya başlamak istiyordum. “Ve eğer hayatını hakkıyla yaşarsan,” dedim, teyzemin havaalanında aktarma uçağımıza yetişmek için koşarkenki gülüşünü, Arthur’s Seat’in, Parthenon’un, Santorini’nin tepesinde ve bulunduğu her güzel manzaralı tepede göğü kucaklamak istercesine kollarını açışını, menüden siparişini seçerken asla acele etmeyişi; tanıştığı herkese hikâyesini soruşunu, anlattıkları masalları pürdikkat dinleyişini ve Ay’ın peşinden koşmasını hatırlayarak.

“Eğer hayatını hakkıyla yaşarsan,” diye tekrarladım, “tek bir hayat yeterlidir.”

Juliette uzun bir süre sessiz kaldı ve sonrasında yüzü ağlamaklı oldu. “Ya bir daha başka birini bulamazsam?”

“Ya bulursan?” diye sordum, ellerini kuvvetlice sıkarak. “Bunu öğrenmeyi hak ediyorsun.”

Hıçkırıldı ve kollarını açıp bana sıkıca sarıldı, başını omzuma gömdü. Bunu beklemiyordum, o yüzden bu ani temasla gerildim. Bunu fark etti mi etmedi mi bilmiyorum ama beni bırakmadı, sarılarak omzumda ağlamaya devam etti. Ben de rahatsız bir şekilde ona sarıldım ve sırtını sıvazladım.

Meğerse şimdiye kadar hiç kimse ona daha iyisini hak ettiğini söylememiş. Bir süredir pes edip bitirmeyi düşünüyormuş. Mutsuzmuş. Perişanmış. Söylediğine göre, ben ona daha iyisini hak ettiğini söyleyene kadar bunun farkında değilmiş.

İçime farkındalığın soğuk, sert hissi oturmuştu. Çünkü nihayet beni bırakıp bana haklı olduğumu söylediğinde, iştaki küçük

bölmemi, mantar panoma astığım manzara resimlerimi, masanın çekmecesine zulaladığım gezi rehberlerini düşündüm. İşten çıkıp teyzemin küçük apartman dairesine dönüşümü, her sabah trene binişimi ve hayatımın geri kalanı boyunca, bir Excel tablosunda başka birinin maceralarını planlayışımı düşündüm.

Fark ettim ki, ben de mutsuzdum.

Bekleme odasının kapıları açıldı ve içeri kocaman, bulaşıcı gülümsemesiyle Drew girdi. O an, aklıma gelebilecek cevap her ne idiyse, silinip gitti. "Gelin, gelin!" dedi Drew, bizi bileklerimizden tutup ayağa kaldırdı ve koridora doğru çekti. "Onunla tanışmanız lazım! Mutlaka. Muhteşem."

Ve üç kilo dokuz yüz gram olarak doğan Penelope Grayson Torres, gerçekten de muhteşemdi. Üzerime kustuğu zaman bile.

O PAZARTESİ SABAHİ RHONDA'nın ofisi, ben içeri girip mektubu masasının üstüne bıraktığımda sıcak ve sessizdi. Drew ile Fiona yokken işyeri sessizdi ama onlar birkaç ay boyunca doğum izninde olacaklardı ve maalesef ki onlar geri döndüğünde ben gitmiş olacaktım. Rhonda sandalyesinde arkasına yaslanmış, gözlüklerini burnunun üstüne indirmiş bir şekilde ciltli bir elyazmasının sayfalarını ardı ardına çeviriyordu. Hoparlörlerinden mırıltı gibi yumuşak bir pop şarkı listesi yayılıyordu. Mektup karşısında kafası kaşarak kaşlarını çattı ve başını kaldırıp bana baktı. "Bu nedir?"

Son ve başlangıç.

Yeni bir şey.

"Bu yaz bir şey fark ettim," diye başladım, gergin bir şekilde parmaklarımı bükerek. "Artık pek de mutlu olmadığımı fark ettim. Bir süredir mutlu değildim ama eski bir arkadaş hayatıma tekrar girene kadar sebebini anlayamamıştım."

Rhonda oturduğu yerde biraz daha doğruldu, mektubu alıp açtı.

"Böyle bir sürpriz yaptığım için üzgünüm, bana da sürpriz oldu. Ne yapmak istediğimden emin değilim," diye devam et-

tim, o, giderek ciddileşen bir yüz ifadesiyle, istifa mektubumu okurken, "Ama istediğim şeyin bu olduğunu sanmıyorum. Bana sunduğunuz fırsat için çok teşekkür ederim. Özür dilerim."

Yedi yıldır zamanını boşa harcamışım gibi hissettiğim için. Kendim için belirlemem gerektiğini zannettiğim beklentilerin içine sığabilmek adına kendimi törpüleyip durduğum için. Bir daha asla topuklu ve blazer giymeyecektim, artık bunu istemiyordum ve bunu düşünmek korkutucuydu ama biraz da heyecan vericiydi.

Odadan çıkmak için arkama dönerken yüzüne bakamadım ama o sırada Rhonda, "Ben de neredeyse kırkıma gelene kadar kim olmak istediğimi bulamamıştım. Bir sürü ayakkabı denemeden, hangi ayakkabıyla rahat yürüdüğünü bulamazsın. Bunun için asla özür dileme. Ben benimkini bulalı yirmi yıl oldu ve hâlâ memnunum," dedi.

"Elliden fazla görünmüyorsunuz," dedim ve başını geriye yatırıp bir kahkaha attı.

"Git," dedi, mektubumu bana doğru sallayarak. "Gitmişken biraz da eğlen."

Ben de öyle yaptım.

Görevlerimi Juliette'e devretmem ve Rhonda'nın benim yerime birini işe alım sürecini başlatmasında ona yardımcı olmam için iki haftam olmasına rağmen, bölmemdeki her şeyi tek bir koliye sığdırdım. Drew bölmeme her zaman tek kolilik çıkış derdi ve fark ettim ki, bir yanım, içten içe, burada kalıcı olmayacağımı hep biliyordu. Çalışma masamı evden getirdiğim şeylerle doldurmamıştım. Mantar panomu arkadaşlarımın ve ailemin fotoğraflarıyla süslememiştim. Bilgisayarımın duvar kağıdını bile hiç değiştirmemiştim.

Buradaydım sadece.

Bu bana artık yetmiyordu.

İstifamı verdikten sonra, iş tuhaf bir hâl aldı. Artık Juliette ile yemeklerimizi Bryant Park'ta çimlerin üstünde yiyorduk. Yavaş yavaş, yazarlarımı devrederek işi bırakmaya başlamıştım ve

Fiona ile Drew'a tüm işyeri dedikodularını anlatmayı da ihmal etmiyorduk.

hyacinth'in ön açılışından sonra Drew, James ve temsilcisinden salı gününe kadar haber alamadı. Salı günü geri dönüş yaptıklarında ise sadece bize yakında nihai bir karar vereceklerini bildirmek içindi ama tam olarak ne zaman olacağını söyleyemediler. Görünüşe göre, restoranın resmi açılışı için son hazırlıklarla o kadar meşguldüler ki başka bir şeye vakitleri yoktu. Drew'e şansımızı tamamen mahvettiğimden emin olduğumu söyleyecek cesaretim yoktu. James'in benden nefret ettiğinden ya da en azından beni bir daha asla görmek istemediğinden emindim ama Drew yeni doğan bebeğiyle o kadar meşguldü ki James'i bir an bile düşündüğünü sanmıyordum.

Eğer James beni görmek *isteseydi*, evimi biliyordu. Gerçi görünüşe göre ev bile artık onu görmemi istemiyordu.

Turist Sezonu

ANCAK, İŞİMİ BIRAKMANIN EN KÖTÜ KISMI, bu haberi, el attıkları her şeyde başarılı olan annem ile babama nasıl vereceğimi bulmaktı. Asla bir şeyi yarıda bırakmayan annemle babama. Beni de aynı etikle büyüten annemle babama.

Her zamanki gibi bu hafta sonu doğum günümü birlikte kutlamayı talep eden annemle babama.

Kendilerini sevdiğim ve hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için evet dediğim annemle babama.

Korkarım ki yine de hayal kırıklığına uğratacaktım.

"Ah, tatlım!" diye seslendi annem, elini sallayarak beni babamla oturdukları masaya çağırırken. Gerçi artık o masayı gözüm kapalı bile bulabilirdim, zira her yıl doğum günümün olduğu hafta sonu şehre gelir ve doğum günümünden önceki aynı cumartesi günü aynı restoranda aynı masayı isterler ve her seferinde de aynı yiyecekleri sipariş verirlerdi. Kendimi bildim bileli devam eden bir gelenek, hatta şu noktada bir ritüel hâlini almıştı bu.

Seksen Dördüncü Cadde'de Eggverything Café adındaki sevimli bir lokantada öğle yemeğimizi yedik. Annem iki numarayı sipariş ederdi: iki pankek, iki sahandada yumurta ve iki yanmış sosis. Pişmiş değil, *yanmış*. Babam ise *egglet supreme* (ki bu sadece biberli, mantarlı, üç çeşit peynirli, soğansız bir omletti) ve

bir fincan kafeinsiz kahve sipariş ederdi. Ben, iki sefer üst üste aynı şeyi sipariş etmeme oyunu oynardım ama buraya neredeyse otuz yıldır geldikten sonra, artık bu imkânsız hale gelmişti.

Teyzem nasıl sürekli yeni şeyler deneyen türden bir insandıysa, annemle babam da tekrar ve tekrar monoton bir hayat yaşama konusunda uzmanlaşmışlardı.

Bu da onların cazibesinin bir parçasıydı. Biraz.

Masalarına geldiğimde, babam ayağa kalktı ve bana kocaman sarıldı; sakalı yanağımı kaşındırdı. İri bir adamdı; sarılma konusunda muhteşemdi, kemik kıran türden. Beni kucakladı ve etrafımda döndürdü. Beni yere bıraktığında, sanki zemin biraz yamulmuş gibi geldi. "Kızım!" dedi ve kükrer gibi bir sesle ekledi. "Şükür kavuşturana!"

"Şu hâline bak! Çok yorgun görünüyorsun," diye ekledi annem, suratımı kavrayıp yanağımdan öperek. "Daha çok uyuman lazım, genç hanım."

"İşte tuhaf birkaç hafta geçirdim," diye itiraf ettim, hepimiz masaya otururken.

"Neyse, şimdi buradasın! Ve senin doğum günün. İş konusunu aklından bile geçirmeyeceksin" –akıllı saatine baktı– "en az dört saat boyunca."

Dört mü?

"Bu kadar hevesli görünme," diye ekledi babam alaycı bir sesle. Yüzümde ızdıraplı bir ifade oluşmuş olmalıydı. "Hiç annen babanı görmeye gelmiyorsun, biz de hep seni görmek için şehre kadar bunca yolu gelmek zorunda kalıyoruz."

"O kadar da uzun bir yol değil," dedim onlara. "Long Island'da yaşıyorsunuz, Maine'de değil."

Annem eliyle beni geçiştirdi. "Her halükârda daha sık ziyarete gelmen lazım." Garson bizi hatırladı ve annemle babamın ne sipariş ettiklerini artık ezberlemişti. Benim yeni bir şey denememe hazır bir şekilde ilgiyle bana baktı ama ben menüye göz gezdirirken her şeyi zaten denemiş olduğumu fark ettim. "Yabanmersinli waffle nasıl?"

Kaşlarını kaldırdı. "Onu geçen sefer denememiş miydiniz?"

"Bu kez sizin Vermont akçaağaç şurubunuzla deneyeceğim," diye düzelttim. "Bir de verebileceğiniz en büyük boy kahve." Si-parişi not defterine hızlıca yazdı ve gitti.

Annem havadan sudan konuşmaya başladı; buraya geldikleri trenin yeni koltuklarının döşemelerinden, LIE'nin onların tarafına kalan kısmının inşaatının bir türlü bitmediğinden, yeni bir doktora geçmek zorunda kaldığından ama bu doktorun, ilaçları hakkında hiçbir şey bilmediğinden bahsetti. Annem şikayet konusunda çok iyiydi. Bunu sık sık ve büyük bir zevkle yapardı. Babam ise sadece dinleyip başını sallamayı erkenden öğrenmişti. Annem ile kız kardeşi apayrı dünyalardandı. Aynı madalyonun zıt yüzleriydiler. Biri yeniliklerden bıkmıştı, diğeri ise gittiği her yerde yeni şeyler arardı.

Midem düğüm düğüm olmuştu, çünkü bugün elbet bir noktada işimle ilgili sorular soracaklardı ve bir noktada...

"Peki," dedi, babam, "kitap işi nasıl gidiyor?"

Çok erken. Soru çok erken gelmişti. "Şey, ben--"

O sırada garson yemeğimizi getirince annemle babamın dikkati hemen dağıldı ve şükürler olsun ki mutfakta yeni bir şefin varlığından bahsetmeye geçtiler çünkü annemin yumurtaları hatırladığı gibi pişmemişti. Ben de özel olarak Vermont akçaağaç şurubuna bulanmış, yeterince güzel görünen yaban mersinli waffleımı didiklemeye başladım. Annemler evin durumunu sordular, ben de onlara babamın kuş apartmanını sordum (özel tasarım bir tatil köyü gibi üst üste bindirilmiş bir dizi kuş evi. Ona bunu yaparsa güvercinlerle dolup taşacağını söylemiştim ama bana inanmamıştı, ta ki güvercinlerle dolup taşana kadar).

Yemeğimizi bitirdikten sonra annem, banyoya gitmek için izin istedi ve babam sandalyesini bana biraz daha yaklaştırıp yaban mersinli waffleımın son lokmasını çaldı. "Annenin öyle demek istemediğini biliyorsun, yorgun görüdüğün konusunda yani."

Tereyağı bıçağımı çevirdim ve yansımana baktım. Herkes

ebeveynlerime benzediğimi görebilirdi; babamın kırmızımsı burnu ile yumuşak kahverengi gözlerini, annemin ise asık suratını almıştım. Analea Teyzemden pek bir şey almamıştım. Belki de bu yüzden ona bu kadar çok benzemeye çalışıyordum. “O kadar yorgun görünmüyorum, değil mi?”

“Hayır!” dedi hemen, annemin onu yıllarca bu tuzağa düşürmesinden dolayı. “Kesinlikle hayır. Yoksa niye öyle diyeyim? Hatta mutlu görünüyorsun. Memnun görünüyorsun. İş yerinde iyi bir şey mi oldu?”

Başımı eğip nasıl cevap versem diye düşündüm. Sanırım ona söylemenin tam sırasıydı. “Aslında... işi bıraktım.”

Babamın ağzı açık kaldı. İri kahverengi gözlerini kırpıştırdı. “Eee... başka bir yerden teklif mi aldın?”

“Hayır.”

“Öyleyse...”

“Evet.” Gözlerimi kaçırdım. “Aptalca bir karar olduğunu biliyorum ama... Bu yaz, olduğum yerden pek de memnun olmadığımı fark ettim. Zekice olmadığını biliyorum ama iki hafta önceden istifamı verir vermez göğsümün ortasındaki bu düğümün çözüldüğünü hissettim. Rahatladım.” Ona baktım. Hayatı boyunca hiçbir şeyi yarıda bırakmamış olmasına rağmen, beni anlayabileceğini umdum.

Yarım dakika kadar düşündü. Babamın gerçekten sevdiğim bir yönüydü bu. Nazik ve sabırlıydı. Gürültücü, fevri ve abartmayı seven annemi dengeliyordu. Bu yüzden her zaman, anneye sürpriz yapmadan önce büyük haberleri ilk olarak babama vermeyi tercih ederdim. “Bence,” dedi en sonunda, kelimelerini dikkatle seçerek, “hiçbir şey sonsuza kadar sürmez. İyi şeyler de kötü şeyler de. O yüzden, seni mutlu eden işi bul ve o işi sürdürebildiğin kadar sürdür.”

Bıçağımı bıraktım ve peçetemi tabağımın üzerine koydum. “Ya bulamazsam?”

“Bulamayabilirsin,” diye karşılık verdi, “ama belki de bulursun. Geleceğin ne getireceğini bilemezsin tatlım.” Küçükken

yaptığı gibi saçlarını karıştırdı ve göz kırptı. "Çok fazla düşünme, tamam mı? Biraz birikimin vardır..."

"Analea'nın evini de satabilirim," diye ekledim sessizce.

Kaşlarını kaldırdı. "Emin misin?"

Başımı salladım. Bunu bir süredir düşünüyordum. "O evde sonsuza kadar yaşamak istemiyorum. Teyzem ile o ev iç içe geçmiş gibi geliyor ve ben geçmişte yaşamaktan yorulmuşum."

Biraz gerçek anlamda da öyle.

Omuz silkti ve sandalyesine yaslandı. "Tamam işte; annenle ben de bir şeye ihtiyacın olursa yanında olacağız. Ah! Aşkım!" dedi irkilerek, annemin arkamızda durduğunu ve muhtemelen bir süredir orada olduğunu fark ettiğinde. "Sen ne zamandır oradasın?"

Tepemizde dikiliyordu. Sert bakışlarını bana çevirdi. Ah, olmaz. "Yeterince uzun zamandır," dedi şifreli bir şekilde.

Babamla birbirimize malum bakışımızı attık. Eğer annem ikimizden birini isimsiz bir mezara gömmeye karar verirse, diğerimizin onu oradan kazıp çıkaracağına dair sessiz bir anlaşmaydı bu.

Sonra annem sandalyesine oturdu, bana doğru döndü ve yüzümü ellerinin arasına aldı, parmakları uzundu ve manikürü gömleğindeki çiçeklere uygun şekilde pembeydi. Şöyle dedi: "İşini mi bıraktın Clementine?"

Tereddüt ettim. Yanaklarım ellerinin arasında sıkılmış hâldeydi. "Evet..."

Gözlerini kıstı. Emekli olmadan önce davranışsal terapist olarak çalışmıştı ve bu becerilerinin çoğunu babamla beni idare etmek için kullanmıştı. Sonra yüzümü bıraktı ve yorgun bir iç çekti. "Eh! Bu kesinlikle beklediğim bir gelişme değildi."

"Üzgünüm..."

"Üzülme. Ben sevindim," diye ekledi ve elimi soğuk ellerinin içine aldı. Elleri bana Analea Teyzemin ellerini hatırlattı. Annemle ben hiçbir zaman pek anlaşamamışızdır ve her ne kadar ona benzemeye çalışsam da sonunda kız kardeşine daha çok benzemişim. "Sonunda kendin için bir şeyler yapıyorsun tatlım."

Bu beni şaşırtmıştı. “Ben kızacağına düşünmüştüm.”

Annemle babam afallamış bir şekilde bakıştılar. “Kızmak mı?” diye tekrar etti annem. “Niye kızayım ki?”

“Bıraktığım için. Pes ettiğim için.”

Annem ellerimi sıktı. “Ah tatlım. Pes etmiyorsun. Yeni bir şey deniyorsun.”

“Ama sen ve babam bir şeyleri yürütmenin bir yolunu daima buluyorsunuz. İşler zorlaştığında bile devam ediyorsunuz.” Gözlerimde biriken yaşları gözlerimi kırpıştırarak geçiştirdim. Tam da orta yaş krizine girecek yeri bulmuştum. Tüm garsonların, önlerinde kırılmış yumurta resmi olan gömlekler giydiği ve isimliklerinde yumurta ile ilgili kelime oyunlarının bulunduğu *Eggverything Café*. “Devam edemediğim için kendimi başarısız hissediyorum.”

“Başarısız değilsin. Sen tanıdığımız en cesur insanlardan birisin.”

Babam da onayladı: “Tabii ya, takside bir yabancıyla sohbet ettin ve ondan sonra *kitap tanıtımcısı* olmaya karar verdin. Ben bu kadar cesurca bir şey yapamazdım. Benim *mimar* olmaya karar vermem bile on yıl sürdü.”

Bu doğrudu. Yurtdışında geçirdiğim yaz tatilinden döndüğüm gün Monroe’nun önünden bir yabancıyla birlikte bir taksiye binmiştim ve adam, elimdeki kitabı sormuştu. Yurtdışında geçirdiğim yaz boyunca resim yaptığım gezi rehberiydi.

Annem, “En mutlu zamanın, kendi maceranı yaşadığında olacak. Analea’ninkini değil, kiminle çıkıyorsan onunkini değil, sana ne yapman gerektiğini söyleyenlerinkini değil; kendi maceranı,” dedi. Sonra ellerini çırpı ve garsona hesabı getirmesi için işaret etti. “Şimdi! Neredeyse bitirdik! Buradan sonra kim Met’in önündeki satıcıdan doğum günü dondurmamızı alıp parkta yürüyüşe çıkmak ister?” diye sordu, gözleri parlayarak. Çünkü bu bizim yıllardır yaptığımız şeydi. Annemle babamın sözlerini kalbimin yumuşak dokusuna yerleştirip sakladım ve annemle babamın peşinden dondurulmuş dondurmaları almaya

gittim. Ağustosun başındaki bu muhteşem altın rengi cumartesi gününde, sanki hava aşırı sıcak, günüşiği aşırı parlak değilmiş gibi yaparak, parkta yürüdük. Bunu binlerce kez yapmış olmamıza rağmen.

Bunu tekrar yapmak, parkta aynı banklarda oturmak, göletteki aynı ördekleri beslemek; hoş bir duyguydu. Eski ve doğaldı. Pek güvenli değildi gerçi, çünkü her seferinde farklıydı ama tanıdıktı.

Yedi yıl sonra eski bir arkadaşla karşılaşmak gibi.

Son Veda

TREN İSTASYONUNDA ANNEMLERLE vedalaştıktan sonra eve gittim. Teyzemin evine.

Benim evime.

Teyzemin de kendisini inandırdığı gibi değişim her zaman kötü bir şey değildi. Her zaman iyi bir şey de değildi. Nötr bir şeydi. İdare ederdi.

Durumlar değişirdi, *insanlar* değişirdi.

Ben de değişirdim. Değişmeye iznim vardı. Değişmek istiyordum. Değiştim.

Aynı kalan bazı şeyler de vardı. Monroe apartmanı, mesela. Yanına vardığımda hep nefesimi keserdi, bir nevi. Küçük bir kıza dair bir çocuk kitabında ana karakter olmalıymış gibi görünürdü. Belki de bu küçük kızın adı Clementine'dır. Bu apartmanın her zaman insanları kapıda karşılayan bir görevlisi olmuştu; Earl adında yaşlı bir beyefendi, ki binadaki herkesin adını bilir ve her zaman onlara selam verirdi. Asansör her zaman birilerinin unutulmuş öğle yemeği gibi kokardı ve tavandaki ayna da her zaman size yarım saniye geçmişten bakardı. Asansör müziği ise her zaman berbattı.

"Her şey yoluna girecek," dedim aynadaki yansımama. Bana inanmış gibiydi.

Asansör dördüncü katta durdu. Bavullarımı bu koridordan

kaç kez çekerek yürüttüğümü hatırlayamıyordum, tekerlekleri halının her bir düğümüne ve çukuruna takılırdı. Pasaportum elimde olurdu, sırt çantamda ise bir sürü gezi rehberi. Yedi yıl önce, sırt çantasıyla çıktığımız Avrupa gezimizden yeni dönüyordum, yorgundum ve fena hâlde duşa ihtiyacım vardı; hayatımın geri kalanı, yazarının henüz yazmadığı ve nasıl yazacağını bilmediği bir romanın güzel kısımları gibi önümde uzanıyordu.

Sanat tarihi diplomam vardı ki bu aslında insana tek bir yol sunan bir bölüm değildi. Küratör olmak için başvurmayı düşünmüştüm. Galerici olmayı düşünmüştüm. Belki de bir yüksek lisans programı deneyebilirdim. Ama bunların hiçbiri tam olarak içime sinmiyordu. Sanırım içime sinecek hiçbir şey yoktu. Tüm yazı, Londra'daki bir ikinci elçi dükkânından kaptığım eski, yıpranmış bir *Özlu Avrupa Seyahat Rehberi* baskısının sayfalarını boyayarak, tavsiye edilen turistik yerler ve restoranların üzerine manzara resimleri yaparak geçirmiştım.

Teyzemi evine bırakmıştım, o kadar yorgundum ki ayaklarım uyuşmuştu ve apartmandan çıkınca, içinde bir başkasının olduğunu fark etmeden bir taksi durdurmuş ve binmişim. Kapıyı açıp içeri girince, bir yabancıyla karşılaşmıştım.

Bana taksiyi sen alabilirsin dedi, ben de ona sen alabilirsin dedim. Sonra anladık ki ikimiz de NYU'ya doğru gidiyormuşuz, o yüzden neden birlikte gidip ücreti bölüşmeyelim ki dedik. Artık yeniden yere indiğime, bir iş ve bir kariyer bulmam gereken bir şehirde olduğuma göre, şimdi geleceğim tüm ağırlığıyla önümde uzanıyordu. Tek düşünebildiğim ise, *Özlu Avrupa Seyahat Rehberi* ve üzerindeki tokmak-çekiç logosuydu. Aklımda bir fikir oluşmaya başlamıştı.

Yabancı bana iki arkadaşıyla birlikte bir ev tutmak üzere olduğundan ve şehirde yaşayacak olmanın onu heyecanlandığından bahsetmişti. Sonra bana şu soruyu sormuştu; "Peki ya sen?"

Yüzünü hatırlayamıyordum, eskitme kot pantolon ve düz beyaz tişört ama günün neredeyse tamamı bularaktı. Son birkaç ayda o kadar çok yüz tanımıştım ki hepsi birbirine giriyordu.

Hatta hayatımı değiştirenlerin yüzleri bile.

“Sanırım kitaplarla ilgili bir iş yapmak istiyorum,” dedim ona, kendimi bile şaşırtarak. “Tuhaf mı bu?” diye ekledim, utanıp gülererek. “Yayıncılık hakkında hiçbir şey bilmiyorum ki! Delirdim galiba.” Yabancı gülümsedi. şimdi düşününce yüzünü hatırlayacak gibi oluyorum. Ağzının eğikliği. Nazik bakışlar. şöyle dedi: “Sanmıyorum. Bence harika bir iş çıkaracaksın.”

Birkaç hafta sonra bulduğum her yayıncılıkla ilgili iş ilanına başvurmamı sağlayan şey, işte bu küçük fikir tohumuydu. Nitelik açısından pek bir alakam olmayan her şeye başvuruyordum. Kapıdan ayağımı içeri bir atsam yeterdi. Sadece bana bir şans verilmesine ihtiyacım vardı.

Sonra bir baktım ki, Strauss & Adder’ın toplantı odasında bir ön görüşmedeyim. Karşımda öyle güçlü ve kendinden emin bir kadın oturuyor ki, sanki kırmızı ruj ve leopar desenli topuklu ayakkabı için yaratılmıştı. Onu görür görmez anladım ki ben de onun gibi olmak istiyordum, tıpkı onun gibi. Hayatını yoluna koymuş biri. Başarılı biri. Kendini bilen biri.

Ama Rhonda olmaya çalışırken, kendimin hangi kısımlarını yok ettiğimi hiç düşünmemiştim.

Biraz James gibi sanırım.

Büyümüş ve farklı yönlere evrilerek ayrı düşmüştük.

Daire B4’ün önünde durdum. Benim dairem. Anahtarlarımı antamdan çıkardım ve kilidi çevirdim. Kapı açılırken yüzüme bir serin hava dalgasının çarptığını hissettim ve kalbim sıkıştı.

İşte yine o duygu. O kadar belirsiz ki sanki kendi hayal gücümün bir parçasıydı. Kapıdan içeri girip geçmişe adım atarken, zamanın tenime değip geçtiğini hissediyordum.

Oturma odasının pencerelerinden içeri sızan altın rengi ikindi ışığı saymazsak, içerisi karanlıktı. Anne ile Puşt, klimanın üzerinde tüylerini temizliyorlardı. Her yer düzenli, battaniyeler katlanmış, yastıklar kabartılmıştı.

Battaniyeler benim değildi. Teyzemin berjeri de köşede duruyordu.

Ev beni yine geçmişe götürmüştü.

Tarihi görmek için hemen telefonuma baktım. Yedi yıl önce-siydi, bugün eve dönecektik. Onu çoktan kaçırmış mıydım?

Fakat mutfağa girdiğimde, o, masada oturuyordu. Üzerinde eskitme kot pantolon ve yakası genişlemiş bir beyaz tişört vardı. Birdenbire taksideki adam zihnimde netleşti. Buradan çıktığın-da, onunla kaldırımda karşılaşacaktık. Birlikte bir taksiye bine-ceklik ve gece vakti birbirinin yanından geçip giden gemiler gibi birbirimizin yanından defalarca geçip gidecektik. Bunu fark etti-ğimde kalbim sızladı.

Başını kaldırıp baktı ve tanıyınca gri gözleri parladı. "Li-mon..."

Ben tepki veremedem bedenim tepki verdi ve aceleyle ona doğru yürüdüm. Beni kendine çekip yüzünü karnıma gömdü.

"Sen gerçek misin?" diye mırıldandı çünkü beni son gördü-ğünde, gözlerinin önünde kaybolmuştum. Her gün eve geri dön-düğümde, beni geçmişe götürür de durumu ona açıklayabilirim diye ummuştum ama hiç olmamıştı.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Yumuşaklığının verdiği hissi, kızıl-kahve buklelerinin parmak uçlarıma dolanı-şını ezberledim. "Evet ve özür dilerim. Sana söylemediğim için özür dilerim."

Biraz geriye yaslandı ve o güzel, gri gözleriyle yüzüme baktı. "Sen hayalet misin?"

Güldüm, rahatlamıştım. Çünkü evet, bir hayalettim. Ama aynı zamanda da hayır, değildim. Karışık bir durumdu. Çünkü artık bu sıcak ve kıpır kıpır duygunun ne olduğunu biliyordum. Dudaklarından öptüm. "Sana bir hikâye anlatmak istiyorum," dedim. "Sihirli bir apartman dairesi hakkında. Başta bana inan-mayabilirsin ama yemin ederim ki doğru."

Ona tuhaf bir hikâye anlattım, suluboya gibi birbirine karı-şan, mekanlar arasında bir mekan hakkında. Öyle bir yerdi ki burası, bazen kendi aklı var sanırdınız. Ona bu hikâyenin sadece büyülü kısımlarını, kışın sıcacık bir çorba gibi iliklerimi ısıtan

kısımlarını anlattım. Ona teyzemden, teyzemin başka zamanda yaşayan, sevdiği kadından bahsettim. Teyzemin iyi şeylerin bozulmasından duyduğu korkudan ve yeğeninden bahsettim. Yeğeni olan o kız, iyi şeylerden o kadar korkardı ki, güvenli olanla yetinir, olmak istediğini zannettiği kişi olabilmek için kendini törpüleyip dururdu.

“Ta ki o korkunç, güzel apartman dairesinde, onun, elindeki-lerden biraz daha fazlasını istemesine neden olacak biriyle tanışana kadar.”

“Onun için çok önemli biriydi herhalde,” diye karşılık verdi.

Parmaklarımı yüzünde gezdirdim, kaşlarının kavisini, çenesinin kıvrımını ezberledim. “Öyle,” diye fısıldadım ve beni uzun uzun ve zevkle öptü, sanki en sevdiği tatmışım gibi. Kendimi onun kollarına bırakmak, oradan bir daha asla çıkmamak istiyordum ama beni ait olduğum yere, şimdiye çeken bir yanım da vardı.

“Ama neden yedi?” diye sordu biraz sonra, kaşlarını çatarak. “Neden yedi yıl?”

“Neden olmasın? Uğurlu bir sayıdır ya da,” diye ekledim cilveli bir şekilde, “belki de göreceğin gökkuşaklarının sayısıdır. Belki de kaçıracağın uçakların sayısıdır. Yakacağın limonlu turtaların sayısı. Ya da belki de gelecekte beni tekrar bulana kadar beklemen gereken yılların sayısıdır.” Tam geri çekiliyordum ki, belimden tutup beni tekrar kendine çekti.

“Seni hiç bırakmazsam beklemek zorunda da kalmam,” dedi içtenlikle, ellerimi sıkıca tutarak. “Burada kalabiliriz, sonsuza dek.”

Ne tatlı bir düşünce. “Kalamayacağımızı biliyorsun,” dedim. “Ama gelecekte beni bulacaksın.”

Gözleri çelik rengine büründü. “Seni şu an da bulabilirim. Bugün. Her yeri ararım. Ben—”

“Şimdi bulacağın kişi ben olmam Iwan.”

Yedi yıl önce, hiç de ona göre biri olmazdım. Yirmi iki yaşındaydım ve ilk kalp acımı yeni tatmıştım. Teyzemle tüm yaz oradan oraya savrulmuş, loş barlarda tanıştığım her yabancı oğlanı

öpmüştüm. Aşk arayıp bulduğum bir şey değildi. Tekrar tekrar yaptığım bir şeydi, sırf kalbimi kıran çocuğu untabilmek için. Şimdi adını bile doğru düzgün hatırlayamıyordum. Evan mıydı? Wesley mi? Orta sınıf ve banliyö tarzı bir isim. Çevre dostu bir araba kullanan, gözlerini hukuk fakültesine dikmiş biri.

Yedi yıl önce bambaşka biriydim ben. Hangisinin bana daha çok yakıştığını, hangisini paylaşmaktan rahatsızlık duymadığımı görmek için farklı farklı kişiliklere bürünüyordum.

Yedi yıl önce o, tırnaklarının altında sabun artıklarıyla, yakası gevşemiş tişörtler giyen, hayalini keşfetmeye çalışan, gözleri ışıl ışıl bir bulaşıkçıydı. Şimdiki zamanda ise parıltılı ve kendinden emindi. Gerçi gülümsediğinde çatlaklar ortaya çıkıyordu ve bunlar çoğu insanın muhtemelen görmek istemediği çatlaklardı. Ama ben de onları seviyordum.

Bu aşktı, öyle değil mi? Sadece hızlı bir çarpılma değildi. Aynı insana uzun uzun, tekrar tekrar vurulmaktı. O insan dönüşüp yeni bir insan olurken ona vurulmaktı. Her yeni nefesle beraber var olmayı öğrenmekti. Aşk belirsizliklerle doluydu, inkar edilemez derecede zordu ve planlayabileceğiniz bir şey değildi.

Aşk, birlikte adım adım bilinmeyene doğru atılan bir davetti.

Ben de bu adamı o kadar çok seviyordum ki onu bırakmam gerektiğini biliyordum. Bu hâlini. Geçmişimdeki hâlini.

Çünkü benim zamanımdaki versiyonu da onun kadar hoştu. Sadece biraz yorgundu ama biraz daha *fazlaydı*. Şimdi de kendimi aptal gibi hissediyordum çünkü onu, geçmişimde tanıdığım bu adamla kıyaslıyordum. Onun da tıpkı bu Iwan gibi olacağını, sadece biraz daha yaş almış hâli olacağını hayal etmiştim. Ama hepimiz değişiriz.

“Peki ama yedi yıl sonra beni bulduğunda ben nasıl biri olacağım?” diye sordu tereddüt ederek, sanki bulacağım kişiden korkuyormuş gibi.

Ama endişelenecek hiçbir şey yoktu.

“Sen,” dedim ona, eğilip alnımı alnına yasladım; bu eski Iwan’ın, henüz kalbi kırılmamış, henüz bu tür şarkıların sözle-

rini bilmeyen bu çocuğun her bir ayrıntısını içime çektim. Ona sarılmak istedim. Onu bir battaniyeye sarıp tüm bunların içinden geçirmek istedim. Tüm bunlar olurken orada olmak istedim. Onun yanında olmak istedim ama yapmayacaktım. Uzun bir süre boyunca yanında olmayacaktım.

“Dünyayı gezeceksin,” dedim. “Çeşit çeşit yemekler yapacaksın ve güneşi içine çeken bir ayçiçeği gibi kültürleri, yiyecekleri ve hikâyeleri içine çekeceksin. Sanırım, insanlar sende bir ışık görecekler, yaptığın işe olan tutkunu görecekler; bir gün öyle yemekler yapacaksın ki insanlar dergilerde bunları yazacak. Hayatın her kesiminden misafirler ağırlayacaksın, güzel yemekler yapacaksın ve onlar da buna âşık olacaklar. Sana âşık olacaklar.”

Dudaklarında bir gülümseme dolaştı. “Öyleyse gelecekteki benle tanıştın.”

“Evet,” diye karşılık verdim ve yüzünün kirli sakallı hâlinin pürüzlerini, sanki ağlamamaya çalışıyormuş gibi hafifçe kaş çatışını ezberledim. “Sen de,” diye fısıldayarak ona bir söz verdim, “muhteşem biri olacaksın.”

Hayaletler

SON KEZ ÖPÜŞTÜK ve mikrodalganın üzerindeki saat beşi gösterdiğinde gitmek zorunda olduğunu söyledi. Teyzeme saat dörde kadar çıkmış olacağını söylemişti ve hâlihazırda bir saat gecikmişti. Hâlâ akşam vardiyası için işe ve sonra da yeni evine gitmek zorundaydı. "Senin tavsiyeni dinledim ve hani şu bana fajita tarifi veren arkadaşımı benimle şehre taşınmaya ikna ettim. Village'de bir daire kiralyoruz."

Yani benim, teyzemin dairesini devralmadan önce önümüzdeki yedi yıl boyunca yaşayacağım yere tamamen terste kalan bir yerde, Greenpoint'teki bir Yunan restoranın üstünde yaşayacaktı. "Sanırım bu işe yarayabilir," dedim, gülümsememi gizlemeye çalışarak.

"Öyle mi? Senin sözüne inanıyorum."

Kapıda bir süre daha ne yapacağımızı bilmez bir şekilde dikildik. Sonra ellerimi göğsüne koydum ve onu geri ittim...

"Git," dedim. "Tekrar görüşeceğiz."

"O zaman da şimdiki kadar yakışıklı olacak mıyım? Saçım dökülecek mi? Umarım dökülmüyordur."

Güldüm ve onu tekrar ittim. "Git."

"Tamam, tamam," dedi sırtarak ve bileğimi son kez yakaladı. Avucumdan öptü ve bana, sanki yüzümü hafızasına kazımak istiyormuş gibi baktı. "Birkaç yıl sonra görüşeceğiz, Limon. Söz mü?"

“Söz. Bir de... Iwan?”

“Evet?”

“Üzgünüm.”

Kaşlarını çattı. “Ne için?”

Ama ben sadece gülümsedim, biraz mahcup ve biraz da hüznü bir gülümsemeydi zira onunla tekrar karşılaştığımda, onun eskisi gibi olmasını dilemekle o kadar meşgul olacaktım ki, dönüştüğü yeni kişiyi göremeyecektim. O beni tekrar görecek ama ben onu tekrar görüp görmeyeceğimden pek emin değildim.

İşte bu kadardı. Bileğim onun elinin içinde geçirdiğim bu son anlarda, pencerelerden içeri dökülen ikindi güneşinin ışığını, sadece ağustos ayında olabildiği şekilde parlak ve durgundu. Saçlarını kızıl ve sarı tonlarında ışılatıyordu.

Sanırım seni seviyorum, demek istedim ama bu Iwan’a değil.

Beni son kez öptü, vedalaşmak için. Ardından bir taksi bulmak üzere evden ayrıldı. O taksiyi, ne olmak istediğini pek bilemeyen ve daha yıllarca da bilemeyecek olan bir kızla paylaşacaktı. Biraz sohbet edeceklerdi ve o bir sır öğrenecekti, sonra da Washington Meydanı Parkı’nda vedalaşacaklardı.

Kapı kapandı ve içten içe evin beni şimdiki zamana yollamasını bekledim ama mutfak sessizdi ve güvercinler pencere kenarında ötüyordu. Ben de uzun bir süre orada gözlerim kapalı bir şekilde durdum ve teyzemin hâlâ hayatta olduğu bir zamanda son bir kez daha var oldum.

O ilk öldüğünde, her şeyimi toplayıp çekip gitmenin nasıl bir şey olacağını düşünmüştüm. Dünyada oradan oraya koşturup kederimle yarışacak ve hangimizin kazandığına bakacaktım. Ama nereye kaçarsam kaçayım, hiçbir zaman yeterince uzaklaşamayacaktım.

Onu her gün özlüyordum. Onu henüz idrak edemediğim ve daha yıllar boyunca da edemeyeceğim şekillerde özlüyordum. Onu derin bir pişmanlıkla özlüyordum, yapabileceğim hiçbir şey olmamasına rağmen. O hiçbir zaman, omzunda oturan canavarı kimsenin görmesini istememişti. Bu yüzden de onu sakladı

ve en sonunda canavarın elini tutup gittiğinde, kalplerimiz parçalar oldu.

Bu durum, onu tanıyan herkesin kalbini tekrar ve tekrar parçalamaya devam edecekti. Bu, günün birinde güzel sözlerle ve güzel anılarla iyileştirilemeyecek türden bir acıydı. Bu durum, teyzem bir zamanlar var olduğu için var olan bir acıydı. Ben de o acıyı, o sevgiyi ve o korkunç, berbat günü yanımda taşıyordum. Ona alışmıştım. Onunla yürüyordum.

Bazen sevdiğiniz insanlar, sizi bir hikâyenin ortasında terk edip giderler.

Bazen bir hoşça kal bile demeden giderler.

Bazen de küçük ayrıntılarda kalırlar. Bir müzikalin anısında. Bir parfümün kokusunda. Yağmurun sesinde, macera dürtüsünde ve bir havaalanından diğerine kadar olan sınırlı mesafeye duyulan özlemde.

Gittiği için ondan nefret ediyordum ve kalabildiği kadar kaldığı için de seviyordum onu.

Bu acının kimsenin başına gelmesini asla istemem.

Evinde son kez dolaştım, kanepesinde geçirdiğim tüm geceleri, bana yumurta pişirdiği tüm sabahları, boyumu işaretlemek için kapı pervazına sürülen ojeyi, çalışma odasındaki kitapları hatırladım. Parmaklarımı tanıştığımız yüzlerle ve dinlediğimiz hikâyelerle dolu kitapların sırtlarında gezdirdim.

Beni sevgisiyle var eden tüm insanlarla, tüm deneyimlerle, tüm anılarla.

Kapının açıldığını duydum ve çalışma odasından çıktım. Iwan bir şey mi unutmuştu? "Iwan, eğer yine diş fırçanı unutmuşsan..." Mutfağın girişinde seyahat giysileriyle duran kadını gördüğümde cümlem yarıda kesildi.

Çantalarını elinden bıraktı, yüzünde önce kafa karışıklığı, sonra şaşkınlık ifadesi belirdi. Ardından, gözleri kör edecek kadar parlak bir gülümsemeyle kollarını açtı. Yüreğim keder, sevinç ve sevgiyle kabardı. Bu hayalete karşı dolup taşan bir sevgiyle.

Seni O Zaman Tanıdım

Van Gogh'un önündeki banklardan birinde bir şişe şarap ve üç yakın arkadaşım ile oturuyordum. Şarabı elden ele gezdirip yudum yudum paylaşarak içerken arkadaşlarım bana mutlu yıllar şarkısını söylediler ve hediyelerini verdiler. Juliette bir aşk romanı hediye etti. "Bu Ann Nichols'ın en son romanı! Elime erken geçti, kimseye söyleme."

Drew ile Fiona da bana şık ve güzel bir pasaport kılıfı verdiler.

"Çünkü pasaportunu kullanman lazım," dedi Fiona gülümseyerek.

Hepsine sarıldım, ihtiyacım olmadığına bile yanımda olan, olduğunda da koşarak yanıma gelen böyle dostlarım olduğu için müteşekkirdim. Genellikle, doğum günlerini yerel *Şarap ve Şikayet* mekanımızda, en yakın çarşamba hangisiyse o zaman kutlardık. Herkesin doğum gününü böyle kutlardık ama çarşamba günü Met'e geleceğimi biliyorlardı, çünkü doğum günümüdü. Ben de ebeveynlerimin çocuğu olarak tam bir rutin insanıydım. Hâl böyle olunca da hiç beklemediğim bir anda merdivenlerde beni yakalamışlardı. Drew ile Fiona'yı en az bir hafta daha göremem sanıyordum ama Penelope'yi de yanlarında getirmeye karar vermişlerdi.

O da şaşırtıcı bir şekilde, Drew'in önündeki bebek taşıma şalında mışıl mışıl uyuyordu. Teyzem ve ben seyahatlerimize

çıkmadan önce Van Gogh'u ziyaret ederdik ama bu yıl seyahat etmeyecektim. Yine de üniversite zamanlarımda yaptığım gibi gelip burada oturmak, biraz şarap içmek ve arkadaşlarımdan, sanki sanat hakkında çok şey biliyormuş gibi sanat eserleri hakkında yaptıkları yorumları dinlemek güzeldi.

"Çerçeveyi beğendim," dedi Juliette. "Çok... kalın."

"Maun galiba," dedi Fiona ve hemen ardından Penelope Grayson Torres bir ses çıkardı. Bu sesle Fiona'ya bir aksilik olduğunun sinyalini vermiş olacaktı ki Fiona bebeği Drew'den aldı ve şöyle dedi: "Gidip bir tuvalet bulmam lazım. Drew?"

"Sanırım şu tarafta var. Hemen döneriz," dedi Drew, karısıyla birlikte kalkarken.

"Acele etmeyin," dedim ve koridora doğru gittiler. Juliette, banklardan birinin üzerine bırakılmış bir haritayı aldı ve bir süredir bu müzeye gelmediğinden bahsetti.

"Sen gidip gez. Ben buraya o kadar çok geldim ki tüm tabelaları ezberlemiştir artık," dedim, gayet doğal bir şekilde. Bu fikri çok beğenmiş olacaktı ki beni kendi başıma bırakarak Sackler Kanadı'na doğru gitti.

Nihayet yalnız kalmıştım, turistlerle çevrili sessizliğin ortasında, bankıma yerleştim ve başımı kaldırıp, dönemin diğer post-empresyonist ressamı Gauguin ve Seurat'ın yanında duran Van Gogh eserlerine baktım. İnsanlar 825. galeride dolaşırken sessiz olmaya çalışsalar da ayak sesleri yüksek çıkıyor, ahşap balık sırtı zeminde yankılanıyordu.

Gözlerimi kapattım, derin bir nefes alıp verdim ve teyzemi özledim.

O her zaman Van Gogh'un eserlerini sevdiğini söylerdi ve belki de ben de bu yüzden seviyordum. Şimdiki aklımda düşününce belki de o da başka sebeplerden dolayı sevmiştir Van Gogh'un eserlerini. Belki de kendi değerini hiç bilmezken bir şeyler yaratmasını seviyordu. Belki de kusurlu olmaya rağmen sevilmeye düşüncesini seviyordu. Belki de yetişkin hayatı boyunca kafasındaki canavarlarla savaşan bir adama bir tür yakınlık his-

sediyordu. Vincent van Gogh kendi kendini vurduğunda, kardeşi ona, göğsündeki kurşun yarasının iyileşeceğini söyleyerek onu rahatlatmaya çalışmıştı. İşte bu sözlerden sonra, Vincent van Gogh son sözlerini söylemişti: “*La tristesse durera toujours.*”

Hüzün, sonsuza dek sürecek.

Yalan da değildi. Hüzün vardı, umutsuzluk vardı, acı vardı ama aynı zamanda kahkaha, neşe ve huzur da vardı. Sevgi olmadan keder veya keder olmadan sevgi asla var olamazdı ve teyzemin de bu duygular sayesinde yaşadığını düşünmeyi seçtim. Onu hasta eden her şeyin gölgesinde bulunduğu tüm ışık, sevgi ve neşe sayesinde. Sevdiği için yaşamıştı, sevildiği için yaşamıştı ve bize ne güzel anılar bırakmıştı.

Drew boğazını temizleyene kadar geri döndüğünü fark etmemiştim. Elleri şüpheli bir şekilde arkasındaydı, sanki bir şey saklıyormuş gibi. Fiona yanında değildi. “Selam, kusura bakma. Herkesin önünde bunu sana vermek istemedim...”

“Ne o?” diye sordum.

“Umarım bana kızmazsın ama...” Arkasından bir paket çıkardı ve bana uzattı. “Sen onu çöpe attığında, ben... çöpten aldım. Sana vermek için doğru zamanı bulmaya çalışıyordum ve... sanırım doğru zaman diye bir şey yok.”

Bu, teyzemden gelen, postada kaybolan, benim çöpe attığım paketin ta kendisiydi.

Paketi aldım, ellerimi teyzemin düzgün elyazısının üzerinde gezdirdim. “Kızıdıysan özür dilerim ama—”

“Hayır.” Gözlerimi kırıştıtarak gözyaşlarımı durdurdum. “Teşekkür ederim. Attığıma pişman olmuşum.”

Gülümsedi. “Güzel.” Sonra eğildi ve bana sarıldı. “Seni seviyoruz Clementine.”

Ben de ona sarıldım. “Ben de sizi seviyorum.”

Yanağımdan öptü ve tekrar gidiyordu ki, onu durdurdum. “Hiç geri dönüş aldın mı? James Ashton hakkında?” Yoksa her şeyi mahvettim mi? Ama o kısmı sormaya korktum, çünkü o teklifin sonucunun ne olduğuna dair hiçbir haber almamıştım. Sa-

nırım bugün buraya kadardı. Muhtemelen Faux'la, Harper'la veya...

Drew'in gözleri parladı ve gülümseyerek başını salladı. Bankın kenarına oturdu ve ellerimi sıkıca tuttu. "Başardık! Buraya sana sürpriz yapmaya gelmeden hemen önce aldım haberi," dedi.

Rahat bir nefes aldım. "Sen başardın."

"Sözleşmede üzerinde çalışmamız gereken birkaç şey var ama Şef bizim."

"Sizin," diye düzelttim.

Gülümsemesi biraz bozuldu. "Strauss & Adder sensiz eskisi gibi olmayacak."

"Bensiz de iyi olacak ve James Ashton'ın yıldızı seninle parlayacak, bunu biliyorum." Bunun üzerine canlandı. "Haklısın ve bunu daha yüksek sesle söylemelisin."

Ben de öyle yaptım. Ayağa kalktım ve Drew'i göstererek bağırdım. "Dikkat, dikkat!"

Drew'in beti benzi attı. "Hayır bekle. Dursana."

"Bulup bulabileceğiniz en düşünceli, en tatlı kitap editörü Drew'e büyük bir alkış alalım lütfen!" diye bağırdım, Drew tekrar yanıma oturup beni pençeleyerek beni susturmaya çalışırken. Galerideki görevli bana bıkkın gözlerle baktı. "Kendisi müzayedede hayalindeki kitabı almayı başardı!"

Drew beni çekerek tekrar banka oturturken zayıf bir alkış duyuldu. Yüzü kızarmıştı. "Şşş! Kes şunu! İçine ne kaçtı senin? Müzeden kovulmak mı istiyorsun?"

Güldüm ve ona söz verdim: "Senin hayatında gerçekleşen her güzel şeyi kutlayacağım."

Galeri görevlisi tam bize doğru gelmeye başlamışken, buna değmeyeceğimize karar vermiş olmalıydı ki geri dönüp gitti ve tekrar girişte dikilmeye koyuldu.

"Senden korkulur," dedi Drew.

"Beni seviyorsun."

"Seviyoruz," dedi ve gözleri yeniden pakete gitti. "İşin bitince yanımıza gel, olur mu?"

“Gelirim.”

“Tamam, güzel.” Tekrar Fiona’nın yanına döndü.

O gidince ve galeri tekrar sessizliğe bürününce, yanımda, bankın üstünde duran pakete baktım. Küçüktü, bir kartpostal büyüklüğündeydi, kaybolmasına şaşmamak lazımdı. Üzerindeki yarım düzine farklı gümrük damgası, geçirdiği uzun ve zorlu yolculuğu dair ipucu veriyordu. Bana ulaşabilmesi neredeyse imkânsız gibiydi ama ulaşmıştı işte.

Parmaklarımı kahverengi ambalaj kağıdının altına geçirdim ve nihayet paketi açtım. İzlanda’yla ilgili bir gezi rehberiymiş. Ingólfur Sigurðsson tarafından yazılmış *Ævintýri Bíður* başlıklı bir kitaptı. Google’a yazdığımda *Macera Bekliyor* olarak çevirdi. İçine bir de mektup iliştiymişti:

Gelecek yılki gezimizi planlamak için. Bunu Canterbury. İngiltere’deki sevimli bir sahaf dükkanında buldum

*Sevgiler.
AA*

Gözlerime yaşlar hücum ederken dudaklarım titredi. Gitmek isteyip istemediğinden emin olmamasına rağmen bunu planlıyormuş meğerse.

Mektubu katlayıp asla çıkamayacağım yolculuğun gezi rehberinin arasına geri koydum ve gözlerimi tekrar Van Gogh’a çevirdim.

Onun gerçekten gitmek isteyip istemediğini, bunun kazara mı yoksa kasıtlı mı olduğunu asla öğrenemeyecektim ama başka bir evrende İzlanda’ya giden bir uçağa bindiğimize inanmayı seçtim. O yine bebe mavisi seyahat paltosunu giymiş, saçını bir eşarpla at kuyruğu yapmış, *kindle*’ına yüklediği aşk romanlarının hepsini okumaya hazır bir hâlde olacaktı, ben ise *Ævintýri Bíður*’un sayfalarına manzara resimleri yapacaktım.

Bu hikâyeyi sevmiştim. Güzel bir hikâyeydi.

Ama... bu hikâye de güzeldi. Biraz hüzünlüydü ama benimdi. İzlanda artık gündemde olmasa da hâlâ beni bekleyen maceralar vardı. O yüzden ben de ilk sayfayı açtım, kalemimi çıkardım ve karşımdaki küçük çocuklu aileyi çizmeye başladım. Annesiyle babasının ellerinden tutmuş, onları bir tabloda diğerine sürükliyor, her birindeki kuşları sayıyordu. Eğer bir tabloda kuş yoksa, "Sıfır!" diyordu ve bir sonrakine geçiyordu. Bu yüzden ben de doğal olarak kızın arkasından gelen bir güvercin sürüsü çizdim.

Eminim ki arkadaşlarım birbirlerini Met'te oradan oraya sürükleyip duruyor, zırlara, sfenkslere ve Rembrandtlara bakıyorlardı; ben ise mutlu bir şekilde oturmuş, yüreğimi sayfalara döküyordum.

Yanıma oturan adamı, küçük kız gelip ona "Kuşları sever misin?" diye sorana kadar fark etmemiştim.

"Çoğunu severim," dedi adam, sıcak bir şekilde. "Ama güvercinlerden hâlâ emin değilim."

"Ben güvercinleri çok severim!" dedi küçük kız hayretle ve annesiyle babasına döndü. "Anne, baba, sıradaki resimlerdeki güvercinleri sayalım!" Küçük kız onları bir sonraki odaya doğru sürükledi. Ben tecrübelerimden dolayı biliyordum ki orada bir sürü kuş temalı tablo vardı.

Yanımdaki adam öne eğilip ellerini dizlerine koydu ve tablolara baktı. Açık lavanta rengi bir gömlek giymiş, kollarını sıvamıştı.

Kollarında rasgele yerleştirilmiş dövmeler vardı. Göz ucuyla ona baktım.

"Iwan?" İsmi bir fısıltı gibi çıkmıştı ağızımdan; zira yanılmaktan korkuyordum. Gerçi önceki kadar derli toplu görünmüyordu. Kızıl-kahve bukleleri dağınıktı, gömleği kırışmıştı. Ama sonra bana baktı, o soluk gözleri grinin o kadar güzel bir tonuydu ki... Artık gözlerini nasıl resmedeceğimi biliyordum; siyah, beyaz, krem, altın ve mavi tonlarında, sedef gibi ve yumuşak. Sonra da bana gülümsedi. Yukarı Doğu Yakası'ndaki o küçük

apartman dairesinde, zamanın karşı yönlerden gelen dalgalar gibi birbirine çarptığı yerde tanıştığım o adamın çarpık gülümsemesiyle.

Drew'i seçtiği için onu tebrik etmek üzere ağızımı açmışım. Tek doğru seçenek oydu diyecek ve bunu olabildiğince alaycı ve şakacı bir şekilde yapmaya çalışacak, bir yandan da pişmanlığımı ve kaçınılmaz kalp kırıklığının çatlaklarını gizlemeye çalışacaktım ki, "Doğum günün kutlu olsun Limon," dedi.

"Ne?" dedim afallayarak.

Küçük bir ayçiçeği buketi çıkardı. "Doğum günün kutlu olsun."

Buketi çekinerek aldım. En sevdiğim rengi hatırlamıştı. Elbette hatırlamıştı çünkü hâlâ aynı kişiydi; düşünceli ve nazik. Her zaman olduğu gibi. Değişen her şeye karşın, bazı şeyler aynı kalmıştı. "Özür dilerim," dedim. "Geçen hafta hiçbir şey demeliydim, özellikle de açılıшта."

"Muhtemelen," dedi, ellerini birleştirerek. Bir süre sessizce oturup tablolara baktık. Turistler etrafımızda geziniyor, aceleci yumuşak uğultular galeriyi dolduruyordu.

"Burada olduğumu nereden bildin?" diye sordum.

Bana yan yan baktı. "Sen söylemiştin. Her doğum gününde." Kısa bir kahkaha attı. "Her geçen yıl buraya gelip gelmemeyi kaç kere düşündüğümü bir bilsen. Gelip yanına otursam, acaba beni tanır mı diye düşündüm."

"Taksiden mi?" diye sordum.

Başını evet anlamında salladı. "Ama hep korkuma yenik düştim. Sonra da sen o kitap toplantısına girdiğinde..." Dilini damağına vurarak şaklattı ve başını iki yana salladı. "Seni etkilemek için çok havalı görünmeye çalıştım."

"Başardın da. Hatta belki biraz fazla başardın," diye ekledim.

Kıkırdadı ve bana döndü. "Benimle... benimle yemeğe çıkar mısın? NoHo'da bir restoran biliyorum. Son zamanlarda biraz değişti."

"Bilmem... Güzel mi?"

“Nezihtir,” dedi ve sonra düşünüp ekledi: “Yani, umarım.”

Elimde olmadan sııttım. “Peki o zaman, sanırım gidip görmemiz lazım,” dedim. Ayağa kalktı ve elini bana uzattı. Elini tutarken, tüm bedenimde tanıdık bir heyecan hissettim. Havaları terminallerinde teyzemin arkasından hızla ve nefes nefese, başım döne döne koşarken hissettiğim türden.

Bu, yeni bir şeyin verdiği histi.

Ay'ın Peşinden Koş

“GÖZLERİNİ KAPAT,” dedi, restoranının önünde Uber’den inerken. İkindinin yerini güzel bir altın akşam almıştı ve cadde-den gelen ışıklar restoranın camlarından yansiyordu, bu yüzden içeriyi göremiyordum.

“Neden? Beni kaçıracak mısın?” diye karşılık verdim. Gözlerini devirdi ve bakmayayım diye ellerini gözlerimin üzerine koydu. “Güvenlik parolam lazım mı? *Sassafras*.”

“Dümdüz yürü, adımlarına dikkat et,” diye ekledi, ben bir şeyin üzerinden atlayıp restorana girerken. Arkamdan kapının kapandığını duydum. Restoran soğuk ve sessizdi, beni daha da içeriye götürürken yankılanan ayak seslerimize bakılırsa, burada sadece ikimiz vardık.

“Midilli mi aldın bana?” diye sordum. “Bana nihayet şu bezelye çorbasından mı yaptın?”

“İki dakika ciddi olamaz mısın? Önemli bir şey bu. Burada dur,” dedi beni tam bir noktada durdurarak. Fazla sırtmamaya çalışarak alt dudağımı kemirdim. “Tamam,” dedi, “üç... iki...”

Derin bir nefes alıp verdi. “Bir.”

Sonra, ellerini gözlerimden çekti.

Tavandan sarkan yumuşak ışıklı rustik avizeler, koyu maun masaların üzerine altın rengi bir ışık yayıyordu. Çoğu küçük olan masaların üzerinde, cam vazolarda güzel eflatun sümbülle-

rinden oluşan sevimli buketler vardı ve vazoların arasına usulca titreyerek yanan mumlar serpiştirilmişti. Duvarlar adaçayı yeşiliydi –kırmızı değildi ama kırmızı artık ona pek uymuyordu zaten– ve her biri farklı çerçeve ve farklı boyutlarda duvarlara asılmış olan bir sanat eserleri koleksiyonuyla donatılmıştı..

Bir sandalyeye doğru aceleyle yürüdü ve sandalyeyi çekti. “Yumuşamaları biraz zaman alacak,” dedi ben otururken. Beni sandalyeyle birlikte itti ve ekledi: “Ama bence zamanımız var.”

“Bu gerçek deri mi?”

“PU deri ama eleştirmenlere söyleme,” dedi göz kırparak. Sonra masadaki menüyü aldı ve bana verdi. Yaklaşık iki hafta önce gördüğüm menünün neredeyse aynısıydı. Tek bir farkla. Aslında iki ve tabii ki ben, onun kastetmediği farkı belirttim: “Restoranın adını büyük harf yapmışsın?”

Bana bir bakış attı ve tatlıya işaret etti. “Limonlu turtayı yapacağım. Ama kuru buzlu erişte kalıyor,” diye ekledi, biraz daha sessiz bir şekilde.

Küçük bir gülümsemeye dudaklarımın kenarları kıvrıldı. Buradaki yeni ışıklandırmayı sevmiştim, loş ve hoş bir hava katıyordu. Romantik. “Bence bu güzel bir değişiklik olmuş,” dedim, hâlâ menüye bakarken. Hatta menüye gülümserken. Çünkü bir yemek daha eklemişti. *Pommes frites*. “Pardon? Ne dedin?”

Göz göze gelebilmemiz için yanıma diz çöktü, bir eli dizimin üzerindeydi. O kadar yakışıklıydı ki yüz hatlarını çizmek, köşeli çene kemiğini çizmek, saçının rengini boyamak istedim. Bu resim gezi rehberinin “Güzel Manzara Noktaları” başlıklı kısmında olacaktı, çünkü bu yüze yıllarca baksam da bıkmazdım. Yaşlanmasını izlemek istiyordum, gülümserken ortaya ne tür kırışıklıkların çıkacağını görmek istiyordum.

“Hayalindeki bu muydu?” diye sordu, gözlerini restoranda gezdirerek. “Sen bana o yemeği mükemmel yapan şeyin büyük-babam olduğunu hatırlattıktan sonra, etrafıma baktım ve bu restoranın hangi kısımlarının bana ait olduğunu merak etmeye başladım.”

Başımı iki yana salladım. "Tamamı senindi, her zaman. Ben yanılmışım."

"Tamamen değil," diye karşılık verdi ve beni tekrar ayağa kaldırdı. "Sandalyeler kötü bir fikirdi, çok rahatsızdılar."

"Öyleydiler," diye itiraf ettim rahatlayarak.

"Ve ışıklandırma da aşırı parlak ve acımasızdı. Sanki herkesi sorgu ışığının altına oturtmuşum gibi. Ama," diye ekledi, "yedi yıl önceki bulaşıkçının aksine şimdi küçük masalardan hoşlandığımı biliyorum –daha samimiler– ama beyaz biraz fazla kibirli kaçmış olabilir." Beni restoranın ortasına çekti ve arkamda durdu, kollarını belime doladı, çenesini omzuma koydu ve beni yavaşça restoranın orta duvarındaki boş bir alana doğru döndürdü. "Burası senin için, buraya bir şeyler yapacak ilhamı bulursan eğer."

Parmaklarımla belimdeki parmaklarını sıkıca kavradım, göz yaşlarım gözlerimi yakarken dudaklarımı birbirine bastırdım. "Gerçekten mi?" diye fısıldadım ve omzumda başını salladığını hissettim.

"Gerçekten. Hayatım boyunca rahat bir yer yaratmak istedim; hep bunun için çalıştım. İnsanların gelip büyükbabalarıyla mükemmel yemekler yiyebileceği ve kendilerini evlerinde hissedebilecekleri bir yer. Bu Hyacinth bana ait. Yedi yıl önceki bana değil, basında çıkan versiyonuma değil, bana. Üstelik bunu hatırlamama sen yardımcı oldun Limon."

Kollarının arasında ona doğru döndüm ve bu güzel adama baktım. İdealist bir bulaşıkçı ile deneyimli bir şefin harmanı, bir yanı en sevdiği yiyecek bir tabak patates kızartması olan küçük bir oğlan, diğer yanı en leziz limonlu turtaları yapan bir adamdı.

"Ve şimdi," diye devam etti, "bu restoranın her bir parçasının bir hikâye anlatışını seviyorum, ambiyansı bir hikâye anlatıcısına dönüştü ve bu hikâye geçmişin," alnını aluma dayadı, "bugünle tanışması hakkında."

"Ya da bugünün geçmişle tanışması," diye hatırlattım.

Elimi dudaklarına götürdü ve öptü. "Bir de bugünün geçmişle tanışması hakkında."

“Bir de,” dedim gülümseyerek, paylaşımlı takside oturan o kızı hatırlamıştım, “geçmişin geçmişle tanışması.”

“Sanırım sana aşığım.”

Gözlerimi kırptım. “Pardon?”

“Clementine.” O anda adımı söyleyiş şekli, sanki bir söz gibiydi, yalnızlığa ve kalp acısına karşı bir yemin gibiydi. Adımın harf harf onun dilinden çıkışını hayatımın geri kalanı boyunca dinleyebilirdim. “Seni seviyorum. İnatçısın ve biraz fazla endişeleniyorsun, düşünürken kaşlarının arası hep kırışıyor. İnsanların artık kendilerinde göremedikleri yanlarını görüyorsun. Gülüşünü, kızarışını seviyorum. B4 numaralı dairede tanıştığım kadını sevmiştim ama sanırım seni biraz daha fazla seviyorum.”

Boğazımdaki düğümü yutkunarak geçirdim. Kalbim coşkuyula atıyor, nabzım kulaklarımda inliyordu. “Öyle mi?”

Çenemi tuttu, yüzümü kendisine doğru kaldırdı ve fısıldadı, “Evet. Seni seviyorum, Limon.”

Kanatlanıp göğe süzülecekmişim gibi hissettim. “Ben de seni seviyorum, Iwan.”

Yaklaştı, tenindeki tıraş losyonu kokusu baş döndürücüydü. “Şimdi seni öpeceğim,” dedi.

“Lütfen.”

Beni orada, ruhuna benzeyen bir restoranda, bir çarşamba akşamının çalıntı dakikalarında öptüğünde tadı keskin ve tatlıydı. Yeni bir şeyin başlangıcı gibiydi. Dudaklarının dibinde gülümsedim ve fısıldadım: “Ben de romantizmi bir parça çikolatada bulacağımı sanıyordum.”

Güldü. “Bir zamanlar tanıştığım bir kız romantizmin iyi bir cheddar peynirde saklı olduğuna yemin etmişti.” Elleri belimeindi ve görünmez bir şarkının sesiyle sağa sola hafifçe sallanmaya başladı. “Bu akşama ne istersin Limon?”

Onu tekrar öptüm. “Seni.”

“Yemek için diyorum!” Başını geriye atarak güldü ve sonra daha yumuşak bir sesle ekledi: “Yemekten sonra beni yiyebilirsin.”

“Beni kınamayacaksın ama?”

“Katiyen.”

“Yer fıstıklı ve reçelli sandviç istiyorum.”

Tekrar güldü, şen şakrak bir şekilde ve yanağımdan öptü. “Tamam.” Beni tertemiz mutfağın içine çekti ve bana, taze pişirilmiş ekmekten kalan uçlardan, üzüm kompostosu ve doğal fıstık ezmesinden fıstık ezmeli ve reçelli sandviç yaptı, Ekmek yumuşaktı ve James’i öptüğümde dudaklarında üzüm reçeli gibi bir tat vardı. Bana mutfağındaki yeni şeflerden bahsetti ve “Şimdi, hayatının geri kalanında ne yapacaksın, Limon?” diye sordu.

Başımı eğdim ve o eğilip sandviçimden bir ısırık alırken ben de cevabı düşündüm. “Bilmiyorum ama pasaportumun geçerli olup olmadığına bakmam lazım sanırım.”

“Seyahate mi çıkacaksın?”

“Belki çıkabilirim. Bilmiyorum, belki de Ay’ın peşinden gideyim.” İkimiz de tezgâhın üstünde oturduğumuz için bana doğru eğildi ve dudaklarımdan nazikçe öptü. “Harika bir fikir, bence.”

Sandviçimin geri kalanını bıraktım ve parmaklarımı yakasına doladım. Teninin sıcaklığını soğuk parmaklarımda hissettim. Dürüst olmak gerekirse, açlığım başka bir şeyeydi. “Benim evime gelmek ister misin?”

“Bir şartla” dedi, çarpık bir gülümsemeyle. “En sevdiğim rengi tahmin edebilirsen.”

“Kolaymış,” dedim ve eğilip cevabı kulağına fısıldadım.

Gözleri parlayarak bir kahkaha patlattı.

“Doğru mu, James Iwan Ashton?” diye sordum, doğru olduğunu zaten bilerek. İlk başta en sevdiği rengin ne olduğundan pek emin değildim ama meğerse adımları her söylediğinde en sevdiği rengi tekrarlıyormuş.

Çünkü en sevdiği renk, benimkiyle aynıydı.

MONROE APARTMANI O AKŞAM sessizdi. Ben Iwan’ı, saçaklarını taş yaratıkların ayakta tuttuğu ve komşuların kemanlarıyla müzikaller çaldığı on iki katlı binaya götürdüğüm sırada, ufuk

çizgisine pembe ve mavi renkler saçan güneşin son ışıklarıyla gökyüzü aydınlıktı. Earl danışma masasında Agatha Christie okuyordu. Biz asansöre doğru aceleyle yürürken o başını kaldırıp el salladıktan sonra tekrar kitabına döndü.

“Seni bir anlığına görebilme umuduyla bu binanın önünden kaç kez geçtiğimi bilemezsin,” dedi asansöre girerken. “Sonunda adamın beni tanıyacağından korkmaya başlamıştım.”

“Taksiden sonra hiç karşılaşmamış olmamız şaşırtıcı,” dedim ona hak vererek. “Karşılaştık ne yapardın?”

Alt dudağını ısırды. “Muhtemelen medeni toplumda hoş karşılanmayan birçok şey.”

“Çok ilgimi çekti. Yukarı bak,” diye ekledim ve o yukarı baktığında ona fısıldadım, aynadaki ben de yarım saniye sonra aynadaki ona fısıldadı. Duyduğu kelimelerle gözleri açıldı. Boy-nundan yanaklarına doğru kızarıırken bana bir bakış attı. Yanakları kızarıncı çilleri âdeta parlıyordu. Ağzı hafifçe aralandı ve dilini alt dişlerinde gezdirdi.

“Gerçekten mi,” diye mırıldandı.

Omuz silktim. Asansör kapısı dördüncü katta açıldı. “Belki,” dedim, gizemli bir gülümsemeye ve onu asansörden çıkarıp koridora çektim. Sıra sıra aslan başlı kapı tokmaklarıyla kızıl kapıların önünden geçtik. B4 numaralı dairenin kapısının önünde beni kendine çekip kollarıyla sardı, sırtımı kapıya yasladı ve ağzını ağzıma dayadı. Sanki yıllardır susuz kalmış gibi hararetle öptü.

“Bunu hiç unutmadım,” diye mırıldandı, bir nefeslik ara verirken.

Ellerimi göğsünden yukarı kaydırдыm. “Neyi?”

“Ne kadar iyi öpüştüğünü. Yedi yıldır,” diye devam etti, alnını alnıma yaslayarak. “Bir sürü kişiyle çıktım, bir sürü kişiyle öpüştüm. Tekrar tekrar âşık olmaya çalıştım ama tek düşünebildiğim sendin.”

Ne diyeceğimi bilemedim. “Yedi yıl boyunca?”

“İki bin beş yüz elli beş gün. Saydığımından değil,” diye ekledi.

Çünkü belli ki saymış ve bunu duyunca içim neşeyle kıpır kıpır oldu. Yedi yıl, *koskoca yedi yıl*.

“En azından artık bir gün daha beklemene gerek yok” diye fısıldadım.

Gülümsedi; geniş ve çarpık. Dudaklarını tekrar benimkilere bastırdı. Sakince tadımı çıkartıyordu sanki. “Yok,” diye mırıldandı dudaklarımda, ağzımın köşesine bir öpücük daha kondu. “Ama beklediğime değdi Limon.”

“Bir daha söyle?” diye mırıldandım, çünkü o yumuşak Güneyli aksanıyla lakabımı söyleyiş şekli hâlâ çok hoşuma gidiyordu.

Eli yukarı uzanıp yüzümü tutarken, ağzımda gülümsediğini hissettim ve sanki doyamıyormuş gibi beni yeniden öptü. Dürüst olmak gerekirse, hayatımın geri kalanını onun tarafından öpülerek geçirebilirdim. Ağzı ağzımdan ayrılamıyordu, bu kez daha sert, daha aç. Yaklaştı, elleri kalçalarıma gitti. Parmaklarını gömleğinin düğmelerinden aşağı doğru gezdirdim ve ardından karnındaki düğmelerin arasından içeri sokup tenini okşadım. Şu anda, şuracıkta kaybolabilirdim. Ne bir gezi rehberi ne de gezi planı.

Derken hatırladım. “Hâlâ koridordayız.”

“Öyle mi?” Yanağımdan öptü.

“Öyle.”

Şakağıma bir öpücük, burnuma bir öpücük ve sonra yeniden dudaklarıma. “Sanırım içeri girmemiz lazım.”

“Sanırım.” Onu tekrar öpmek için kendime çektim. Sonra evin kapısını açtım ve birlikte içeri düştük, kollarımız, bacaklarımız birbirine dolandı. Kapı arkamızdan kapanırken ayak-kabılarımızı çıkardık ve birbirimizi ite ite koridorda ilerledik. Kollarını arkama kaydırıp ve beni yukarı kaldırdı. Bacaklarımı beline sarıp onu kendime çektim. Parmaklarımı kızıl buklelerine doladım. Berrak bir yaz günü içmek istediğim bir şarap gibiydi, kaybolmak istediğim bir altın rengi akşamüstü, hazır pizzayı ve kıvamı asla aynı olmayan limonlu turtayla geçirilen bir akşam yemeği...

Beni mutfak tezgâhına oturttu ve boynumdan aşağı öperek inmeye başladı.

“Bu bitki yeni,” diye mırıldandı, tezgâhtaki *potosa* göz atarak.

“Adı Helga. Sorun etmez.”

Nefesi tenimde, güldü. “Güzel.” Omzumu dişledi, parmakları eteğimin altına girdi ve fermuarını açıp aşağı indirdi. Ardından gömleğinin düğmelerini açtı ve göğüslerimin arasına bir öpücük kondurdu.

Düğmelerini birer birer açtım, köprücük kemiğindeki hilal şekilli doğum lekesine dokunduktan sonra devam ettim ve durdum. Daha önce görmediğim bir dövme bulmuştum. Kaşlarım çatıldı. “Bunu ne zaman yaptırdın?”

Önce dövmeye, sonra utangaç bir şekilde bana baktı. “Yaklaşık yedi yıl önce. Şimdi biraz soldu...”

“Limon çiçeği bu.”

“Evet,” diye karşılık verdi gözlerime bakarak, gözlerimde bir şeyler arayarak.

Kalbinin üzerine limon çiçeği dövmesi yaptırmıştı. “İnsanlar sorunca ne diyorsun?”

Utangaçlığı, çikolata gibi sıcak ve yapış yapış bir gülümsemeye dönüştü. “Onlara doğru yerde ama yanlış zamanda âşık olduğum bir kızdan bahsediyorum.”

Boğazıma bir şey oturdu. “Peki şimdi onlara ne diyeceksin?”

“Nihayet doğru zamanı yakaladığımızı.”

“Zaman meselesi,” diye fısıldadım.

“*Zamanlama* meselesi,” dedi ve beni tekrar öptü. Sonra ağız karnımdan aşağıya, iç çamaşırlarıma indi ve sonra çamaşırlarımı aşağı indirdi. Orada, mutfağında, o bana yumuşak sözler fısıldarken parmaklarımı kızıl kahve buklelerine doladım. Ellerini bacaklarıma koyarken çok nazikti ve sonra bacaklarımı iki yana açtı ve gerçekten de bu adamı ne kadar sevdiğimi bir kez daha anladım. Bu adamı seviyordum, bedenimin geri kalanını öperken ve beni yatak odama taşıırken sadece bunu düşünüyordum. Zaman ayırıp da çocukken düştüğüm zamandan kalma dizimdeki yara

izlerini sorarken, nasırlı, sıcak parmaklarını sırtımdaki çillerde gezdirirken ve bir cam parçası yüzünden sağ kaşımın altında kalan yara izini öperken. Saçımı nazikçe geri itti ve beni öyle yoğun öptü ki, nihayet teyzemin âşık olduğun an anlarsın dediğinde neyi kastettiğini anladım...

Ben de âşık olmuştum.

Galiba.

Beni her öpüşünde aşka düşüyordum ama aslında, günler, haftalar, aylar önce düşmüştüm. Bir yabancıyla yaptığım o taksi yolculuğunda biraz düşmüştüm ve yedi yıl sonra o yabancından kalmasını istediğimde biraz daha düşmüştüm. Akşam birlikte yemek yediğimizde, şarap eşliğinde güldüğümüzde, kemanın sesiyle dans ettiğimizde, parkta gece geç saatlerde fajita yerken ve geri dönüştürülmüş plastikten yapılma parlak kaldırımlarda yürürken, artık sağlam zeminde olmadığımı fark etmeden, düşüp durmuştum. Tökezlemiş ve öyle derin, öyle dehşetli ve öyle harika bir şeye düşmüştüm ki, ölü bir sanatçının bir tablosu önünde, gelip yanıma oturana ve beni sevdiğini söyleyene kadar, düşüğümü hiç fark etmemiştim.

Parmakları bedenimi ezberlerken, yapboz parçaları gibi bedenlerimizin birbirimize nasıl uyduğunu tekrar keşfederken bunu bilerek, isteyerek yapıyordu ve yedi yıl öncesine göre çok daha iyiydi. Yani, bu oyunu kusursuz oynuyorsunuz, beyefendi. Birdenbire, Instagram'ından hatırladığım tüm kadınlara karşı hiçbir çekincem kalmadı. Onlarla bol bol pratik yapmıştı, meyvesini ise kesinlikle ben yiyordum. Ellerini ellerimin etrafına doladı ve ikimiz birlikte hareket ederken, adımı söyledi; sanki adım, kendi başına anlamlı bir sözcükmüş gibi, bir büyüymüş gibi. Belki de bir tarifin başlangıcı. *Felaket tarifi mi? Hayır, bunu aklımdan bile geçirmeyeceğim.*

Boynumun yanını, kulağımın hemen altını ısırды ve ben sanki daha fazla yakın olabilirmişiz gibi kendimi ona iyice bastırdım. Damarlarına girmek, kemiklerine karışmak, her bir zerremle onun bir parçası olmak istiyordum...

“Yıllarca bunun hayalini kurdum,” diye mırıldandı, boynunun oyuğunu öperken. “Seni o kadar çok hayal ettim ki.”

“Gerçeği nasıl?” diye sordum, kendimi ona dolamış bir hâlde, hiç bırakmak istemezcesine.

“Çok daha iyi.”

Güldüm ve onu öptüm. Ardından, o hızlanırken kalp atışlarımız yükseldi. Artık konuşmuyorduk; birbirimize doğru düşükçe düşüyorduk. Bu kez doğru yerde, doğru zamanda, doğru anda bir araya gelmiştik ve onu seviyordum. Yara izlerini, kollarındaki ocak yanıklarını ve kulağının arkasındaki aptal çırpıcı dövmesini seviyordum. Kızıl kahve buklelerinin parmaklarıma dolanişım, üç tane beyaz saç telini seviyordum.

Sadece üç.

Muhtemelen ben birkaç telini daha beyazlatacaktım.

Gülüştük, bedenlerimizin haritalarını özümüze işledik. Aynı zamanda hem aşına olduğumuz hem de yabancı yerlerin haritalarını. Gece güzeldi, kalbim dopdoluydu, mutluydum. Böyle bir gecede, sanki nihayet Ay'ı ve daha fazlasını yakalamışım gibi hissettiğim bir anda, âşık olduğum için çok mutluydum.

SON SÖZ

.....

Ve Biz Kaldık

YUKARI DOĞU YAKASI'NDAKİ MONROE Apartmanı'nın dördüncü katında, çok sevdiğim, küçük ve dağınık bir daire vardı.

Seviyordum, çünkü sabahları ışık mutfağa mükemmel bir eğimle vuruyor, altın rengi yumurta sarıları gibi masaya ve fayans zemine saçılıyordu ve sabahın 10'unun sessizliğinde toz zerrelere havada yıldızlar gibi parlıyordu.

Seviyordum, çünkü tam içine kıvrılıp resim yapmak için mükemmel bir boyutta, zarif, ayaklı bir küveti vardı. Seviyordum, çünkü çalışma odasındaki raflar kitaplarla dolup taşıyordu ve kurudu kuruyacak vaziyetteki şeytan sarmaşığı, uzun zaman önce ölmüş şairlerin büstlerini sarıyordu. Çünkü akşamları, teyzemin, saçlarını rengarenk bir eşarpla bağlamış hâlde üzerinde en sevdiği, *Kocamı soğukkanlılıkla öldürdüm*, yazılı sabahlığıyla bir elinde martini, diğer elinde boynuzlarından yakaladığı hayatla oturma odasında dolaştığı anları hatırlıyordum.

Seviyordum, çünkü yatak odasına açılan kapının üzerinde, teyzemin her yaz boyumu ölçüp farklı renkteki oje ile işaretlediği izler vardı.

Bu evi seviyordum, çünkü içinde Iwan'ı doksanların pop şarkılarını mırıldanarak mutfakta kesme tahtası, ocak ve lavabo arasında dans ederken, o parlak mücevher gözleriyle çaktırmadan bana bakarken görmeyi seviyordum. O anlara tekrar tekrar

geri dönmek istediğimi daha Şimdiden hayal edebilir gibiydim, sırf gülümseyiŐini ve bana yumuşak, gür sesiyle Limon diye seslenmesini hatırlamak için.

EŞyaları kolilere koyarken bile bu daireyi seviyordum. Parmaklarımı öpüp duvara dokunurken, ilk ve son kez veda ederken sonsuza dek burada kalmak istedim fakat Iwan elimi tuttu ve beni kapıdan dışarı, aydınlık bir bilinmeze doğru götürdü.

Hiçbir Şey kalmazdı ya da ben hep öyle sanıyordum. Hiçbir Şey kalmaz, hiçbir Şey beklemezdi.

Ama yanılmıŐtım.

Çünkü Yukarı Doğu Yakası'nda, Monroe Apartmanı'nda, sihirli bir ev vardı ve bana veda etmeyi öğretmişti.

Artık benim değildi.

Gerçi bunun bir önemi yoktu çünkü ben tüm güzel anları yanımda götürüyordum, duvarları, eşyaları, ayaklı küveti ve bülbül yumurtası mavisi berjeri ve teyzemin benimle oturma odasında dans ediŐini. O yüzden, nereye gidersem gideyim, hep evimde olacaktım.

En önemli Şeyler, asla gerçekten gitmezlerdi.

Sevgi kalırdı.

Sevgi her zaman kalır, biz de öyle.

TEŞEKKÜRLER

.....

Her kitap bir süreçtir.

Ben bunu yazarken, *Aramızdaki Yedi Yıl* kontrol aşamasında, ki bu da ilk okumaya gideceği aşamanın henüz başında olduğu anlamına geliyor. Bu aşamada teşekkürler kısmını yazmak biraz tahmin etme oyunu gibi geliyor. Bilirsiniz, şu an itibariyle *Aramızdaki Yedi Yıl*'ın çıkmasına daha altı ay var. O yüzden de henüz kime teşekkür edeceğimden emin değilim ve insanlar gelip giderken, birkaç ismi unutabilirim.

Hem bu sektörde çalışan hem de yazan biri olarak, yayıncılığın sürekli değişen bir mecra olduğunu söyleyebilirim ama şu an için, *Aramızdaki Yedi Yıl*'a ve bir önceki romanım *Ölü Romantikler*'e destek olan insanlar bunlar.

Bilhassa bu roman, yetenekli editörüm Amanda Bergeron'un adanmışlığı ve desteği olmadan bugünkü (ya da bugünden altı ay sonraki) hâlini alamazdı. Kendisi, benim tüm o darmadağın fikirlerimi aldı ve bu, elinizde tuttuğunuz, birbirine yapıştırılmış ölü ağaç öbeğindeki şekline getirmeme yardımcı oldu.

Ayrıca temsilcim Holly Root'a daima inanılmaz derecede yardımında olduğu için teşekkür etmek isterim. Kendisi, tüm yaratıcı girişimlerimde çok esaslı bir ortaktır. Tüm saçma fikirlerime evet dediğin için teşekkür ederim.

Berkley'deki ekibe: Sareer Khader, Danielle Keir, Tina Joell, Jessica Mangicaro, Craig Burke ve Jeanne-Marie Hudson. İlk düzelti ekibime: Janine Barlow ve Alaina Christensen ve Christine Legon ve Daniel Brout; son okuma ekibime, Michelle Hope, Megha Jain, ve Jennifer Myers ve satış ekibine; pazarlama tasa-

rımcıları; kitap satıcıları, kütüphaneciler ve okuyuculara, kariyerimi bu denli zevkli hâle getirdiğiniz için teşekkür ederim.

Vi-An Nguyen, tasarladığın kapak çok tatlı ve ayrıca aşk romanlarıma süper bir görünüm sağladığı için Anthony Ramondo'ya da teşekkür ederim. Dostlarıma ve eleştirmenlerime, Nicole Brinkley, Katherine Locke, Kaitlyn Sage Patterson, tekrar ve tekrar kobaylarım olduğunuz için teşekkür ederim.

Belki kulağa biraz aptalca gelebilir ama kedim Paprika'ya (Pepper, sevgili Pepper'ım) da neredeyse romanlarımın tamamını yazarken ayaklarımın dibinde oturduğu, çoğu zaman yalnız bir kariyer olan yazarlıkta bana sarsılmaz bir yoldaşlık sunduğu için teşekkür ederim. Kendisi şu an hasta ve gelecekte ne olur, bilemiyorum ama şu an için yanımda, yatağında uzanıyor.

Gelecekte bu teşekkürler kısmını okuduğumda ve bu ânı hatırladığımda, bunun büyülü bir yanı olacak. Kedim yatağında, kahvem masada soğumakta, çamaşırlar sepette dağ gibi yığılmış. Benden bana bir armağan.

Yeri gelmişken, son olarak kendime de teşekkür etmek isterim. Çünkü başardım. Bir roman yazdım. Bundan önce kaç tane yazdığımı ya da bundan sonra kaç tane daha yazacağımın önemi yok, bunu yazmış olmam hâlâ bir mucize. Yapabileceğimi sanmadığım bir şeyi yaptım. Kafamın içindeki renkli pofuduk görüntüleri sayfa üzerindeki mürekkep renkli kelimelere dönüştürdüm. Bu bir mucize.

Umarım bu his hiç geçmez.

OKUYUCU REHBERİ

Ashley Postle

RAMİZİ
YAZIL

HER KİTAP BİR zaman kapsülüdür.

Şu an olduğum kişi, *Aramızdaki Yedi Yıl* raflarda yerini almadan altı ay önce bunu yazarken, siz bunu okurken olacağım kişi ile aynı değil. Bu açıdan kitaplar, sihirli bir ev gibidir, bir yazar bir kitap yazdığı anda zamandaki tekil bir noktayı yakalar ve belki de bir gün gelecekteki siz bu ânı ziyaret eder ve okursunuz. Bu kitabı yazmaya başlarken olduğum kişi, kitabın sonunda olduğum kişi değil. Kitabımın eski taslaklarına bakıyorum ve bu, bir nebze, yakından tanıdığınız, kahvaltıda ne yediğini, en sevdiği restoranları ve hayatının en kötü gününü bildiğiniz bir insana bir pencereden bakmak ve sonrasında ne olacağını zaten bilmek gibi hissettiriyor.

Yas garip bir şey. Omzunuzdaki bir canavar da olabilir, masada sizinle beraber oturan bir arkadaş da. Bir kokudaki anı da olabilir, çiçeksi parfümün yumuşak, narin notaları da. Yas, sizi gecenin bir yarısı uyandırdığınızda, tekrar uyumak için arkanıza dönerken bulabilir. Hatta rüyalarınızda bile bulabilir sizi.

Yasın görünüşü, fısıldayışı, sizin ona verdiğiniz tepki herkes için farklıdır.

Ben *Aramızdaki Yedi Yıl*'ın ilk taslağına baktığımda, Clementine'in merhum teyzesi için duyduğu yas hissinin tam tonunu yakalamaya çalıştığımda buna pek yaklaşmamış olduğumu görebiliyorum. Bu hayal etmek zorunda kaldığım türden bir his, hayal etmek zorunda kaldığım türden bir tecrübeydi.

Fakat sonra birdenbire, martın sonunda parlak, masmavi bir günde, artık hayal etmek zorunda değildim.

Ne tuhaf, hayatınız birden duruyor. Hayatınızın en kötü gününü yaşıyorsunuz ve dünya siz olmadan dönmeye devam ediyor. Büyükbabam intihar ederek öldü ve ben bu kitabı yetiştirmek zorundaydım. Büyükbabam bir not bile bırakmadı ve benim planlayacak röportajlarım, çekecek videolarım ve gülümsemek zorunda olduğum etkinliklerim vardı. Büyükbabam ölmüştü, bense yas ve cenazelerden bahseden bir kitap hakkındaki soruları cevaplamak zorundaydım. Evet, kulağa ne kadar ironik geldiğinin farkındayım.

Aramızdaki Yedi Yıl'ın o ilk taslağına baktığımda, tüm bunları, çoğu zaman, ne kadar güzel yazdığımı düşünüyorum. Bir teselli, sıcak bir kucaklayış gibi geliyor ama aynı zamanda da söylediği hiçbir şey yok.

Bu yüzden birkaç ay sonra, yazma alanımı yeniden düzenledim, çünkü annem beni ağlayarak aradığında masanın sonundaki o sandalyede oturuyordum ve artık öyle oturamazdım. Çünkü hâlâ kâbuslarımda o âna gidiyorum ve *Aramızdaki Yedi Yıl*'ın ikinci taslağını yazdım. Duygularımdan, daha önce hiç yazmadığım kadar uzak bir taslak yazdım çünkü kendim de o yası çok uzun süre yaşamak istemedim. Hikâyeyi değiştirebilirdim. Teyzeyi bu kitabın iskeletinden çıkarıp yerine yeni bir şey yazabilirdim, editörüm izin verirdi, çok tatlı ve anlayışlı biridir ama sanırım bunu yapamazdım.

O yüzden de nihayet, tekrar denedim. Son kez. Bu kez.

Ellerinizdeki kitaba dönüştü.

Keşke intihar hakkında doğru ya da mükemmel bir şekilde yazdığımı söyleyebilseydim ama yazamadığımı biliyorum. Dağınık biriyim; uzun, karışık cümleler yazmaya meyilliyim ve bu

korkunç deneyimi sevgi ve düşüncelilikle karşılamaya çalışıyorum. Çünkü kalbim kırık olsa da büyükbabamı seviyorum.

Bu kitap benim için tam da olması gereken açılardan o kadar şahsi ki, hassas ve fazla açık geliyor.

Aramızdaki Yedi Yıl'ın o ilk, toz pembe gözlüklü taslağını bitirdiğimde olduğum kişi değilim artık ve siz bunu okurken, bu cümleye son noktayı koyduktan sonra olduğum kişi de olmayacağım. Her kitap bir zaman kapsülüdür. Ben ne kadar değiştiysem değişmiş olayım, ya da ne kadar değişirsem değişeyim ne kadar çok şey öğrenirsem öğreneyim bu kitap sabit kalacak. Burada, sayfalarına yerleştirdiğim parçalarımınla birlikte, sonsuza dek değişmeden var olacak.

Gelecekte farklı biri olacağımı biliyorum ve siz de bu kitabı her tekrar okuyuşunuzda, *eğer* tekrar okursanız, farklı biri olacaksınız. Bence bunda bir parça güzel bir sihir var. Bir anının sihri. Bir zamanlar, eski hâlinizden doğmuş bir parça yaratıcılık. Sanat eseri aynı kalır ama siz değişirsiniz ve siz değiştikçe, eserin sizin için anlamı da değişir, sizin eski hâlinize ve bir zamanlar sevdiğiniz ve hâlâ sevdiğiniz insanlara bir pencere açsa bile.

Değişir ama hep ufak tefek şekillerde. Hepsi kalır. Her şey kalır.

Siz veya sevdiğiniz bir kişi intihar düşünceleri yaşıyorsa, lütfen 988 numaralı telefondan (ABD için) ulusal intiharı önleme vakfına ulaşın.

TARTIŞMA SORULARI

.....

1. Yası yönetmek zordur, özellikle de âni ve travmatik olduysa. Clementine, yasıyla nasıl başa çıkıyor? Iwan nasıl başa çıkıyor?
2. Daire sadece yedi yıl geleceğe veya geçmişe seyahat edebiliyor, yedi yıl geleceğe veya geçmişe seyahat eder miydiniz? Cevabınız evetse, orada kiminle tanışmak isterdiniz ve neden?
3. Benim ailemde büyük büyükannemin “mantı kazağı” ile ilgili bir hikâye vardır; kendisi mantı yaparken hep o kazağı giyerdi. Söylentiye göre, kazak hâlâ mantı işi ve onun yumuşak çiçeksi parfümü gibi kokuyor. Size evinizi hatırlatan bir yemek veya tarif var mı?
4. Iwan yemeğin evrensel bir dil olduğunu iddia ediyor, ona katılıyor musunuz?
5. Kitabın sonunda Clementine, yayıncılık kariyerine başladığından beri değiştiğini fark ettikten sonra yeni bir maceraya atılır. Hiç kariyer değiştirmeyi düşündünüz mü? Neden ve değiştirdiniz mi?
6. Mutfak dünyasında, Michelin yıldızlı restoranların en iyileri olduğunu kolaylıkla söyleyebiliriz ama herkesin uğruna canını vereceği salaş, ucuz bir bar vardır. En sevdiğiniz restoranlardan bazıları hangileri ve neden? (Utanmayın, isimlerini söyleyin!)
7. Sizce yeni tarifler ve tatlar icat eden bir şef, eski ama özel bir tarifi mükemmelleştiren bir şeften daha mı yeteneklidir?

8. Clementine'in sanata ve sanatçılara, özellikle de Vincent van Gogh'a karşı bir sevgisi var. Sizi etkileyen bir sanat eseri var mı? (Kitap, resim, film, çizgi roman, hepsi sayılır!) Varsa sizi etkilemesinin nedeni nedir?
9. Dünyanın herhangi bir yerine uçak biletiniz olsaydı, nereye giderdiniz? Sizce Clementine nereye gitmiştir?

Düzenleme
Ny.Ozlem

ARAMIZDAKİ YEDİ YIL İÇİN
KİTAP EŞLEŞMELERİ
.....

- Tuz Yağ Asit Isı: İyi Yemek Pişirmenin İncelikleri*, Samin Nosrat.
Mutfak Sırları: Aşçılık Dünyasından Mahrem Maceralar, Anthony Bourdain.
The Anthropocene Reviewed: Essays on a Human-Centered Planet, John Green.
Prences Gelin, William Goldman.
Ve İşte Zaman Savaşını Böyle Kaybedersin, Amal El-Mohtar ve Max Gladstone.
Garlic and Sapphires: The Secret Life of a Critic in Disguise, Ruth Reichl.
Everything I Need I Get from You: How Fangirls Created the Internet as We Know It, Kaitlyn Tiffany.
Her Kalp Bir Eşik, Seanan McGuire.

